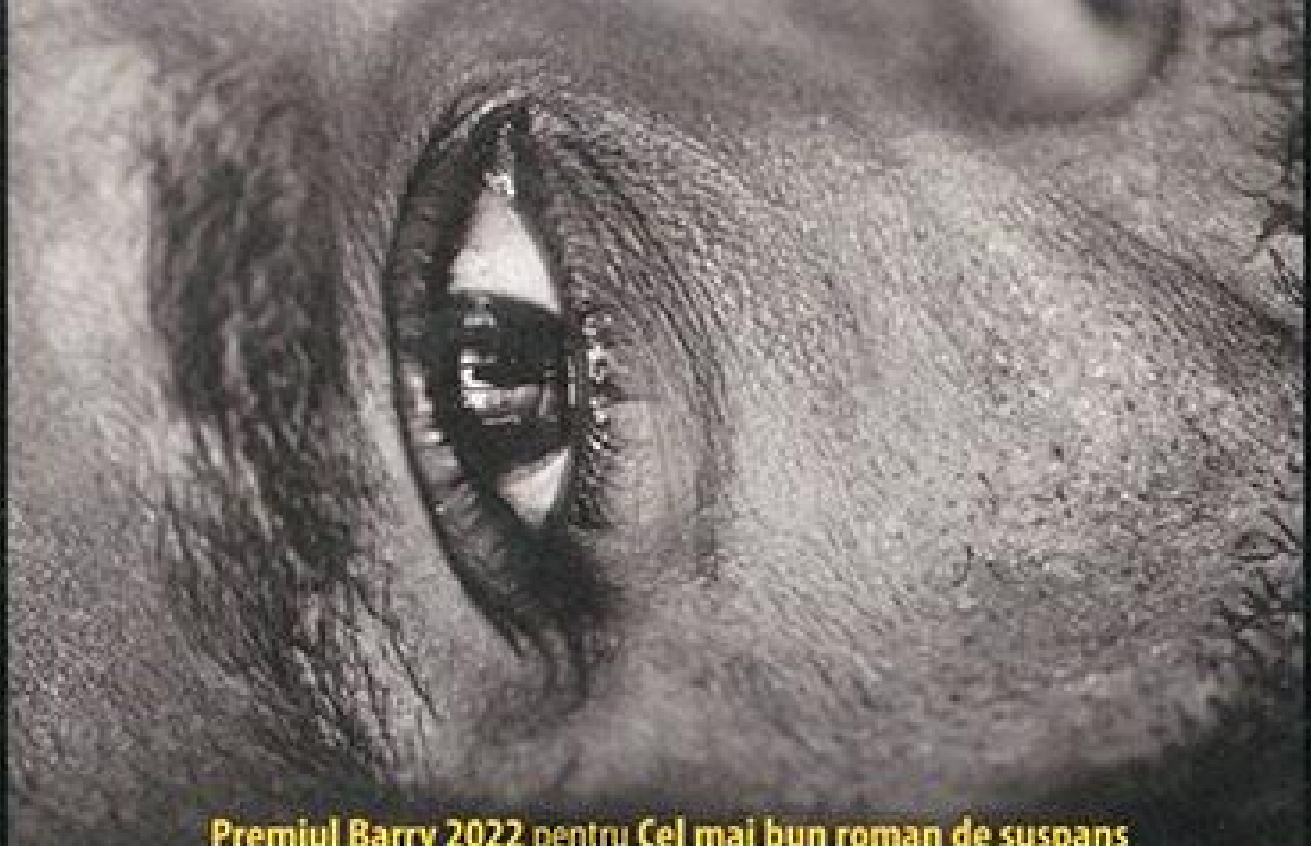

Premiul Barry 2022 pentru Cel mai bun roman de suspans

S.A. COSBY

LACRIMI CARE ARD

„Superb... Ajunge drept în miezul celor mai importante întrebări din vremurile noastre."
Michael Connelly

CRIME SCENE PRESS

S.A. COSBY

LACRIMI CARE ARD

Original: *Razorblade Tears* (2021)

Traducere din limba engleză şi note:
DAN DOBOŞ

virtual-project.eu

CRIME SCENE PRESS

— 2023 —

S. A. Cosby este un scriitor american din partea de sud-est a statului Virginia. A absolvit Universitatea Christopher Newport cu o diplomă în limba şi literatura engleză.

De-a lungul timpului a fost director de magazin, paznic la club, şofer de motostivuitor, peisagist, muncitor pe şantier, asistent la morgă şi altele. Toate aceste experienţe i-au influenţat stilul şi tonul în scris.

Şi-a publicat lucrările în numeroase reviste şi antologii. Prozele sale scurte au fost apreciate şi răsplătite cu mai multe premii, printre care Premiul Anthony (2019). Pentru romanele sale, Cosby a câştigat Los Angeles Times Book Prize (2020), Premiul Anthony (2021), Premiul Barry (2022), Thrillerul Anului (pentru *Lacrimi care ard,* decernat în cadrul Festivalului Capital Crime).

Când nu scrie, Cosby face drumeţii şi joacă şah. La Crime Scene Press a mai apărut romanul *Pustiul de asfalt.*

Mamei mele, Joyce A. Cosby, care mi-a oferit două daruri foarte importante: hotărârea şi curiozitatea.

Lacrimile-mi schimb în flăcări vii.
William Shakespeare, *Henric al VIII-lea*[1]

Unu

Ike încerca să-şi aducă aminte de o împrejurare în care apariţia dis-de-dimineaţă a oamenilor cu insigne de poliţist în pragul casei sale reprezentase altceva decât durere şi mizerie, dar nu-i venea nimic în minte. Cei doi bărbaţi stăteau unul lângă altul pe terasa mică de beton din faţa uşii, cu mâinile agăţate de centurile de care le atârnau legitimaţiile şi pistoalele. Soarele dimineţii făcea ca insignele de poliţist să strălucească precum pepitele de aur. Alăturarea celor doi constituia un exemplu clasic de contrast. Unul era un asiatic înalt şi aţos, numai unghiuri ascuţite şi oase pronunţate. Celălalt, un bărbat cu o faţă rotundă, avea constituţia unui halterofil, cu un cap imens sprijinit pe o ceafă foarte lată. Purtau amândoi cămăşi albe şi cravate cu elastic. Halterofilul transpirase, iar la subsuori îi apăruseră nişte pete care semănau vag cu harta Angliei şi, respectiv, a Irlandei.

Stomacul sensibil al lui Ike începu să se strângă. Ieşise din penitenciarul Coldwater în urmă cu cincisprezece ani. Se ferise să devină recidivist, fiindcă se eliberase cu acest gând din închisoarea pe care el o asemuia cu o rană purulentă. Nu luase nici măcar o amendă de circulaţie. Şi totuşi, acum stătea cu gura uscată şi ceafa înţepenită în faţa celor doi poliţişti care se uitau la el. Nu e prea bine să fii un bărbat de culoare în minunatele State ale Americii şi să vorbeşti cu gaborii. Te simţi mereu împins la limită, spre marginea prăpastiei imaginare reprezentate de interacţiunea cu un ofiţer al legii. Dacă ai făcut vreodată închisoare, marginea aceea era unsă cu grăsime de bacon.

— Da? zise Ike.

— Domnule, sunt detectivul LaPlata. Acesta e partenerul meu, detectivul Robbins. Putem intra?

— Pentru ce? întrebă Ike.

Poliţistul oftă, însoţindu-şi respiraţia cu un zgomot profund şi lung, ca nota de jos a unui blues.

Ike se încordă. LaPlata privi la partenerul său, care ridică din umeri. Îşi coborî ochii în pământ, după care îi ridică din nou. La închisoare, Ike învăţase să perceapă limbajul trupului. Posturile celor doi sugerau lipsa oricărei agresivităţi. Erau pe cât de paşnici pot fi majoritatea poliţiştilor într-un schimb obişnuit de douăsprezece ore. Însă felul în care LaPlata îşi plecase capul fusese aproape… trist.

— Aveţi un fiu pe nume Isiah Randolph? întrebă el într-un târziu.

Îşi dădu seama chiar în momentul acela, intui la fel cum putuse prevesti pe vremuri că în curtea închisorii va izbucni o bătaie. La fel cum, pe vremuri, ştia că un drogat avea să încerce să-l înjunghie pentru un pliculeţ. Cum simţise undeva în interior că prietenul său, Luther, avusese parte de ultimul său apus de soare atunci când îl văzuse plecând acasă împreună cu fata aia de la barul Satellite.

Era un al şaselea simţ. O abilitate înnăscută de a simţi o tragedie cu câteva secunde înainte ca ea să devină realitate.

— Ce s-a întâmplat cu fiul meu, domnule detectiv LaPlata? întrebă Ike, cunoscând deja răspunsul.

O simţea în oase. Simţea că viaţa lui nu va mai fi la fel.

Doi

Era o zi frumoasă pentru o înmormântare.

Pe cerul de azur se rostogoleau nori imaculaţi. Deşi era deja prima săptămână din aprilie, aerul era rece, tăios. Bineînţeles, fiindcă se aflau în Virginia, în doar zece minute putea să înceapă să toarne cu găleata, iar peste o oră să fie mai cald decât în Iad.

Cei câţiva oameni care mai rămăseseră la înmormântare şi cele două sicrie se aflau într-un pavilion de culoare verde. Pastorul luă o mână de pământ din movila aflată în apropiere, peste care era pus un covor uzat de iarbă artificială. Veni mai aproape de sicrie.

— Din pământ suntem făcuţi…

Vocea pastorului răsună peste întreg cimitirul atunci când aruncă pământul pe ambele sicrie. Sări peste partea cu învierea morţilor. Organizatorul înmormântării veni şi el în faţă. Era un tip rotofei, cu un ten întunecat care i se potrivea perfect cu hainele. Deşi era destul de răcoare, faţa îi lucea de transpiraţie. Ca şi cum corpul ar fi ţinut cont de calendar, nu de termometru.

— Aici se încheie serviciul funerar pentru Derek Jenkins şi Isiah Randolph. Familiile vă mulţumesc pentru participare. Mergeţi cu Domnul, zise el.

Vocea sa nu avea nici pe departe rezonanţa celei a pastorului. Abia dacă trecu de limitele pavilionului.

Ike Randolph dădu drumul mâinii soţiei sale. Ea se lovi uşor de el. Bărbatul îşi privi mâinile. Mâinile goale. Mâinile în care-şi ţinuse băieţelul atunci când abia dacă avea zece minute de viaţă. Mâinile care-i arătaseră copilului cum să-şi lege şireturile. Mâinile care frecaseră frunze de salvie pe pieptul fiului său când acesta avusese gripă. Mâinile pe care le fluturase în semn de rămas-bun în sala de judecată, când îi fixaseră strâns cătuşele. Mâini aspre, bătătorite, pe care şi le ascunsese în buzunare atunci când soţul lui Isiah dorise să i le strângă.

Ike îşi presă bărbia în piept.

Fetiţa din poala soţiei sale începu să se joace cu codiţele Myei. Ike îşi întoarse privirea spre copil. Avea pielea de culoarea mierii şi un păr aidoma. Arianna abia împlinise trei ani în săptămâna de dinaintea celei în care fuseseră ucişi părinţii ei. Avea vreo idee despre ce se întâmplase? Când Mya îi spusese că tăticii ei adormiseră, păruse să accepte fără să se gândească prea mult. Îi invidia flexibilitatea în gândire. Fetiţa reuşise să ocolească realitatea aceea crudă într-un fel în care el nu era în stare.

— Ike, acolo e băiatul nostru. Copilaşul nostru! se tângui Mya.

Tresări la auzul vorbelor ei. Mintea îi zbură la un iepure care ţipă fiindcă e prins în capcană. Auzi pe urmă scârţâiturile şi tânguielile scaunelor pliante în timp ce oamenii se ridicau de pe ele şi se îndreptau spre parcare. Simţi câteva mâini atingându-l pe spate şi pe umeri. Percepu vag cuvinte de încurajare, şoptite doar pe jumătate sincer. Nu că oamenilor nu le-ar fi păsat. Problema era că ştiau cu toţii că vorbele acelea nu aveau cum să-i vindece rana din suflet. Platitudinile şi clişeele care se rostesc de obicei în asemenea împrejurări par ipocrite, dar ce altceva să zici? Aşa se face atunci când moare cineva. E la fel de axiomatic ca obligaţia de a aduce ceva de mâncare la praznicul de după înmormântare.

Asistenţa nu fusese numeroasă, aşa că nu dură prea mult ca pavilionul să se golească. În mai puţin de cinci minute, în cimitir mai rămăseseră el, Mya, Arianna, groparii şi încă un bărbat pe care-l recunoştea vag ca fiind tatăl lui Derek. O mare parte din familia lui Ike nu venise la înmormântare. Din ceea ce văzuse, nici din partea lui Derek nu se ostenise să participe prea multă lume. Majoritatea oamenilor îndureraţi care veniseră erau prietenii lui Isiah şi ai lui Derek. Observase totuşi câţiva membri ai familiei lui Derek. Ieşiseră în evidenţă printre hipsterii bărboşi şi femeile androgine care compuneau cercul social al lui Derek şi Isiah. Erau

femei şi bărbaţi zvelţi, cu ochi duri, ca de cremene, şi feţe arse de soare, de ţărani sau muncitori. Când slujba dura deja de o jumătate de oră, le văzuse feţele cum încep să se înroşească. Fusese momentul în care pastorul spusese că nu există păcate de neiertat. Chiar şi cele mai abominabile pot fi iertate de un Dumnezeu binevoitor.

Arianna începu să o tragă pe Mya de codiţe.

— Încetează, fato!

Cuvintele răsunară aspru. Copilul rămase tăcut pentru un moment. Ike ştiu ce urmează. Pauza aceea era preludiul hohotelor de plâns. Şi Isiah făcuse la fel în copilărie.

Arianna începu să urle. Strigătele ei sparseră liniştea înmormântării şi îi făcură lui Ike urechile să ţiuie. Mya încercă să o potolească. Îşi ceru scuze şi îşi şterse fruntea. Arianna trase adânc aer în piept, după care începu să ţipe şi mai tare.

— Du-o la maşină. Vin şi eu într-un minut.

— Ike, nu plec nicăieri, nu încă, se răsti Mya.

— Te rog, insistă el. Du-o la maşină. Lasă-mă câteva minute, după aceea vin eu să am grijă de ea, ca tu să te poţi întoarce.

Vocea bărbatului tremura. Mya rămase însă pe loc. O trase pe Arianna mai aproape de pieptul ei.

— Zi ce ai de zis.

Se întoarse şi porni spre maşină. Strigătele copilului se transformară în oftaturi în timp ce se îndepărtau. Ike îşi puse mâna pe sicriul negru, tivit cu auriu. Înăuntru se afla băiatul lui. Fiul său era în cutia aceea dreptunghiulară. Îmbălsămat şi pregătit, ca o bucată de carne pusă la păstrat. Se stârni un vânt care făcu ciucurii care atârnau la marginea pavilionului să fluture precum aripile unei păsări moarte. Derek se afla în sicriul argintiu, cu margini negre. Isiah urma să fie înmormântat lângă soţul lui. Muriseră împreună, iar acum urmau să se odihnească împreună.

Tatăl lui Derek se ridică de la locul său. O arătare slabă şi mâncată de trecerea anilor, cu nişte plete cărunte care-i ajungeau până pe umeri. Veni până în

faţa sicrielor şi rămase lângă Ike. Groparii îşi examinau nerăbdători lopeţile, aşteptându-i pe cei doi bărbaţi, ultimii dintre cei care participaseră la înmormântare. Cel mai înalt se scărpină în bărbie. Pe jumătatea de jos a feţei avea umbra unei bărbi. Tuşi, îşi drese glasul, după care mai tuşi o dată. Când reuşi să se liniştească, se întoarse spre Ike.

— Buddy Lee Jenkins. Tatăl lui Derek. Nu cred că ne-am prezentat oficial vreodată, zise el, întinzând mâna.

— Ike Randolph.

Luă mâna lui Buddy Lee şi o scutură în sus şi în jos de două ori, după care îi dădu drumul. Rămaseră lângă sicrie, tăcuţi ca nişte stânci. Celălalt tuşi din nou.

— Ai fost la petrecerea de căsătorie? întrebă Buddy Lee, iar Ike clătină din cap. Nici eu.

— Cred că te-am văzut la ziua de naştere a fetiţei, anul trecut, zise Ike.

— Da, am fost, dar n-am stat prea mult, urmă Buddy Lee, după care îşi aranjă haina sport. Lui Derek îi era ruşine cu mine. Cred că avea cumva dreptate.

Ike nu ştiu ce să spună, aşa că preferă să tacă.

— Vreau să vă mulţumesc ţie şi soţiei tale c-aţi avut grijă de toate. Eu nu mi-aş fi permis să le fac o asemenea înmormântare. Iar mama lui Derek n-a vrut să aibă nimic de-a face, zise Buddy Lee.

— Dar n-am fost noi. Îşi pregătiseră înmormântarea din timp. Cumpăraseră un fel de pachet preplătit de servicii. Noi am semnat doar câteva hârtii, zise Ike.

— Frate! Tu făceai pregătiri de înmormântare când aveai douăzeci şi şapte de ani? Eu cu siguranţă nu! La naiba, la vârsta aia nu reuşeam nici măcar să fac o cerere! exclamă Buddy Lee.

Ike îşi trecu mâna peste sicriul fiului său. Momentul pe care şi-l dorise se dusese naibii.

— Tatuajul ăla de pe mână e cerneala lui Black God, nu-i aşa? întrebă Buddy Lee.

Ike îşi privi mâinile. Conturul vag al unui leu ţinând două hangere deasupra capului, de pe mâna dreaptă, şi cuvântul RIOT, de pe stânga, îl însoţiseră încă din cel de-al doilea an petrecut în penitenciar.

Ike îşi băgă mâinile în buzunare.

— A fost cu multă vreme în urmă, zise el.

— Unde-ai stat închis? Eu am ars-o la Red Onion. Erau acolo nişte tipi tari. Am întâlnit şi câţiva băieţi de-ai tăi, BG, pe-acolo.

— Nu vreau să te supăr, dar n-am chef să vorbesc despre asta acum, îi răspunse Ike.

— Ei bine, nici eu nu vreau să te supăr, dar dacă nu-ţi place să vorbeşti despre asta, de ce nu-ţi scoţi tatuajele alea? La naiba, din câte am auzit, sunt nişte tipi care te rezolvă într-o oră.

Ike îşi scoase mâinile din buzunare. Privi leul negru. Era desenat pe schiţa rudimentară a Statului Virginia.

— Faptul că nu vreau să vorbesc despre asta nu înseamnă că-mi doresc să uit. Îmi aminteşte de motivele pentru care nu vreau să mă mai întorc niciodată acolo, zise Ike. Acum am să te las singur cu băiatul tău.

Se întoarse şi începu să se îndepărteze.

— Nu-i nevoie să pleci. Oricum e prea târziu pentru noi, zise Buddy Lee. Prea târziu şi pentru voi, de asemenea.

Ike se opri. Se întoarse pe jumătate spre Buddy Lee.

— Ce vrei să spui cu asta? întrebă el, dar celălalt îi ignoră întrebarea.

— Când avea paişpe ani, l-am prins pe Derek sărutând un alt băiat, în pădure, pe malul pârâului unde ne aşezaserăm containerul. Mi-am scos cureaua şi l-am bătut ca pe hoţii de cai. L-am făcut în toate felurile. I-am zis că e un pervers. L-am altoit până i-am umplut picioarele de vânătăi. A plâns întruna. Zicea că-i pare rău, că nu ştie de ce e aşa. Tu n-ai procedat niciodată la fel cu băiatul tău? Niciodată? Habar n-am, poate tu ai fost un tată mai bun decât mine, zise Buddy Lee.

— Dar de ce vorbim despre asta? întrebă Ike.

Buddy Lee ridică din umeri.

— Dacă i-aş putea vorbi lui Derek pentru cinci minute, ştii ce i-aş spune? Că nu mă interesează cu cine se culcă. Absolut deloc. Tu ce i-ai zice băiatului tău?

Ike îl fixă cu privirea. De fapt, se uită prin el. Văzu două lacrimi cum atârnă în colţurile ochilor celuilalt, rămânând acolo, fără să cadă. Scrâşni atât de tare din dinţi, încât crezu că o să-şi rupă măselele.

— Eu plec, zise Ike.

Se îndreptă cu paşi grei spre maşină.

— Crezi c-o să-i prindă pe cei care au făcut asta? strigă Buddy Lee în urma lui.

Ike grăbi pasul. Când ajunse la maşină, pastorul tocmai părăsea parcarea. Îl privi cum trece pe lângă el într-un BMW negru. Profilul pastorului J.T. Johnson era atât de ascuţit încât părea că poţi tăia cu el o bucată de brânză. Nu-şi întoarse capul şi nu dădu vreun semn că-i observase pe Ike şi pe Mya.

Ike porni în fugă în lungul aleii. Îl prinse pe pastor înainte ca acesta să o cotească pe autostradă. Îi bătu în geam. Johnson deschise fereastra, iar Ike se aplecă şi-şi băgă mâna în maşină.

— Cred că ar trebui să vă mulţumesc pentru că aţi vorbit la înmormântarea fiului meu, zise el.

Pastorul Johnson îi prinse mâna şi i-o scutură de câteva ori în sus şi în jos.

— Nu trebuie să-mi mulţumeşti, Ike.

Glasul baritonal şi melodios se rostogoli din pieptul pastorului sunând ca un marfar care merge pe şine bine unse. Încercă să-şi tragă mâna, dar Ike i-o strânse mai tare.

— Ar trebui să-ţi mulţumesc, dar pur şi simplu nu pot, urmă el, accentuându-şi strânsoarea.

Pastorul tresări.

— Trebuie să te întreb în schimb de ce ai venit să vorbeşti?

Pastorul Johnson se încruntă.

— Ike, m-a rugat Mya…

— Ştiu că ea ţi-a cerut să faci asta. Dar te întreb pe tine de ce ai venit. Fiindcă e limpede că nu ţi-ai dorit, urmă Ike strângându-l şi mai tare de mână pe Johnson.

— Ike… mâna…

— Ai tot vorbit despre un păcat abominabil. Ai tot zis asta. Crezi despre fiul meu că a fost o abominaţie? întrebă Ike.

— N-am spus asta niciodată.

— Nici nu trebuia. Poate că sunt un tip simplu, care cosesc iarbă toată ziua, dar pot recunoaşte o insultă atunci când o aud. Crezi că fiul meu a fost un fel de monstru şi ai vrut ca toată lumea prezentă la înmormântare să afle asta. Băiatul meu era la nici doi metri de tine, iar tu n-ai putut să taci dracului din gură şi ai tot pomenit că păcatele sale pot fi iertate. Păcatele sale abominabile.

— Ike, te rog… zise pastorul Johnson.

În spatele BMW-ului negru se formase deja un şir de maşini.

— N-ai pomenit deloc faptul că a fost reporter. Sau că a fost şef de promoţie la universitate. N-ai zis nici că în liceu a fost campion pe statul Virginia cu echipa lui de baschet. Ai tot vorbit despre abominaţii. Nu ştiu ce crezi tu că a fost, dar să ştii…

Ike se opri. Cuvântul i se oprise în gât ca un os de pui.

— Dă-mi drumul, te rog, icni pastorul Johnson.

— Fiul meu n-a fost o abominaţie! zise Ike.

Vocea îi era rece ca a unui pârâu de munte ce curge peste pietre rotunjite. Îl strânse şi mai tare de mână. Îi simţea oasele metacarpiene gata să cedeze. Pastorul gemu.

— Ike, lasă-l în pace! zise Mya.

Bărbatul îşi întoarse capul spre dreapta. Soţia lui coborâse din maşină. Şirul de automobile din spatele lor era deja destul de lung. Eliberă mâna pastorului, iar acesta acceleră, făcând cauciucurile să fumege, în drumul său spre autostradă. Ike se uită cu uimire la cât de repede reuşea maşinăria aceea

germană să-l ducă pe pastorul Johnson cât mai departe de el.

Veni spre maşina sa. Mya se urcă pe scaunul din dreapta, iar el pe cel al şoferului. Femeia îşi încrucişă braţele peste pieptul îngust şi îşi sprijini capul de fereastră.

— Ce s-a întâmplat acolo? întrebă ea.

Ike întoarse cheia în contact, după care băgă în viteză.

— Ai auzit ce-a zis în predică. Ştii ce credea despre Isiah, zise Ike, iar Mya oftă.

— De parcă tu n-ai fi spus chiar mai rău… Acum, că a murit, vrei dintr-odată să-l aperi? întrebă Mya.

Ike îşi încleştă mâinile pe volan.

— L-am iubit, aşa să ştii! La fel de mult ca şi tine, rosti el printre dinţii încleştaţi.

— Serios? Şi unde a fost dragostea asta când se lua toată lumea de el la şcoală, de dimineaţă până seara? Ah, aşa e, erai la închisoare. Atunci a avut nevoie de dragostea ta. Nu acum, când e în pământ, zise Mya.

Obrajii îi erau scăldaţi în lacrimi. Ike mestecă de câteva ori în gol ca şi cum ar fi vrut să muşte din tensiunea apărută între ei.

— De asta l-am învăţat să se bată atunci când am venit acasă, zise Ike.

— Fiindcă asta ştii tu cel mai bine, nu-i aşa? întrebă femeia.

Bărbatul strânse şi mai tare din dinţi.

— Vrei să mergi acolo ca să…? începu el să zică.

— Hai, du-ne acasă, suspină Mya.

Apăsă pe acceleraţie şi ieşi din parcarea cimitirului.

Trei

Buddy Lee stătuse întins în pat, dar acum se ridicase în capul oaselor. Cineva bătea atât de tare la uşă încât i se părea că i se zguduie tot containerul. Se uită la ceasul aflat pe naveta de lapte pe care o folosea drept noptieră. Era şase. Înmormântarea se terminase la două după-amiaza. El se oprise la Piggly Wiggly şi-şi luase o navetă de bere. Strivise ultima cutie pe la 4:30. Apoi se aruncase în pat şi adormise buştean.

Bubuiturile în uşă începură din nou. Erau poliţiştii. Musai! Nimeni în afară de ei nu izbea aşa cu pumnii în uşă. Se frecă la ochi.

Fugi!

Gândul îi pulsa în minte ca o reclamă cu LED-uri. Impulsul era atât de puternic încât se ridică şi făcu doi paşi spre uşa din spate, înainte să-şi dea seama care este situaţia. Trase adânc aer în piept.

Fugi!

Gândul continua să-i pulseze în minte, deşi ieşise de zece ani de la Red Onion. Deşi avea doar un borcan de rachiu de casă într-un dulap şi două joint-uri în maşină. Deşi nu mai trăsese pe nas de când începuse slujba de şofer pentru Kitchener Seafood acum trei ani. E drept că nu trebuia să-şi mai bată capul cu asta, fiindcă şeful lui îl dăduse afară în loc să-i ofere o săptămână de concediu în care să-şi jelească fiul.

Buddy Lee îşi pocni degetele mâinilor şi se îndreptă spre uşa din faţă. Temperatura urcase ameţitor de când adormise el, aşa încât porni aerul condiţionat înainte să deschidă.

Pe cei patru bolţari de BCA care constituiau treapta de la intrarea locuinţei sale stătea un bărbat scund, dar solid. Capul pe jumătate chel îi era înconjurat de petice de păr de culoare ruginie. Pe tricoul alb se vedeau nişte pete pe care le adunase probabil timp de o săptămână. Vorbeau despre

obiceiurile sale alimentare ca nişte hieroglife nedefinite.

— Hei, Artie, zise Buddy Lee.

— Ai întârziat o săptămână cu chiria, Jenkins, zise Artie.

Buddy Lee râgâi şi, pentru o clipă, avu senzaţia că toate cele douăzeci şi patru de beri din navetă aveau să-şi facă o apariţie surpriză în gura lui. Închise ochii şi încercă să se gândească la calendar. Era deja data de cincisprezece a lunii? Timpul căpătase o consistenţă ciudată şi lipsită de consecvenţă după ce poliţiştii îi arătaseră o fotografie a lui Derek, în care creştetul capului era acoperit cu un dreptunghi negru. Îşi deschise ochii.

— Artie, ştii că a murit fiul meu, nu-i aşa? Astăzi a fost înmormântarea.

— Am auzit, dar asta nu schimbă cu nimic faptul că ai întârziat. Îmi pare rău de băiatul tău. Serios. Dar nu e prima dată când întârzii cu chiria. Am trecut cu vederea de câteva ori, dar acum îmi trebuie banii până mâine, altfel vom avea un alt gen de discuţie, zise Artie.

Ochii săi mici, de şobolan, păreau cuibăriţi în orbite, ceţoşi şi maronii ca nişte monede vechi.

Buddy Lee se sprijini de tocul uzat al uşii. Îşi încrucişă braţele musculoase.

— Da, chiar se vede că o duci tare greu, Artie. Cum naiba de-ţi mai permiţi garderoba asta fantastică?

— N-ai decât să te ţii de glume, Jenkins, dar dacă nu-mi plăteşti totul până mâine, chiria pentru teren şi cea pentru container, o să… zise Artie, dar Buddy Lee făcu un pas pe primul bolţar.

Proprietarul nu se aşteptase la mişcarea asta. Făcu la rândul său un pas în spate şi aproape că se prăbuşi la pământ.

— O să ce? Ce-o să faci? O să chemi poliţia? O să te duci la judecătorie şi o să obţii un mandat ca să mă dai afară din nenorocitul ăsta de container? Doamne păzeşte, oare ce-o să mă fac fără

nenorocitul ăsta de castel a cărui toaletă n-a mai funcţionat ca lumea din ’94?

— Aici n-avem gratuităţi, Buddy Lee! Nu e vreo casă de aia socială. Dacă vrei aşa ceva, n-ai decât să te duci la Wyndam Hills şi să stai acolo cu celelalte cazuri sociale. Ştiam eu că n-ar fi trebuit să închiriez unui fost puşcăriaş. Nevastă-mea mi-a zis, dar n-am ascultat-o. De fiecare dată când încerc să mai dau unui tip o şansă, el mi-o trage pe la spate, exclamă Artie cu salivă în colţul gurii.

— Păi, trebuie să ţi-o mai tragă şi ţie cineva după ce nevastă-ta a renunţat fiindcă nu te speli decât o dată la o lună, zise Buddy Lee.

Artie tresări de parcă ar fi fost pălmuit.

— Du-te dracului, Buddy Lee; am o problemă glandulară! Dar să ştii că nu eşti decât un gunoi. La fel ca toată familia ta. De aia fi-tu a fost…

Artie nu reuşi să-şi termine propoziţia. Buddy Lee se apropiase de el, făcând un pas şi jumătate. Apăsă pe burta proprietarului un briceag cu un mâner maro, lustruit şi subţiat de anii lungi de utilizare. Buddy Lee făcu o gaură în tricoul lui Artie, după care îşi apropie gura de urechea bărbatului mai scund.

— De asta, fiul meu a fost ce? Haide! Spune! Dă-mi un motiv ca să te despic de la boaşe pân-la gât. Să te tai ca pe un porc şi să-ţi las maţele să cadă în ţărână de parcă ne-am pregăti să facem cârnaţi pentru cina de duminică, zise Buddy Lee.

— Eu… eu… voiam doar chiria, se tângui Artie.

— Ba ai vrut să vii aici când băiatul meu nici nu s-a răcit în pământ ca să-ţi fluturi scula şi să arăţi că tu eşti stăpânul. De când m-am mutat te-am lăsat să spui tot felul de rahaturi, fiindcă n-am avut chef de belele. Dar astăzi mi-am îngropat băiatul şi acum nu mai am nimic de pierdut. Aşa că, haide! Spune! SPUNE! strigă Buddy Lee.

Pieptul i se ridica şi cobora odată cu respiraţia agitată.

— Iisuse Hristoase, îmi pare rău de Derek! Îmi pare al dracului de rău! Lasă-mă-n pace! Îmi pare al

dracului de rău, se rugă Artie.

De la subsuorile bărbatului mai scund se ridica o putoare fetidă, care-l făcu pe Buddy Lee să lăcrimeze. Cel puţin asta pretinse faţă de sine însuşi. Auzind numele fiului său, şarpele cu clopoţei pe care îl aţâţase Artie în inima lui se strecură la loc în vizuină. Violenţa se scurse din el ca apa printr-o sită. Artie era un nenorocit al dracului şi nespălat, dar nu-l ucisese el pe Derek. Era doar o altă japiţă care nu înţelegea ce fusese fiul său. Însă asta era valabil şi pentru Buddy Lee.

— Du-te înapoi în nenorocita ta de casă, Artie, îl îndemnă Buddy Lee.

Dădu drumul tricoului celuilalt şi-şi băgă briceagul la loc în buzunar. Artie se îndepărtă mergând cu spatele şi cumva într-o parte. Când simţi că a pus îndeajuns de multă distanţă între el şi Buddy Lee, se opri şi-i făcu un semn cu mâna.

— Ai pus-o, Jenkins! O să sun la poliţie. Nu trebuie să-ţi mai faci probleme cu chiria. În seara asta o să dormi într-o celulă.

— Pleacă, Artie, îl îndemnă Buddy Lee.

Cuvintele sunară însă monotone şi lipsite de vlagă, bravada de dinainte dispăruse cu totul. Artie clipi de câteva ori. Liniştea subită îl nedumerea. Buddy Lee se întoarse cu spatele şi intră în container. Unitatea nu răcise cine ştie ce aerul care era încă destul de fierbinte.

Se întinse pe canapea. Banda adezivă de pe cotieră îi smulse câteva fire de păr de pe antebraţ. Îşi duse o mână la spate şi pescui portofelul din buzunar. Pe lângă carnetul de şofer, acolo se mai afla şi o fotografie mică, boţită. Buddy Lee o scoase, apucând-o cu inelarul şi cu degetul mare. Poza îi înfăţişa pe el şi pe Derek, la vârsta de un an. Îşi ţinea fiul pe un braţ şi stăteau amândoi pe un scaun de aluminiu, pe o peluză. Buddy Lee nu purta cămaşă. Avea părul până la umeri şi negru ca un as de treflă. Derek purta un tricou cu Superman şi un scutec.

Buddy Lee se întrebă ce ar crede tânărul din imaginea aceea despre bătrânul care devenise. Individul acela mirosea a praf de puşcă şi a benzină. Dacă se uita cu mare atenţie, putea vedea o mică vânătaie sub ochiul lui drept. Un suvenir căpătat când mersese să recupereze o datorie pentru Chuly Pettigrew. Bărbatul din poza aceea era sălbatic şi periculos. Întotdeauna gata să se ia la bătaie şi pus pe rele. Dacă Artie l-ar fi vorbit pe Derek de rău în faţa acelui bărbat, acesta ar fi aştepta să se lase întunericul şi apoi i-ar fi tăiat gâtul. L-ar fi privit sângerând pe pietrişul drumului înainte să-l ducă undeva într-un loc întunecat şi izolat. I-ar fi scos dinţii şi i-ar fi tăiat mâinile, după care l-ar fi îngropat nu foarte adânc, sub vreo douăzeci şi cinci de kilograme de var nestins. După aceea, bărbatul din fotografie s-ar fi dus acasă, ar fi făcut dragoste cu femeia lui şi ar fi dormit de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic.

Derek fusese altfel. Putregaiul care trăise dintotdeauna în rădăcinile arborelui genealogic al familiei Jenkins îl ocolise cumva. Fiul său fusese atât de plin de un potenţial pozitiv încât asta îl făcuse să strălucească precum o stea căzătoare, încă din prima zi de viaţă. În cei douăzeci şi şapte de ani ai săi, realizase mai multe decât întregul neam Jenkins într-o generaţie. Mâna lui Buddy Lee începu să tremure. Fotografia îi căzu dintre degete, pe măsură ce spasmele deveniră mai puternice, şi ajunse pe podea. Buddy Lee îşi luă capul în mâini şi aşteptă lacrimile. Gâtul îi ardea. Stomacul îi făcea piruete. Îşi simţea ochii gata să explodeze. Dar lacrimile refuzară să curgă.

— Băiatul meu… Dragul meu băiat… începu el să murmure la nesfârşit, legănându-se înainte şi înapoi.

Patru

Ike stătea în sufragerie şi sorbea dintr-un pahar în care avea rom cu gheaţă. Se schimbase de costum, iar acum purta un maieu alb şi nişte blugi. În ciuda gheţii, băutura îl ardea în timp ce-i cobora pe gât. Mya şi Arianna merseseră la culcare. În bucătărie, toate suprafeţele posibile erau acoperite de caserole pline cu pui, şuncă şi macaroane cu brânză. Câţiva dintre prietenii lui Isiah şi-ai lui Derek aduseseră şi grătar vegetarian. Indiferent ce dracu' însemna chestia asta.

Ike îşi duse paharul la gură şi îl termină dintr-o înghiţitură imensă. Se crispă, dar lăsă lichidul să-i alunece pe esofag. Se gândi să-şi mai ia unul, dar apoi se hotărî să se oprească. Lucrurile nu deveneau mai bune dacă se îmbăta. Avea nevoie să simtă durerea aceea. Să o păstreze cumva în inimă. O merita. În adâncul sufletului său, considerase întotdeauna că el şi Isiah aveau să ajungă până la urmă la o înţelegere. Crezuse mereu că timpul va topi gheţarul dintre ei şi că ambii vor trece printr-un soi de iluminare. Isiah urma să înţeleagă într-un târziu cât de greu îi era tatălui său să-i accepte alegerile de viaţă. La rândul său, Ike avea să se resemneze cu ideea că fiul său era homosexual. Dar timpul era un râu de mercur. Îi trecea printre degete chiar în timp ce se străduia să-l oprească. Douăzeci deveniseră patruzeci. Iarna devenise primăvară şi, înainte să bage de seamă, el era un bătrân care-şi îngropa fiul, întrebându-se unde naiba îl dusese râul acela.

Ike îşi lipi de frunte paharul gol. Ar fi trebuit să traverseze nenorocitul ăla de gheţar în loc să-l aştepte să se topească. Să meargă la Isiah şi să încerce să-i explice cum se simţea. Să-i spună că avea senzaţia că eşuase ca tată. Iar Isiah, fiindcă era Isiah, i-ar fi zis că sexualitatea lui nu avea nimic de-a face cu calităţile sale de părinte de tot rahatul.

Poate c-ar fi râs amândoi. Poate că asta ar fi topit gheţarul.

Oftă din rărunchi. Era o iluzie frumoasă.

Ike aşeză paharul gol pe măsuţa de cafea. Se întinse în recliner şi-şi închise ochii. Fotoliul acela scump fusese un cadou pe care şi-l făcuse singur. Un loc în care să-şi odihnească oasele ostenite, după ce cărase saci cu muşchi uscat şi rumeguş cât e ziulica de lungă.

Telefonul mobil începu să-i vibreze în buzunar. Se uită cine-l suna. Era unul dintre detectivii care lucrau la cazul lui Isiah.

— Alo?

— Alo? Domnule Randolph, sunt detectivul LaPlata. Cum vă mai simţiţi?

— Tocmai mi-am înmormântat băiatul, zise Ike, făcându-l pe celălalt să tacă pentru câteva secunde.

— Îmi pare rău, domnule Randolph. Facem tot ce ne stă în putinţă să-i găsim pe cei care au comis fapta asta. Tocmai de aceea v-am sunat, să vă întreb dacă e în regulă să venim şi să vorbim cu dumneavoastră şi cu soţia. Încercăm să ne dăm seama dacă vreun apropiat al lui Isiah sau al lui Derek v-a contactat în vreun fel, dacă v-a spus ceva. Ne este destul de dificil să-i facem să discute cu noi, încheie LaPlata.

— Păi, sunteţi poliţişti. O mulţime de oameni ezită să discute cu voi, chiar dacă sunt nevinovaţi, zise Ike.

— Noi încercăm doar să găsim nişte indicii, domnule Randolph, zise LaPlata oftând. Deocamdată nu am găsit pe nimeni care să spună ceva de rău despre fiul dumneavoastră sau despre iubitul lui.

— Erau… erau căsătoriţi, zise Ike.

O tăcere stânjenitoare blocă o vreme linia telefonică.

— Îmi cer iertare. Am discutat cu angajatorul fiului dumneavoastră. Ştiaţi că, acum câteva luni, a primit o ameninţare cu moartea?

— Nu, n-am aflat. Eu şi Isiah… nu eram pe cât de apropiaţi am fi putut fi, aşa că nu cred că vă pot ajuta cu mare lucru, zise Ike.

— Dar poate soţia dumneavoastră, domnule Randolph.

— Nu e deloc un moment potrivit să vorbiţi cu ea.

— Domnule Randolph, ştiu că e greu, dar…

— Chiar ştii? L-a împuşcat cumva cineva pe fiul tău în cap, după care a păşit deasupra lui şi i-a golit un întreg încărcător în faţă? întrebă Ike.

Telefonul începu să scârţâie din cauza strânsorii.

— Nu, dar…

— Trebuie să închid, domnule LaPlata, zise Ike.

Apăsă pe butonul de încheiere a conversaţiei şi-şi aşeză telefonul pe măsuţa de cafea, lângă paharul gol.

Merse până la comoda ieftină pe care era televizorul, dar şi zeci de fotografii înrămate. Isiah îngenuncheat, cu o mână pe mingea de baschet, îmbrăcat în echipamentul albastru-auriu al liceului din Red Hill. Un instantaneu al fiului său care o îmbrăţişa pe Mya când ea absolvise şcoala de asistente medicale. O poză cu ei trei, în ziua în care Isiah terminase facultatea. Mya se aşezase între ei. Era ca o zonă demilitarizată, menită să-i împiedice să se certe. Asta oricum se întâmplase, însă mai târziu. La petrecerea pe care o organizaseră în cinstea obţinerii diplomei de jurnalist al lui Isiah. Ar fi trebuit să fie o zi de care să-şi amintească toată viaţa. Aşa şi era, dar din alte motive decât cele planificate iniţial. Ike ridică fotografia de la absolvire şi îşi trecu degetele bătătorite peste sticlă, după care o aşeză la locul ei.

Trecu prin bucătărie şi ieşi pe uşa din spate. Se îndreptă spre baraca lui. Deschise uşa, păşi înăuntru şi aprinse lumina. În aer se simţea miros de benzină şi de fier. Baraca era mare. Zece pe zece, cu o lucarnă şi un sistem de ventilaţie. Pe o latură a ei se vedeau o mulţime de unelte şi echipamente pentru grădină, aliniate cu o rigoare militară. Două suflante

pentru frunze şi două foarfece electrice pentru gardul viu atârnau cuminţi din cârligele lor, strălucind de parcă ar fi fost la o expoziţie. Greblele şi hârleţele erau aliniate unele lângă celelalte, precum puştile într-un rastel. Un aparat de tuns iarba şi unul pentru îndreptat marginile peluzelor erau aşezate împreună, fără ca pe ele să se vadă vreo urmă de vegetaţie sau de pământ. În partea din dreapta a barăcii, aproape de colţul prăfuit, era agăţat un sac de box. Becul singuratic care atârna din tavan îl făcea să arunce umbre ciudate pe perete. Ike se duse la el şi începu să sară uşor pe vârfuri. Se aplecă şi fentă, după care porni o rafală de pumni. Combinaţii scurte de câte două lovituri, care îl făceau să simtă asprimea pielii pe mâinile sale lipsite de mănuşi.

În copilărie, Isiah se dovedise un atlet înnăscut. Când lucra la sacul de box, mişcările sale erau mereu fluide, dar puternice. Jocul de picioare era excepţional, iar mişcările capului, derutante.

După ce îl eliberaseră, singurul lucru pe care îl făcuseră împreună fusese boxul. Nu era nevoie să vorbească atunci când îşi puneau mănuşile şi începeau să se antreneze. Ike îşi dorise ca fiul său să participe la „Mănuşile de Aur” sau să intre într-o echipă de box profesionist. Sperase că boxul va fi şansa lor de a clădi o punte peste hăul dintre ei. Însă Isiah refuzase să lupte. Ike insistase şi făcuse presiuni asupra lui, dar băiatul fusese de neclintit. Se dovedise încăpăţânat, aidoma tuturor puştilor de paisprezece ani. La un moment dat, Ike insistase peste măsură, iar Isiah pusese cumva punctul pe „i”.

— Nu sunt ca tine. Nu-mi place să lovesc oamenii.

Aşa se terminase. Fusese ultima lor experienţă comună în baraca aceea. Ike dezlănţui o vijelie de lovituri cu coatele. Sări în spate, îşi băgă bărbia în piept şi continuă cu o serie de directe de dreapta şi de stânga într-un staccato nebunesc. Ritmul constant al pumnilor săi care se striveau de suprafaţa aspră a sacului reverbera în toată baraca.

Ike îl forţase întotdeauna prea mult pe Isiah, iar acesta îi răspunsese cu aceeaşi monedă. Mya susţinea că erau atât de asemănători încât probabil că tatăl ar fi trebuit să fie cel care să-l nască. Ultima lor discuţie, în urmă cu câteva luni, fusese un meci de box verbal, care se încheiase cu o uşă trântită. Isiah venise să-i spună mamei sale că el şi cu Derek urmau să se căsătorească. Mya îl îmbrăţişase. Ike mersese în bucătărie şi-şi turnase un pahar. După câteva săruturi din partea mamei sale, Isiah îl urmase.

— Nu eşti de acord? îl întrebase fiul său.

Ike îşi înghiţise romul şi-şi aşezase paharul pe marginea bufetului.

— Nu e treaba mea să fiu sau să nu fiu de acord. Nu mai e… Dar să ştii că în chestia asta nu e vorba doar de tine. Aţi luat fetiţa aceea… zisese Ike.

— Da, nepoata ta. Se numeşte Arianna şi e nepoata ta, răspunse Isiah.

Pe fruntea tânărului începuse să pulseze o venă. Ike îşi încrucişase braţele la piept.

— Uite ce e, am încetat de mult să-ţi mai spun ce trebuie să faci. Dar fetiţa aceea… a suferit deja destul. E pe jumătate neagră. Mama ei a fost plătită ca să o nască, iar acum s-a pricopsit cu doi tătici homosexuali. Aşa că, la ce să mă aştept? O s-o puneţi s-arunce cu petale de flori la nunta voastră? O să închiriaţi Hotelul Jefferson şi-o să faceţi o mare festivitate acolo? Iar peste vreo doi ani o să intraţi în grupa ei de grădiniţă, pentru ca toţi ceilalţi copii să o întrebe care dintre voi e mămica ei? Tu sau Derek… V-aţi gândit vreodată la chestiile astea? întrebase Ike.

— Ăsta e primul lucru care-ţi vine-n minte atunci când îţi spun că mă căsătoresc cu iubirea vieţii mele? Nu „felicitări”? Nici măcar un ipocrit de „mă bucur pentru tine”? Te preocupă ce au să gândească oamenii. Ce-au să spună ei. Să-ţi dau o veste, Isaac: a trebuit să mă descurc cu chestia asta încă de când le-am explicat că tatăl meu e puşcăriaş. Îmi imaginez că ai prefera să ne rostim jurămintele sub

vreun şopron, în pădure, la miezul nopţii. Nu ştiu dacă eşti conştient de asta, dar nu toţi oamenii gândesc ca tine. Nu toţi oamenii sunt dezgustaţi de copiii lor. Iar cei care gândesc ca tine? Ei bine, oricum, o să dispară în curând, îi spusese Isiah.

Ike nu-şi amintea când luase paharul în mână şi nici momentul în care îl aruncase în perete. Nu ţinea minte decât că Isiah îi întorsese spatele şi plecase trântind uşa.

Trei luni mai târziu, fiul său şi soţul lui muriseră. Fuseseră împuşcaţi de mai multe ori în faţa unui magazin de vinuri scumpe din centrul oraşului Richmond. După ce îi doborâseră pe fiul său şi pe soţul lui, atacatorii le mai trăseseră câte două gloanţe în ceafă amândurora. Semn că fuseseră profesionişti. Ike se întrebă dacă ultima imagine a lui Isiah cu el fusese cea în care aruncase paharul în perete.

Ike începu să urle. Dar sunetul nu se clădi întâi în pieptul lui, ca să erupă după aceea. Ieşi gata format, într-un urlet prelung şi sălbatic. Sacul de box începu să se cutremure şi să sară spasmodic. Tehnica fusese lăsată deoparte, în favoarea instinctului animalic. Pielea de pe mâini i se crăpă şi începu să lase semne roşii pe sac. Pe faţă îi curgeau picături de sudoare care îi intrară în ochi. Lacrimile îi ieşeau dintre pleoape şi îi ardeau obrajii. Lacrimi pentru fiul său. Lacrimi pentru soţia lui. Lacrimi pentru fetiţa pe care acum trebuia să o crească. Lacrimi pentru cine fuseseră şi pentru tot ceea ce pierduseră. Lacrimi care ardeau. Simţea fiecare picătură cum îi despica faţa ca un brici.

Cinci

Buddy Lee îşi privi ceasul. Era opt fără cinci. Plăcuţa de pe uşă spunea că „Servicii de grădinărit Randolph” se deschide la 8 dimineaţa. De luni până sâmbătă. Ike trebuia să ajungă din clipă în clipă. Aerul condiţionat din camioneta sa nu era cu mult mai bun decât cel din container.

Briza care ieşea din ventilatoare era călduţă. Sistemul avea nevoie de o încărcătură nouă de freon, dar întârziase o lună şi cu plata facturii la electricitate. Atunci când trebuia să aleagă între un frigider funcţional acasă şi aerul condiţionat din camionetă, primul era întotdeauna prioritatea sa.

Buddy Lee schimbă postul de radio. Nimeni nu mai cânta cu adevărat country. Nu mai aveai parte decât de nişte manechine masculine cu faţă de bebeluş, care lălăiau prostii, acompaniaţi de o chitară de oţel. Pe lângă staţia de benzină în care parcase Buddy Lee trecu un camion cu buşteni. „Servicii de grădinărit Randolph” avea sediul într-o hală de metal cu un singur etaj, peste drum de Spee-Dee Mart, ceva mai la vale de florăria Red Hill. Buddy Lee locuia în Charon, care era la vreo douăzeci şi cinci de kilometri depărtare. Se gândi că era interesant cum cei doi fii ai lor crescuseră la doar douăzeci de minute unul de celălalt, dar se întâlniseră abia la facultate. Viaţa ne trimite pe drumuri întortocheate ca să ne împlinim destinele.

Tocmai se pregătea să intre din nou în benzinărie ca să-şi mai ia un pahar de cafea când văzu o camionetă albă trăgând în faţa porţii la „Servicii de grădinărit Randolph”. Vehiculul se opri, iar din el coborî Ike, ca să deschidă poarta. O împinse într-o parte şi intră în parcare. Buddy Lee îl privi coborând din nou din camionetă şi intrând în clădire.

În timp ce ieşea din maşina lui hodorogită, începu să tuşească. Îşi dădu seama că avea să fie rău. Îşi simţea esofagul de parcă cineva ar fi vrut să i-l

smulgă din piept. Plămânii încercau din răsputeri să-i pompeze oxigen în sânge. Buddy Lee se prinse de volan şi strânse atât de tare încât i se albiră degetele. Tusea încetă abia după şaizeci de secunde agonizante. Scuipă un ghem de flegmă pe asfalt şi traversă în fugă drumul larg, cu patru benzi, care împărţea oraşul în două.

Interiorul halei era la fel de auster precum o garnizoană militară. La intrare, undeva pe dreapta, văzu o masă uzată de cafea, lângă care erau un scaun pliant de metal şi un şezlong de piele. Pe peretele din stânga se afla un distribuitor antic de băuturi. Cele mai multe locuri din el erau goale. Cele trei în care se afla ceva conţineau câte o cutie albastră pe care scria Cola. Pe ambii pereţi erau nenumărate afişe care făceau reclamă la o mare varietate de produse pentru grădină. Toate promiteau fie să-ţi omoare buruienile, fie să-ţi facă gazonul să crească. Unele sugerau că pot ucide cu maximă eficienţă orice insectă. Peretele din spate al holului avea o fereastră de securitate în centru şi o uşă în stânga. Acolo îl văzu pe Ike, care ţinea pe deget un inel mare cu chei.

— Salut, zise Buddy Lee.

Ike îşi băgă cheile la loc în buzunar.

— Salut. Buddy Lee, nu?

Bărbatul dădu afirmativ din cap.

— Ai cumva un minut? Aş vrea să-ţi spun ceva, zise el.

— Da, am ceva timp. Nu pot discuta însă prea mult. Trebuie să-mi adun echipa şi să plecăm, zise Ike.

Îşi scoase cheile din nou şi deschise uşa. Buddy Lee îl urmă şi se îndreptară amândoi spre spatele halei. În încăperea aceea se aflau paleţi de îngrăşământ, erbicid granular şi pesticide, aranjate în rânduri perfecte, care se întindeau tocmai până la o uşă care bascula spre tavan. Tot pe peretele din spate, în partea dreaptă, erau aliniate tot felul de sape. Sub fereastra de securitate fusese aşezat un birou mic de metal, pe care erau un Rolodex şi un

laptop. În spatele acestui birou se afla un cubicul. Ike intră în el şi se aşeză în spatele unui alt birou. Buddy Lee se aşeză pe un scaun uzat de lemn, care se afla chiar în faţa acestuia. Interiorul era la fel de spartan ca şi holul de la intrare. Avea un laptop, un suport pentru pixuri şi un cub de hârtii pentru notiţe. Lângă scaun se afla un dulap cu două sertare, probabil pentru acte.

— Te-ai gândit vreodată să-ţi cumperi o chestie din aia… ăăă… nu ştiu cum se numeşte, dar sunt câteva bile metalice care se lovesc una de alta. Pare că e un truc magic.

— Nu, zise Ike.

Buddy Lee îşi frecă obrazul nebărbierit. Mirosul de sudoare şi de whiskey ieftin îl înconjura ca un nor.

— Azi se împlinesc două luni, zise el.

Ike îşi încrucişă braţele pe pieptul său larg.

— Da, ştiu.

— Şi cum eşti? Adică… după înmormântare, ştii tu.

— Nu ştiu. Cred că bine, răspunse Ike ridicând din umeri.

— Ai vreo veste de la poliţişti?

— M-au sunat o singură dată. După aceea nu am mai auzit de ei.

— Da, şi pe mine tot o dată m-au sunat. Se pare că nu prea au indicii, zise Buddy Lee.

— Cred că lucrează la asta, spuse Ike.

Buddy Lee îşi frecă mâinile de coapse.

— Am devenit un moşneag plictisitor. Mă duc la muncă, iar după aia mă întorc în container. Acolo rad câteva beri reci. Cam atât. Dacă reuşesc să mă abţin, nu am deloc de-a face cu poliţia. Dar în dimineaţa asta m-am trezit la şase şi m-am dus la Richmond. Am mers la secţie şi am întrebat de detectivii care investighează asasinatul Derek Jenkins – Isiah Randolph. Şi ştii ce mi-au zis? întrebă Buddy Lee cu un glas tremurat.

— Nu, nu ştiu.

— Detectivul LaPlata mi-a spus că investigaţia este deocamdată îngheţată. Nimeni nu ştie absolut nimic sau nu vrea să vorbească, urmă Buddy Lee, înghiţindu-şi un nod din gât. Nu ştiu cum ţi se pare ţie, dar mie, unuia, nu mi-a convenit.

Ike nu-i răspunse, iar Buddy Lee îşi sprijini bărbia în pumni.

— Mi se arată în vis. Derek. Ceafa îi e zdrenţe. Iar creierul bate, ca o inimă. Are mult sânge pe faţă.

— Încetează!

Buddy Lee clipi de câteva ori.

— Iartă-mă. Problema e că nu-mi pot scoate din cap ce mi-a spus poliţistul. Că prietenii lor nu vor să discute cu ei. Eu unul nu-i învinovăţesc. Cred că suntem amândoi de acord că poate fi periculos să vorbeşti cu poliţaii, zise Buddy Lee.

— Nu mă mir că s-a împotmolit ancheta. Nu-şi fac o prioritate din… din doi bărbaţi precum Isiah şi Derek, zise Ike, iar Buddy Lee îl încuviinţă din cap.

— Da. N-am fost niciodată un mare fan al chestiei ăsteia cu homosexualitatea. Dar mi-am iubit băiatul. N-am arătat-o mereu şi am lipsit multă vreme, dar îţi jur că l-am iubit cu toată fiinţa mea. Cred că şi tu simţi la fel pentru fiul tău. De asta am vrut să-ţi vorbesc, zise Buddy Lee.

— Bun, şi despre ce vrei să discutăm? întrebă Ike.

Buddy Lee trase adânc aer în piept. Se gândise la chestia asta mai bine de o săptămână, dar acum, că era gata să o spună cu voce tare, îşi dădu seama cât de nebuneşte urma să sune.

— Cum ţi-am zis, eu nu cred că oamenii sunt vinovaţi că nu doresc să discute cu poliţiştii, dar dacă n-ar trebui să le răspundă lor la întrebări? Dacă ar vorbi cu noi? Oamenii sunt mai înclinaţi să le spună unor taţi îndureraţi de pierderea fiilor lor lucruri pe care nu le-ar zice poliţiei, urmă Buddy Lee.

Cuvintele fuseseră rostite ca într-o propoziţie lungă, continuă. Ike privi într-o parte şi întrebă:

— Şi ce, ai vrea să fim ca nişte detectivi particulari?

— Pe undeva există o jigodie care se plimbă liberă, un nenorocit. Se trezeşte dimineaţa şi ia un mic dejun baban. Apoi pleacă şi se ocupă cu ce mama dracului face el în timpul zilei. După aia, probabil că pune mâna pe un cur frumos, până târziu în noapte. Japiţa asta ne-a omorât copiii. I-a găurit până i-a făcut ciur. Pe urmă s-a urcat pe ei şi le-a zburat creierii. Acum, nu ştiu ce să zic despre tine, dar eu unul nu mă pot uita în oglindă atâta vreme cât nenorocitul ăsta mai face umbră pământului, zise Buddy Lee, cu ochii gata să-i iasă din orbite.

— Spui cumva ceea ce cred eu că spui? îl întrebă Ike, iar Buddy Lee îşi trecu limba peste buze.

— N-ai căpătat tatuajul ăla BG fiindc-ai fost vreun fraier. Aia e cerneală de şmecheri. Şi n-ajungi să fii considerat şmecher decât dacă faci nişte chestii. O mulţime de chestii, din câte se pare. Acum, e drept că eu nu sunt vreun şmecher, dar am făcut şi eu chestiile mele, zise Buddy Lee.

Ike chicoti uşor.

— Ce-i aşa de distractiv?

— Ar trebui să te-auzi, răspunse Ike. Vorbeşti de parc-ai fi vreun drogat dintr-un film poliţist vechi. De parcă eşti figurant în Gator[2]. Uită-te în jurul tău. Pentru mine lucrează paisprezece oameni, fără s-o punem la socoteală pe secretară, care a întârziat din nou. Am cincisprezece contracte de management al unor proprietăţi. Acasă se află o fetiţă pe care trebuie să o cresc pentru că fiul tău şi fiul meu au desemnat-o pe soţia mea să-i fie tutore. Am responsabilităţi. Există oameni care depind de mine ca să poată pune pâine pe masă. Şi tu ce vrei să fac? Să joc în Rolling Thunder sau John Wick împreună cu tine? Pari tu băut, dar nu cred că eşti atât de beat, zise Ike.

Buddy Lee îşi frecă degetul arătător de cel mare. Ike auzi bătăturile frecându-i-se una de cealaltă.

— Deci ţi-e teamă să te mânjeşti? Sau nu-ţi pasă că omul care i-a omorât pe copiii noştri se plimbă liber?

Faţa lui Ike deveni o mască rigidă. Sub birou, degetele i se încleştară în pumni.

— Crezi că nu-mi pasă? A trebuit să-mi înmormântez singurul copil într-un sicriu cu capacul închis, pentru că n-au reuşit să-i reconstruiască faţa. Soţia mea se trezeşte urlând numele lui Isiah în creierii nopţii. O privesc pe fiica lui şi-mi dau seama că nu-şi va aminti cum suna vocea tatălui ei. Mă culc în fiecare seară şi mă trezesc a doua zi rugându-mă să nu fi plecat din această lume purtând în suflet ura pentru mine. Ai văzut nişte tatuaje şi te crezi deodată expert în cine dracului sunt eu? Nu mă cunoşti deloc, omule! Ce, ai crezut că ai să intri aici şi ai să-l determini pe cioroiul ăla mare şi înspăimântător să omoare nişte tipi pentru tine?

Buddy Lee putea vedea muşchii gâtului lui Ike profilându-se ca un model tridimensional. Pupilele i se micşoraseră, devenind cât vârful acului. Buddy Lee se aplecă peste masă.

— Nu „nişte tipi”, ci pe nenorociţii care i-au omorât pe Derek şi pe Isiah. Şi nu ţi-am cerut să o faci în locul meu. Putem avea mai mult de o armă, zise Buddy Lee.

— Ieşi dracului din biroul meu, zise Ike.

Cuvintele fuseseră rostite încet şi sunaseră brutal, ca o cărămidă pe care o târâi pe asfalt. Buddy Lee nu se mişcă. Îl privi în ochi pe Ike şi simţi cum aerul dintre ei începe să se schimbe. Era încărcat, de parcă s-ar fi apropiat o furtună cu fulgere şi trăsnete. Buddy Lee îşi băgă mâna în buzunar, de unde scoase o chitanţă mai veche. Luă unul dintre pixurile lui Ike şi mâzgăli pe hârtia aceea numărul său de telefon mobil. O împături o dată şi o împinse spre celălalt. Se ridică şi ieşi pe uşa cubiculului. De dincolo de ea se opri şi privi înapoi.

— Când ai să te duci diseară la culcare şi-ai să te rogi ca fiul tău să nu te fi urât, ascultă cu atenţie. Îl vei auzi întrebându-te de ce n-ai făcut nimic ca să

pui lucrurile în ordine. Când ai să fii gata să-i răspunzi, sună-mă. Dacă n-o faci, presupun că ar trebui să-ţi acoperi leul ăla cu o fofoloancă mare şi grasă, zise Buddy Lee, după care se îndepărtă tropăind.

Ike auzi clopoţelul de la uşa din faţă şi apoi îşi puse pumnii pe birou. Respira scurt, superficial. Îşi ridică mâinile şi lovi tăblia cu putere. Suportul pentru pixuri sări şi căzu de pe birou. Ike izbi din nou cu pumnii şi de data asta se mişcă puţin şi laptopul.

Băiatul ăla alb avusese tupeul să stea în faţa lui şi să-i spună că nu-i pasă de Isiah. Ar fi trebuit să-i bage dinţii până în fundul gâtului. Se ridică şi ieşi din cubicul. Merse până în centrul depozitului, îndoindu-şi degetele în încercarea de a-şi alina senzaţia de arsură pe care o simţea pe mâini.

Oare Buddy Lee chiar credea că e singurul care suferă? Că are un fel de monopol pe durere? Nu trecea niciun minut fără să se gândească la Isiah. În fiecare zi era un pic mai greu, dar şi un pic mai uşor. Atunci când durerea se mai estompa, începea să se simtă vinovat. De parcă nu i-ar fi respectat îndeajuns memoria lui Isiah atunci când nu era chinuit, secundă de secundă, de durerea aceea agonizantă. În zilele în care era mai rău, se ducea în baraca lui şi bea până când abia se mai putea ţine pe picioare. Ar fi trebuit să sară peste birou şi să-l smulgă pe Buddy Lee din scaunul pe care stătea. Să-l izbească de perete şi să-l apese pe gât cu antebraţul. I-ar fi spus atunci cum, în visele lui, îi găsea pe cei care-l împuşcaseră pe Isiah. I-ar fi spus cum, în vis, îi ducea pe oamenii aceia într-un loc drăguţ şi liniştit. Unul plin de cleşti, ciocane şi o lampă cu benzină. I-ar fi povestit cum, în vis, le-ar fi arătat cine e Riot Randolph. Leul cu nouă execuţii la activ, nepunând-o la socoteală pe cea care-i adusese acuzaţia de omor.

Ike îşi frecă tâmplele. Nu mai fusese de multă vreme omul acela. Din 23 iunie 2004. Atunci plecase din penitenciarul Coldwater. Ieşise pe

poartă şi găsise nişte străini care-l aşteptau. O soţie care căutase compania altor bărbaţi. Un fiu, mai degrabă bărbat decât băiat, care nu putea să-l privească în ochi. Străini pe care îi iubea, dar care tresăreau atunci când îi atingea.

Dar se hotărâse încă din prima noapte petrecută acasă. Îi ajunsese. Urma să-şi schimbe viaţa. Din punctul lui de vedere, Riot murise în închisoare. Ike îl sacrificase pentru a-şi recăpăta familia. Aşa cum Abraham încercase acelaşi lucru, la vremea lui. La început, nimănui din oraş nu-i venise să creadă. În primele luni, la uşa lui apăreau mereu drogaţi care-l întrebau şoptit dacă n-are ceva marfă. Ani întregi, oamenii şerifului din Red Hill îl trăgeau pe dreapta şi-l percheziţionau, de parcă asta ar fi fost cea mai mare pasiune a lor. La piaţă, ceilalţi evitau să-l privească direct, dar trăgeau cu coada ochiului. Îi ignorase pe toţi. Îşi ţinuse privirea în pământ şi se concentrase pe scopul său în viaţă. Înfiinţase o firmă care se ocupa de grădini, folosind la început o maşină veche de tuns iarba şi o coasă ruginită. Nu doar muncise din greu, se străduise mai mult decât oricine altcineva din zonă. În momentul în care Isiah terminase facultatea, el nu mai avea datorii nici pentru casă şi nici pentru sediul firmei.

Învăţase să-şi controleze furia. Înăuntru, nu exista conceptul de încheiere nonviolentă a unui conflict. Dădeai primul şi dădeai tare. Dacă nu făceai asta, te trezeai spălând chiloţii vreunui nenorocit. După eliberare, prima dată când cineva îi luase faţa în trafic, fusese extrem de greu. Avusese nevoie de toată voinţa de care era în stare să nu-l urmărească, să-l scoată din maşină şi să-i care câţiva pumni în stomac. Buddy Lee nu înţelesese nimic. Ike nu se temea să se mânjească, să verse sânge. Se temea că nu va fi în stare să se oprească.

Şase

Grayson ridică uşa garajului. Căldura părea o vietate care-l pândise şi acum îl prinsese într-o îmbrăţişare sufocantă.

Cartierul părea colorat în sepia din cauza unei ceţi uleioase, iar lui i se părea că fusese luat prizonier şi închis într-o fotografie veche. Soarele după-amiezii se strecura printre norii de gaze de eşapament de la atelierul de reparaţii din est şi stâlpii de fum şi abur care se înălţau peste halele de metal ale uzinei de la vest. Grayson îşi trecu un picior peste motocicletă. Îşi potrivi casca pe capul imens. De sub ea năvălea un păr lung şi blond, care cobora până pe spate. Tocmai se pregătea să pornească motorul Harley când Sara deschise uşa şi urlă la el:

— Îţi sună telefonul mobil! Ăla pe care nu mă laşi să-l ating, de pe noptieră, strigă ea.

Grayson îşi dădu jos casca.

— Adu-l aici!

— Aha, acum pot să-l ating?

— Nenorocito, adu-mi tâmpenia aia de telefon, se răsti Grayson.

Sara deschise gura să spună ceva, dar se răzgândi şi dispăru în casă. Când se întoarse, îl avea pe Jericho pe un şold şi telefonul în mâna rămasă liberă.

— Spune-i c-ar face bine să nu te pupe pe gură, fiindcă va simţi mirosul fofoloancei mele, îi spuse Sara când îi dădu telefonul.

— Iisuse! Ai dracului grijă cum vorbeşti în faţa lui, zise Grayson.

— De parcă tu nu spui chestii mai rele, îl contră Sara.

— Intră dracului în casă!

— Da, sigur, continuă să mă tratezi ca pe un rahat. Poate într-o zi, când ai să te întorci acasă, n-ai să mă mai găseşti aici.

— E o promisiune? întrebă Grayson.

Sara îi arătă degetul mijlociu şi intră în casă. Bărbatul chicoti încet. Diseară aveau să facă sex de împăcare. Dansau pe melodia asta de mai bine de cinci ani. Niciunul dintre ei nu pleca nicăieri. Şi ştiau amândoi asta.

Grayson deschise telefonul cu cartelă. Văzu numărul de la care fusese sunat şi clătină din capul lăţos înainte să răspundă.

— Alo?

— Alo. Presupun că ştii de ce te sun.

— Am o oarecare idee.

Persoana de la celălalt capăt al firului tăcu un minut întreg.

— Deci n-ai găsit-o.

— Au trecut două luni. I-am pus pe băieţi s-o caute peste tot. Mi-am întins antenele şi printre tovarăşii care cumpără marfa de la noi. Târfa aia a dispărut. După ce i s-a întâmplat reporterului, se fereşte probabil şi de umbra ei. N-ai de ce să-ţi faci griji, zise Grayson.

Bărbatul de la celălalt capăt rămase din nou tăcut, la fel de mult. Când porniră din nou să vorbească, cuvintele ambilor sunară cu mult mai multă intensitate.

— Mi-aş dori să fiu sigur că-şi ţine gura. Am ajuns prea departe ca să lăsăm o curvă oarecare să ne strice planurile.

— Chiar vrei să continui cu rahaturile astea? întrebă Grayson.

— A venit momentul schimbării. Oamenii noştri sunt pregătiţi. N-am chef ca ea să ne încurce. De asta trebuie s-o găseşti. Şi s-o trimiţi spre locuri mai bune.

— Să ştii că n-am găsit-o la adresa pe care mi-ai dat-o. Nici la muncă n-a mai fost după ce l-am găurit pe reporter. E fantomă… Totu-i bine.

— Ştii cum am ajuns în postura în care sunt acum? Îţi dau un indiciu. Întotdeauna am fost foarte atent la detalii. Ţi-am dat ţie şi găştii tale ceva ca să îndepliniţi o misiune. Iar eu n-o consider încheiată decât în momentul în care aveţi grijă şi de fată.

Chiar trebuie să ajungem în punctul ăla în care să vă ameninţ pe tine şi pe asociaţii tăi? Pentru că aş prefera să n-o fac. Am avut o relaţie reciproc avantajoasă timp de mulţi ani. N-are sens să riscăm chestia asta. Dar am nevoie de fata aia. Până în douăzeci şi patru.

Grayson îşi încleştă fălcile. Îşi depărtă pentru câteva momente telefonul de ureche. După două respiraţii adânci, simţi că e capabil să răspundă.

— Am înţeles ce-mi spui. Dar ne ştim unul pe altul de multă vreme. Ai remarcat probabil că nu-mi plac ameninţările. Hai să ne-nţelegem: noi o să continuăm să căutăm fata, fiindcă asta ţi-am promis. Cât despre relaţia de care-ai vorbit, să ştii că lucrurile pot merge în ambele sensuri, nenorocitule! Să nu uiţi asta, zise Grayson.

— Am priceput. O să discutăm altă dată termenii relaţiei noastre. Acum am nevoie s-o găseşti pe căzătura aia.

— Mda. Şi unde sugerezi s-o căutăm?

Vocea de la celălalt capăt al firului rămase din nou tăcută pentru aproape un minut.

— Reporterul ăla. Ar trebui să fi făcut nişte notiţe despre ea. Plănuia să scrie un articol despre legătura ei cu dorinţele mele, corect? Poate că acolo ai putea găsi un indiciu cu privire la locul în care se ascunde. Du-te acasă la el şi uită-te pe-acolo.

Grayson izbucni în râs. Scoase un zgomot gutural, care stârni ecouri în garaj.

— Şi crezi că el a lăsat pe computer o hartă cu un loc pe care scrie „aici trebuie căutată o prostituată”? Haide, omule!

— Atâta vreme cât mi-ai cerut sugestii cu privire la felul în care ai putea să o găseşti, presupun că nu ai o idee mai bună. Şi nu. Nu-ţi cer să devii cartograf. Te rog să fii ceea ce ştim amândoi că eşti. Ucigaş. Am să-ţi trimit un mesaj cu adresa.

Convorbirea se întrerupse. Grayson închise telefonul şi şi-l puse în buzunar.

— Puţă bleagă, murmură el înainte să-şi pornească din nou motorul.

Şapte

Ike muşcă din clătite, după care sorbi din cafea. Mya stătea pe partea cealaltă a mesei din bucătărie, cu o ţigară lipită de buză şi citea ziarul. Fumul plutea în jurul capului ei ca un halou cenuşiu.

— Ce-o să faci împreună cu Arianna azi? întrebă Ike.

Mya nu-l privi.

— Nu ştiu. E ultima mea zi liberă de la spital, aşa că îmi doresc să facem ceva drăguţ, dar n-am nicio idee, zise ea.

Ike sorbi iar din cafea. Se gândi să le sugereze să meargă la Kings Dominion[3], dar n-avea chef s-o audă pe Mya răstindu-se din nou la el. În ultima vreme, orice încerca să spună despre Arianna stârnea mânia soţiei sale.

— Sunt sigur c-ai să te gândeşti tu la ceva, zise el.

Mya scutură puţin scrum în ceşcuţa de ceai pe care o folosea drept scrumieră.

— Nu ştiu ce să zic. Mi se pare că pur şi simplu nu-mi mai funcţionează creierul.

Ike nu riscă vreun comentariu. Soţia lui trase adânc din ţigară. Jarul străluci roşu ca ochiul unui dragon până când ea suflă fumul afară.

— Nu cred c-au să-i mai prindă vreodată, zise ea.

Ike îşi ridică ochii din farfuria cu clătite. Mya împăturise ziarul şi-l pusese pe masă. Acum îl sfredelea cu ochii ei de culoarea mierii vechi.

Bărbatul oftă, îşi termină cafeaua şi se ridică de la masă. Îşi pierduse şi ultimul dram de poftă de mâncare. Merse la chiuvetă şi-şi clăti cana înainte să o pună în maşina de spălat vase.

— Ce? întrebă Mya.

— Cum adică „ce”?

— Ăsta e oftatul tău de „am o chestie care mă sâcâie”. Ce s-a întâmplat? întrebă Mya.

Ike se sprijini de bufet.

— Săptămâna trecută, tatăl lui Derek m-a căutat la atelier.

— Şi ce-a vrut?

— Mi-a spus că poliţiştii au clasat cazul lui Isiah drept „inactiv”.

— Ştiu. Am vorbit şi eu cu detectivul LaPlata. Asta a fost luni, când s-au împlinit două luni…

Ike îşi închise ochii. El nu mai vorbise cu detectivul din ziua de după înmormântare. Şi nici nu mai fusese la cimitir.

— Ei bine, tatăl lui Derek crede c-ar trebui să-i căutăm noi pe nenorociţi, zise Ike.

— Şi-o s-o faci? întrebă Mya.

— Poftim? Să-i caut eu? Ştii bine că nu pot face asta.

— De ce nu?

Ike scrâşni din dinţi şi-şi ascultă măselele cum pocnesc.

— Ştii bine de ce. V-am promis ceva, ţie şi lui Isiah. Dacă mă duc să-i caut, s-ar putea să-i găsesc. Iar dacă-i găsesc, o să-i omor, zise el.

Rostise ultimele cuvinte liniştit, fără vreo inflexiune. Îl cunoştea de pe vremea când el avea cincisprezece ani, iar ea treisprezece. Mya era conştientă că nu exagerează.

Ike aşteptă ca ea să-i spună că nu e nevoie să facă asta. Rămase acolo, dorindu-şi s-o audă sfătuindu-l să-i lase pe poliţişti să se ocupe. Aşteptă şi tot aşteptă. Maşina de gheaţă începu brusc să scoată zgomote, risipind liniştea dintre ei.

— Mă duc s-o trezesc pe Arianna, zise Mya într-un final.

Îşi înfipse ţigara în ceaşca de ceai, se ridică de la masă şi porni în susul scărilor.

Ike o privi cum urcă. Paşii îi păreau îngreunaţi de o povară despre care era evident că soţia lui credea că o poartă singură. Poate că avea dreptate. Poate că el nu merita să-l plângă pe Isiah. Nu era normal să jeleşti atât de mult pe cineva pe care l-ai iubit într-un mod atât de mizerabil.

Ike îşi luă cutia în care-şi pregătise prânzul şi dădu să iasă pe uşă, când simţi cum îi vibrează telefonul în buzunar. Îl scoase şi-i privi ecranul. Nu recunoscu imediat numărul, dar era telefonul de serviciu, aşa că răspunse.

— Alo?

— Alo, domnule Randolph, sunt Kenneth D. Adner de la Cimitirul Greenhill Memorial.

— Da, zise Ike.

— Domnule, îmi pare rău să vă spun asta, dar avem o mică problemă cu mormântul fiului dumneavoastră.

— Cei de la pompe funebre mi-au spus că totul a fost plătit. Fiul meu aranjase încă dinainte… zise Ike.

— Nu, domnule, nu are legătură cu plata. Mi-e teamă că mormântul fiului dumneavoastră a suferit nişte stricăciuni.

— Ce fel de stricăciuni? întrebă Ike.

— Domnule, cred că ar fi mai bine să veniţi la cimitir. Nu e o chestiune pe care s-o putem lămuri prin telefon, zise Kenneth.

Ike se aşteptase ca atunci când ajunge la mormântul fiului său (nu avea să se obişnuiască niciodată cu aceste cuvinte) să constate că lipseşte o bucată mare din piatra funerară. Ştia foarte bine cum pietrele puteau deveni adevărate proiectile balistice atunci când intrau între lamele unei maşini puternice de tuns iarba. Acesta era motivul pentru care băieţii lui aveau asigurări bune. Poate urma să vadă că lipseşte o bucată mare din stratul de gazon, ca rezultat a unui grădinar prea zelos, care testase o motocoasă nouă. Ike muncea în grădină. Ştia că există nenumărate feluri în care i-ai putea aduce stricăciuni. Dar nu se aşteptase la aşa ceva.

Stătea împreună cu managerul, unul lângă celălalt, în faţa mormântului. Kenneth era palid precum burta unui peşte. Părul său blond era lipit de cap cu atât de mult gel încât dacă o muscă ar fi vrut să aterizeze acolo probabil că şi-ar fi rupt gâtul. Transpira, deşi venise dintr-un birou în care aerul

condiţionat era fixat pe „arctic”. Ăsta fusese primul indiciu că problema cu mormântul era mult mai complicată decât se gândise iniţial.

Ike merse până la piatra funerară. Era una dublă, cu numele lui Isiah şi Derek săpate în granitul negru. Cineva o spărsese în două. Probabil cu un baros. După ce o despicaseră, autorii o „ornaseră” cu propriile lor opinii despre homosexualitate şi relaţiile interrasiale.

„NEGROTEI BULANGIU MORT. IUBITOR DE NEGROTEI BULANGIU MORT” scriseseră pe cele două jumătăţi ale pietrei, folosind un spray cu vopsea de un verde aprins. Aceleaşi lucruri se puteau citi şi pe iarba de pe fiecare mormânt.

— Nici nu vă pot spune cât de rău îmi pare pentru asta, domnule Randolph. Vom înlocui bineînţeles piatra funerară. Cu iarba va fi ceva mai dificil, zise Kenneth.

— Săpaţi puţin şi înlocuiţi-o cu un rulou de gazon, îi zise Ike.

În propria minte, vocea îi sunase ca o înregistrare.

— Păi da, cred că asta ar fi una dintre soluţii, zise managerul.

— Vreau să reparaţi iarba chiar acum. Luaţi imediat piatra aceea de aici. Soţia mea plănuieşte să vină la mormânt în cursul zilei de azi. O să-i spun că aţi dat din greşeală cu tractorul peste ea.

— Da, domnule, bineînţeles. Vreau să-mi cer din nou scuze cu toată sinceritatea. Ne asumăm deplina responsabilitate pentru acest eveniment nefericit, zise Kenneth.

Încercă să-i zâmbească compătimitor, dar Ike îl privi în ochi şi surâsul îi muri pe buze.

— Ocupaţi-vă astăzi de iarbă, zise Ike.

Porni către camionetă. Îl lăsă pe manager şi maşinuţa lui de golf la mormânt. Se simţea ciudat. Îşi cunoştea furia foarte bine. Trăia înăuntrul lui ca un demon care aşteaptă asemenea momente. Priveliştea pietrei vandalizate ar fi trebuit să o elibereze ca pe o bestie flămândă. Senzaţiile cunoscute asociate cu furia nu interveniseră însă

imediat. Nu i se pusese o ceaţă sângerie pe ochi. Stomacul nu începuse să facă mişcări de yoga printre intestine. Oare asta să fie amorţeala despre care vorbeau unii oameni? Sentimentul acela de paralizie care sfârşea prin a-ţi controla tot corpul atunci când treceai într-un final de orice limită imaginabilă.

Ike se urcă în camionetă şi sună la birou.

— Servicii de grădinărit Randolph, Jazmine la telefon. Cu ce vă pot ajuta?

— Jazzy, mergi în biroul meu. O să găseşti acolo o chitanţă. Pe spatele ei e un număr de telefon. Scrie-mi-l într-un mesaj.

— Bine. Bună dimineaţa şi ţie, şefu'!

— Trimite-mi numărul, Jazzy, zise Ike.

— În regulă. Hei, eşti bine? Nu pari…

Ike încheie convorbirea.

Buddy Lee intră în parcarea unui restaurant Sanders „Comandă şi Pleacă". Se gândi că numele locului ăla nu prea corespundea cu felul în care era organizat. Semăna cu Tastee Freez sau cu Dairy Queen. Avea o fereastră la care dădeai comanda şi o alta la care o ridicai, ambele acoperite de o bucată glisantă de plexiglas. Mai existau însă şi câteva mese de picnic, de un roşu aprins, împrăştiate în faţa clădirii. Buddy Lee se gândi că numele avea totuşi sens. Puteai să dai comandă şi apoi să mergi să mănânci la o masă.

Ike stătea la una dintre mesele acelea, lângă colţul îndepărtat al clădirii. Buddy Lee îşi parcă liniştit camioneta şi se îndreptă spre el. Mânca dintr-o cutie de carton colorată în roşu şi alb. Îl văzu muşcând dintr-o bucată de peşte prăjit şi apoi sorbind dintr-o băutură răcoritoare.

— Salut, zise el după ce îşi înghiţi mâncarea.

— Nu credeam să te mai văd vreodată, zise Buddy Lee.

— Ia loc, îl îndemnă Ike.

Îi dădu ascultare după ce ezită uşor. Luă un meniu plastifiat de pe masă şi începu să-l frunzărească.

— Ce e bun aici? Mi-e atât de foame că mi s-a lipit stomacul de şira spinării, zise Buddy Lee.

Ike îşi scoase telefonul şi-l aşeză pe masă.

— Somnul e bun. Au şi bame prăjite. Dar să nu te atingi de pâinea cu mălai, e tare ca piatra, zise Ike, după care mai luă o înghiţitură de suc.

— Dacă m-ai invitat aici ca să-ţi ceri scuze fiindcă mi-ai spus să ies dracului din biroul tău, să ştii că le accept. Cred că niciunul dintre noi nu e în apele lui zilele astea, zise Buddy Lee fără să-şi ridice capul din meniu.

— Nu am de gând să mă scuz, spuse Ike.

— Bine, atunci o să fie o întâlnire cam stânjenitoare, zise Buddy Lee.

Ike îşi şterse mâinile de un şervet subţire, maroniu. Se sprijini cu antebraţele pe masă.

— Vreau să fii convins că tot ceea ce ţi-am spus zilele trecute e adevărat. Sunt un tip responsabil. Mi-am construit afacerea de la zero. De la nimic. Sunt mândru de asta. După ce m-am liberat, am muncit din greu în fiecare zi ca să asigur o viaţă bună soţiei mele, fiului meu, zise Ike.

Făcu o pauză. Hohotele de râs ale unui grup de adolescenţi aflaţi la două mese distanţă umplu tăcerea dintre ei.

— Dar cum de-ai devenit peisagist? Nu te supăra, dar nu pari genul care iubeşte panseluţele, zise Buddy Lee, cu capul încă îngropat în meniu.

Ike îşi privi mâinile. Tatuajul. În parcare intrară nişte băieţi albi într-o camionetă cu o gardă la sol atât de înaltă încât probabil aveau nevoie de o scară ca să ajungă în ea. Pe fereastra din spate era lipit steagul Confederaţiei[4]. Lăsa în urmă o dâră de fum negru.

— Am făcut cursuri cât am fost înăuntru. Am profitat de ele ca să mai ies din celulă. Când am trecut la regimul deschis, mi-am dat seama că

ocupaţia asta îmi permite să petrec nişte timp în exterior. În plus, nimeni n-are chef de vorbărie când afară sunt treizeci şi şapte de grade şi ţine un fierăstrău în mână, zise Ike.

Băieţii confederaţi îşi parcară camioneta. Ieşiră din ea şi merseră la locul în care se dădeau comenzile. Unul dintre ei îl privi pe Ike, dar văzu ceva înspăimântător în ochii lui, aşa că preferă să se uite imediat în altă parte.

— Am ajuns până în punctul în care începusem să cred că ăsta fusese motivul pentru care ajunsesem la închisoare. Ştii, se spune că fiecare dintre noi e talentat la ceva. Însă nu pentru că plantam flori şi tundeam garduri vii intrasem la închisoare. Nu la asta eram bun. Nu cu adevărat, zise Ike.

Buddy Lee îşi ridică fruntea şi întrebă:

— Nu m-ai sunat fiindcă aici au nişte somn prăjit foarte bun, nu-i aşa?

— Când ai fost ultima dată la mormintele băieţilor?

Buddy Lee dădu meniul deoparte.

— Păi… am vrut să merg săptămâna asta, dar la muncă a fost nebunie. Adică… La dracu', omule, nu m-am mai dus de la înmormântare, zise Buddy Lee.

Ike atinse ecranul telefonului şi-l împinse pe masă spre celălalt. Buddy Lee îl luă şi îl privi stăruitor.

— Ce mama dracului e asta? întrebă el.

— Ţie a ce-ţi pare? Nenorociţii care ne-au omorât băieţii s-au pişat pe mormintele lor, zise Ike.

Buddy Lee împinse telefonul înapoi, după care îşi trecu limba peste buza de jos.

— Crezi că golanii care i-au omorât au făcut şi chestia asta?

— Cine altcineva să fi fost? Isiah şi Derek nu erau faimoşi. Nimeni n-ar fi ştiut că sunt… altfel citind doar ce e scris pe piatra lor funerară, zise Ike, bătând cu degetele în tăblia mesei.

Buddy Lee se aplecă înainte, apropiindu-şi faţa de a celuilalt.

— Stai să ghicesc. Acum eşti gata să faci ceva în privinţa asta, zise el.

Lui Ike i se păru că distinge o nuanţă de sarcasm în vocea celuilalt.

— Am fost ferm hotărât să las poliţia să se ocupe, deşi ştiam că probabil n-au să afle cine-a făcut-o. Eram chiar dispus să accept că javrele alea vor rămâne nepedepsite, fiindcă făcusem familiei mele o promisiune mai importantă decât răzbunarea. Dar nu, le-a trebuit să nenorocească şi mormântul! În clipa aia mi-am dat seama că promisiunea mea nu are nicio valoare atâta vreme cât fiul meu e mort, iar soţia mea mă priveşte de parcă şi-ar dori ca eu să fiu cel aflat sub pământ. Ai avut dreptate. Uitându-mă la piatra aia spartă, l-am văzut pe băiatul meu întrebându-mă ce mama dracului am de gând să fac în privinţa asta, zise Ike.

Îşi închisese ochii. Din adâncurile memoriei se ivise faţa lui Isiah. La patru ani. La şapte, când Ike îşi începuse condamnarea. La şaisprezece, când îşi obţinuse permisul de şofer. La douăzeci şi şapte, pe masa de la pompe funebre, având jumătate de cap explodat. Ajunsese destul de aproape de a crede el însuşi ceea ce-i spusese lui Buddy Lee. Ar fi fost frumos ca Isiah să-i fi trimis un mesaj de dincolo. Însă Ike nu credea într-un paradis magnific, aflat undeva în ceruri. Băiatul lui era mort. Adevărul era că, undeva în adâncul fiinţei sale, se temuse întotdeauna că avea să ajungă aici. Poate că, în subconştient, îşi dorea un motiv pentru care să-şi încalce promisiunea. În cazul acesta, piatra de mormânt fusese doar catalizatorul potrivit. Impulsul neaşteptat în direcţia aceea. După tot ceea ce-i spusese lui Buddy Lee săptămâna trecută, fusese nevoit acum să mărturisească şi rahaturile astea. Să-l facă să creadă că se luptase îndelung să ia această decizie.

— Hei, baţi la uşi deschise. Când vrei să începem? întrebă Buddy Lee, ai cărui ochi străluceau ca betonul ud.

Ike îşi deschise pleoapele.

— Hai să ne înţelegem de la bun început. Dacă ne apucăm de chestia asta, te vreau mereu cu mintea limpede. Va trebui să te laşi de băutură până când terminăm.

— Ei, nu-ţi face griji, câteva beri reci n-au să…

— Eşti deja beat, îl întrerupse Ike, iar soarele e abia la amiază. Nu merg la război cu cineva care nu se poate abţine de la băutură.

Buddy Lee se afundă în scaun.

— E aşa de rău?

— Miroşi de parcă ai fi dormit într-un butoi plin cu rachiu de casă, spuse Ike, făcându-l pe celălalt să râdă.

— Cred că ai dreptate. Bine. N-o să mai trag la măsea.

Buddy Lee n-avea nici cea mai mică idee cum ar fi putut să facă acest lucru, dar era hotărât să încerce. Pentru o scurtă perioadă de timp.

— Şi mai e ceva. Nu ştiu în ce intraseră băieţii noştri, dar s-a dovedit destul de serios ca nişte nenorociţi să nu ezite să-i ucidă. Când o să începem să agităm apele, lucrurile vor deveni probabil urâte. Bun, ştiu ce mi-ai spus data trecută, dar vreau să mă asigur că înţelegi ce vom face. Odată ce începem, eu unul sunt gata să fac orice e nevoie ca să-i găsesc pe feciorii ăştia de curvă. Dacă va trebui să rănesc nişte oameni, asta o să fac. Dacă o să trebuiască să sparg nasul cuiva, asta e… Dacă voi fi nevoit să mă târăsc o sută de kilometri prin cioburi de sticlă ca să pot pune mâna pe nenorociţii ăştia, o s-o fac. Sunt pregătit să-mi vărs sângele. Tu eşti? întrebă Ike.

Buddy Lee îşi dădu capul pe spate şi privi cerul. Norii dansau undeva la orizont, luând forme ce-i păreau vag familiare. Un cal, un câine, o maşină, o faţă cu un zâmbet strâmb ca al lui Derek. Îşi coborî ochii şi întâlni privirea lui Ike.

— Absolut, zise el.

Opt

Buddy Lee îşi opri maşina lângă a lui Ike, în faţa atelierului său. Dădu să o încuie, dar se opri. Dacă o fura cineva, i-ar fi făcut, de fapt, un bine. Ike deschise portiera din dreapta, iar Buddy Lee urcă în cabină. Dădură cu spatele, se întoarseră şi se înscriseră în trafic.

— Camioneta mea stă bine acolo? Nu vreau să încurce.

— E-n regulă. I-am spus lui Jazzy că ai voie.

— Şi unde ne ducem?

— M-am gândit să mergem la locul de muncă a lui Isiah. Poliţiştii mi-au spus că anul trecut a primit o ameninţare cu moartea. Am sunat-o pe soţia mea şi ea mi-a dat adresa. E un punct de plecare la fel de bun ca oricare altul, zise Ike.

Buddy Lee simţi atât de familiara senzaţie de arsură croindu-şi drum prin măruntaie, dar reuşi să o alunge. Avea nevoie să bea ceva. Avea nevoie ca naiba! Merseră în tăcere câţiva kilometri, până când Buddy Lee nu mai reuşi să suporte liniştea.

— Hei, nu poţi să pui nişte muzică?

Ike atinse un buton de pe volan folosindu-şi degetul mare. Cabina camionetei se umplu cu falsetto-ul angelic al reverendului Al Green, care cânta despre timpuri mai bune. Buddy Lee se sprijini mai bine şi începu să bată darabana cu degetele pe coapsă.

— Cred că nu eşti mare amator de muzică country, zise el.

— De ce? Fiindcă sunt negru? mârâi Ike.

Buddy Lee îşi trecu o mână prin plete.

— Păi… vreau să zic, da. Dar nu vreau să te jignesc. Doar că nu ştiu mulţi de-ai tăi cărora să le placă.

— Dacă mai zici o dată „de-ai tăi”, te arunc din mers, zise Ike.

Nu-şi ridicase vocea şi nici nu se uitase la Buddy Lee. La început, acestuia i se păru chiar că nu auzise

bine. Însă când îi zări expresia reflectată în oglinda retrovizoare, realiză imediat că înţelesese perfect.

— Îmi pare rău. N-am vrut să spun asta. Rahat. Uneori vorbeşte gura fără mine.

— Când tu sau vreun alt băieţaş alb spuneţi „de-ai tăi", e ca şi cum eu sunt un nenorocit de animal pe care trebuie să-l închizi într-o cuşcă. Nu-mi place asta. Consideră că e primul avertisment, zise Ike.

— Primul?

— Primul. O să te iert pentru că, aşa cum ai spus, s-ar putea ca amândoi să fim într-o stare de spirit mai ciudată. Dar, data viitoare când mai spui aşa ceva, am să te caut la măsele, zise Ike.

— Hai, omule, mi-am cerut scuze. N-am de gând să te mint şi să-ţi spun că am o mulţime de prieteni negri, fiindcă n-am. Ştiu nişte băieţi cu care mă înţeleg. Dar nu pot spune despre niciunul dintre ei că-mi este amic, zise Buddy Lee.

Ike îi aruncă o privire rapidă, după care îşi întoarse atenţia la drum.

— Dar asta nu înseamnă că sunt rasist. Pur şi simplu nu cunosc prea mulţi oameni de culoare, bombăni Buddy Lee.

— Nici n-am spus asta. Fiindcă, de fapt, eşti un tip alb care nu trebuie să-şi facă griji pentru rahaturi de genul celor prin care trecem noi, zise Ike.

— Uite ce e, omule, singura culoare care contează cu adevărat este verdele. Uită-te la tine! Ai propria ta afacere. N-ai vreun şef pe care să trebuiască să-l ameninţi ca să te învoiască o zi. Ai şi o casă frumoasă. Eu trăiesc într-un container de rahat aflat într-un cartier chiar mai nasol. Tu te-ai descurcat. La naiba, o duci mult mai bine decât mine. Şi eşti destul de negru, zise Buddy Lee, făcându-l pe Ike să strângă volanul atât de tare încât degetele i se albiră.

— Habar n-ai cât de mult a trebuit să muncesc ca să o duc bine. Tu chiar crezi că verdele e singura culoare care contează? Uite, te întreb ceva: ai face schimb de locuri cu mine?

— Mă capăt şi cu camioneta? Fiindcă, în cazul ăsta, sigur că da! Fac schimb de locuri cu tine imediat, zise Buddy Lee chicotind uşor.

— O, da, primeşti camioneta. Dar, în timp ce o conduci, vei fi tras pe dreapta de patru sau cinci ori pe lună, fiindcă nu se poate ca fundul tău negru să-şi permită un asemenea vehicul, nu? O să primeşti camioneta, dar atunci când vei intra într-un magazin de bijuterii paznicul te va urmări pas cu pas, pentru că va considera că te-ai dus acolo ca să dai o spargere, nu? O să primeşti camioneta, dar o să vezi că doamnele albe îşi ridică la piept poşetele când treci pe stradă pe lângă ele, fiindcă au aflat de la Fox News că scopul tău în viaţă e să le furi banii şi să le răpeşti virtutea. O să capeţi camioneta, dar va trebui de asemenea să explici unui poliţist care abia aşteaptă să apese pe trăgaci că „nu, domnule poliţist, nu mă opun arestului”. Şi, da, o să capeţi camioneta, dar imediat după aceea o să iei două gloanţe în ceafă fiindcă ai încercat să-ţi scoţi telefonul din buzunar, zise Ike, privind la Buddy Lee. Încă mai vrei să faci schimb de locuri cu mine?

Buddy Lee îşi înghiţi nodul din gât şi-şi întoarse privirile către fereastră, fără să mai spună ceva.

— Aşa mă gândeam şi eu. Verdele nu înseamnă mare lucru dacă e într-o mână neagră, zise Ike.

Continuară să meargă în sunetele dulci ale lui D’Angelo, care înlocuiseră cântecele Reverendului.

Ike intră pe autostrada interstatală şi se îndreptă spre Richmond. Cincizeci de minute mai târziu, o luă pe ieşirea către centru şi trebui să navigheze printr-o curbă atât de ascuţită încât ai fi putut tăia pâine cu ea. Se uită în oglinda retrovizoare şi continuă pe Bulevardul Blue Springs. Traficul era îngrozitor, dar camioneta îşi croia încet drum printre celelalte maşini. Lui Ike nu-i plăcea să conducă în oraş. Străzile înguste îl făceau să se simtă ca un şobolan într-un labirint.

GPS-ul spunea că se află la şaptezeci de metri de destinaţie. Ike văzu o clădire simplă, zugrăvită în maroniu, cu cinci etaje, care se afla în dreapta, în

mijlocul unui pâlc de stejari. Arhitecţii din Richmond oscilau între dragostea lor pentru peisajele din partea centrală a Virginiei şi dorinţa de a-şi extinde oraşul. Clădirea R.C. Johnson se afla în punctul de echilibru al acestor două sensibilităţi opuse.

Ike intră în parcare şi opri motorul camionetei, care scoase un zăngănit de moarte şi apoi rămase tăcut. Sări pe asfalt, iar Buddy Lee îl urmă. Uşile grele de sticlă ale clădirii de birouri scârţâiră atunci când cei doi bărbaţi le deschiseră. Holul părea o capsulă a timpului din anii ’80. Pe ambii pereţi laterali se aflau portrete ale unor manechine de alabastru cu buze de neon electric. Pe toată suprafaţa holului erau scaune cu geometrii ciudate. Lista companiilor se afla pe o tablă neagră, scrisă cu litere albe.

— *Jurnalul Curcubeului* este la etajul trei, zise Ike.

— Da, sună destul de gay, zise Buddy Lee.

Ike îl privi cu coada ochiului.

— Ce e?

Ike clătină din cap şi porni direct spre ascensor. Buddy Lee îşi dădu ochii peste cap şi-l urmă. Birourile ocupate de *Jurnalul Curcubeului* erau cele mai mici încăperi din clădire. Înăuntru se aflau şase posturi de lucru, înghesuite într-un spaţiu proiectat pentru patru. Pe toate se aflau câte un computer imens şi un laptop. La fiecare birou stăteau câte doi angajaţi, femei şi bărbaţi cu înfăţişări foarte serioase.

Cu toţii tastau ceva, sau vorbeau la telefon, sau îmbinau ambele activităţi. Buddy Lee şi Ike merseră la biroul cel mai apropiat de uşă. Un bărbat roşcovan, cu barbă, şi o femeie neagră, cu codiţe, stăteau cu capetele aproape lipite, discutând ceva despre o imagine aflată pe o tabletă. Bărbatul îşi ridică privirea.

— Trebuie să ne mutăm din nou maşinile?

— Poftim? zise Ike.

— Păi, nu sunteţi de la compania care se îngrijeşte de peluză? întrebă bărbosul.

Ike oftă. Încă purta echipamentul de lucru. Deasupra buzunarului de la piept scria „Servicii de grădinărit Randolph”.

— Puteţi să ne aşteptaţi puţin? Suntem destul de ocupaţi, zise femeia cu codiţe.

— Hei, Barbă Roşie. Nu suntem de la îngrijirea peluzelor, îl contră Buddy Lee, atrăgând atenţia bărbatului.

— Pardon? întrebă el.

— L-ai auzit, zise şi Ike.

Faţa roşcatului începu să capete aceeaşi culoare ca părul.

— Şi atunci ce vreţi?

— Tu eşti şeful aici? întrebă Buddy Lee.

Bărbatul îl ignoră, dar femeia cu codiţe răspunse în locul lui.

— Nu, nu este. Eu sunt Amelia Watkins, redactorul-şef. Ce pot face pentru dumneavoastră, domnilor?

Femeia le studie feţele, iar Buddy Lee observă că mâna ei stângă coborâse sub birou.

— Înainte să apeşi pe butonul ăla de panică, să ştii că n-am venit aici să creăm necazuri, zise el, făcând-o pe Amelia să-şi strângă buzele într-un mod ciudat.

— Aşa ziceţi voi. Dar în vremurile astea e destul de periculos să fii ziarist. Mai ales când lucrezi pentru o fundaţie nonprofit, care se concentrează pe comunitatea LGBTQ, zise ea.

Avea o voce profundă şi vibrantă, care îl făcu pe Buddy Lee să se gândească la un cântăreţ de blues pe care-l auzise în Austin cu mulţi ani în urmă.

— Eu sunt Ike Randolph. El e Buddy Lee Jenkins.

Amelia se ridică şi îşi ocoli biroul. Era aproape la fel de înaltă ca Ike, dar slabă şi tonifiată. Codiţele îi coborau pe spate până dincolo de umeri.

— Eşti tatăl lui Isiah.

— Da, aşa e. Iar Buddy e tatăl lui Derek. Există cumva aici un loc în care putem vorbi?

— Desigur, să mergem la parter. E acolo o cafenea.

Amelia îşi comandă o cafea neagră, pe care o bău repede. Buddy Lee îşi dorea să fi avut nişte whiskey pe care să şi-l pună în ceaşcă. Ike nu-şi luă nimic. Amelia mototoli paharul de cafea şi-l aruncă în coşul de gunoi aflat la un metru distanţă. Zbură prin aer şi ateriză exact la ţintă. Fără să fi atins marginile.

— Joci baschet? întrebă Ike.

— Ăsta e un clişeu! „Lesbiana joacă baschet.” Dar da, îmi place. Am făcut facultatea beneficiind de o bursă sportivă.

— Şi Isiah juca, zise Ike.

— Da, avea o aruncare de distanţă al naibii de bună.

— Nu mi-am putut niciodată da seama cum de era… în felul în care era şi în acelaşi timp atât de bun la sporturi.

Amelia izbucni într-un râs în spatele căruia nu se afla însă niciun fel de veselie.

— Îţi imaginezi că, fiindcă era gay, trebuia să-şi petreacă timpul împletind fulare?

Ike bătu uşor cu degetele în masă.

— Nu ştiu. N-am putut… N-am înţeles niciodată motivul pentru care era aşa. Din cauza asta am avut probleme.

— Ştiu, mi-a zis, spuse Amelia.

— Serios? întrebă Ike.

— Prima dată când a venit la redacţie, ne-am povestit unul altuia cum ne-am afirmat prima dată identitatea. Te-ai fi înţeles de minune cu tatăl meu. Amândoi credeţi că sexualitatea noastră e ceva ce trebuie explicat. Dar nu e. Pur şi simplu aşa suntem noi. Problemele dintre voi n-au fost create de faptul că Isiah era gay. Modul în care ai acceptat sau nu acest lucru a provocat certurile, zise Amelia.

— N-a… n-a fost aşa de simplu, zise Ike clipind des.

— Dacă zici tu, ridică din umeri Amelia. Măcar tu mai vorbeai cu Isiah. Tatăl meu nu mi-a mai adresat niciun cuvânt încă din clasa a noua, mărturisi Amelia.

— Fără supărare, dar nu ne aflăm aici pentru o sesiune de terapie. Noi doream să întrebăm despre amenințarea cu moartea pe care au primit-o băieții anul trecut, interveni Buddy Lee.

Ike îl sfâșie cu privirea, dar el se mulțumi să ridice din umeri.

— A, da, Anarhiștii Albaștri, zise Amelia.

— Ce anume? întrebă Buddy Lee.

— Anarhiștii Albaștri. O gașcă de progresiști extremiști, care preferă să arunce cu sticle și cocktailuri Molotov în loc să aibă un discurs constructiv. Eu una cred că sunt doar câțiva hipsteri cu foarte multe privilegii, niște idioți care se grăbesc să îmbrățișeze tot felul de idei subversive. Pe vremea când eram la școală, tot ei erau adepți ai stilului gotic, zise Amelia.

— Nu pari să-i fi luat prea în serios, zise Ike.

Amelia își depărtă mâinile și-și ridică umerii.

— Erau supărați fiindcă Isiah scrisese un articol în care îi critica pentru retorica lor de rahat. Ne-am gândit cu toții că n-au vrut decât să se răcorească, dar am făcut și o plângere la poliție. Pentru orice eventualitate, zise Amelia.

— Deci nu crezi că ei ar fi putut s-o facă? întrebă Buddy Lee.

— Senzația mea este că nu, dar cine știe? Sunt tot felul de nebuni pe lume. Lucrăm chiar acum la un articol despre Isiah, Derek și toți ceilalți oameni ca noi care au fost uciși până acum anul acesta.

— Se întâmplă multe asemenea lucruri? întrebă Buddy Lee.

— Crimele îndreptate împotriva bărbaților homosexuali sau bisexuali au crescut cu patru sute la sută față de anul trecut. Se pare că există cineva care stârnește din nou ura.

— Și pe unde își pierd vremea Anarhiștii ăștia Albaștri? întrebă Ike.

Amelia făcu un semn către chelneriţă. Femeia, o tânără asiatică, îi aduse o altă cafea.

— Cartierul lor general e într-o tutungerie din centrul comercial Glen Allen. Pot să vă dau adresa. Dar să ştiţi că eu sunt sigură că avem de-a face cu câţiva copii răzgâiaţi, zise Amelia.

— Şi de unde ai adresa lor? întrebă Ike.

— Au trimis ameninţarea prin poştă. Copiilor ăstora le place să fie *vintage,* zise Amelia.

— Păi, vrem doar să stăm de vorbă cu ei. Noi căutăm să aflăm ce s-a întâmplat cu băieţii noştri. Poliţiştii par să fi rămas fără indicii. Susţin că voi şi ceilalţi prieteni ai băieţilor noştri nu vreţi să le spuneţi nimic. N-aş putea zice că vă găsesc o vină în asta. Şi eu îi urăsc pe nenorociţii ăia, zise Buddy Lee.

Amelia se încordă. Ike observă striaţiile de pe braţele şi umerii ei. Nu era o privelişte tocmai urâtă.

— Asta nu e neapărat adevărat. Eu una, cel puţin, chiar nu ştiu nimic.

— Dar Isiah nu ţi-a spus ce fel de articol avea de gând să scrie? întrebă Ike.

— Nu. În mod normal, articolele noastre nu sunt investigaţii care să-ţi poată provoca moartea. E deja destul de complicat să fii negru şi homosexual, zise Amelia.

Buddy Lee studia tavanul.

— Şi crezi că a fost o crimă la întâmplare? Provocată de ură? întrebă Ike.

Amelia sorbi din cafea. Trecu o vreme până să răspundă.

— Nu. Nu ştiu despre ce-a fost vorba, dar nu cred că a fost la întâmplare, încheie ea.

— Bun, acum cred că ar trebui să ne dai adresa.

— Hei, să nu-i bateţi, da? îi rugă Amelia.

Ike îşi întoarse capul spre dreapta.

— Dar ce te face să crezi că le vom face vreun rău?

— V-am văzut tatuajele, zise Amelia.

— Păi, doamnă, n-aveţi de ce să vă faceţi griji. Suntem doar doi bătrâni care pun întrebări despre ce

li s-a întâmplat fiilor lor. Suntem la fel de inofensivi precum doi ogari bătrâni care stau pe verandă, zise Buddy Lee.

Amelia izbucni în râs. De data asta, ochii îi scânteiară.

— Sunteţi nişte figuri, zise ea.

— Draga mea, habar nu ai… încheie Buddy Lee.

Ike dădu din cap şi oftă prelung.

Nouă

Ike porni camioneta şi ieşi cu spatele din locul de parcare. Buddy Lee privi cu atenţie bucata de hârtie pe care o ţinea în mână.

— Crezi că fata asta e lesbiană aşa… de tot? întrebă el.

— De unde naiba să ştiu? răspunse Ike.

— Ei, mă întrebam şi eu, zise Buddy Lee, făcându-l pe celălalt să apese brusc frâna.

— Am venit aici ca să aflăm cine ne-a omorât copiii, iar tu flirtezi cu o lesbiană. Vorbeşti serios? Eşti pe bune? exclamă Ike.

— Nu cumva uiţi că eu te-am căutat pe tine? Crezi că nu iau lucrurile în serios? Eu nu sunt ca tine, Ike. Nu mă aşteaptă nimeni în minunatul meu container cu două încăperi. Mama lui Derek m-a părăsit cu mult timp în urmă şi de atunci în patul meu nu a mai fost nimeni care să conteze. Din când în când, nişte fete bune… Nevastă-mea ne-a părăsit pe mine şi pe Derek şi s-a căsătorit cu un judecător şmecher. Aşa că scuză-mă dacă nu sunt un nenorocit de călugăr. Dar să nu mă mai întrebi niciodată dacă iau asta în serios. Pe cuvântul meu… zise Buddy Lee.

— Bine, îl aprobă Ike, după care băgă în viteză.

Cartierul general al Anarhiştilor Albaştri era situat într-un mall nou-nouţ de pe Şoseaua Staples Mill. Ike frână şi opri motorul.

— Cred că Amelia avea dreptate, zise Buddy Lee.

— Sunt convins că ai fi crezut-o şi dacă ţi-ar fi spus că se pişă limonadă îndulcită cu miere, bombăni Ike în timp ce coborau din camionetă.

Pe firma de deasupra uşii scria CADOURI PERSONALIZATE. Înăuntru mirosea a tămâie şi a mentă şi a ceva ce Ike nu putea defini cu exactitate: un amestec de briantină şi trandafiri. Pereţii erau acoperiţi cu postere de pe care îi priveau formaţii muzicale şi personaje de desene animate pe care nu le cunoşteau. Pe rafturi se găseau nenumărate

bonguri, pipe şi accesorii pentru fumat canabis. Magazinul avea şi o secţiune dedicată miniaturilor şi obiectelor colecţionabile legate de revistele de benzi desenate. Din sistemul audio se revărsa o voce răguşită, cântând despre o iubire pierdută, un cearşaf mototolit şi ceruri întunecate.

Trei puşti slăbănogi şi albi stăteau în spatele unei vitrine de sticlă care servea drept casă. Unul purta barbă, altul era bărbierit la sânge şi etala un monoclu, iar a treia era o fată care părea că abia încetase să mai poarte adidaşi cu LED-uri.

— Vă putem ajuta cu ceva? întrebă ea.

— Sper. Vrem să vorbim cu cineva de la Anarhiştii Albaştri, zise Ike.

Cei trei îşi aruncară priviri rapide. Într-un final, puştiul cu barbă se ridică de la locul lui.

— Cu toţii suntem Anarhişti Albaştri. Eu sunt Bryce, el e Terry şi ea e Madison. Dar nu suntem singurii membri. Numărul nostru creşte zi de zi pe măsură ce din ce în ce mai mulţi oameni se trezesc din coma patriotismului forţat şi a subjugării imperialiste, zise el.

Buddy Lee se gândi că puştiul era al naibii de mândru de sine însuşi.

— Ai repetat de vreo câteva ori vorbele astea, nu-i aşa? întrebă Buddy Lee.

— Fac parte din manifestul nostru, răspunse Bryce.

— Eu n-am venit aici pentru aşa ceva. Vreau să vă întreb despre Isiah Randolph şi Derek Jenkins, zise Ike, cu braţele încrucişate la piept.

— Cine? întrebă Terry, cel cu monoclu.

Ike păşi înainte. Bryce se aşeză la loc pe scaun.

— Isiah Randolph. I-aţi trimis o ameninţare cu moartea anul trecut pentru că a scris un articol despre clubul vostru nenorocit, zise Ike.

Bryce se ridică din nou, înfruntându-l.

— A, te referi la tipul care a încercat să ne strice reputaţia? N-a fost o ameninţare cu moartea, ci mai degrabă o listă de nemulţumiri cu privire la comentariile sale vitriolante.

— Iisuse, te aştepţi să primeşti şi rest când foloseşti cuvintele astea de zece dolari bucata? întrebă Buddy Lee.

— E mort. A fost fiul meu şi a murit, ceea ce mă face să vreau să aflu dacă vreunul dintre golanii voştri a avut ceva de-a face cu asta, zise Ike.

Se auzi zgomotul unui clopoţel, semnalizând că în magazin intraseră alţi doi clienţi. Aceştia simţiră însă ceva în aer, pentru că se întoarseră imediat şi ieşiră grăbiţi.

— Uite ce e, îmi pare rău că fiul tău a murit, dar noi n-am avut nimic de-a face cu asta. Dar nu sunt surprins. A fost doar o unealtă a complexului industrial corporatist. Oamenii încep să se trezească! Nu mai au chef să se uite nepăsători şi să le permită căţelandrilor din media să creeze o imagine falsă cu privire la ceea ce se întâmplă în lume. Trezeşte-te şi tu, omule! zise Bryce.

Ike îşi înclină capul spre stânga. Buddy Lee îi privi mâinile cum se încleştează şi se desfac precum nişte capcane pentru urşi.

— Ce-ai spus despre fiul meu? întrebă Ike.

Bryce îşi trecu limba peste buza de sus.

— Ziceam doar…

Braţul lui Ike porni cu viteza unei cobre. Îl apucă pe Bryce de barbă şi cu o singură mişcare brutală îi trase capul în jos până când îl dădu cu fruntea de tejgheaua de sticlă. Îi apucă apoi mâna dreaptă cu stânga lui şi-i răsuci braţul la spate până în punctul în care simţi că e pe cale să pocnească. Terry sări de la locul lui, dar Buddy Lee îşi scoase instantaneu briceagul şi-l deschise cu un gest scurt.

— Stai pe loc, Panama Jack! zise el aţintindu-şi cuţitul către pieptul lui Terry.

Ike se aplecă până când gura îi ajunse la câţiva centimetri de urechea lui Bryce.

— Am să-ţi pun câteva întrebări, fiindcă vreau să aflu ce ştii despre fiul meu. De fiecare dată când n-o să-mi placă un răspuns, o să-ţi rup un deget, zise el calm.

Madison începu să plângă.

— Taci, fetiţo! Ţie n-o să-ţi facem niciun rău. Vrem doar să punem nişte întrebări, zise Buddy Lee zâmbindu-i scurt, ceea ce o făcu însă să plângă şi mai tare.

— Aşa… Aveţi vreo legătură cu ce li s-a întâmplat băieţilor noştri? întrebă Ike.

— O, Dumnezeule! Sângerez! bodogăni Bryce deasupra vitrinei.

— Nu-mi place răspunsul ăsta, îl informă Ike.

Îi apucă degetul mic de la mâna stângă. Fixându-l pe tânăr cu braţul drept, i-l dădu peste cap cu o mişcare bruscă şi brutală. Se auzi un trosnet. Madison alunecă de pe scaunul ei şi începu să vomite pe podea.

— Hai să mai încercăm o dată. Ştii cine l-a ucis pe băiatul meu? întrebă Ike.

Nu-şi recunoscu propria voce. Îşi dădu seama că Ike Randolph era doar spectator la scena aceea. Vorbise Riot.

— Iisuse, la dracu', nu! I-am scris… I-am trimis doar o scrisoare nasoală, scânci Bryce.

Buddy Lee auzi clipocitul unui lichid care cădea pe podeaua laminată.

— Ike, cred că spune adevărul. Tocmai a făcut pe el, zise Buddy Lee.

— Ştii tu câţi nenorociţi am văzut pişându-se pe ei atunci când i-am prins? întrebă Ike.

— Da, dar, omule, uită-te la el. N-ar fi în stare să câştige nici într-o bătaie cu mâncare în cantina unei grădiniţe, insistă Buddy Lee.

Ike îi dădu ascultare tovarăşului său. Sângele se adunase în jurul frunţii lui Bryce. Începuse să se scurgă şi pe podea. Ike reuşi să-i vadă unul dintre ochi. Se rostogolea în orbită ca o bilă într-un rulment. Ike ar fi vrut să-i dea drumul, dar Riot îşi dorea să-i mai rupă câteva degete, din principiu. Amelia avusese dreptate. Copiii ăştia nu erau ucigaşi, ci doar o adunătură de tineri mult prea idealişti. Existau probabil pe undeva mame şi taţi uşor dezamăgiţi de ei. Ike trase adânc aer în piept şi-l dădu apoi afară printre dinţi.

Îl împinse pe Bryce de deasupra vitrinei. Tânărul aterizã pe scaun, dar alunecă imediat, ţinându-se de mâna rănită. Madison veni lângă el. La gură i se vedeau pete portocalii şi roşii de vomă. Ike se dădu un pas în spate.

— Dacă aflu că m-ai minţit, mă întorc şi-ţi rup şi celelalte degete, zise Ike, după care se întoarse cu spatele şi ieşi din magazin.

— Aţi face bine să ţineţi asta pentru voi. Zic şi eu. Cred că e mai sănătos, spuse şi Buddy Lee.

Îşi închise briceagul şi îl puse înapoi în buzunar. Ike pornise deja camioneta când se urcă şi el. Abia dacă apucă să închidă portiera înainte ca acesta să apese pe acceleraţie până la podea. Ieşiră imediat din parcarea mall-ului. Făcu o întoarcere din trei mişcări, fără să ia seama că intrase pe o peluză. Abia după ce ajunseră la câţiva kilometri buni de magazin Buddy Lee scoase un chiot.

— Pentru ce dracu' a fost asta? întrebă Ike.

— La naiba, omule, e atât de bine că facem ceva! Nu mai stăm în întuneric plângându-ne de milă. Pentru câteva minute nu m-am mai simţit ca un tată de rahat, zise Buddy Lee.

— Dar n-am aflat nimic, a fost o pierdere de timp.

— Poate, dar m-am simţit tare bine când i-ai pocnit pe nenorociţii ăia mici. La naiba, am făcut ce-ar fi trebuit să facă şi ai lor cu multă vreme în urmă. Chiar aşa… Anarhiştii Albaştri? Ce dracu' mai înseamnă şi asta? zise Buddy Lee.

— Ţi-a plăcut, nu-i aşa? întrebă Ike.

— Ţie nu?

Nu primi niciun răspuns.

Zece

— Cred că am ajuns, zise Buddy Lee.

Ike trase camioneta pe dreapta şi făcu o parcare laterală cu o uşurinţă surprinzătoare.

— Te pricepi să conduci chestia asta…

— E parte a slujbei mele, zise Ike.

Ieşiră din camionetă şi merseră câţiva metri pe trotuar până când ajunseră în faţa unei clădiri pe a cărei faţadă clipea o firmă cu LED-uri. Pe ea scria BRUTĂRIA „EVENIMENTELE ESENŢIALE”.

— Eşti sigur că aici e? întrebă Ike.

— Da. Destul de convins. Ultima dată când am vorbit cu Derek mi-a spus că urma să fie promovat la muncă. L-am întrebat unde lucrează. La început n-a vrut să-mi spună. Cred că s-a gândit că o să vin aici şi-o să-l fac de râs. Să-i cer să-mi facă un tort în formă de sân sau ceva.

— Un tort-ţâţă? întrebă Ike.

— Ţi-am mai zis că au existat nişte ani de singurătate, protestă Buddy Lee.

Ike simţi cum i se insinuează un zâmbet pe faţă, dar îl alungă repede.

— Hei, înainte să intrăm, cred că ar trebui să-ţi mulţumesc că mi-ai ţinut partea. Acolo, în magazin, zise Ike, făcându-l pe celălalt să ridice din umeri.

— Ştiu că nu mă placi în mod special. Şi, ca să fiu sincer, şi eu cred despre tine că eşti un nenorocit. Dar acum suntem împreună şi trebuie să reuşim.

— Da, cred că ai dreptate. Oare ăştia de-aici au vreo idee despre ce s-a întâmplat? întrebă Ike.

— Naiba să mă ia dacă ştiu. Dar unde altundeva să mergem? întrebă Buddy Lee.

Brutăria se afla într-o clădire veche, cu tavane înalte şi lucarne prin care se scurgea o lumină verde ce dădea întregului interior o strălucire vibrantă. Ike putea simţi cristalele microscopice de zahăr din aer şi aroma de aluat care se coace. Începu să saliveze precum câinele lui Pavlov. Pe câteva mese se aflau tot felul de vitrine de prezentare. Torturi de nuntă cu

şase etaje, pâini în formă de floare, turnuri de brioşe, frigărui de vită şi de pui aranjate într-o structură care semăna cu un puzzle. Păreau să fi intrat într-un paradis al deliciilor epicuriene. Buddy Lee merse până la unul dintre torturi şi-şi întinse degetul.

— E acoperit cu poliuretan, îl informă un tânăr.

Stătea la o tejghea cu o casă de marcat, lângă alte mostre artistice ale produselor de acolo. În spatele lui, pe o tablă neagră, cineva scrisese cu cretă roşie specialităţile zilei.

— La naiba, ce bine arată glazura aia! zise Buddy Lee.

Tânărul îi zâmbi. Surâsul larg le arătă celor doi nişte dinţi imenşi, la fel de albi precum faţa lui palidă. Părul cânepiu îi era legat într-un fel de coc în vârful capului, aşa cum au luptătorii de sumo.

— Chiar este. Dar acela e doar pentru expunere. Vedeţi ceva ce vă place? întrebă tânărul.

Buddy Lee veni până la tejghea şi îi zâmbi la rândul lui vânzătorului.

— Păi, ca să fiu sincer, n-am venit să cumpărăm vreun tort. Eu sunt Buddy Lee Jenkins, zise el întinzându-şi mâna.

— Brandon Painter, zise celălalt întinzându-şi braţul la rândul său.

Buddy Lee se gândi că bunica lui, pe patul de moarte, îi strânsese mai tare degetele.

— Îmi pare bine să te cunosc, Brandon. Ursul ăla uriaş şi bătrân e Ike Randolph.

— Căutaţi cumva un tort pentru o ocazie specială? Sărbătorim cumva vreo aniversare? întrebă tânărul zâmbind.

— Poftim? făcu Buddy Lee încruntându-se.

— Hei, e-n regulă, omule, răspunse Brandon continuând să zâmbească. Noi nu suntem ca brutăria aia din Colorado. Facem torturi sau chiar meniuri întregi pentru oricine. Voi doi formaţi un cuplu tare drăguţ, continuă Brandon.

Buddy Lee se uită peste umăr la Ike. Acesta îi susţinu neclintit privirea.

— Nu, fiule, ţi-ai făcut o idee greşită. Noi nu suntem… aşa. Fiul meu este… a fost Derek Jenkins. Partenerul fiului lui Ike, Isiah.

— O, Dumnezeule! Sunteţi tatăl lui Derek! Nu ştiu de ce nu mi-am dat seama. Dumnezeule, îmi pare atât de rău… Ne este tuturor foarte dor de el, continuă Brandon cu o voce gâtuită.

— Da, şi nouă ne este. Aşa că încercăm să ne lămurim ce s-a întâmplat. Poliţiştii par să fie convinşi că nu mai au nicio pistă, că investigaţia s-a răcit. Ştii cum sunt ei, nu? Nu şi-ar putea găsi nici propriul cur folosindu-şi ambele mâini şi o lanternă. Ţi-a spus cumva Derek ceva despre vreo ameninţare? Poate că a existat vreun muşteriu foarte nemulţumit sau ceva de genul ăsta? întrebă Buddy Lee.

— Păi… nu… n-a pomenit de aşa ceva, răspunse Brandon.

— Dar vreun lucru mai personal? Se certase cumva cu cineva? Poate cu un alt brutar din ăsta de-al vostru.

— În niciun caz. Noi nu suntem mafioţi. Nimeni nu omoară pe cineva doar pentru că nu poate face o cremă de unt la fel de bună ca a lui.

— Dar poate că ţi-a zis ceva ciudat în săptămânile dinainte să moară.

— Chiar n-aş putea să vă spun nimic, zise Brandon clătinând din cap.

— Mda. Ştii, când poliţaii ne-au zis că prietenii lui Derek şi ai lui Isiah nu vor să discute cu ei, nu mi-a venit să-i cred. Dar acum, iată-te pe tine cum mă minţi de la obraz, zise Buddy Lee.

Ike identifică o nuanţă foarte dură în tonul tovarăşului său. Ca două lame de oţel care se freacă una de alta.

— Poftim? Nu mint! Chiar nu ştiu nimic, zise Brandon.

Mâinile i se zbăteau pe tejghea ca nişte păstrăvi pe uscat.

— Ba mă minţi. Ştii ce-i ăla un semn, Brandon?

— Un semn?

— E ceva ce tu faci şi-mi spune mie că mă minţi. Fiecare dintre noi are aşa ceva şi e mereu vorba de alt amănunt. Care e al tău? O chestie mică. Vrei să ştii ce te dă de gol? întrebă Buddy Lee.

Se apropie de tejghea şi apucă mâinile agitate ale lui Brandon.

— Te-am întrebat de trei ori despre Derek şi dacă ştii ceva de soarta lui. De fiecare dată te-ai tras puţin de lobul urechii înainte să răspunzi. Ăsta-i semnul tău, Brandon. Asta-mi spune mie că ştii ceva, dar preferi să mă minţi. Dacă-l regreţi cu adevărat pe Derek şi ai fost prietenul lui, ar trebui să-mi spui… zise Buddy Lee

Ike constată că tensiunea din vocea celuilalt dispăruse cu desăvârşire. Vorbise reconfortant, ca un preot. Sau ca un poliţist deştept care-şi doreşte o mărturisire.

— Ţi-am spus că nu ştiu nimic! exclamă Brandon, smulgându-şi mâinile din ale lui Buddy Lee. Cred că ar trebui să plecaţi. Am multă treabă, iar şeful trebuie să vină din clipă-n clipă.

Buddy Lee plecă de lângă tejghea. Se întoarse, trecu pe lângă Ike şi se apropie de una dintre mesele cu vitrine.

— Să ştiţi că ar trebui să plecaţi, insistă Brandon.

Mâinile tânărului începură din nou să danseze.

Buddy Lee îl privi. Folosindu-şi o singură mână, răsturnă masa. Mostra de tort cu şase niveluri se răspândi pe podea. Bucăţile de aluat tratat chimic păreau acum ca nişte figurine de ceară.

— Ce naiba ai făcut?! se tângui Brandon.

— Tu ştii ceva. Spune-mi, zise calm Buddy Lee.

Brandon ieşi de după tejghea. Ike păşi între el şi tovarăşul său. Îşi puse mâna pe pieptul tânărului şi-i opri imediat înaintarea. Îi simţea inima cum i se zbate în piept, agitată precum aripile unui colibri. Buddy Lee merse spre o altă masă cu vitrine. Pe aceasta o răsturnă folosindu-şi ambele mâini. Şase feluri diferite de brioşe căzură la pământ, în timp ce masa clănţăni, iar picioarele se strânseră sub ea.

— Iisuse! Stai! urlă Brandon.

Buddy Lee făcu trei paşi mari până la el şi-l apucă de tricou. Ike se feri din calea lui.

— Vrei să mă ocup şi cu tine? Fiindcă ai să arăţi mai rău decât prăjiturile alea dacă nu-mi spui ce ştii. Zi-mi şi mie! Ajută-mă! Dă-mi ocazia să îndrept nenorocita asta de situaţie!

— Mi-e frică, zise Brandon.

Îşi lăsă bărbia să-i cadă în piept până când aproape că atinse cu ea mâinile lui Buddy Lee. Acesta îi dădu drumul şi-şi puse ambele palme pe umerii tânărului.

— Ştiu că ţi-e frică. Te cred. Dar n-am de gând să plec până nu-mi spui.

Brandon bâlbâi ceva neinteligibil, cu bărbia încă în piept.

— Poftim? întrebă Buddy Lee.

— Am spus că Derek a întâlnit o fată. La un eveniment pe care l-am făcut pentru un tip care are un studio de înregistrări. Mi-a spus că ea se vedea cu unul care e mare grangure. Tipul e căsătorit, iar ea îşi dorea să spună tuturor ce fel de om întâlnise. Derek era foarte supărat. Spunea că tipul e un ipocrit nenorocit şi că-l va ruga pe Isiah să scrie un articol pe tema asta. Două luni mai târziu, a murit, zise Brandon.

Ike se simţi de parcă ar fi fost lovit cu un baros în burtă.

— Şi cine era fata asta? întrebă Buddy Lee.

— Nu ştiu. Nu mi-a spus cum o cheamă. Mi-a povestit doar că a întâlnit-o la petrecere şi că a vorbit cu ea.

— Ce petrecere? Cine a organizat-o? întrebă Ike.

Tânărul îşi ridică privirea şi se uită la el cu ochii mari ca ai unei căprioare speriate.

— Nu ştiu. Eu stau aici, la casa de marcat. Nu merg la evenimente. Iar Derek nu mi-a spus despre cine era vorba; mi-a povestit doar ce făcuse tipul ăla. Asta e tot ce ştiu, vă jur. Când au venit poliţiştii, am fost prea speriat ca să le spun ceva.

Vocea tânărului devenise aproape o şoaptă. Buddy Lee îl lovi uşurel cu degetele pe obraz de

câteva ori.

— Bine. E în regulă, Brandon. Chiar e în regulă, zise Buddy Lee.

Făcu un semn cu capul către uşă, iar Ike porni spre ieşire.

— Brandon, dacă te întreabă cineva, în magazin au intrat nişte copii care au distrus vitrinele şi au fugit. M-ai înţeles? întrebă Buddy Lee.

— Da. Sigur, răspunse tânărul.

Ike intră din nou în trafic şi se îndreptă spre autostradă. Nu era foarte aglomerat. Lumina soarelui care dădea să apună se reflecta pe caroseriile maşinilor parcate în lungul trotuarului.

— Ai fost şmecher cu chestia asta cu semnul. Nici eu nu ştiu cum s-o numesc. Adică, şi eu pot citi ce se va întâmpla. Pot prezice când cineva o va lua razna. Observi ce postură au sau cum îşi ţin mâinile, rahaturi de-astea. Cred că ai făcut ceva şmecherii la viaţa ta, zise Ike.

— Am făcut câte un pic din toate. Bătrânul meu prostea oamenii. Unchii mei erau bandiţi. Numai mama încerca să fie corectă, să respecte legea. Vorbea toată ziua de Iisus. Cred însă că mai mult mi-a folosit ceea ce-am învăţat de la tata decât ceea ce-mi tot spunea mama, zise Buddy Lee.

— E aproape şase. Ce crezi c-ar trebui să facem? Cum s-o găsim pe fata asta? întrebă Ike.

Buddy Lee se scărpină în bărbie.

— Mă tot gândesc la asta încă de când mi-a spus. Ce-ai zice să mergem acasă la băieţi? Să ne uităm pe-acolo. Poate vom reuşi să aflăm cine e tipul care deţine un studio muzical, zise Buddy Lee.

— Am putea afla şi cine e fata. Bine. Am cheile lui Isiah. Ţi-au dat lucrurile lui Derek atunci când am fost la firma de pompe funebre?

Buddy Lee începu să-şi roadă o unghie. Nu vorbi decât atunci când Ike ajunse pe breteaua care urca spre autostradă.

— Au încercat. Dar la priveghi nu mă simţeam prea bine. Nu le-am vrut. Nu ştiu, cred că eram supărat cumva pe Derek că murise. Am crezut că dacă nu-i iau lucrurile, moartea lui nu e adevărată. Eram şi destul de beat, zise Buddy Lee.

Ike lăsă să-i scape o răsuflare şuierătoare.

— Da, ştiu la ce te referi. Şi eu am simţit că nu e adevărat. Stăteau acolo ca nişte manechine. Cred că în seara aceea am golit o sticlă întreagă de rom.

— Hei, în echipa asta e loc pentru un singur alcoolic, zise Buddy Lee.

Ike îşi simţi telefonul mobil cum începe să-i vibreze în buzunar. Îl scoase şi se uită pe ecran. Îl suna Mya.

— Hei.

— Hei. Unde eşti? Am sunat la firmă şi mi-au spus că n-ai fost astăzi acolo.

— Am avut nişte treburi mai urgente. Ce s-a întâmplat?

— Tocmai am plecat de la cimitir. Mi-au spus că piatra funerară a lui Isiah a suferit nişte stricăciuni. Te-au sunat şi pe tine?

Ike privi în oglinda retrovizoare şi trecu pe o altă bandă.

— Da, aveam de gând să-ţi spun când ajungeam acasă. Tipul mi-a zis că o să o înlocuiască.

— Iisuse, dar ce dracu' fac ăia acolo? întrebă Mya.

— A fost un accident. O s-o repare.

— Arianna s-a aşezat în genunchi lângă mormânt astăzi. Am întrebat-o ce face şi mi-a spus că îi salută pe tăticii ei, urmă Mya.

Ike rămase tăcut câteva secunde. Simţi cum liniştea aceea e pe cale să-l ştranguleze.

— Aproape că am cedat, Ike. Am vrut să mă întind pe mormântul acela şi să rămân acolo toată ziua, zise Mya.

— Doare, şopti Ike.

— Şi n-o să ne găsim niciodată alinarea, nu-i aşa? întrebă femeia.

— Nu ştiu.

Din telefon începu să se audă respiraţia din ce în ce mai grea a femeii. Curând, aceasta se transformă în hohote de plâns.

— Hai că mai vorbim când vii acasă, zise ea printre suspine, după care convorbirea se încheie.

— E totul în regulă? întrebă Buddy Lee.

— Nu, răspunse Ike şi-şi băgă telefonul la loc în buzunar.

Unsprezece

Grayson ajunse la club înconjurat de un nor de praf. Drumul de la Southside la Sandston fusese un coşmar. Se simţea de parcă stătuse tot timpul la subsuoara unui urangutan. Se dădu jos de pe motocicletă şi-şi puse casca pe ghidon.

Clubul funcţiona într-o fermă veche cu două etaje, înconjurată pe toate părţile de o verandă. Tommy „Big Boss" Harris, care fusese preşedintele clubului înaintea lui Grayson şi care primise o sentinţă de douăzeci de ani, construise un garaj imens pentru trei maşini. Acolo fraţii puteau să lucreze la motociclete, să vorbească de-ale lor, dar şi să administreze clubul. În stânga clădirii principale se afla un rând de motociclete parcate. Mostre caracteristice ale ingeniozităţii şi oţelului din ţara aceea. Cai de fier pentru haiduci de modă nouă.

Pe verandă erau doi fraţi care pierdeau timpul. Dome, vicepreşedintele, era sprijinit de unul dintre stâlpii care susţineau acoperişul verandei. Gremlin, mecanicul şi armurierul clubului, se lungise într-un recliner de piele aşezat undeva într-un colţ. Pe uşa din faţă se revărsa sunetul unei melodii rock. Era acompaniată de mirosul de iarbă şi de hohotele de râs ascuţite ale unei femei.

Când îl văzură pe Grayson că se apropie, Dome se îndreptă de spate, iar Gremlin se ridică de la locul lui.

— Salut, Grayson.

— Ce mai faci, frate? zise şi Gremlin.

— Au venit nenorociţii ăia? întrebă Grayson.

Dome şi Gremlin schimbară nişte priviri scurte.

— Da, au trecut… N-au vrut să cumpere pistoalele MAC-10, zise Dome.

— Şi de ce dracului nu? întrebă Grayson.

Dome îşi schimbă greutatea de pe un picior pe celălalt.

— Au zis că şeful ăla al lor crede că sunt prea fierbinţi. N-are cui să le dea acum. Cică o să discute cu tine despre asta.

— Iar voi i-aţi lăsat să plece pur şi simplu? întrebă Grayson.

— Păi… începu Dome, după care îşi trecu limba peste buze. Ne-a plătit pentru restul de marfă.

— A luat toate celelalte pistoale, interveni şi Gremlin.

Grayson îşi puse piciorul stâng pe treapta de jos a verandei. Îi făcu semn lui Dome să se aplece. Bărbatul mai înalt ezită, dar îi dădu până la urmă ascultare. Grayson apucă veriga care atârna în urechea dreaptă a lui Dome şi o răsuci până când lobul începu să arate ca o funie împletită. Bărbatul scheună, iar Grayson îi şopti:

— Atâta vreme cât mai ai aer în plămâni, să nu mai laşi pe nimeni să se retragă dintr-o afacere cu noi. Au cerut MAC-10, primesc MAC-10. Aici nu suntem la un nenorocit de Burger King. I-ai lăsat să creadă că suntem nişte fraieri, papă-lapte. Ce zice emblema aia de pe spatele tău? întrebă Grayson.

— Rasa Pură! urlă Dome.

— Şi ce suntem noi? Vagabonzi? Zici că am ajuns nişte desculţi care facem afaceri pe la colţuri cu marfa vândută din portbagajul unei Impala hârbuite, continuă Grayson, răsucind şi mai tare inelul.

— Nu! urlă Dome.

— Să nu mai laşi niciodată pe cineva să plece de-aici cu bani de-ai noştri. La dracu', ar trebui să fii vicepreşedinte. Ar trebui să începi să te comporţi ca atare, zise Grayson.

— Bine, bine! se tângui Dome.

— Găseşte alt client pentru MAC-10, urmă el, după care îi dădu drumul. Spune-le lui Andy şi lui Oscar să vină la masă fiindcă vreau să le vorbesc.

Grayson se îndreptă spre garaj. Dome îşi frecă urechea. Pe degete îi apărură nişte pete de sânge.

— Ai nevoie de nişte spirt sau ceva? întrebă Gremlin.

— Du-te şi adu-i pe pifanii ăia, îl contră Dome.

Grayson se aşezase în capul mesei când intrară cei doi. Un fir de care atârnau nişte becuri de un galben bolnăvicios arunca umbre vagi în tot garajul şi pe masă. Emblema clubului, un cap de lup acoperit de o platoşă de fier, era pictată în mijlocul mesei, acolo unde membrii votau în chestiuni oficiale. Andy şi Oscar se opriră la celălalt capăt. Grayson nu-i invită să ia loc.

— Amândoi vreţi să vă primiţi emblemele, nu-i aşa? îi întrebă Grayson.

Cei doi aprobară din cap, fără cuvinte. Oscar o făcu atât de entuziast, încât părul îi căzu pe faţă. Andy era înalt şi slab ca o nuia. Oscar era lat ca un frigider umblător. Grayson se gândi că împreună semănau cu numărul zece. Amândoi purtau haine de doc, cu etichetele la vedere.

— Caut o fată care-şi spune Tangerine. Încerc s-o găsesc de câteva luni. Un prost de reporter tot vorbea cu ea, aşa că a trebuit să moară. Vreau ca voi doi să vă duceţi acasă la el. Probabil va trebui să spargeţi uşa. Uitaţi-vă pe-acolo şi vedeţi dacă puteţi afla ceva despre Tangerine. Dacă reuşiţi, probabil voi putea face ceva ca să deveniţi mai repede membri ai clubului.

— Deci trebuie să spargem uşa? întrebă Oscar.

— La dracu', m-am bâlbâit cumva? Nu v-am spus chiar mai înainte că va trebui să intraţi cu forţa? Ce naiba e cu tine? întrebă Grayson, punctând fiecare propoziţie cu lovituri de pumn în masă.

— Nu-ţi face griji, am priceput. N-o să te dezamăgim, zise Andy.

— Ar fi bine să n-o faceţi, adăugă Grayson.

Se ridică şi-şi întinse pumnul. Andy şi Oscar îl imitară. Cei trei bărbaţi îşi atinseră mâinile.

— Rasa Pură loveşte cu ură! zise Oscar.

— Aşa să fie! îl aprobă Grayson.

Doisprezece

Ike îşi trase camioneta între un scuter de un roz-aprins şi o maşină atât de mică încât probabil că ar fi putut să o ridice cu o singură mână. Deasupra lor se afla un felinar stradal al cărui bec se arsese.

— E prima dată când vin aici, zise Buddy Lee.

— Eu am fost o dată pentru centrală. Chiar înainte să se… întâmple. Mya a tot zis că ar trebui să venim şi să facem curat, dar uite că, două luni mai târziu, am rămas cu vorbitul, zise Ike.

Centrala. Altă seară care se terminase cu strigăte şi uşi trântite.

Îşi deschise portiera, iar Buddy Lee făcu imediat acelaşi lucru. În lungul trotuarului, din şase în şase metri fuseseră plantaţi stejari, care erau acum tunşi cu grijă. Nu lăsau lumina felinarelor stradale să ajungă până jos. Din câţiva în câţiva metri se vedeau rasteluri pentru biciclete, ca nişte garduri de metal. Ike şi Buddy Lee merseră unul lângă celălalt, îndreptându-se spre casa fiilor lor.

— Lucrurile s-au cam schimbat prin cartier, zise Ike.

— Serios? întrebă Buddy Lee.

— Pe vremuri, aici stătea un tip care mişca toată marfa din partea asta a oraşului. Eu făceam parte dintr-un echipaj care cumpăra de la el. Când veneam în cartierul ăsta ca să ne refacem plinul, fiecare a doua casă era de drogaţi. Erau tot felul de prăjiţi care rătăceau pe străzi ca nişte zombi. Te întrebau dacă nu vrei să ţi-o sugă prietena lor pentru o cutie de zece. Dacă vremurile erau cu adevărat grele, se ofereau s-o facă ei înşişi. Odată i-am făcut un serviciu tipului ăla. Am împroşcat cu gloanţe dintr-un AK toată strada, după care m-am cărat la Red Hill.

— Dar pe cine urmăreai? întrebă Buddy Lee.

— Nici măcar nu-mi mai amintesc. Cred că voia cineva să-i ia teritoriul. Sau poate se călcaseră pe bombeuri cu băieţii lui la barul Satellite şi m-a

chemat să le aplic o corecţie. Nu mai ştiu. Am făcut o mulţime de rahaturi tâmpite ca să-mi clădesc o reputaţie pe stradă. Şi când am ajuns înăuntru am aflat în cel mai nasol mod cu putinţă că asta nu înseamnă nimic, zise Ike.

— Cred că te-am egalat la chestia cu rahaturile tâmpite. Ultima dată când m-am încurcat cu o treabă, am căzut pentru unii, deşi nu era vina mea, zise Buddy Lee.

— Serios? întrebă Ike.

— Da. Fratele meu, de fapt, fratele meu vitreg Deak şi cu mine am căzut pe-un filaj cu un portbagaj plin de gheaţă[5]. O duceam la unul pe nume Chully Pettigrew. Deak nu avea cazier. Al meu era aşa de lung că puteai înveli în el o mumie. Mi-am dorit ca el să rămână curat. Nu era construit pentru genul de viaţă dinăuntru. L-ar fi mâncat de viu. M-am străduit să mă asigur că a fost prima şi ultima lui arestare. Aşa că mi-am închis clanţa cu privire la Chully, mi-am asumat toată vina şi mi-am luat de la trei la cinci ani. Am făcut cinci. Când m-am întors, Deak plecase în vest, unde-şi găsise o slujbă la o sondă de gaze naturale. Din câte ştiu, încă e acolo.

— Aha, zise Ike.

— Ce?

— Ai avut un portbagaj plin de gheaţă şi ai luat numai cinci ani? Dac-ai fi arătat ca mine, te-ar fi îngropat sub închisoare fiindcă transportai atâta marfă. Am prieteni care au luat de la trei la cinci ani doar pentru că aveau la ei iarbă. Iarbă, sublinie Ike.

— Nu ştiu ce să zic despre asta, bombăni Buddy Lee.

— Ştiu eu. Hai că asta e casa, zise Ike.

Se oprise în faţa unei vile cu etaj, a cărei faţadă era acoperită cu panouri de un vişiniu închis. Scările din faţă erau vopsite într-un crem delicat. La baza lor se vedea un ghiveci ceramic negru, foarte mare. Era decorat cu iniţialele IR&DJ. Literele erau groase şi înalte, pictate cu alb. Păreau să fi fost

trasate cu mâna. Ike îşi scoase cheia din buzunar şi deschise uşa.

Intrară într-un hol mic, zugrăvit în alb şi albastru. La stânga lor se afla un rastel de umbrele, lângă un cuier sculptat din ceea ce părea să fie o bucată imensă de lemn adusă de ape. Lipsa de activitate din casă făcuse ca totul să se acopere de un strat subţire de praf. Aerul avea un iz stătut, stricat. Moartea îşi întinsese mâna rece peste casa aceea, ucigându-i sufletul. Sufrageria continua schema de culori din hol. Era dominată de o canapea aflată undeva în centru. Pe peretele opus se afla montat un televizor cu ecran plat. La dreapta se vedeau fotografii care surprinseseră diferite momente din viaţa lui Isiah şi a lui Derek. Călătorii pe care le făcuseră, petreceri la care participaseră. Momente liniştite, pline de candoare. Poze în care ei doi o ţineau pe Arianna abia născută. La un restaurant, purtând toţi trei bonete de pirat făcute din hârtie. O fotografie alb-negru a fetiţei atunci când sufla într-o păpădie. O alta cu ei trei în care Arianna ţinea un carton pe care scria „ACT DE PROPRIETATE” cu litere mari, tremurate. Derek şi Isiah zâmbeau larg. Arianna părea uluită.

Fotografiile erau un mozaic care ilustra călătoria care fusese viaţa lor împreună.

— Par fericiţi, zise Ike.

— Da, aşa e, îl aprobă Buddy Lee.

Arătă spre fotografia cu actul de proprietate.

— Probabil că şi-au terminat de plătit casa. Derek mi-a spus într-o zi c-o să-şi cumpere o casă adevărată, nu un container. La naiba, chiar a făcut-o, zise Buddy Lee.

Îşi lovi mâinile una de alta. Sunetul puternic stârni ecouri în toată casa.

— De unde să începem? întrebă Buddy Lee.

— Cred că ar trebui să ne despărţim. Mă duc să mă uit în dormitor şi cred că Isiah avea şi un birou undeva în spate. Îmi amintesc că mi-a zis că-şi închiseseră partea din spate a verandei. Vrei să verifici pe-aici? întrebă Ike.

— Da, e bine. O să caut prin toate sertarele pe care le găsesc, răspunse celălalt.

— În regulă. Mă strigi dacă dai de ceva, spuse Ike.

Ieşi din sufragerie şi merse pe un hol scurt. Buddy Lee începu verificarea cu o măsuţă aflată chiar la capătul canapelei. Era acoperită cu tot felul de pliante şi de alte nimicuri. Se mută apoi la o altă măsuţă, de cafea, care avea două sertare, câte unul la fiecare capăt. Se gândi că era un design ciudat, dar ce ştia el? El prefera navete de lapte pe post de mobilă. Într-un sertar găsi o mulţime de telecomenzi. În celălalt se aflau câteva reviste. Buddy Lee închise ambele sertare şi privi la pozele de pe perete. Nu observase un fel de poliţă care se afla chiar sub ele. Pe ea erau aşezate două rame de fotografie în formă de cărţi. O ridică pe una dintre ele şi simţi cum i se opreşte inima. Era o copie a pozei pe care o păstra în portofel. Cealaltă poză înrămată arăta un băiat de culoare şi un bărbat care era o versiune mult mai tânără a lui Ike. Puştiul stătea pe umerii tatălui său. Buddy Lee aşează rama înapoi pe masă. Lângă ea se afla o fotografie pe care n-o mai văzuse de mai bine de douăzeci de ani.

Îi înfăţişa pe Christine şi pe Derek. Stăteau pe treptele din faţa containerului pe care-l împărţiseră toţi trei înainte ca Buddy Lee să intre prima dată la închisoare. Christine era frumoasă ca un apus. Părul de un roşu-închis îi curgea pe spate ca o cascadă. Ochii, de un albastru pătrunzător. Gropiţa aceea din bărbie care-l înnebunise în clipa când se cunoscuseră, cu mulţi ani în urmă.

Se întâlniseră la un foc de tabără, el o invitase la dans, iar ea îl refuzase. Dar nu într-o manieră crudă sau brutală. Fusese un răspuns simplu, succint, de genul „n-am chef să fiu deranjată”. Mersese până la marginea pădurii, unde găsise o mulţime de flori sălbatice. Se întorsese la buşteanul pe care stătea ea, împreună cu prietenele ei, şi se aşezase într-un genunchi.

— Dansează cu mine. Un singur dans şi nu te mai deranjez niciodată, tot restul vieţii tale.

— Promiţi?

— Pe onoarea mea de cercetaş.

— Nu prea pari tu să fii cercetaş.

— În schimb, tu pari să fii cea mai frumoasă femeie de pe pământul ăsta. Haide, un dans. Nici măcar n-am să încerc să te pipăi.

Râsese auzind asta. Un hohot plin, gutural, luminos şi dulce ca însăşi vara. Dansaseră. Se sărutaseră. Merseseră în lungul unui drum de pământ în maşina lui Camaro şi găsiseră paradisul sub o lună plină. Câţiva ani, fusese magic. Magia e însă doar iuţeală de mână şi, într-un târziu, asistenta magicianului sfârşise prin a vedea fiecare număr. Înainte să apuce să iasă a doua oară din închisoare, Christine se săturase. Nu o ura fiindcă trecuse mai departe şi se măritase cu blegul ăla bogat. La naiba, şi el ar fi divorţat de el însuşi. Era de înţeles. Dar i se părea absolut greşit felul în care îl şterse pe Derek din viaţa ei. Ştia că el însuşi nu fusese cine ştie ce tată, dar, pe de altă parte, ce mamă face aşa ceva propriului ei copil?

Buddy Lee scoase fotografia din ramă şi o puse în buzunarul din spate al pantalonilor. Intră în bucătărie. O clipă, se simţi copleşit de numărul imens de ustensile înghesuite în spaţiul acela. Decorul sugera o tradiţie americană. Pardoseală cu plăci de gresie albe şi negre. Aparate cu carcase de oţel inoxidabil. Bufete negre cu blaturi de granit. Sau cel puţin din asta se gândi el că sunt, pentru a putea susţine toate ustensilele de bucătărie şi maşinăriile pe care le adunase Derek de-a lungul vremii. Buddy Lee nu ştia ce fac nici jumătate dintre ele, dar era convins că fiul său ştiuse, probabil, să le folosească la întregul lor potenţial. Lui Derek îi plăcuse să gătească încă de când o văzuse pentru prima dată pe bunica lui bătând ouăle pentru un tort. Iar vărul lui Buddy Lee, Sam, fusese un bucătar al naibii de bun. Se părea că în familia Jenkins se moşteneau înclinaţiile culinare. Doar că

săriseră peste Buddy Lee şi aterizaseră la fiul său. În sine, afinitatea pentru gătit a lui Derek nu i se păruse niciodată lui Buddy Lee un indiciu că fiul său e gay. Fusese ceva la care era pur şi simplu bun. Chiar şi atunci când se certau – ceea ce nu se întâmpla prea des, pentru că trebuia să recunoască sincer că nu se vedeau decât rareori – nu-i reproşase niciodată că devenise *chef*. Nu că ar fi meritat vreo medalie pentru asta. Îi spusese însă multe alte lucruri pe care acum le regreta. Păcat că trebuise ca Derek să moară ca să-şi dea seama de asta.

Buddy Lee se uită prin dulapuri şi văzu câteva castroane şi tigăi cu capac. Nu fu foarte surprins când găsi şi nişte iarbă. O mulţime de oameni îşi ascundeau rezerva în bucătărie. Furase din suficiente case ca să ştie că nu era ceva anormal. În sertare nu se aflau decât cuţite, furculiţe şi linguri. Buddy Lee îşi puse o mână în şold, iar cu cealaltă se frecă pe frunte.

Oare ce făcea? Totul era o pierdere de timp. Doar nu se aştepta să găsească un carneţel cu numele fetei, ale persoanelor care-i uciseseră şi nişte adrese unde i-ar putea găsi. Ar fi trebuit să se întoarcă la brutărie şi să mai vorbească o dată cu puştiul ăla. Să smulgă de la el numele tipului care organizase petrecerea, să-l preseze ca pe un măr strâns în menghină. Buddy Lee îşi ţinu mâna pe frunte. Aparatul de făcut gheaţă scoase un zgomot oribil, după care îşi eliberă încărcătura în containerul frigorific. Lui Buddy Lee i se păru că sunase ca un ritm de maracas. Făcu un pas spre el. Pe frigider se afla un carneţel, fixat cu ajutorul unui magnet. Îl luă. Pe prima pagină văzu un desen. Înfăţişa în mod sofisticat o pereche de pantofi, o săgeată şi apoi ceea ce el presupunea că e un fel de fruct, urmat de un semn de exclamare. În josul paginii se afla o serie de numere, apoi un spaţiu şi apoi un alt set de numere, urmat de un semn de exclamare.

Buddy Lee privi desenul. O parte din el credea că era exact ceea ce părea, o glumă. Poate că Isiah şi Derek se jucau şi unul dintre ei mâzgălise totul pe

carneţelul pentru mesaje. Dar instinctul îi spunea că era ceva mai mult. Semnul de exclamare părea să sugereze că era ceva important. Frunzări şi restul carnetului.

Rupse prima pagină şi o băgă în buzunarul din faţă. Avea încredere în instinctul său, dar nu-l asculta întotdeauna. De aceea intrase de două ori la închisoare. Nu era un geniu, dar învăţa din greşeli. De cele mai multe ori.

Ike rămase o bucată bună de vreme în pragul primei încăperi pe care o întâlni în cale. Era dormitorul lui Isiah şi al lui Derek. Locul în care dormiseră împreună. În care se îmbrăţişaseră peste noapte. El nu înţelegea. Cum putea Isiah să simtă pentru Derek aceleaşi lucruri pe care le nutrea el pentru Mya? Clătină din cap. Dacă fiul lui s-ar fi aflat acolo, i-ar fi spus că nu era nimic de explicat. Iubirea e iubire. Dar Isiah nu era acolo. Era mort.

Într-un târziu intră în cameră şi începu să scotocească. Scoase sertarele noptierelor şi le aruncă pe pat. Erau pline de ghiveciul acela obişnuit de nimicuri care îşi croiesc drum în noptiere. Lac de unghii, picături pentru ochi, bandaje, lubrifiant şi o colecţie imensă de şerveţele din baruri. Ike luă unul. În colţ avea tipărit cuvântul „Garland's" cu litere cursive. Aproape toate erau din localul acela. Ike mototoli şerveţelul şi-l aruncă în coşul de gunoi. Se întoarse şi merse spre şifonier. Pe raftul de sus se afla o colecţie de şepci de baseball, pălării, fesuri şi o bască. Dulapul era plin-ochi cu cămăşi şi bluze aranjate pe culori. Ike zâmbi. Isiah obişnuia să facă acelaşi lucru în copilărie cu perechile de tenişi. Surâsul i se stinse.

Ieşi din dormitor şi se îndreptă direct spre biroul lui Isiah. Încăperea era la fel de strict organizată ca şifonierul. În capătul din stânga se afla o bibliotecă îngustă, în care cărţile erau aşezate în ordine alfabetică. În cel din dreapta se afla un dulap înalt pentru dosare. În centrul camerei se vedea un birou pe care erau un computer şi un telefon fix aşezat lângă acesta, ca o relicvă dintr-un muzeu. Alături

văzu un carnet cu spiră. Ike îl răsfoi. Era plin cu notiţe scrise de Isiah, în felul său exact, citeţ. Majoritatea nu însemnau nimic pentru el. Textele erau pline de tot felul de abrevieri pe care le putea descifra doar Isiah. Ultima intrare avea o singură propoziţie.

Oare ea ştie?

Lângă aceste cuvinte, Isiah desenase o faţă încruntată. Ike se holbă la pagină. Ce naiba însemna asta? Cine era „ea”? Să fi fost fata de la petrecere? Sau poate altcineva, fără nicio legătură cu tipa aia? Ike puse carnetul la loc pe birou. Oare cum procedau poliţiştii în asemenea cazuri? Nu ştia îndeajuns de multe lucruri despre viaţa fiului său ca să înţeleagă ceva.

Ike apăsă pe un buton al telefonului şi privi istoricul de apeluri. Văzuse un detectiv dintr-un film făcând ăsta. Derulă şirul de numere, fără să ştie exact ce caută. Nu cunoştea niciun prieten al lui Isiah, aşa că numerele acelea erau doar nişte înşiruiri de cifre. Nimeni nu mai sunase din 24 martie. În noaptea aceea se întâmplase. Ceva îi atrase totuşi atenţia. Cu o zi înainte ca băieţii să fie împuşcaţi, un număr sunase de opt ori la rând. Ike apăsă un alt buton al telefonului ca să verifice mesajele. O voce robotică îl anunţă că erau douăsprezece. Începu să le asculte.

Majoritatea erau pur şi simplu lipsite de importanţă. Era convins că poliţiştii făcuseră şi ei acest lucru, dar n-avea ce să strice dacă le asculta şi el. Ultimul fusese lăsat în ziua de dinaintea crimei. Din difuzor se auzi un glas aparţinând cuiva care respira greu.

— Hei, eu sunt. M-am răzgândit. Nu mai vreau să vorbesc despre asta. Îmi pare rău. Sunt speriată. Pa.

Aparatul se opri singur. Ike nu recunoscuse vocea, dar se gândi că aparţinea unei femei. Şi nu era doar speriată, ci de-a dreptul îngrozită. Ike verifică numărul de telefon. Începea cu un cod din localitate. Înşfăcă un pix şi o bucată de hârtie şi

scrise numărul, în timp ce făcea lucrul asta se întrebă: *În ce naiba l-a băgat Derek pe Isiah?*

Treisprezece

Andy scoase din buzunar o şurubelniţă. O înfipse între clanţă şi încuietoare. Oscar rămase în spatele lui ca să-l ascundă cu trupul său mare de vreo privire indiscretă venită de pe stradă. Însă nu era cu adevărat necesar. Împrejurimile păreau pustii. Undeva în depărtare se vedeau nişte suflete pierdute care nu păreau preocupate de altceva decât de propriile sticle sau seringi. Parcaseră cu trei intersecţii mai departe, pentru a evita scenariul ca vreun vecin cu simţ civic să noteze numărul de înmatriculare al maşinii lui Andy.

Apăsă pe clanţă în timp ce forţă încuietoarea cu şurubelniţa. Spre marea lui surpriză, uşa cedă fără niciun efort.

— Rahat, cred că era deschisă, zise Andy.

— Păi, bine. Hai să terminăm chestia asta.

Oare de ce era descuiată? Dăduseră peste unii care tocmai jefuiau casa asta? Nu ştia o definiţie clară a ironiei, dar se gândi că situaţia asta ar fi fost destul de potrivită. Andy îşi duse o mână la spate. Deasupra centurii simţi patul unui revolver .357 Colt Python. Îl luase de la Grayson când plecaseră de la club. Nu credea că o să aibă nevoie de el, dar era bine să fii pregătit pentru orice. Era unul dintre puţinele lucruri inteligente pe care i le spusese nenorocita aia de maică-sa.

— Da, hai s-o facem, zise Andy.

Nu conta de ce era deschisă uşa sau ce ar fi putut fi de cealaltă parte a ei. Important era să-i aducă lui Grayson ceea ce-şi dorea, pentru ca ei să devină membri cu puteri depline. Andy deschise uşa şi păşi în casă.

Buddy Lee stătea aplecat deasupra chiuvetei. Îşi simţea pieptul mai strâns şi mai încordat decât vaginul unei virgine. Încercase să tuşească, iar acum părea că nu poate să tragă destul aer în piept. Ridică mânerul robinetului. Îşi făcu mâinile căuş şi luă puţină apă în ele. Se stropi pe faţă, inspiră adânc şi

abia apoi reuşi să scuipe în chiuvetă un ghem de flegmă. Mucusul de un verde-palid era punctat cu zone roşii.

— Asta nu-i bine, murmură el.

Se deschise uşa din faţă.

Buddy Lee îşi ridică fruntea şi se întoarse cu faţa spre sufragerie. În casă intraseră doi bărbaţi. Unul dintre ei era un sfrijit înalt, cu o constituţie fragilă, căruia i-ar fi prins bine nişte kilograme în plus. Le-ar fi putut lua de la celălalt. Ăla i-ar fi putut dona douăzeci şi cinci de kile şi ar fi rămas la fel de lat precum un tanc.

Păşiră în vârful picioarelor prin cameră, ca două căprioare speriate. Buddy Lee se lipi de chiuvetă. Duse mâna la spate şi apucă primul lucru pe care îl atinse cu degetele, undeva în rastelul de vase pentru uscat. Se întâmplă să fie un castron foarte gros. Îl luă şi-l ţinu la spate, în mâna dreaptă. Cei doi încă nu-l văzuseră. Ar fi putut încerca să se strecoare afară din bucătărie, de-a lungul holului. Probabil n-avea să meargă, dar ar fi putut încerca. Bineînţeles, dacă ar fi făcut asta, n-ar mai fi apucat să-i întrebe ce dracu' căutau în casa fiului său. Nu păreau să fie Martori ai lui Iehova.

— Salut, băieţi, zise Buddy Lee din bucătărie.

Cei doi încremeniră.

— Salut, răspunse Andy, ducându-şi imediat mâna la spate.

— Păi, băi băieţi, de ce naiba intraţi în casa fiului meu fără să bateţi la uşă? Sunteţi prieteni de-ai lui?

Andy şi Oscar schimbară o privire scurtă. Buddy Lee mai văzuse aşa ceva. Se hotărau care dintre ei avea să spună minciuna. Andy zâmbi.

— Da, suntem tovarăşi de-ai lui.

— Probabil că lucraţi împreună cu el la ziar, continuă Buddy Lee.

Andy îşi duse mâna mai aproape de armă.

— Da, aşa e. Lucrăm cu toţii la ziar, zise Andy.

Buddy Lee îi zâmbi la rândul său.

Ce rahat mincinos eşti! gândi el.

Andy văzu zâmbetul cum se lăţeşte pe faţa lui Buddy Lee. Dar observă că nu-i atinse şi ochii.

Rahat! se gândi el.

Casa se cufundă în linişte. Buddy Lee putea auzi ticăitul ceasului de deasupra chiuvetei. Zvonul înfundat al traficului de pe stradă. Oftaturile şi gemetele casei care se aşeza mai bine pentru un viitor foarte previzibil.

Maşina de gheaţă porni din nou să huruie. Andy dădu să scoată arma.

Buddy Lee aruncă bolul înspre capul celuilalt. Îi explodă pe obrazul drept. Imediat după aruncare porni şi el înainte. Se înfipse cu toată greutatea în Andy, înainte ca Oscar să-şi dea seama că intrase în sufragerie. Andy şi Buddy Lee se prăbuşiră pe măsuţa de cafea. În pofida faptului că abia dacă aveau o sută douăzeci şi cinci de kilograme împreună, aceasta se rupse sub greutatea lor. Andy simţi cum arma i se înfige în spate, undeva pe şale, chiar deasupra fundului. Încercă să o apuce, dar bătrânul tocmai începuse să se străduiască să-i scoată toţi dinţii.

Buddy Lee îl pocni pe Andy în partea dreaptă a feţei cât de tare era el în stare. Puştiul încercă să-i blocheze pumnul, dar fără succes. Când îşi ridică mâinile ca să-şi apere ochii şi fruntea, Buddy Lee îl lovi în barbă. Când îşi inversă poziţia mâinilor, dezvălui un obraz care purta urma atacului lui Buddy Lee. Bătrânul era iute ca o maimuţă.

Buddy Lee simţi deodată că zboară. Oscar îl apucase de pantaloni de parcă era un sac de rufe murdare. Matahala îl strânse atât de tare încât îşi simţi testiculele pe cale să explodeze. Buddy Lee îşi deschise şi-şi închise gura ca un peşte care se zbate pe fundul unei bărci. Andy se ridică într-un genunchi, iar Buddy Lee îl lovi din nou în faţă cu toată forţa de care era în stare. Bărbatul mai tânăr se prăbuşi printre rămăşiţele măsuţei de cafea. Buddy Lee îşi duse capul în piept şi apoi şi-l dădu pe spate. Auzi cu încântare zgomotul scos de nasul lui Oscar în momentul în care i-l rupse. Bărbatul corpolent îi

dădu drumul din îmbrăţişarea aceea letală. Ateriză în picioare şi apoi îşi înfipse călcâiul în tibia piciorului drept al lui Oscar.

Andy îl izbi pe Buddy Lee cu mânerul revolverului Colt într-o parte a capului. În mintea bătrânului explodară o mulţime de stele, iar el căzu în patru labe. Abia dacă băgă de seamă că mâna îi aterizase în mormanul de cioburi ascuţite produse de sfărâmarea măsuţei de cafea. Bucăţile de sticlă îşi croiră drum prin bătăturile sale groase şi i se implântară în palmă. Stomacul i se strânse violent, dar reuşi să se abţină să vomite. Oscar căzu spre uşă, ţinându-se de picior.

Andy lipi ţeava revolverului de tâmpla lui Buddy Lee. Acesta rămase nemişcat. Simţi o şuviţă de sânge cum îi coboară pe faţă şi se întoarse spre celălalt. Buza de sus a lui Andy începuse să se umfle. Obrazul îi era roşu ca focul. Ochiul stâng părea să-i fie acoperit de un văl de ceaţă. Bătrânul îl pocnise peste faţă cu entuziasmul cuiva care execută şutul câştigător în timpul unui meci de Super Bowl.

— Taie cablul de la televizorul ăla şi leagă-l, zise Andy.

Tânărul scuipă pe podea. Părţi egale de salivă şi de sânge. Oscar îşi scoase cuţitul din buzunar şi şchiopătă către televizor. Îi legă mâinile lui Buddy Lee la spate. Încă nu-i venea să creadă cât de repede se mişcase bătrânul. Fusese ca o ceaţă care ieşise din bucătărie. Ca şi cum s-ar fi uitat la Flash.

— Cred că mi-ai spart un dinte, moşneag idiot, zise Andy.

Îşi pipăi molarul din dreapta cu limba. Simţi dintele cum se clatină foarte puternic.

— Asta nu-i nimic faţă de ce-am să-ţi fac după ce mă eliberez, zise Buddy Lee.

Andy începu să râdă. Apăsă mai tare ţeava pistolului în tâmpla bătrânului.

— Eşti la doar o secundă distanţă de a căpăta o gaură în nenorocita ta de ţeastă. Mai întâi însă, am

să-ţi pun vreo două întrebări, iar tu o să-mi răspunzi, zise Andy.

— Hei, ascultă! Îţi spun asta din adâncul sufletului: du-te dracului, zise Buddy Lee.

Andy îl lovi în abdomen. Puţinul aer pe care-l mai avea în plămâni se grăbi să-i iasă şuierând pe gură. Buddy Lee se prăbuşi spre înainte, iar faţa îi ateriză în mormanul de cioburi. Câteva dintre ele încercară să-i intre în gură. Andy îl apucă de păr şi-şi duse gura aproape de urechea lui.

— Ţi-e dor de fiul tău? O să-l vezi în curând. Dar înainte să se întâmple asta, o să te rogi de mine să-ţi trag un glonţ, zise el.

Andy îl lovi din nou. De data asta, Buddy Lee nu mai reuşi să-şi păstreze în el masa de prânz. Acidul stomacal îi arse gâtul în timp ce voma îi urca pe esofag. Îi izbucni dintre buze ca o cascadă.

— Ai face mai bine să mă omori, icni Buddy Lee.

— O, aş face bine să te omor, repetă el cu o voce nazală şi piţigăiată.

— Poate ar trebui să-l întrebăm despre fată, interveni Oscar.

— Ştii ceva despre fată, bătrâne? întrebă Andy.

Ar fi trebuit să se gândească la asta înainte să o sugereze Oscar. Se lăsase dus de val şi uitase ce misiune primise.

— Ai face bine să mă omori, fiindcă altfel o să regreţi că te-ai rostogolit din curu' ăla lărgit al mă-tii, zise Buddy Lee.

Andy clipi repede de câteva ori.

— Curu' lu' mama zici? Să-l saluţi pe fi-tu din partea mea! strigă Andy.

Ridică piedica revolverului şi-l aţinti spre faţa lui Buddy Lee. Acesta simţi că se prăbuşeşte în întunericul din ţeavă de parcă ar fi căzut într-un puţ de mină. Andy îi apăsă din nou pistolul pe obraz. Bătrânul îşi închise ochii. Spera că avea să-l întâlnească din nou pe Derek, deşi nu era deloc convins că urmau să-şi petreacă eternitatea în acelaşi loc.

Din spatele casei se auzi un zgomot asurzitor.

— Ce dracu’ a fost asta? Mai ai pe cineva cu tine, bătrâne? Oscar, du-te şi verifică, zise Andy.

Tovarăşul său îşi linse buza de jos.

— Nu sunt înarmat, zise el.

— Nasol moment. Acum marş şi verifică! îi porunci Andy.

Oscar îşi şterse faţa şi apoi îşi studie mâna. Pe palmă, urmele de sânge păreau un text scris în limba sanscrită.

— Da, nasol moment, zise el.

Matahala porni în lungul holului precum Godzilla. Oare fusese lumina aprinsă când intraseră? Oscar nu-şi amintea. Acum era stinsă. Apăsă pe un întrerupător, dar nu se întâmplă nimic. Începu să respire repede, neregulat. Nasul îi era mai mult decât nenorocit. Aerul refuza să mai treacă prin el. Intră în întuneric.

— Tu l-ai ucis pe fiul meu? îl întrebă Buddy Lee pe Andy.

Stelele din cap i se stinseseră într-un târziu, iar privirea i se limpezise. Andy nu-i mai ţinea revolverul lipit de faţă, ci îl avea acum într-o poziţie neglijentă, lângă picior.

— Taci din gură! zise Andy.

— Cine v-a trimis? şuieră Buddy Lee.

Nu mai fusese atât de paradit de foarte multă vreme. Simţea că inima nu mai vrea să-i bată. Gâtul îi era atât de uscat încât îşi închipui că, dacă ar fi tuşit, pe gură i-ar fi ieşit un şuvoi de pietricele care s-ar fi răspândit clănţănind pe podea.

— Taci dracului din gură! se răsti Andy.

Oscar se apropie de o uşă aflată în stânga holului, pe care o văzu întredeschisă. Era mai îngustă decât celelalte trei pe lângă care trecuse deja. Probabil că era baia. Oare se ascundea cineva în cadă? Cineva înarmat? Văzuse asta într-un film. Tipul cel bun îl împuşcase pe unul dintre bandiţi în timp ce acesta urina. Oscar deschise uşa complet, folosindu-şi două degete. Era într-adevăr baia. O lumină de veghe albastră aprinsă pe tavan dădea încăperii o înfăţişare sinistră. Era fixată în ventilatorul de

aerisire. Baia avea o cabină de duş, o chiuvetă şi o toaletă bleu. Sau poate că acesta era efectul luminii LED albastre. Oscar se încruntă. Capacul vasului de toaletă lipsea. Auzi rezervorul cum se umple cu apă. De parcă tocmai îl golise cineva. Oscar se dădu înapoi pe hol. Auzi nişte cioburi cum i se strivesc sub picioare. Îşi ridică privirea şi miji ochii. Pe tavan fusese odinioară o aplică. Un corp de iluminat din ăla pretenţios. Acum rămăsese doar un tub subţire de metal care atârna. De parcă ar fi lovit-o cineva…

Oscar se întoarse exact în momentul în care Ike îi sparse în cap capacul vasului de toaletă.

— Ar fi trebuit să mă ucizi, băiete, hârâi Buddy Lee.

— Tot spui rahaturi din astea, de parcă ar trebui să mă tem de tine. Dar eşti doar un boşorog beţiv care trebuie să-şi ţină dracului gura închisă. Da. Simt cum iese mirosul din tine. Ca din taică-meu, zise Andy.

Buddy Lee sesiză bravura din vocea tânărului şi se întrebă ce se ascundea îndărătul ei. La un minut după ce Oscar dispăruse pe holul întunecat, casa se cutremură din toate încheieturile. Ceva se prăbuşise la podea ca un bloc de granit.

Andy făcu inconştient un pas către hol, ridicându-şi revolverul. Buddy Lee se afla în genunchi în momentul în care tânărul păşi către hol. Iute ca un şarpe, se lăsă să cadă în fund şi-şi folosi ambele picioare ca să-l lovească pe tânăr în lateralul genunchiului drept. I se păru că aude ceva cum trosneşte. Andy ţipă şi căzu pe spate, cumva în partea stângă. Când ajunse la podea, pistolul îi sări din mână. Andy se prinse de genunchi doar pentru un moment, după care îşi dădu seama că-şi pierduse arma. Se rostogoli spre stânga şi-şi întinse mâna dreaptă către Colt.

Ike apăru din umbre ca duhul întrupat al răzbunării. Călcă puternic pe mâna dreaptă a lui

Andy, iar de astă dată Buddy Lee fu convins că aude ceva cum trosneşte. Andy ţipă din nou când Ike îl culese de pe jos ţinându-l de tricou. După ce-l repuse pe picioare, Ike îi aplică un uppercut feroce. Tânărul fu ridicat cel puţin şapte centimetri. Ateriză grămadă sub televizorul fixat în perete. Ike îi aruncă o privire urâtă preţ de o clipă, apoi luă de jos Coltul şi îl puse la curea. Se apropie de Buddy Lee şi îi scoase briceagul din buzunarul de la spate. Îl eliberă, apoi îl ajută să se ridice în picioare.

— Mă bucur că te-ai hotărât să te alături distracţiei, zise Buddy Lee.

— Când am auzit toată agitaţia, m-am gândit să aştept puţin. Părea să fie mai mult de un tip, aşa încât am răsturnat un dulap, ca să le atrag atenţia. Să-i forţez să se despartă. În plus, m-am gândit că te poţi descurca. N-avea rost să pierd elementul-surpriză, zise Ike.

— Ei bine, mă bucur că ai o asemenea încredere în mine. Dar ia spune-mi ce te-ai fi făcut dacă mi-ar fi tras vreo două gloanţe în cap, întrebă Buddy Lee.

— Asta nu s-a întâmplat, aşa că n-avem de ce să ne întrebăm, zise Ike.

Buddy Lee clătină din cap, iar apoi privi la silueta contorsionată a puştiului mai slab.

— Ţi-am zis că ar fi trebuit să mă ucizi dracului mai repede, zise Buddy Lee.

— Chiar i-ai zis asta? întrebă Ike.

— Da, şi am vorbit serios, încheie Buddy Lee clătinând din cap.

Paisprezece

Pleoapele lui Andy începură să tremure. Promisese că o să-i lovească cu ură. Lucrurile stăteau însă pe dos. El fusese cel lovit, urma să mai fie lovit, iar lucrurile nu păreau să se poată îmbunătăţi prea curând. Încercă să-şi ridice capul, dar i se păru că e plin cu cărămizi.

Buddy Lee îl pocni pe băiat cu toată puterea. Îi aplică apoi câteva serii la coaste. Făcu un pas în spate şi se aplecă puţin, punându-şi mâinile pe genunchi. Din plămâni îi porni o bilă de spută. Îşi închise gura şi merse către coşul de gunoi aflat lângă a doua uşă din depozitul lui Ike.

O scuipă într-un recipient mic, maroniu. Nu trebui să se uite la ce a scuipat ca să ştie că substanţa aceea era amestecată cu sânge.

— Te simţi bine? îl întrebă Ike.

— Da, mi-am ieşit doar din formă. De ce nu-l întrebi pe el?

Buddy Lee se apropie de un palet de îngrăşământ şi se aşeză pe el. Ike intră în cubiculul său şi se întoarse cu scaunul rotativ. Îl aşeză chiar în faţa tânărului. Pe urmă, merse către raftul cu unelte. Veni de acolo cu un compactor de mână. Era o unealtă pe care o foloseau ca să niveleze terenul după ce plantau un copac mai mare sau instalau furtunuri pentru aspersoare, un mâner înalt de o sută douăzeci de centimetri care avea la capăt un pătrat de metal. Aşeză unealta între el şi tânăr, înainte să ia loc.

Puştiul se afla pe scaunul de lemn. Ike îi legase încheieturile de braţele acestuia. După ce Buddy Lee se curăţase puţin, luaseră o bucată de mochetă din biroul lui Isiah şi-l înfăşuraseră în ea. Decizia de a-l lua cu ei pe Andy nu necesitase consfătuire. Nu fusese nevoie. Era evident că tânărul şi matahala erau implicaţi cumva în ceea ce li se întâmplase băieţilor. Puştiul era cu vreo cincizeci de kilograme mai uşor decât partenerul său. Cu alte cuvinte,

Oscar trăsese paiul genetic mai scurt. Aşa că îl lăsaseră pe grăsan întins pe podeaua casei şi îl transportaseră pe tipul slab de parcă ar fi fost o echipă de cărători de mobilă care lucra noaptea. Trecuseră pe lângă câţiva oameni în timp ce mergeau spre maşină. Cei mai mulţi nu-şi ridicaseră ochii din telefoane îndeajuns de mult timp pentru a observa doi bărbaţi care cară o mochetă cu vagi forme umane. Dacă vreunul dintre vecinii lui Derek şi ai lui Isiah auziseră zarvă, nu simţiseră nevoia să se implice. Cartierul acela nu părea să fi devenit încă prea unit.

Ike îşi puse degetul sub bărbia tânărului. Îi ridică fruntea până când ajunseră să se uite unul în ochii celuilalt.

— Cum te cheamă? N-ai niciun act la tine. Asta e o chestie deşteaptă, zise Ike.

Buddy Lee rămase uimit de cât de blând sunase vocea tovarăşului său. Ca şi cum avea de gând să-i spună o poveste de culcare.

— Du-te dracului, bombăni Andy.

Ike îşi îndepărtă degetul. Capul băiatului căzu înapoi în piept. Din nas şi din gură i se scurgeau şuviţe de sânge. Rana de pe obraz îi lăcrima ca o mireasă părăsită la altar. Ike îşi aşeză mâinile pe mânerul compactorului şi apoi bărbia deasupra acestuia.

— Eşti deştept. Şi, trebuie să recunosc, ai şi sânge în instalaţie. Cred însă că ştii că asta n-are cum să se termine bine pentru tine, da? Adică, ai intrat în casa care a aparţinut fiilor noştri. Ai încercat să-l omori pe tovarăşul meu. Ştii ce-mi spun toate astea? Că fie tu i-ai omorât pe copiii noştri, fie ştii cine a făcut-o, zise Ike.

Andy nu încercă să tragă de legături. Îşi folosi ultimele rezerve de energie ca să-şi ridice capul.

— Cine v-a trimis acolo? întrebă Ike.

Andy îl scuipă în faţă. Capul îi căzu din nou în piept. Flegma ateriză pe bărbia lui Ike. Bărbatul aşteptă puţin, apoi se şterse pe barbă, după care îşi trecu palma pe pantaloni.

— Ajută-mă să-l descalţ de cizme, zise Ike.

Buddy Lee apucă piciorul stâng al tânărului, iar Ike pe celălalt, îi scoaseră cizmele şi le aruncară lângă nişte saci cu pietriş ornamental. Ike luă compactorul. Se duse în spatele lui Andy. Ridică unealta până când capul pătrat ajunse la nivelul cataramei de la centură. Pe urmă, îl coborî cu toată puterea. Metalul lovi podeaua de beton, răsunând puternic în magazia cavernoasă.

Ike se aşeză apoi lângă braţul drept al lui Andy. Lovi din nou cu compactorul. Atât tânărul cât şi Buddy Lee tresăriră. Ike se învârtea în jurul tânărului precum acele unui ceasornic, lovind mereu cu compactorul şi producând zgomote înspăimântătoare.

— Cine te-a trimis, băiete? întrebă Ike într-un final.

Andy îşi îndoi încheieturile mâinilor, însă benzile care-l imobilizau erau mult prea tari. Totuşi, cea de la mâna dreaptă juca puţin. Negrul o trecuse printr-o verigă, apoi pe deasupra braţului scaunului şi i-o strânsese pe încheietură. Veriga avea însă un joc. Dacă se lăsa zdravăn pe spate, probabil că ar fi putut s-o rupă. Apoi şi-ar fi folosit scaunul ca pe o armă şi ar fi luat-o la fugă. Nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat însă dacă nenorocitul ăla îi zdrobea degetele de la picioare.

— Ne-a trimis un tip. Voia să găsim nişte informaţii despre o fată, zise Andy, iar Ike se opri.

— Ce tip? întrebă Buddy Lee.

— Nu ştiu cum îl cheamă. Ne-a spus că o caută pe una care ar fi trebuit să discute cu un reporter. Voia să afle unde ar putea fi ea, zise Andy.

Trase adânc aer în piept, ceea ce-l făcu să simtă o durere sfâşietoare. Ike se aplecă, aducându-şi faţa la doar doi centimetri de cea a tânărului.

— Nu cumva mă minţi? întrebă el.

— Nu. Jur!

— Şi cum o chema pe fata aia? întrebă Ike.

Andy oftă.

— Tangerine[6].

Buddy Lee îşi scoase din buzunar bucata de hârtie. Privi desenul şi apoi pe tânărul din scaunul din faţa lui.

— Să fiu al naibii! exclamă el.

Ike se îndreptă de spate şi veni la Buddy Lee, care continua să stea pe paletul de îngrăşământ. Lăsă compactorul lângă Andy.

— Ce s-a întâmplat?

Buddy Lee îi arătă bucata de hârtie.

— Am luat asta de pe frigiderul băieţilor. M-am gândit că poate e o portocală, dar presupun că poate fi şi o mandarină. Dar nu ştiu ce clădire e asta, zise Buddy Lee.

Ike se gândi la şerveţelele pe care le găsise în noptieră.

— Crezi c-ar putea fi un bar? Poate Isiah urma s-o întâlnească pe Tangerine asta într-un loc în care mergeau des? întrebă Ike.

Buddy Lee sări de pe palet şi se întoarse cu spatele la tânăr. Îşi coborî vocea şi-i şopti celuilalt:

— Dar dacă ea ar fi trebuit să se vadă cu ei şi din cauza asta au fost omorâţi? Înseamnă că tot cel care i-a ucis e cel care l-a trimis pe juniorul de colo, zise Buddy Lee.

— Ar putea fi cel despre care ne-a spus puştiul de la brutărie, şopti Ike.

— La asta mă gândeam şi eu.

— Trebuie să-l mai forţăm un pic. Pun pariu că dacă-i zdrobesc un deget o să-şi aducă aminte cine l-a trimis, zise Ike.

Andy îi privise cum se întorseseră cu spatele şi începuseră să şuşotească.

— Şi dacă n-o să ne zică? întrebă Buddy Lee.

— Toţi mărturisesc. Întotdeauna, spuse Ike încrezător.

Andy îşi ridică privirea. Era acum sau niciodată. Trase puternic de banda din dreapta. Se relaxă, după care trase din nou, de data asta rotindu-şi trunchiul şi ducându-şi braţul drept către stânga. Ike auzi o

pocnitură cu o milisecundă înainte să se întoarcă şi să ia un scaun în cap. Puştiul îl mânuia ca pe o bâtă. Încheietura stângă îi era încă legată de braţul scaunului. Fiind desculţ, nu scosese niciun sunet pe podeaua rece de beton. Ike încasă lovitura violentă în partea stângă a capului. Căzu în patru labe, de parcă ar fi căutat grăunţe de aur în albia unui râu.

Andy lovi cu scaunul şi în direcţia tipului alb, slăbănog. Acesta înşfăcă însă instinctiv picioarele scaunului, iar tânărul îl împinse în spate către paletul de îngrăşământ. Buddy Lee îşi simţi picioarele cum alunecă pe beton, deşi se ţinea bine de scaun. Pieptul îi hârâia, iar plămânii îi cerşeau aer. Oare leşina? Nu era sigur, dar următorul lucru de care îşi dădu seama era că ajunsese în fund pe podea, iar mâinile păreau să-i fi amorţit. Accesul de tuse îşi găsi cel mai nefericit moment. Puştiul smulse scaunul din mâinile lui Buddy Lee şi-l ridică deasupra capului.

Umbra pe care scaunul o aruncă deasupra lui era cea a morţii. Buddy Lee simţi un flux disperat de adrenalină cum îi curge prin vene. Un boţ imens de flegmă îi ieşi din gât. Simţi ca pe ambrozie oxigenul minunat care-i umplu plămânii. Buddy Lee îşi scoase briceagul din buzunarul de la spate. În timp ce tânărul lovea în jos, se ridică într-un genunchi. Cu o singură mişcare fluidă, îşi scoase lama cu degetul mare şi apoi o îngropă până la mâner în burta puştiului. Rana aceea domoli forţa loviturii, iar Buddy Lee reuşi să o blocheze relativ simplu cu braţul liber. Îl privi pe tânăr cum se trage în spate. Se smulse din lama bătrânului. Din gaura rămasă începu să curgă un şuvoi stacojiu.

Ike îşi scutură capul dintr-o parte în alta ca un ogar care omoară un şobolan. Sări în picioare şi luă compactorul în mâini, în timp ce tânărul se retrăgea împleticit de lângă el, Buddy Lee strânse mânerul cu toată forţa. Lovi cu unealta de parcă ar fi mânuit o bâtă de baseball cu care dorea să trimită mingea în tribună. Bucata de fier atinse ceafa tânărului cu o

pocnitură înfundată. Andy se prăbuşi la pământ şi scaunul îi ateriză pe piept.

Ike veni lângă el.

Buzele subţiri ale tânărului tremurau spasmodic, de parcă ar fi aparţinut unei creaturi stranii. Puştiul lovise cu scaunul. Încercase să-l ucidă pe Buddy Lee. Intrase în casa lui Isiah. Îl scuipase şi pe el în faţă. Probabil că minţise cu privire la cine îl angajase. Ştia cine îl ucisese pe Isiah. Ochii tânărului se roteau necontrolat. La dracu'! Poate că tot el distrusese şi monumentul funerar.

— Nenorocitule! strigă Ike.

Lovi cu compactorul şi unealta ateriză pe capul tânărului. Pielea din jurul orbitei se despică, iar oasele de dedesubt se mişcară. Puştiul arăta de parcă avusese un atac de cord. Ike ridică din nou compactorul şi lovi cu el din toate puterile. Bicepşii şi deltoizii lucrau împreună cu o sincronicitate îndelung exersată. Făcuse mişcarea asta de mii de ori. De sute de mii de ori. Antebraţele sale groase începură să ardă în timp ce înfigea compactorul în faţa tânărului. O dată, încă o dată, încă o dată… Simţi un lichid cum îi ajunge pe faţă. De pe podea, zburau în toate părţile bucăţi de os şi de dinţi.

— Tu l-ai omorât, nu-i aşa, jigodie? urlă Ike.

Buddy Lee se sprijini de paletul cu îngrăşământ. Plămânii îi ardeau. Compactorul se mişca neobosit în sus şi în jos. Ike parcă ar fi lucrat într-o baltă cu noroi.

— Ike! zise Buddy Lee.

Braţele imense ale bărbatului continuară însă să se mişte, transformând compactorul într-un fel de piston.

— IKE! urlă Buddy Lee.

Celălalt îngheţă. Capul compactorului era la nivelul pieptului său. Murdar de roşu ca pensula unui pictor. Ike se uită la unealta aceea de parcă n-o mai văzuse niciodată. Scoase un mârâit gutural şi o aruncă într-o parte. Compactorul clănţăni lovind repetat podeaua. Lăsă în urmă dâre roşii, înguste. Ike se aşeză pe vine şi apoi în fund.

Buddy Lee înconjură cadavrul tânărului şi balta de sânge care se întindea rapid în jurul corpului neînsufleţit. Se aşeză şi el pe podea lângă Ike.

— Cred că l-am forţat un pic cam tare, zise el.

— Nu… nu m-am gândit că se poate elibera, bombăni Ike.

— Bun. Şi ce-am aflat? întrebă Buddy Lee.

Ike îşi şterse faţa cu tricoul. Când privi în jos, văzu că e pătat de stropi închişi la culoare. Răsuflă prelung.

— Am în spate o moară pentru talaş, un dispozitiv de încărcat găleţi şi o grămadă de bălegar de două tone, zise Ike.

— Cred că i se potriveşte. Chiar că a fost un rahat, spuse Buddy Lee.

Încercase să facă replica aceea să sune ca o glumă, dar niciunul dintre ei nu izbucni în râs.

Cincisprezece

Dome simţea că stă să-i explodeze testiculul pe care îl luase în gură bruneta care se aciuase în club încă de sâmbătă, când auzi sunet de metal care loveşte metal. Din reflex, îşi luă revolverul de calibru .44 de pe noptieră şi îşi eliberă testiculul dintr-o singură mişcare. Împinse capul fetei şi îşi ridică pantalonii cu o singură mână. Tipa alunecă din pat şi lovi podeaua cu fundul ei considerabil.

— Ce naiba? protestă ea.

— Taci din gură! se răsti Dome.

Coborî scările câte două deodată. Gremlin era în picioare şi ţinea aţintită spre uşă o puşcă cu ţeava retezată. Ditamai dădu puţin deoparte draperia maro de la fereastra din faţă şi privi afară. I se spunea Ditamai fiindcă toate fetele pretindeau că are o sculă prea mare pentru un tip care abia dacă atingea 1,60 metri.

— E rabla aia a lui Andy, zise Ditamai.

Părul lung şi castaniu îi căzu peste faţă, iar el îl îndepărtă cu dosul mâinii stângi. În cea dreaptă avea un pistol de calibru .38. Dome deschise uşa şi ieşi pe verandă. LTD-ul[17] lui Andy, de culoarea verde a dolarilor, parcase pe motocicleta lui Keeper, care în acel moment se afla în garaj, făcându-i un tatuaj lui Cheddar. Fie că nu auzise coliziunea sau nu-i păsase îndeajuns ca să se oprească din lucru. Poziţiile LTD-ului erau încă aprinse, dar farurile păreau nişte găuri negre, ca orbitele unui craniu. Motorul imens al maşinii mergea neregulat. Suna ca un tanc militar care-şi drege glasul. Dome îşi coborî pistolul şi apoi păşi pe prima treaptă.

Portiera şoferului se deschise brusc, oscilând de câteva ori. Dome ridică din nou pistolul şi-l îndreptă spre locul şoferului. Se simţi imediat ca un prost. Cineva care ar fi năvălit cu intenţia să-i umple de gloanţe n-ar fi parcat în felul acela. Sigur, nu fusese deloc frumos că-i stricase motocicleta lui Keeper, dar asta nu era acţiunea unui asasin. Cel mai

probabil, Andy şi Oscar se piliseră în loc să intre în casă. Grayson avea să fie nervos.

Oscar ieşi imediat din maşină, chemat parcă de gândurile tovarăşilor lui.

— Sfinte Sisoe, murmură Dome.

Faţa matahalei era acoperită cu atât de mult sânge încât era surprinzător că nu murise. Purta, practic, o mască făcută din propria lui plasmă. Oscar făcu trei paşi ezitanţi către club.

— Salut, Dome, bâigui pifanul.

Pe urmă, ca o marionetă ale cărei sfori sunt tăiate, căzu cu faţa în jos pe pietrişul care acoperea pământul. Dome se grăbi către el.

— Haideţi, veniţi şi daţi-mi o mână de ajutor! strigă Dome.

Gremlin şi Ditamai veniră şi ei de pe verandă. Toţi trei abia dacă reuşiră să-l ridice pe Oscar în picioare. Îl traseră până în club, unde îl aruncară pe canapeaua de piele din faţa televizorului.

Gremlin aduse apă şi whiskey din bucătărie. I le dădu pe amândouă lui Dome, care vărsă toată sticla cu apă în capul lui Oscar. Faţa acestuia păru că se topeşte ca o lumânare în timp ce sângele de pe ea se scurgea în nenumărate şiroaie. Clipi de patru sau de cinci ori înainte ca privirea să i se concentreze pe Dome. Acesta îi puse sticla de whiskey la buze şi-i dădu capul pe spate. Oscar tuşi, hârâi şi apoi mai tuşi o dată. Se întinse după sticlă din nou, iar Dome îi mai dădu o duşcă. Oscar clătină din cap şi-şi ridică mâna, semn că nu mai vrea să bea.

— Ce dracu' ţi s-a întâmplat? întrebă Ditamai.

Oscar îşi puse pe frunte mâna cât o labă de urs.

— Ai dracului să fiţi dac-o să vă vină să credeţi.

☆

După ce Oscar le povesti toată întâmplarea din seara aceea, Dome îl sună pe Grayson. Preşedintele răspunse aproape imediat.

— Ar fi bine să fie important, începu Grayson.

— Este. S-a întors Oscar.

— Şi?

— Şi Andy nu e cu el. Oscar are capul crăpat al naibii de rău şi e scăldat în sânge. În propriul lui sânge, zise Dome.

Pe linia telefonică se instală o tăcere grea care zăbovi puţin, până când Grayson vorbi din nou.

— A văzut cine l-a lovit? întrebă Grayson cu o voce care suna ameninţător de liniştit.

— Nu, dar spune că el şi Andy s-au luat la bătaie cu un moşneag care era în casă când au ajuns ei acolo. Crede că tipul ăla era tatăl unuia dintre bulangii. Mi-a mai zis că a văzut şi o camionetă parcată lângă casă. Pe ea scria „Servicii de grădinărit Randolph", încheie Dome.

— Randolph zici? întrebă Grayson.

— Da, îl aprobă Dome, după care urmă o altă tăcere de câteva secunde.

— O să ajung acolo în douăzeci de minute. Tu anunţă o şedinţă. O să ne ocupăm de asta şi-o să vedem ce facem cu acest tată furios, zise Grayson.

Convorbirea se întrerupse.

Şaisprezece

Buddy Lee îşi parcă maşina chiar faţa magazinului 7-Eleven. Închise motorul şi îl ascultă cum se răceşte în următoarele minute. După ce maşinăria încetă să mai tuşească, coborî şi intră în local. Tocmai răsărise soarele. La est se vedea o pătură zdrenţuită de nori care semănau cu vata de zahăr.

Un sunet electronic îi însoţi intrarea în magazin. Buddy Lee trecu pe lângă rafturile din centru şi merse direct la frigiderul din spate. Înşfăcă două beri din raft şi se îndreptă spre casa de marcat. Se gândise să stea o vreme pe uscat până când terminau ce aveau de făcut, misiunea asta pe care şi-o asumaseră, dar era de-a dreptul ridicol. Nu mai rămăsese pe uscat de ultima dată când intrase la închisoare. N-avea cum s-o ia din nou pe calea aceea, fiindcă ea l-ar fi dus spre un tremur incontrolabil, vomă şi gândaci care-i umblă prin păr, dar pe care nu-i poate vedea decât el. Era capabil să bea mai puţin, dar abstinenţa totală era la fel de probabilă ca existenţa unei maimuţe care conduce un nenorocit de Cadillac.

Buddy Lee puse cele două beri pe tejghea şi aşteptă ca vânzătorul să se întoarcă spre el. Bărbatul mic şi negricios aranja pachetele de ţigări şi fluiera o melodie pe care Buddy Lee o cunoştea bine, dar nu o putea numi. Când vânzătorul termină de golit cartuşul la care lucra, se întoarse şi scană berile.

— Buddy Lee. Ce mai faci, prietene? Pari un pic obosit.

— Bună dimineaţa şi ţie, Hamad, nenorocitule, zise Buddy Lee.

— Nu vreau să te supăr. Sunt doar îngrijorat pentru tine, prietene. Arăţi de parcă n-ai pus geană pe geană, zise Hamad.

— Şi asta nu e nici jumate din poveste, băiete, zise Buddy Lee.

După ce el îl înjunghiase pe puşti şi Ike îi crăpase capul ca pe un pepene răscopt, îl dezbrăcaseră complet şi porniseră tocătorul de lemne a lui Ike. Potriviseră utilajul aşa încât orificiul de descărcare să bată direct pe movila de bălegar aflată în spatele magaziei. Folosiseră fierăstraie de mână şi macete ca să tranşeze cadavrul în bucăţi pe care să le poată manevra. După aceea spălaseră podeaua, compactorul şi tocătorul de lemne cu apă sub presiune. Buddy Lee se întorsese pe paletul lui cu îngrăşământ şi îl privise pe Ike cum amestecă bălegarul folosindu-se de un tractoraş. Când terminaseră toate astea, constataseră că mai erau doar două ore până la răsăritul soarelui. Bănuia că ar fi trebuit să se simtă şocat de cât de repede îşi adusese aminte cum se scapă de un cadavru, dar redobândirea abilităţilor acelora nu era o surpriză chiar aşa de mare. Dezmembrarea primului cadavru e dezgustătoare. A doua e obositoare. Când o faci pentru a cincisprezecea oară, acţionezi mecanic.

— Ştiu că e greu, zise Hamad.

— Hă?

— După dispariţia fiului tău. Ştiu că lucrurile nu sunt simple, insistă vânzătorul.

— Da. N-am dormit prea mult de când a murit… Derek, zise Buddy Lee.

Nu se obişnuise deloc cu felul în care sunau în aceeaşi propoziţie cuvintele „Derek” şi „a murit”.

— Totul e mai greu când moare cineva pe care-l iubeşti, zise Hamad în timp ce punea berea într-o pungă de hârtie maro.

— Îhâm, îl aprobă Buddy Lee în timp ce-i întindea vânzătorului o bancnotă de zece dolari.

— O să treci tu şi peste asta, îl încurajă vânzătorul.

— Nu ştiu dacă vreau să trec peste… Simt că fiecare minut în care nu-mi jelesc băiatul e unul în care îl dezamăgesc, zise Buddy Lee.

Hamad îi dădu restul.

— Nu cred că el ar fi vrut ca tu să-l jeleşti la nesfârşit, prietene, zise vânzătorul.

În magazin intrară un bărbat şi o femeie care râdeau în felul acela care-i semnala lui Buddy Lee că sunt un cuplu, şi încă unul destul de proaspăt. Bărbatul îşi luă punga.

— Eşti sigur de asta? întrebă Buddy Lee.

În momentul în care ajunse la cimitir, norii se risipiseră. Pietrele funerare străluceau în lumina puternică a soarelui. Temperatura creştea constant, ca o rachetă care se ridică la cer. După o oră aerul avea să fie mai cald decât carnea de pui abia scoasă din tigaie. Buddy Lee păşi printre morminte, mergând într-un ritm constant. Se opri doar de două ori ca să tuşească înainte să ajungă la mormintele lui Derek şi Isiah. Ocoli arţarul care veghea asupra băiatului său şi se opri lângă el.

— Christine, zise el.

Inima dădu să-i sară din piept şi simţi că i se oprise undeva în gât. Femeia stătea la căpătâiul mormintelor. Părul blond de culoarea mierii îi ajungea până la gulerul bluzei albastre. Picioarele acelea lungi, care lui îi plăcuseră dintotdeauna, erau învelite într-o fustă albastră, care se asorta cu bluza. Ochii ei adânci, de culoarea safirelor, îl priveau din mijlocul feţei în formă de inimă pe care o cunoştea atât de bine. Oare de câte ori îi privise? Îi văzuse schimbându-şi culoarea. Întunecându-se de pasiune, scânteind de dorinţă sau arzând de furie. Făcuse nişte operaţii. Mai ales în jurul ochilor şi al gurii. Nu o învinovăţea. De ce nu? Umbla vorba că soţul ei îşi putea permite. Chirurgul nu făcuse decât să sublinieze ceea ce-i oferise Atotputernicul. Christine Perkins Jenkins Culpepper era la fel de frumoasă cum fusese atunci când obişnuia el să o strângă în braţe. Câteva riduri îngrijite de un chirurg n-aveau cum să schimbe asta. Indiferent cât de mult i-ar fi plăcut femeii să pretindă că mariajul lor de opt ani nu se întâmplase niciodată.

— Unde e piatra funerară? Cealaltă familie a zis c-ar trebui să existe una, spuse Christine.

— A avut loc un accident. Ce faci aici? Cum ai aflat unde au fost înmormântaţi? întrebă Buddy Lee.

Christine îşi scoase din ochi un zuluf rebel.

— A scris în ziar.

— Înţeleg, zise Buddy Lee.

— Dar ce s-a întâmplat cu piatra funerară?

Buddy Lee deschise o bere şi sorbi prelung.

— Cineva a sfărâmat-o cu un baros şi a scris apoi nişte chestii nasoale despre persoanele gay, zise el.

Femeia trase repede aer în piept, scoţând fără să vrea un şuierat care păru să răsune peste tot cimitirul.

— Asta e… neplăcut. Deşi n-am fost niciodată de acord cu stilul de viaţă al lui Derek, n-ar fi trebuit să existe cineva care să-i vandalizeze mormântul în halul ăsta, zise Christine.

Buddy Lee făcu un pas către ea, dar femeia se trase mai în spate. Privi în jos şi-şi dădu seama că ajunsese fie pe mormântul lui Derek, fie pe al lui Isiah, aşa că mai făcu un pas spre dreapta.

— De asta n-ai venit la înmormântare? Fiindcă nu erai de acord cu stilul lui de viaţă? Sau fiindcă Gerald Culpepper nu te-a lăsat? întrebă Buddy Lee.

Christine se scărpină pe nas şi apoi îşi trecu o mână prin păr.

— Tu n-ai cum să înţelegi. Un om în poziţia lui Gerald nu poate fi văzut încurajând un fiu vitreg implicat în activităţi perverse.

— A, înţeleg. M-am prins că l-ai dat pe fiul nostru afară din casa voastră înainte ca judecătorul să candideze prima dată la Consiliul Local. Am auzit că a locuit pe străzi. Rătăcea din casă-n casă, fiindcă ţie-ţi păsa mai mult să fii soţia unui dobitoc ţeapăn, bogat, din primele familii din Virginia, decât să fii mama copilului tău, zise Buddy Lee.

Simţi că se înroşeşte la faţă. Corpul îi era străbătut de fiori care se ridicau şi se domoleau ca nişte talazuri.

— Ia nu îmi mai ţine mie predici din astea de moralitate, William Lee Jenkins! Tu crezi că ai fost cumva tatăl anului? Fiul nostru s-a dedicat unui stil de viaţă imoral. A avut o viaţă deviantă, nelegiuită, pe care nici eu, nici soţul meu nu o acceptăm în casa

noastră. Da, i-am spus să plece, dar nu i-am dat niciodată un pumn în faţă. Nu l-am lovit până a căzut jos. Dac-ai fost atât de îngrijorat de soarta lui, de ce nu l-ai luat la tine? A, aşa e, erai după gratii, bând vin de toaletă, zise Christine, părând că scuipă vorbele.

Buddy Lee mai luă o înghiţitură de bere.

— Cursurile alea de bune maniere pe care ţi le-a plătit Culpepper au fost bune. Dar te trădează accentul. Când te enervezi, simt în vocea ta că eşti din Red Hill. Să ştii că nu te-ai îndepărtat prea mult de fata aia cu care stăteam pe bancheta din spate a maşinii mele.

— N-am să te las să-mi tulburi liniştea. N-am să te las să-mi tulburi liniştea. N-am să te las să-mi tulburi liniştea, murmură Christine.

Lui Buddy Lee i se părea că vorbeşte pentru sine, nu cu el. Se uita drept înainte şi îşi încleştase pumnii, înfigându-şi unghiile îngrijite şi vopsite cu roşu în pielea palmelor. Buddy Lee se mai uită o dată la ochii ei. Făcuse într-adevăr nişte operaţii, dar mai era ceva acolo. O privire posedată pe care o cunoştea de multă vreme, de la petrecerile din tinereţe.

— Christine, ai luat ceva? întrebă Buddy Lee.

Întrebarea o smulse pe femeie din gândurile ei.

— Ce?

— Te-ai drogat? Pentru că pupilele îţi sunt la fel de mari precum fundul cutiei ăsteia de bere, insistă Buddy Lee.

— Să ştii că am reţetă, zise Christine.

— Sunt convins de asta. Pun pariu că ai mii şi mii.

— N-am de gând să stau aici şi să ascult lecţiile unui ţărănoi alb, fost puşcăriaş, pufni Christine.

Trecu pe lângă el, tropăind pe tocurile ei roşii. Bărbatul îi simţi aroma. Nu pe cea a parfumului scump cu care se dăduse, ci mirosul ei. Mireasma dulce şi curată a fiinţei ei. Simţi instantaneu că e din nou pe bancheta pe care o pomenise mai devreme. Nările i se umpluseră cu acelaşi miros proaspăt şi

sălbatic. Dialogul acela era microcosmosul unei jumătăţi din relaţia lor trecută. Se loveau deseori cu asemenea tirade. Căutau locurile cele mai sensibile şi mai ascunse, încercând să lovească crunt, în felul acela în care o poate face cu eficienţă doar cineva cu care împărţi patul o bucată de vreme. Cealaltă jumătate a relaţiei lor nu avea cum să se mai întâmple. Buddy Lee sorbi din bere. Partea aceea fusese întotdeauna cea mai distractivă.

— Amândoi am fost nişte părinţi de rahat. Dar eu măcar am venit să văd cum îl bagă în pământ. Vizita ta de acum e târzie şi nu dau doi bani pe ea! strigă Buddy Lee în urma ei.

O auzi cum se opreşte.

— Lua-te-ar dracu', Buddy Lee! zise ea fără să se întoarcă.

— S-a dus naibii liniştea ta, murmură el.

Aşteptă până când Christine era prea departe ca să-l mai poată auzi. Merse până la morminte şi puse un genunchi în pământ. Deschise cealaltă cutie şi turnă tot conţinutul pe mormântul lui Derek.

— Nu te supăra, Isiah, dar n-am ştiut ce fel de bere îţi plăcea. Derek obişnuia să bea Pabst la un moment dat. Eu i-am dat-o pe prima, în ziua care a împlinit cincisprezece ani. Asta a fost înainte să merg ultima dată la „facultate". Am crezut că asta o să-l facă bărbat. O prostie. Acum ştiu asta, zise Buddy Lee.

Îşi termină propria bere, după care strivi doza.

— Am venit să-ţi spun că eu şi cu Ike am reuşit să facem ceva. L-am prins pe unul dintre ei. Ştiu că nu e ce ai fi vrut tu să fac. Cred că încep într-un târziu să te înţeleg. N-ai fi putut fi niciodată la fel ca mine, iar eu unul n-aş fi putut trăi viaţa ta, zise el.

Zdrobi şi doza lui Derek şi le puse pe amândouă în punga de hârtie maro.

— Ştiu că dac-ai fi aici mi-ai spune s-o las baltă. Mi-ai zice că nu merită. Iar eu ar trebui să-ţi fur una dintre replici, zise Buddy Lee.

Se ridică în picioare şi îşi şterse pământul de pe pantaloni. Ochii îi ardeau, dar era prea obosit ca să

plângă.

— Ăsta sunt eu. Nu mă pot schimba. Şi, de fapt, nici nu vreau. Dar măcar de data asta diavolul care zace în mine o să lucreze în slujba binelui.

Şaptesprezece

Ike îşi deschise ochii. Îşi simţea şalele de parcă i-ar fi fost frecate cu cioburi de sticlă. Se ridică din scaunul de birou şi îşi auzi genunchii pocnind ca două focuri de armă. Ceasul îi arăta că abia trecuse de ora opt. Îşi verifică telefonul. Mya îl sunase de câteva ori. Îi trimisese două mesaje aspre. În ambele întreba unde e şi când are de gând să vină acasă. Primul fusese mai lung decât al doilea. Angajaţii lui aveau să înceapă să vină la lucru în câteva minute. Jazzy avea să întârzie, ca de obicei. Astăzi aveau şapte lucrări, de la Queen County şi până în Williamsburg.

Ike merse de lângă birou până în locul în care îl omorâse pe puşti. O maşină de spălat cu presiune şi nişte înălbitor înlăturaseră eficient sângele. Nu mai omorâse pe nimeni de şaisprezece ani. Nu se mai bătuse cu nimeni de unsprezece ani. Unsprezece ani în care se ţinuse deoparte de toate porcăriile se duseseră la dracu' în doar câteva minute. Împreună cu Buddy Lee îl tranşaseră pe puştiul acela ca pe un porc şi-l trecuseră prin tocătorul de lemne.

Ei doi. Unsprezece ani. Unu şi cu unu fac doi. În timp ce se afla în închisoare, citise o carte care spunea că unele numere au o semnificaţie mistică în anumite religii. Nu era pentru prima dată când îi veneau în minte cunoştinţele ciudate pe care le acumulase într-un loc în care nu aveai nimic altceva de făcut decât să ridici greutăţi, să citeşti şi să te baţi.

Ike ieşi în curtea din spatele magaziei. Luă un furtun care era încolăcit cu atenţie şi merse cu el către un butoi din care ieşea fum, aflat lângă colţul clădirii. Udă cenuşa dinăuntru până când aceasta încetă să mai fumege. Hainele tânărului dispăruseră cu totul, în foarte scurt timp. Cizmelor le trebuise însă mai mult timp până să se transforme în două mase amorfe, de nerecunoscut. Îşi puse puţină apă în mână şi şi-o aruncă pe faţă. Îi vorbise lui Buddy

Lee cu multă emfază despre vărsarea de sânge, dar nu se aşteptase ca ea să aibă loc atât de repede.

Asta era chestia cu violenţa. Atunci când plecai în căutarea ei, puteai fi sigur c-ai s-o găseşti. Doar că asta nu se întâmpla atunci când îţi doreai. Îţi sărea în faţă şi îţi împroşca cizmele cele noi înainte să-ţi dai seama ce se întâmplă. Şi mai era ceva: dacă o căutai îndeajuns de mult, îţi dădeai seama că, de fapt, nu eşti niciodată pregătit pentru ea. În viaţă ţi se întâmplă tot felul de rahaturi şi ai de ales, fie le accepţi, fie nu. Până la urmă te obişnuieşti. În copilărie, îi plăcea să creadă că lucrurile rele te fac mai puternic. Stropi din nou butoiul cu furtunul. După câţiva ani de detenţie, îşi dăduse seama că era o prostie. Oamenii sunt construiţi în aşa fel încât să se obişnuiască, până la urmă, cu aproape orice. În felul ăsta nu deveneai mai puternic, ci erai doar îndoctrinat.

Ike se mută cu furtunul la tocătorul de lemne. Îl îndreptaseră spre grămada de bălegar, după care băgaseră diferite bucăţi ale băiatului prin gura de alimentare. Odată terminată treaba asta, Ike se urcase pe tractor şi amestecase îndelung bălegarul. La răsăritul soarelui, puştiul era doar îngrăşământ natural.

Lăsă furtunul să-i cadă şi merse în magazie, de unde luă înălbitorul. Se întoarse la tocător şi turnă lichidul în gura de alimentare, după care culese furtunul şi spălă îndelung utilajul. Tocătorul era o modalitate practică de a scăpa de un cadavru, dar era extrem de greu să elimini toate probele. Deşi îl scăldase în Clorox, era încă plin de ADN care nu putea fi văzut cu ochiul liber. În măruntaiele maşinăriei se aflau probabil bucăţi minuscule de os şi fire de păr. Singurul lucru pe care-l mai putea face acum era să-l ducă la gunoi şi să-l arunce în grămada mereu crescândă de frigidere, maşini de spălat şi de tuns iarba care rugineau la marginea oraşului. Un echipament de o mie de dolari care devenise ineficient. L-ar fi putut duce şi la dezmembrări, unde ar fi primit ceva bani pe el.

Ike termină de curăţat tocătorul şi îl împinse într-o parte a clădirii. Avea să-l pună pe unul dintre băieţi să-l ajute la încărcarea lui în camionetă. Avea să le servească o istorie în care aparatul se stricase brusc, iar apoi să nu mai pomenească niciodată de el. Era puţin dezorientat fiindcă reuşise atât de uşor să reia obiceiul lui Riot de a minţi fără nicio tresărire. Însă nu era grozav de derutat…

Intră înapoi în magazie şi se îndreptă spre uşa din faţă ca s-o deschidă. Jazzy veni însă cu treizeci de minute mai devreme. Ike se opri şi-şi puse mâinile în şolduri. Îi dăduse o cheie cu mai bine de un an în urmă, dar ea nu venise niciodată atât de devreme încât să o poată folosi.

— Cred că se apropie sfârşitul lumii, din moment ce ai venit mai devreme, zise el, făcând-o să-şi dea ochii peste cap.

— S-a stricat maşina lui Marcus şi a trebuit să-l duc eu la fabrica de ferestre. E puţin mai încolo. N-avea sens să mă întorc acasă după ce l-am lăsat acolo, aşa că am venit. Eu am crezut c-ai să te bucuri că mă prezint mai devreme.

— Păi, mă bucur. Dar încerc să-mi şi revin din şoc, zise Ike.

Jazzy îşi dădu din nou ochii peste cap şi se îndreptă spre biroul ei. Ike era pe cale s-o urmeze, dar auzi un zgomot tunător care venea din direcţia străzii. Se opri, se întoarse şi privi prin uşă. Pe lângă firma lui trecea un şir de motociclişti cu câte cinci-şase vehicule pe fiecare rând. Arătau ca o familie de lei plecată la vânătoare.

Optsprezece

Buddy Lee îşi parcă maşina şi coborî nesigur pe picioare. Închise portiera şi se împletici spre container. După ce părăsise cimitirul, mersese la cel mai apropiat bar. Un loc liniştit, din cartier, numit McCallans. Începuse cu bere, trecuse apoi la whiskey şi terminase cu bourbon.

Somn. Trebuia să doarmă înainte să-l sune pe Ike pentru a vedea care e următoarea lor mişcare. Păşi pe primul bolţar, dar îşi pierdu imediat echilibrul. Căzu spre dreapta, se lovi de perete şi apoi se prăbuşi la pământ, aterizând în fund. Se întoarse ca să ajungă în genunchi. În timp ce încerca să se ridice, simţi că-i ieşise tot aerul din plămâni. În locul acestuia avea un boţ de flegmă de dimensiunile unei lămâi. Ochii dădeau să-i iasă din orbite, fiindcă el încerca din răsputeri să-şi elibereze plămânii şi să tuşească.

Simţi nişte lovituri puternice în spate. Loviturile forţară mingea de flegmă să-i iasă din gât. Se întinse pe pământ ca o broască strivită. Buddy Lee se simţi ridicat în picioare.

— Eşti bine?

Bărbatul încuviinţă mut din cap privindu-şi salvatoarea. Era o femeie slabă, cu şolduri înguste şi trăsături pronunţate, care îl apucase de braţul stâng, strângându-l ca într-o menghină. Pielea îi strălucea în tonurile unui bronz căpătat în orele lungi petrecute în bătaia soarelui. Două cozi lungi, în care se vedeau şi şuviţe albe, îi coborau pe piept, ajungându-i aproape până la talie.

— Nu te pricepi deloc să minţi, Buddy Lee, zise ea.

— Mi-am pierdut puţin echilibrul, Margo. Nu trebuie să te agiţi în halul ăsta.

Margo îi dădu drumul şi îşi şterse mâinile de pantaloni. Maieul alb pe care îl purta era acoperit peste tot de pete întunecate, ca o operă de artă modernă.

— Am încetat să mă mai agit când a murit Herb. Ăsta a fost cel de-al doilea soţ. Un om bun, dar, Doamne, era atât de băţos încât scârţâia atunci când mergea, zise femeia.

— Şi soţul numărul trei nu s-a supărat pe chestia asta? întrebă Buddy Lee.

— Colton? Dumnezeule, nu! Omul ăla şi-ar fi pus-o şi cu ţevile de eşapament dacă le-ar fi putut prinde pe autostradă. N-am fost şocată c-a murit călare pe una, doar că am crezut mereu că eu voi fi aceea, zise Margo.

Buddy Lee chicoti. Chicotul se transformă în râs. Râsul deveni tuse. Margo îl bătu pe spate. Era un gest ciudat de intim, iar Buddy Lee constată că îl alina mai mult decât i-ar fi plăcut să mărturisească. Într-un final, tusea se domoli.

— Ştii, suntem vecini de cinci ani. Când am venit prima dată aici, arătai ca Sam Elliott. Acum parcă eşti mai degrabă bunicul lui.

— Vai, mulţumesc, Margo. Poate ar trebui să-mi cumpăr şi un câine, ca să ai în ce să tragi şuturi, zise Buddy Lee.

Femeia clătină din cap de câteva ori.

— N-a fost o insultă, ci o constatare. Bei prea mult şi nu mănânci destul. Arăţi de parcă ai dormi doar o oră la fiecare două săptămâni. Trebuie să vezi şi de ce tuşeşti în halul ăsta. Astea-s doar chestiile evidente. Primul meu bărbat… Şi el a avut o tuse din asta pe care n-a băgat-o în seamă, dar pentru care a trebuit să meargă la doctor până la urmă, zise Margo.

Buddy Lee îşi şterse buzele cu dosul mâinii. Lumea nu se mai învârtea în jurul lui, ci doar se clătina încetişor. Bourbonul şi berea se luaseră la trântă în măruntaiele sale, iar stomacul era hotărât să le dea pe amândouă afară. Ultimul lucru pe care şi-l dorea era să vomite în faţa acestei femei binevoitoare, dar mult prea băgăcioase. Voma avea să fie mai degrabă roşie şi asta ar fi adus cu sine o mulţime de întrebări la care n-avea niciun chef să răspundă.

— Ţi-am spus, mă simt bine, Margo. A fost doar o săptămână lungă. La dracu'! Tot anul a fost lung, zise Buddy Lee.

Faţa femeii se îmbună puţin.

— Ştiu, îmi pare rău pentru băiatul tău. Eu am îngropat patru soţi, dar nu ştiu ce-aş face dacă ar muri una dintre fetele mele. Ar trebui să fie ilegal ca părinţii să vadă un asemenea rahat.

Buddy Lee simţi că i se umezesc ochii fără voia lui.

— Da, aşa ar trebui. Păi, eu acum o să merg înăuntru şi-o să intru în comă, zise bărbatul.

— Bine. Dar dacă ai nevoie de ceva, dă-mi de veste. O să fiu în grădină.

— Nu ţi-a spus Artie să desfiinţezi grădina aia? întrebă Buddy Lee făcându-i cu ochiul.

Colţurile gurii ei se ridicară puţin.

— Mda, iar eu i-am zis că dacă va trebui să distrug straturile mele cu roşii s-ar putea să devin atât de deprimată încât să-mi scape fără să vreau faptul că l-am văzut strecurându-se în containerul fetei ăleia, Carson, în timp ce nevasta lui era la muncă, la orfelinat.

Buddy Lee fluieră uşor.

— Negociezi dur, nu-i aşa?

— Hei, n-ar fi trebuit să-şi bage nasul în oala fetei alea. Ar trebui să fie bucuros că l-am prins eu şi nu nevastă-sa sau prietenul ei. Plus că nu înţeleg deloc cum de-i poate suporta mirosul.

Buddy Lee începu să râdă.

— Nici eu. Bine, după cum ţi-am zis, mă duc să mă culc.

Bărbatul urcă din nou pe treaptă şi puse mâna pe clanţă.

— În seara asta fac spaghete. O să folosesc roşii din alea mari de-ale mele pentru sos. Eşti mai mult decât binevenit, dacă vrei o farfurie, zise Margo.

— Şi n-o să mă otrăveşti, aşa cum ai făcut cu soţii tăi?

Margo îşi dădu ochii peste cap.

— Eşti un cur belit, să ştii!

— Se pare că eşti în consens cu toţi cei care m-au întâlnit vreodată, zise Buddy Lee, făcând-o pe Margo să se încrunte.

— Sosul va fi gata pe la şapte. Ştiu că ţi-e dor de băiatul tău, dar trebuie să mai şi mănânci. Nici el nu şi-ar fi dorit să ajungi pământ de flori, zise femeia.

Traversă aleea şi dispăru în spatele containerului său. Buddy Lee privi în urma ei câteva momente.

Margo nu arăta prea rău. Îi dădea vreo cincizeci, maximum cincizeci şi cinci de ani. Era ceva mai în vârstă decât el, dar şi mult mai în formă. Lucra la firma Lowe ca peisagist. În cei peste cinci ani în care fuseseră vecini, avusese un „prieten cu oarece beneficii", care petrecea uneori noaptea la ea. Buddy Lee îl văzuse de câteva ori prin fereastra de la bucătărie. Era o matahală care conducea un Jeep Wagoneer vechi, pe al cărui spoiler scria „MITT ROMNEY PREŞEDINTE". Nu-l mai văzuse în ultimele câteva luni. Se întrebă dacă asta avea vreo legătură cu invitaţia la cină pe care o făcuse Margo.

— Scoate-ţi capul din cur. Încerca să fie doar drăguţă, Asta-i tot. În ziua de azi, n-ai parte de nimic mai mult, murmură Buddy Lee.

Intră în container şi-şi aruncă cizmele, după care îşi dădu jos tricoul. Aparatul de aer condiţionat suna de parcă l-ar fi aruncat cineva într-o maşină de spălat. Clănţănea şi şuiera astmatic, dar părea că totuşi funcţionează. Aerul rece îi făcu pielea de găină pe spate şi pe piept.

Ochii lui Buddy Lee abia dacă se închiseseră după ce se aşezase pe canapea, când în uşă începură să se audă nişte lovituri puternice. Oftă în timp ce se ridică şi-şi puse picioarele pe podea.

— La naiba, Margo, ţi-am spus că mă simt bine, bombăni el în timp ce deschise uşa.

Pe bolţarul din faţa containerului stătea detectivul LaPlata. Era singur. Îl însoţeau doar legitimaţia şi arma din dotare.

— Domnule Jenkins, trebuie să vorbim, zise el.

Nu întrebă dacă poate intra, ci păşi pur şi simplu în container. Buddy Lee făcu un pas în spate.

LaPlata îl ţintui cu o privire grea. Buddy Lee ştia ce înseamnă asta.

O făcuse de oaie, iar LaPlata nu era pus pe glume.

Nouăsprezece

Ike trecea în revistă lucrările zilei în timp ce Jazzy tasta la calculatorul ei, întocmind ordine de plată şi trimiţând facturi prin e-mail. Băieţii lui aveau să vină în mai puţin de o oră. Curând, în magazia imensă aveau să răsune zvonurile maşinilor care încărcau sacii cu pământ de flori, balegă şi îngrăşământ chimic.

Încercă să nu se gândească la gunoiul de grajd. Sau, mai exact, la ceea ce se afla în el.

Auzi clopoţelul de la uşa din faţă şi apoi vocea senină a lui Jazzy care saluta pe cineva. Câteva secunde mai târziu, capul femeii apăru la colţul cubiculului lui.

— Ike, sunt nişte tipi care te caută, zise ea.

Ochii îi erau mari şi respira superficial şi des. El se ridică de la birou.

— Ce s-a întâmplat?

— Sunt vreo cinci motociclişti care întreabă de tine, zise ea.

Ike se îndreptă de spate. Suna ca începutul unui banc tâmpit. Cinci motociclişti intră într-o firmă de întreţinere a peluzelor… Îşi frecă fruntea. În noaptea trecută, el şi Buddy Lee dăduseră peste doi băieţi care păruseră şi ei să fie motociclişti. Pe unul îl lovise puternic în cap, iar pe celălalt îl omorâse împreună cu tovarăşul său. Acum, la firma lui veniseră nişte motociclişti. Puştiul îi spusese că fusese angajat să o caute pe Tangerine. Oare motocicliştii erau cei care-l plătiseră pentru asta? Ike îi spusese lui Buddy Lee că nu sunt detectivi, dar nu trebuia să fii Easy Rawlins[8] ca să faci legătura. *Ar fi trebuit să-l luăm cu noi şi pe celălalt,* gândi Ike.

— Spune-le că ies într-un minut, zise el.

— Le pot spune că nu eşti aici, propuse Jazzy.

— Nu, e în regulă. Hai să vedem ce vor, zise Ike.

Ieşi din cubiculul său şi se îndreptă către hol. Fără să se oprească, luă o macetă de pe perete.

În faţa holului stăteau cinci indivizi îmbrăcaţi cu veste de piele, în diferite stadii de uzură. Doi dintre ei citeau reclamele de pe pereţi. Alţi doi se postaseră lângă uşă. Un tip blond, înalt, cu o cicatrice urâtă care i se vedea pe obraz în pofida bărbii, se sprijinise de distribuitorul de sucuri, ţinându-şi braţele groase şi tatuate încrucişate pe piept.

Ike îşi aşează maceta pe tejghea.

— Cu ce vă pot ajuta? întrebă el.

Motociclistul blond se desprinse de distribuitorul de sucuri. Privi maceta şi apoi îi zâmbi lui Ike. Dinţii îi erau strâmbi şi îi lipseau doi incisivi.

— Păi, depinde. Îl căutăm pe un prieten de-al nostru şi cred că ai putea să ne zici unde se află, vorbi blondul.

Cicatricea palidă de pe faţă avea aspectul unui grafic EKG. Vesta pe care o purta avea pe piept o emblemă pe care scria PREŞEDINTE. Ceilalţi patru bărbaţi se apropiară de el. Cel din stânga avea o emblemă asemănătoare, pe care scria ARMURIER. Duse mâna la spate şi scoase o ţeavă de metal. Unul dintre capete era învelit în bandă izolantă. Ceilalţi trei îşi scoaseră şi ei propriile arme bricolate. Unul avea un lanţ cu un lacăt la capăt. Ceilalţi doi aveau tacuri de biliard retezate, unul cu mâner verde, iar celălalt, roşu. Preşedintele se aplecă puţin şi-şi puse mâinile pe tejghea. Era la mai puţin de un metru de macetă.

— Nu cred că ai vreun prieten aici, zise Ike.

Privi fix în ochii de un albastru spălăcit ai celuilalt. În spatele lui, Jazzy continua să lucreze la calculatorul ei.

Lui Ike îi plăcea de obicei cum miroase atelierul lui dimineaţa. Era ciudat, dar mireasma aceea îi transmitea o senzaţie de linişte. Iz de benzină, ulei, pământ de flori şi chiar balegă. Mirosea a muncă cinstită. A ore petrecute înfrumuseţând grădina cuiva care nici măcar n-ar fi scuipat în direcţia ta dacă ai fi luat foc, dar trebuia să te plătească pentru că nu putea sau nu dorea să-şi întindă propriul strat pentru răsaduri sau să împrăştie îngrăşământ în

grădina de flori. Dispreţul lor nu conta pentru Ike. Nenumăratele lopeţi de pământ pe care le cărase îi dăduseră posibilitatea de a-şi plăti casa. Rulourile de gazon pe care le întindea îi permiteau să pună o pâine pe masă. Nenumăratele butoaie cu muici pe care le împrăştiase în grădini plătiseră facultatea lui Isiah. Atâta vreme cât cecurile lor aveau acoperire, oamenii aceia puteau să creadă orice doreau.

Mai era însă şi un alt miros care plutea pe sub cel pregnant de benzină şi cel de lămâie provenit din purificatorul de aer. Era un iz metalic, care-ţi amintea de monede şi de baterii vechi. Oare motocicliştii îl simţiseră? Curăţase timp de ore întregi, dar miasma aceea de aramă udă parcă intrase cumva în pereţi.

— Poftim? Vrei să zici că nu suntem prieteni? întrebă blondul.

Ike îşi strânse degetele pe mânerul macetei. Îl privi îndelung pe bărbatul din faţa lui.

— În niciun caz, zise el într-un târziu.

Celălalt aprobă din cap, ca şi cum se aşteptase la acest răspuns. Se îndreptă de spate şi se întoarse spre armurierul său.

— Apucă-te de spart!

În timp ce Dome îşi ridică ţeava ca să sfărâme bolul cu bomboane pentru clienţi aflat pe tejghea, mâna stângă a lui Ike lovi precum laba unui tigru. Îl apucă pe Grayson de braţul drept. Îl trase spre el şi în acelaşi timp în jos, până când capul blondului se lovi de tejghea. Dome îngheţă, ţinând ţeava deasupra capului, fiindcă Ike îşi puse tăişul macetei pe gâtul preşedintelui său. Acesta începu să se zbată, dar Ike apăsă mai tare cu tăişul pe carnea moale de sub ureche.

— Daţi-vă dracului înapoi, sau îi tai capul.

Dome nu se mişcă. Ţeava îi vibra de parcă ar fi fost un diapazon. Ceilalţi trei motociclişti erau şi ei paralizaţi.

— Ce dracu’ mai aşteptaţi? Doborâţi jigodia asta! strigă Grayson.

Ike simţi că încăperea se micşorează cu rapiditate. Inima îi bătea nebuneşte în piept. Cu mulţi ani în urmă, se mai aflase într-o situaţie destul de asemănătoare. Lucrurile nu sfârşiseră prea bine pentru el. Chiar deloc.

Îşi muşcă interiorul buzei de jos şi strânse şi mai tare maceta în mână. Nu putea să-şi lase faţa să trădeze nici măcar o umbră din teama care i se strecura încet în suflet. Dacă permiţi unui animal să-şi dea seama că ţi-e frică de el, pierde orice respect pentru tine. Iar dacă se întâmplă asta, nu are ezitări în a-ţi spinteca burta şi a-ţi arăta apoi ce formă are propriul stomac. E drept că oamenii merg în două picioare, dar sunt cele mai crude dintre toate animalele. Mai ales atunci când sunt convinşi că au avantaj numeric. Dacă motocicliştii ăştia sesizau chiar şi o mică tresărire de spaimă, s-ar fi aruncat asupra lui ca o haită de câini sălbatici.

Dome înghiţi cu greutate. Făcu un pas ezitant către Grayson şi Ike.

Ultimul trase puţin pe gâtul bărbatului blond. Ca prin magie, sub tăiş apăru o picătură mică de sânge. Alunecă pe gâtul lui Grayson ca argintul viu şi căzu pe tejghea.

— Chestia asta e ascuţită ca un brici. Îi tai gâtul până la os înainte să ajungi la mine. Crede-mă pe cuvânt! zise Ike.

— Iisuse Hristoase, Dome! Termină-l pe negroteiul ăsta! Suntem cinci la unu, ce mama mă-sii? strigă Grayson.

Vocea îi sună cumva înfundat, dar Ike distinse foarte clar cuvântul negrotei.

Grayson încercă din nou să se elibereze, dar Ike apăsă şi mai tare pe lamă. Tăişul muşcă mai adânc din gâtul gros al blondului. Bărbatul încetă să se mai zbată.

— Avem şanse destul de bune, zise Dome.

Şocul pe care îl suferise când îl văzuse pe Grayson dominat fizic începuse să se şteargă. Ike îi privi şi pe ceilalţi trei cum îşi revin din uimire şi încep să înainteze. Trebuia să-l doboare întâi pe

Preşedinte şi apoi să treacă la cel căruia i se spunea Dome. Ike îi văzu privirea în timp ce se apropia de capătul tejghelei. Dură doar o clipită, dar pentru o fracţiune de secundă Dome ezită. În ochii lui Ike se citea o dorinţă ucigaşă. La fel de pură şi de puternică precum alcoolul din porumb.

— Dar ce-aţi spune de cinci împotriva unui .38? De şansele astea ce ziceţi? interveni Jazzy.

Ike privi în stânga lui şi-şi văzu secretara îndreptând un pistol mic, placat cu crom, spre motociclistul care ţinea ţeava în mână. Asta îl opri în loc.

— N-ai să împuşti pe nimeni. O fetiţă frumuşică aşa ca tine n-are ce-i trebuie… începu să spună Dome, dar Jazzy trase în tavan, ceea ce-l făcu să-şi închidă gura cu o plescăitură sonoră.

Ecoul focului de armă reverberă în toată clădirea, ricoşând din grinzile expuse de deasupra capetelor lor.

Ike încercase să angajeze cât mai mulţi foşti deţinuţi în echipele sale. Cunoştea bine valoarea celei de-a doua şanse şi era conştient cât de greu eşti acceptat la un loc de muncă atunci când în cariera ta există pauze între zece şi cincisprezece ani. De data asta, însă, era bucuros că unul dintre angajaţii săi nu fusese condamnat pentru nimic. Jazzy era singura persoană din toată firma care avea dreptul legal de a deţine armă. Ike arătă cu capul spre tânără.

— Se descurcă binişor cu chestia aia. Aşa că în locul vostru m-aş da cu fundul înspre uşă. După ce ieşiţi, îi dau drumul şi băiatului ăstuia. Credeţi-mă, nu vă doriţi să o puneţi la încercare, minţi Ike.

N-avea habar dacă Jazzy putea nimeri un ditamai hambarul de la o distanţă de zece metri. Dar acum asta nu conta. Esenţial era ca motocicliştii să creadă că ţinteşte excelent.

Dome îşi trecu limba peste buze. Tăcură cu toţii un timp care păru că se întinde preţ de câteva ore. Pe urmă Dome îşi coborî ţeava şi o băgă la loc la cingătoare.

— Hai, daţi-vă cu toţii în spate, zise el.

Ike îi privi pe Dome şi pe ceilalţi trei mergând cu spatele către uşă. De îndată ce se îndepărtară îndeajuns de mult pentru a nu mai fi periculoşi, se apropie şi şopti în urechea bărbatului blond:

— Acum am să-ţi dau drumul, dar dacă nu-mi place chiar şi cum ridici din sprâncene, o să te spintec aşa cum faci cu prima căprioară la începutul sezonului de vânătoare. Mă-nţelegi?

— Dacă-mi dai drumul şi nu mă omori, ştii că ăsta e sfârşitul tău, nu? zise Grayson.

Vorbise pe cât de tare putuse, fiindcă o jumătate de gură îi era lipită de tejghea.

— Ştiu că încerci să-ţi salvezi onoarea în faţa băieţilor tăi, dar dacă te mai văd vreodată pe aici n-o să mai rămână din tine nici măcar cât să pui într-o pungă sigilabilă. Pe cuvânt de onoare. Fără vrăjeală, şopti Ike.

Grayson nu-i răspunse, dar el îndepărtă maceta şi făcu un pas în spate, spre stânga. Blondul se ridică şi-şi puse palma pe gât. Îi aruncă o privire sfredelitoare lui Ike, iar acesta îl imită imediat.

— Ar fi bine să-ţi chemi nişte prieteni gangsteri, BG. Să-ţi aduci nişte gorile pe-aici. Da. Ţi-am văzut tatuajul. O să ai nevoie de toate maimuţele tale ca să te apere. Noi suntem Rasa Pură, jigodie. O să ardem din temelii locul ăsta, după care o să mă piş pe cenuşa de aici. După aia o să mă cac direct în gura nenorocitei ăsteia de muieri şi-am să te pun să te uiţi la asta, zise Grayson.

Ike o auzi pe Jazzy trăgând brusc aer în piept când o menţionase motociclistul blond, dar fata nici măcar nu tresări.

Grayson îşi luă mâna de pe gât şi-o scutură spre podea. Câteva picături de sânge îi căzură din palmă şi de pe degete şi se răspândiră pe beton.

— Sânge pentru sânge, negroteiule, zise el.

Îşi duse la gură mâna murdară de sânge şi-i trimise o bezea lui Jazzy. Ike arătă cu maceta spre uşă.

— Ar trebui să faci paşi mai mulţi şi să spui cuvinte mai puţine, zise Ike.

Motociclistul blond îi zâmbi. Jazzy puse la loc piedica revolverului.

— Ne vedem în curând, zise Grayson.

Se întoarse cu spatele la Ike şi la Jazzy, după care ieşi pe uşă, urmat de prietenii lui. Dome se opri şi îi privi cu reproş pe amândoi, clătinând şi el din cap înainte de a ieşi. Ike lăsă maceta din mână abia după ce auzi motoarele motocicletelor. Jazzy scotea un sunet care părea un fel de geamăt. Pistolul din mâna ei începu să tremure.

— Jazz, dă-mi te rog arma aceea, zise Ike.

Femeia păru să nu înţeleagă, aşa încât el îi luă cu blândeţe pistolul din mână şi-l băgă apoi în buzunar. Jazzy rămase lângă el, continuând să-şi ţină braţul întins.

— Gata, au plecat, zise el.

— Dar o să se întoarcă, nu-i aşa?

— Nu ştiu, minţi Ike.

— Eu cred c-o să vomit, zise Jazzy şi porni în fugă.

Ike se întoarse la uşa din faţă şi o încuie. Închise ochii şi puse mâna pe metalul rece ca să se liniştească. Noaptea trecută, între momentul în care el şi Buddy Lee îl despachetaseră pe puşti din mochetă şi cel în care se apucaseră să-l tranşeze, crezuse un timp că totul s-ar fi putut sfârşi acolo. Pe urmă se gândise că după ce-l vor fi omorât, gaura neagră din sufletele lor avea să dispară. Pentru un moment crezuse că s-ar putea convinge pe ei înşişi că puştiul fusese cel care le omorâse băieţii. Că totul se sfârşise. Pentru ca ei să se poată întoarce la ceea ce mai rămăsese din vieţile lor pustii cu credinţa că se răzbunaseră.

Fuseseră nişte aiureli. Acum era convins de asta.

N-avea cum să se mai întoarcă. Exista o singură cale, iar asta ducea undeva în adânc, era la fel de întunecată ca prima noapte petrecută în Iad şi era pavată cu intenţii rele. Puteau pretinde că-şi caută dreptatea, dar asta nu însemna că e şi adevărat. Nu făceau decât să se răzbune implacabil, indubitabil. Iar viaţa, atât în închisoare cât şi în afara ei, îl

învăţase că răzbunarea are întotdeauna consecinţe. Motocicliştii aceia aveau să se întoarcă. Poate în seara aceea. Poate a doua zi. Poate după câteva zile. Dar aveau să se întoarcă. Urmau să vină cu motocicletele urlând, dornici să pornească un război. Trebuia să se pregătească. Nu ştia exact cum şi nici de ce, dar era convins că banda de motociclişti avea cumva legătură cu ceea ce li se întâmplase lui Isiah şi lui Derek. O simţea în adâncul fiinţei.

Aveau să se întoarcă în căutarea unui război. Iar el era hotărât să le ofere un adevărat masacru.

Douăzeci

Dacă Buddy Lee învăţase ceva în timpul nenumăratelor sale intrări şi ieşiri din închisoare, penitenciar, arestul poliţiei şi celulele pentru beţivi, atunci asta era că nu trebuie niciodată să le oferi din proprie iniţiativă vreo informaţie poliţiştilor. Nu conta dacă eşti vinovat sau nu; pur şi simplu nu le spui nimic. Asta îi face pe ei să-ţi comunice ce vor sau de ce te suspectează. Ei erau plătiţi ca să pună întrebări; tu, în schimb, nu luai salariu ca să le răspunzi.

Se aşeză pe canapea picior peste picior şi aşteptă ca LaPlata să-i spună de ce îi întrerupsese somnul de care avea atâta nevoie.

Nu e despre puştiul ăla. Dacă ar fi venit din cauza asta, aş fi avut deja brăţările, gândi Buddy Lee.

LaPlata îşi scoase mobilul şi derulă prin câteva ecrane. Când găsi ceea ce căuta, îşi puse telefonul pe măsuţa de cafea făcută din navete de lapte şi se aşeză la rândul său. Buddy Lee privi ecranul. Văzu fotografia unui bărbat cu barbă care avea o vânătaie imensă în jurul unui ochi. Şi gura îi era umflată. Buzele îi arătau ca nişte cârnaţi. În spatele său se vedea un perete zugrăvit într-un verde greţos pe care Buddy Lee îl cunoştea bine. Poza fusese făcută în mod evident într-o secţie de poliţie.

— Ăsta este domnul Bryce Thomason. A venit la noi la secţie în această dimineaţă şi ne-a spus o poveste interesantă. Cică doi tipi mai în vârstă au intrat în tutungeria lui şi l-au bătut de mama focului în timp ce-i puneau întrebări despre uciderea fiilor lor. Bryce mai are şi nişte degete rupte. N-o să mai poată fuma o vreme cu mâna aceea, zise LaPlata.

Buddy Lee ridică privirea.

— Mda, se pare că cineva i-a pus-o bine băiatului ăstuia. Dar, ştii, pare un tip căruia îi place să dea din gură aiurea, aşa că nu mă prea miră. Şi, de fapt, mă gândeam că ai nişte noutăţi despre caz, zise el.

LaPlata îşi puse mâinile pe genunchi.

— Daţi-mi voie să fiu foarte cinstit, domnule Jenkins. Vorbim între noi. Înţeleg. Aţi avut o relaţie complicată cu fiul dumneavoastră, fiindcă el era gay şi nu aţi putut accepta asta. Acum e mort şi nu mai puteţi rezolva neînţelegerile dintre voi, aşa că vreţi să-i aranjaţi pe cei care l-au ucis, pe cont propriu, pentru că nu consideraţi că ne mişcăm îndeajuns de rapid. Vă înţeleg sentimentele. Dar mai e o chestiune. Nu putem permite oricărui particular să bântuie prin oraş în căutarea răzbunării. Fiindcă în felul ăsta oameni precum Bryce ajung să fie răniţi. Fiindcă în felul ăsta eu sunt silit să vă arestez şi să vă târăsc până la secţie. Eu unul nu vreau asta, domnule Jenkins, dar o s-o fac. Oamenii nu pot lua legea în propriile mâini. Asta e calea spre anarhie. Şi, judecând după vânătăile de pe faţa dumneavoastră, aţi fost implicat de curând în nişte evenimente anarhice.

— Chiar crezi asta, nu-i aşa? întrebă Buddy Lee.

— Da.

Buddy Lee se scărpină în bărbie.

— Tot spui că mă înţelegi. Ai copii, detective LaPlata?

— Am un băiat şi o fată. Şi, da, înainte să mă întrebi, îţi spun că dacă cineva le-ar face rău mi-aş dori să-i găsesc pe nenorociţi şi să-i ucid foarte încet. N-aş face asta, pentru că am încredere în colegii mei poliţişti care-i vor prinde pe răufăcători şi vor proceda în acord cu legea, zise LaPlata.

— Vezi tu, aici ne deosebim. Spui asta pentru că nu ţi s-a întâmplat ţie şi mă rog la Dumnezeu să nici nu fie cazul vreodată. Dar, până când n-ai s-ajungi în locul meu, aş vrea să te rog să încetezi să mai spui că mă înţelegi. Acum, eu nu-s avocat, dar mă gândesc că dacă n-ai şi altceva în afara declaraţiei băiatului ăluia… cum spuneai că-l cheamă? Bryson?

— Bryce, îl corectă LaPlata.

— Da, aşa. Mă gândesc că dacă ai fi avut, să zicem, nişte înregistrări video cu cei care i-au scos

dinţii, ei bine, m-ai aresta chiar acum. Dar n-o faci fiindcă nu le ai. Acum, dacă nu e cu supărare, eu sunt tare obosit şi aş vrea să dorm puţin.

— Uite ce e, domnule Jenkins. Îmi pare cu adevărat rău pentru pierderea dumneavoastră. Nu ştiu cum vă simţiţi, dar îmi pot imagina. Fiindcă sunt convins că dacă ar face cineva rău copiilor mei, mi-aş pierde naibii minţile. Dar haideţi să fim siguri că am lămurit un lucru. De data asta trec cu vederea. E o carte pe care n-am s-o joc decât o singură dată. Da, e cuvântul dumneavoastră şi al domnului Randolph împotriva celui al lui Bryce, care, între noi fie vorba, e un rahat. Cei doi asociaţi ai săi pare că nu-şi amintesc prea bine cine a venit şi l-a lovit. Aşa că de data asta am să privesc în altă parte. Am ieşit cu o sută de kilometri dincolo de zona mea de jurisdicţie doar ca să vă avertizez. Data viitoare, dacă va exista una, vă iau la secţie şi-l voi convinge pe judecător să fixeze o cauţiune atât de mare încât veţi rămâne în arest până terminăm investigaţia. E limpede? întrebă LaPlata.

— Cum ţi-am spus, abia dacă mai îmi ţin ochii deschişi, aşa că te rog să mă scuzi. Mă aşteaptă o noapte lungă în care mă voi gândi la băiatul meu şi la faptul că nu voi putea lămuri niciodată nişte lucruri cu el, zise Buddy Lee.

În piept îi ardea o mânie incandescentă, ca o lampă cu kerosen care se spărsese. Nenorocitul ăsta de poliţist, în cămaşa lui apretată şi pantalonii călcaţi, cu dungă atât de ascuţită încât puteai tăia pâine cu ea, voia să-i vorbească despre pierderea fiului lui? Băieţaşul ăsta drăguţel, care n-ar şti ce-s greutăţile nici dacă acestea s-ar întrupa şi i-ar da două palme peste faţă? Nenorocitul ăsta spilcuit care n-a ratat probabil nicio seară de Crăciun în familie şi se joacă de fiecare Zi a Recunoştinţei pe peluza din faţa casei de parcă ar fi un nenorocit de Kennedy? Tipul ăsta care face amor cuminte şi burghez cu nevasta din două în două vineri? Care n-a trebuit să-i spună niciodată alintatei de fi-sa că n-au destui bani pentru păpuşa pe care şi-o doreşte?

Care trăieşte probabil într-o casă cu etaj din partea de nord a oraşului, împreună cu fi-su, care e bine-mersi? El vrea să-i vorbească despre pierdere? Despre cum ar fi putut repara relaţia cu Derek? Dă-l în mă-sa cu tot cu viaţa lui fericită de Norman Rockwell. Buddy Lee era obişnuit cu asemenea pierderi în feluri pe care detectivul LaPlata nici măcar nu şi le-ar fi putut imagina, darămite să le şi supravieţuiască.

Buddy Lee îşi trecu degetele mari peste bătăturile de pe arătătoare. LaPlata îşi scutură hainele cu un gest reflex.

— Nu te mai băga, domnule Jenkins. Partenerul meu se îndreaptă chiar acum spre casa domnului Randolph ca să-i spună acelaşi lucru. Lăsaţi-ne să ne facem treaba. Nu puteţi schimba ceea ce s-a întâmplat, dar aveţi control asupra a ceea ce va fi de acum încolo.

Habar n-ai, şefule, gândi Buddy Lee.

Douăzeci şi unu

Ike opri în faţa casei chiar când soarele apusului începuse să danseze pe deasupra vârfurilor chiparoşilor din spatele casei sale. Opri motorul camionetei şi intră. Închise uşa în urma lui, după care o încuie. Locuiau într-un fundac, lângă un drum lăturalnic. Putea să vadă dacă-l urmărise cineva, dar nu voia să permită nimănui să-i intre în casă cu uşurinţă. Din televizorul aflat în sufragerie se auzeau nişte voci sparte. Mya stătea pe canapea. Fumul ţigării sale se ridica din scrumieră ca un vârtej de primăvară.

Ike îşi atârnă cheile de un cârlig din perete şi intră în bucătărie. O auzi pe Mya cum se ridică şi-l urmează. Înşfăcă sticla cu rom din dulap şi îşi puse o duşcă într-un pahar greu, de cristal. Băutura îl arse din gură şi până în stomac. Ştia că Mya avea să se oprească lângă dulapul cu mături, cu braţele încrucişate peste pieptul ei îngust. Ştia ce fel de expresie va avea pe faţă. Dădu să-şi mai toarne un dram, dar se opri. Aşeză paharul în chiuvetă şi se întoarse ca să-şi înfrunte soţia. Avea într-adevăr braţele încrucişate pe piept şi îl fixa cu privirea.

— Ai început să nu mai vii acasă toată noaptea? întrebă ea.

— Am avut o treabă, zise Ike.

— Aha, ai avut o treabă… Şi asta ţi-a stricat cumva şi telefonul?

— Îmi pare rău că n-am sunat.

— Îţi pare rău. Bine. Unde naiba ai fost? Ştiai că mai devreme a trecut un detectiv pe-acasă? Am crezut că are informaţii noi despre cazul lui Isiah, dar mi-a zis că trebuie să-ţi vorbească între patru ochi. Ai cumva idee despre ce dracu' e vorba?

Faptul că un detectiv venise până la ei acasă îi dădu fiori pe şira spinării, dar se linişti repede. Dacă încerca să-l întrebe despre puştiul pe care-l transformaseră în îngrăşământ, ar fi venit direct la

sediul firmei, cu cătuşele pregătite. Mai ales că Ike avea antecedente de omucidere.

Cel puţin, aşa s-ar fi exprimat ei, gândi Ike.

Renunţă la pahar şi trase o duşcă de rom direct din sticlă. Mya străbătu distanţa dintre ei cu viteza unei gazele. Îi smulse sticla din mâini şi o puse cu zgomot pe masa din bucătărie. Câteva picături de lichid săriră din gâtul lung, ajunseră pe tăblie şi apoi se scurseră peste margine.

— Să ştii că nu mergem pe calea asta, Ike.

— Pe ce cale? Ce crezi tu că am făcut?

Mya îşi frecă mâinile una de alta şi apoi le întinse în faţă. Bărbatul văzu că tremură destul de puternic.

— Nu ştiu. Nu cred că mă înşeli. Suntem prea bătrâni pentru asemenea rahaturi jalnice. Aşa sper. Dar nu poţi să bântui pe străzi şi să bei toată noaptea, după care să te culci la firmă pentru că…

Femeia îşi sfârşi cuvintele într-un suspin.

— Să ştii că n-am băut. Nu noaptea trecută. Iar Red Hill nu are străzi cu adevărat. Sunt doar nişte drumuleţe care nu duc nicăieri, zise Ike aproape în şoaptă.

— Nu pot să suport! Nu vreau să primesc un telefon şi să aflu că ţi-au găsit cadavrul după ce ai ieşit cu camioneta de pe drum fiindcă erai beat. Şi aşa abia rezist. Dacă n-ar fi fost Arianna, probabil că nici nu m-aş fi ridicat din pat în dimineaţa asta. Dar numai ea contează acum, şi nu mă pot ocupa de soarta ei de una singură. N-o pot creşte doar eu, Ike. Am făcut asta cu Isiah şi pur şi simplu nu mai am puterea, zise Mya.

Lacrimile începură să i se scurgă pe obraji. Ike încercă să o ia în braţe, dar ea se feri, ceea ce-l făcu să se oprească.

— Ştiu. Ştiu că a fost greu fără mine. L-ai crescut cu grijă în timp ce eu am fost închis. L-ai făcut să fie un om mai bun decât voi fi eu vreodată. Dar asta e altceva. Nu mai e ca în trecut. Iar Arianna nu e singura care mai contează acum. Noi n-avem nicio importanţă? Ceea ce a fost între noi doi chiar nu mai contează deloc?

Nu vorbise la trecut despre relaţia lor în mod intenţionat, dar cuvintele îi ieşiseră din gură aşa cum pleacă viespile din cuibul lor. Mya nu păru însă să bage de seamă.

— Ştii bine că e important.

— Uneori nu prea îmi mai dau seama, zise Ike.

— Cum poţi să-mi spui aşa ceva? întrebă Mya ştergându-şi lacrimile. Te iubesc, Ike. Te iubesc de atâta vreme încât nici nu mai ştiu când am început. Dar băiatul nostru e mort. Iar mintea mea refuză să accepte asta. Mă tot străduiesc, dar apoi o privesc pe Arianna şi văd în ea atât de mult din Isiah încât uneori îmi vine să-mi iau câmpii. E atât de dureros, Ike! Mi se pare că în inima mea nu mai e loc decât pentru durere. De asta n-ai venit acasă? Fiindcă nici tu nu mai poţi îndura suferinţa? Aşa va fi de acum încolo? Mai întâi o noapte. Apoi două. Pe urmă nu mai vii acasă timp de săptămâni. Apoi, într-o bună zi, ai plecat. Asta se întâmplă, Ike? încerci să vezi cum ar fi să nu te mai întorci niciodată? întrebă Mya.

Ike luă din nou sticla şi trase o înghiţitură prelungă. Se părea că Mya plânsese atât de mult încât ochii îi rămăseseră inflamaţi. Imaginea lor îl bântuia. Înconjuraţi de roşeaţă şi goi ca o biserică abandonată, îl făceau să se simtă neajutorat. În fiecare noapte, suspinele ei rupeau bucăţi din sufletul lui, aşa cum dormeau spate în spate, într-un pat care părea că se măreşte atât de mult încât uneori avea senzaţia că nu se mai află în aceeaşi cameră. Avea dreptate. Se săturase s-o vadă rănită. Nu suporta să mai privească cum durerea îi schimonoseşte faţa într-o mască a suferinţei. Amarul ei, tristeţea ei, neputinţa lui. Se săturase de toate. Îşi trase un scaun şi se aşeză la masă. Privea în direcţia opusă celei în care se afla Mya, care rămăsese în spatele lui.

— Noaptea trecută, eu şi Buddy Lee am început să ne ocupăm de nişte lucruri, zise el.

Vorbise dintr-o singură suflare. O expiraţie în care se adunaseră fragilitatea, ineficienţa, jalea şi

suferinţa care-l umpleau aşa cum paiele dau formă unei sperietori de ciori. Le eliminase pe toate deodată.

Mya întinse nehotărât mâna până când îi atinse muşchii puternici ai umărului. Rămase acolo, caldă şi reconfortantă, precum păturica favorită a unui copil. Ca păturica în care îl înveliseră pe fiul lor când îl aduseseră împreună de la maternitate. Ike suspină din rărunchi. Nu-l mai atinsese aşa de când Isiah… de când aflaseră veştile despre fiul lor.

Tăcerea dintre ei se transformă din ceva dur şi plin de muchii tăioase într-o substanţă mai moale, dar fragilă. Ike îşi puse mâna imensă peste cea a soţiei sale. În ultimele câteva luni, moartea săpase între ei o prăpastie adâncă precum durerea şi largă cât suferinţa. Acum, moartea unui alt om clădise o punte peste hăul acela, chiar dacă doar pentru un moment.

— Bine, zise Mya cu o voce şoptită şi conspirativă.

— Buna! Mi-e foame, buna! se auzi un glas subţire.

Ike se întoarse în scaun. Arianna venise până în pragul bucătăriei. Codiţele i se desfăcuseră, iar părul îi atârna în nişte zulufi sălbatici. Ike se uită la faţa ei micuţă şi maronie. Nu ştia exact cum făcuseră Isiah şi Derek pentru a aduce pe lume fetiţa aceea. Aflase că fusese nevoie de o mamă surogat şi de spermă de la amândoi, dar nu era sigur cum funcţionaseră lucrurile. Tot ce ştia era că avocatul băieţilor îl asigurase că Isiah era tatăl ei biologic, dar că le spusese „tătic” ambilor băieţi. Nu-i studiase niciodată chipul în felul în care o făcuse Mya. Refuzase. Nu fusese o decizie conştientă, ci o evitare din instinct. Pur şi simplu nu dorise să se gândească la aşa ceva. Acum însă nu mai avea de ales. Fetiţa care stătea în faţa lui avea ochii lui Isiah, ceea ce însemna că avea de fapt ochii lui. Poziţia uşor asimetrică a nasului o moştenise din familia Randolph. Avea tenul mai deschis, fiindcă mama ei fusese albă, o prietenă a lui Isiah şi a lui Derek, dar

ADN-ul Randolph era puternic. Mai puternic decât incapacitatea lui de a vedea dincolo de propriile păreri. Dacă închidea ochii puţin, putea să considere că e Isiah la vârsta de doi ani, cu braţele ridicate şi ţipând „Sus, tati, sus!”, aşteptând să-l ridice şi să-l învârtă prin cameră ca un carusel viu.

Ike se întoarse şi privi tăblia mesei. Se simţea rău. Asupra lui se năpusti o avalanşă de amintiri care-l îngropă sub greutatea greşelilor făcute de-a lungul vieţii. Erau atât de multe…

— Vino-ncoace, fetiţo! Vrei să mergem la McDonald’s? întrebă Mya.

Arianna chiui de încântare.

Dumnezeule, strigă exact ca el, gândi Ike.

Mya îl strânse puternic de umăr, după care merse la Arianna şi o prinse în braţe. Ike auzi paşii femeii care trecu din bucătărie în sufragerie şi apoi ieşi pe uşa din faţă. Sorbi din rom. N-avea să-i mai spună şi altceva soţiei sale. Nu trebuia să ştie despre motociclişti sau despre fata asta, Tangerine, pe care aveau să încerce să o găsească. Deocamdată era mai bine aşa pentru amândoi.

Ike auzi cum porneşte maşina soţiei sale. Fetiţa aceea avea nevoie de doi oameni care să o crească şi care să o poată privi în ochi cu mândrie. Ike duse sticla la buze, dar nu bău. Se ridică şi puse băutura la loc în dulap. Buddy Lee era alcoolic dar, în ritmul în care o pornise, nici Ike nu era prea departe. Simţi telefonul cum vibrează. Îl scoase şi îi privi ecranul.

Când vorbeşti de lup… Apăsă pe butonul de răspuns.

— Salut, şefule, zise Buddy Lee.

— Hei. Trebuie să vorbim. Între patru ochi, spuse Ike.

— Bine. Îţi convine să ne întâlnim la firma ta?

— Nu. Vino la mine acasă. Îţi trimit un mesaj cu adresa.

— E totul în regulă? întrebă Buddy Lee după un acces de tuse.

— Îţi povestesc când ajungi aici, zise Ike, punând capăt convorbirii.

Douăzeci şi doi

Buddy Lee îşi parcă maşina lângă cea a lui Ike. Camioneta tremură în timp ce motorul continuă să geamă câteva secunde. El însă coborî şi lăsă maşina să tresalte şi să se scuture, timp în care ajunse la uşă. Privi peste umăr la cele două camionete care stăteau una lângă cealaltă. Era ca şi cum s-ar fi uitat la un porc aşezat lângă o prinţesă. Ridică mâna să bată la uşă, dar aceasta se deschise înainte ca el s-o atingă. Ike rămase în prag.

— Putem să vorbim în bucătărie, zise Ike în timp ce celălalt intră în casă, după care încuie în urma lor.

— Mişto loc, zise Buddy Lee.

— E-n regulă, îl aprobă Ike, dar celălalt protestă.

— Eu am navete de lapte în loc de măsuţă de cafea. Aici e mai mult decât „în regulă".

Ike trase un scaun şi-i făcu semn lui Buddy Lee să-l imite.

— Ai ceva de băut pe-aici? întrebă musafirul.

— Parcă am stabilit că n-ai să bei în timp ce ne ocupăm de treaba asta, zise Ike.

Buddy Lee îşi trecu mâna prin părul slinos.

— Am spus că mai reduc. Crede-mă. Mă ocup de asta. Suntem singuri?

— Da. Mya a dus-o pe Arianna să-i dea ceva să mănânce, zise Ike.

— Bănuiesc că vrei să vorbeşti despre poliţistul ăla drăguţ care te-a vizitat, zise Buddy Lee.

Ike se aplecă înainte şi se sprijini cu antebraţele pe masă.

— Au venit poliţiştii să te vadă?

— Da. Am crezut că la asta te refereai când am vorbit la telefon. Ce? Pe tine n-au venit să te vadă? întrebă Buddy Lee.

— N-am fost aici.

— Rahat! Acum eu mă simt discriminat! exclamă Buddy Lee.

Ike se sprijini mai bine şi-şi duse limba în cerul gurii.

— Ţi-a spus cineva că eşti mult prea glumeţ? întrebă Ike.

— În fiecare zi lucrătoare şi de două ori duminica. Dar stai aşa, despre ce doreai să vorbim? întrebă Buddy Lee.

— Ajungem şi la mine imediat. Spune-mi mai întâi ce-au vrut poliţiştii. Ştiu că n-a avut nicio legătură cu băieţii, zise Ike.

În vocea lui răsună un ton metalic pe care Buddy Lee îl mai auzise în tutungerie atunci când rupea degetele hipsterului ăluia nenorocit ca pe nişte baghete proaspete. Semăna cu o flacără rece care consumă tot oxigenul din cameră şi scade temperatura cu cinci grade.

Buddy Lee îşi trecu din nou mâna prin păr.

— Păi, presupun că vestea bună e că vizita n-a avut legătură cu prietenul nostru de noaptea trecută. Şi ai dreptate, n-a fost nici despre băieţi. Una dintre jigodiile alea de la tutungerie care arată ca fraţii Smith s-a dus la poliţie călare pe monociclul lui, zise Buddy Lee.

— A zis că ne pune sub acuzare? întrebă Ike privind într-o parte.

— Nuuu. Tovarăşii ăia ai lui se scapă pe ei de frică. Nu-i susţin povestea, iar în magazin nu există camere de supraveghere. Aşa că am scăpat cu asta, dar Detectivul Omletă mi-a spus că dacă aude că mai batem vreun milenial din ăsta ne bagă pe amândoi într-o celulă, unde ne ţine până se schimbă ora de vară, zise Buddy Lee.

— De ce-i spui Detectivul Omletă? întrebă Ike încruntându-se.

— Poftim? E doar o glumă. Ştii tu… fiindcă e chinez, zise Buddy Lee.

— Eu nu prea cred că e chinez. Aş putea jura că voi, băieţii ăştia albi, aveţi câte-o glumă pentru fiecare, dar dacă eu ţi-aş zice că arborele tău genealogic nu are nicio ramură, ai fi gata să sari la bătaie.

— Rahat, nu… Am un unchi care mi-e şi văr, zise Buddy Lee, făcându-l pe Ike să-şi dea ochii peste cap. Glumesc, şefule! Toată lumea a devenit mult prea sensibilă zilele astea.

— Nu suntem sensibili. Cu ceva vreme în urmă, nimeni dintre ai mei nu putea să spună asemenea lucruri fără ca unul dintre unchii tăi să-l atârne de vreo ramură a unui copac. Acum, te pot invita să-mi acoperi curul cu mii de pupături, zise Ike.

Buddy Lee se scărpină în bărbie, gândindu-se la lecţia de istorie pe care i-o dăduse gazda lui.

— Bine. Să zicem că sunt de acord. Dar lasă-mă să te întreb: ce părere ai despre oamenii precum Isiah şi Derek? Şi ei ţi-ar fi putut spune să-i pupi în cur? întrebă Buddy Lee.

Ike se foi în scaun şi-şi încrucişă braţele. Nu răspunse la întrebarea celuilalt.

— Ai grijă să nu te loveşti rău de tot atunci când cazi de pe calul ăsta înalt, Ike, zise Buddy Lee.

Apoi scoase un hohot de râs aspru, care nu se opri decât atunci când se înecă. Ike se ridică şi scoase o sticlă cu apă din frigider. I-o aruncă lui Buddy Lee care, deşi tuşea ca un motor Gremlin ’73 cu o valvă stricată, o prinse cu îndemânare într-o singură mână. Termină apa din două înghiţituri mari şi îi aruncă sticla goală înapoi lui Ike. Acesta o azvârli în coşul de gunoi şi se aşeză din nou. Îşi frecă mâinile pline de bătături înainte să le pună pe masă.

— Spune-mi ce ştii despre tipii ăştia… Rasa Pură, întrebă Ike.

— De ce dracu’ vrei să ştii despre jigodiile alea nebune? întrebă Buddy Lee încruntat.

— Vreo cinci dintre ei au venit azi de dimineaţă pe la firmă, întrebau despre un prieten de-al lor. Aveau ţevi şi tacuri de biliard retezate cu care voiau să-mi stimuleze memoria. Acum, ia zi tu cine crezi că era prietenul lor? Îţi dau trei variante, iar primele două nu se pun, zise Ike.

Buddy Lee lăsă să-i scape un şuierat prelung.

— Rahat! E-n maldărul ăla de bălegar pe care l-am amestecat astă-noapte, nu-i aşa? Să-mi trag una, acum chiar că am nevoie de un pahar, zise Buddy Lee.

— Da.

Buddy Lee îşi frecă faţa cu mâinile înainte să-i răspundă lui Ike.

— Tipii merg pe procente. Mută marfa pe toată Coasta de Est. În principiu, arme şi metamfetamină, pe care le oferă în cluburile lor şi prin parcările de camioane. Odinioară am făcut şi eu echipaj cu nişte băieţi care erau implicaţi în unele afaceri cu ei. Ne ocupam de arme. Vindeam şi un pic din gheaţa lor. Se iau foarte în serios. Cică nu devii membru cu puteri depline până nu demonstrezi că poţi să verşi sângele cuiva pentru asociaţie. Nu sunt din ăia raşi în cap, dar nici mari fani ai oamenilor care arată ca tine. Sau care trăiesc precum Isiah şi Derek. Eşti sigur că a fost Rasa? întrebă Buddy Lee.

— Am apucat să mă uit bine la emblema unuia dintre ei, în timp ce i-am pus o macetă pe gât, zise Ike.

Buddy Lee se lăsă pe spate în scaun până când picioarele din faţă ale acestuia se ridicară de la podea. Când reveniră la locul lor, lăsă aerul să-i iasă din piept.

— O nenorocită de macetă, Iisuse Hristoase! Tu chiar eşti mai nebun decât un şobolan prins în capcană, nu-i aşa? Mi-aş dori să fi fost şi eu acolo ca să văd. Da, pe vremuri petreceam şi eu cu unii dintre băieţii ăia. Ştiu că nu sunt genul care să lase să treacă pur şi simplu aşa ceva. Cum crezi că au ajuns la tine, apropo? întrebă Buddy Lee.

— Celălalt tip de aseară mi-a observat probabil camioneta. N-ar fi trebuit să parcăm atât de aproape de casă. Asta a fost o mişcare de începători, zise Ike.

— Ai dreptate, nici eu nu m-am gândit la asta. Cred că ne-am cam ieşit din mână odată cu trecerea timpului.

— A trecut prea mult, îl aprobă Ike.

Buddy Lee bătu darabana cu degetele în masă.

— De-acum vom folosi camioneta mea. Are cauciucurile chele şi închid portiera cu o sârmă de balot, dar ne va duce unde avem nevoie, zise Buddy Lee.

— Şi unde e locul ăsta? Ce crezi că ar trebui să facem în continuare? întrebă Ike.

Avea propriile lui idei în această privinţă, dar dorea să afle şi cum gândea Buddy Lee.

— Să mor de ştiu. Încă încerc să-mi pun ordine în gânduri. Nu înţeleg nici în ruptul capului cum se încadrează Rasa Pură în povestea noastră, zise Buddy Lee.

Se lăsă din nou pe spate. Ike se întoarse şi privi prin fereastra de deasupra chiuvetei. Putea vedea gardul viu care separa proprietatea lui de casa prefabricată goală cu care se învecina.

Ar fi fost frumos să poată pretinde că el şi Isiah plantaseră împreună gardul acela, ca într-o scenă de film Hallmark. Frumos, dar neadevărat. În ziua în care îl plantase, Isiah trecuse pe la ei să o vadă pe Mya şi să-i spună că are o slujbă nouă. Ike rămăsese afară şi se ocupase pe îndelete de tufişurile alea. De la un punct încolo, toate interacţiunile din relaţia lor fie sfârşeau într-o ceartă, fie nu începeau deloc, fiindcă se evitau unul pe altul.

— Ştii bine ce rol au avut. Ei i-au ucis pe băieţii noştri. Nu ştiu de ce, dar în clipa asta nu prea îmi pasă. Unul dintre nenorociţii ăia de la club a venit deasupra lui Isiah şi a lui Derek şi le-a zburat creierii, zise Ike.

Momentul fusese cathartic. În sfârşit avea pe cineva în vizor. Monstrul care îl pândea pe Isiah în coşmarurile lui Ike căpătase o faţă.

— Da. Ăsta a fost primul lucru la care m-am gândit când mi-ai spus că au trecut pe la tine. Doar că…

Buddy Lee lăsă propoziţia neterminată să plutească între ei.

— Ce? întrebă celălalt.

— N-are niciun sens. Dacă Isiah lucra la un articol despre un tip cu care se vedea Tangerine, cum a putut să deranjeze Rasa? Şi, în cazul ăsta, de ce ar fi fost supărat Derek?

— Poate că e una dintre femeile lor şi ştie nişte rahaturi pe care n-ar fi trebuit să le vadă. Poate că i-a promis lui Isiah să-i toarne pe-ăştia, zise Ike.

— Nu le ştii pe fetele astea. Cele care pleacă din club nu toarnă niciodată. Nici măcar dacă sunt date afară. Sunt ca un fel de sectă, zise Buddy Lee.

Ike se foi în scaun şi-şi încrucişă picioarele.

— Vorbeşti de parcă nu ţi-ar veni să crezi că vechii tăi prieteni ne-au împuşcat copii, zise Ike.

Buddy Lee îşi miji ochii până când aceştia deveniră nişte fante minuscule.

— Nu sunt prietenii mei. Dar îi ştiu, şi nu mi-i imaginez omorându-i pe Derek şi pe Isiah pentru un articol de pe un site gay, de care au auzit probabil doar vreo cinşpe oameni. Există o mulţime de reviste şi de ziare, rahaturi din astea, care au scris despre Rasă. La dracu', tu ştii că au înrămat unele dintre paginile alea şi le afişează cu mândrie în cluburile lor? Iar eu unul nu înţeleg de ce Derek a fost atât de deranjat că un motociclist i-a dat papucii fostei sale prietene, zise Buddy Lee.

Ike îşi puse degetul arătător pe buze.

— Dar dacă tipul însurat care a părăsit-o nu e membru al clubului? întrebă Ike.

— Nu te înţeleg, spuse celălalt.

— Haide, îi ştim amândoi pe tipii ăştia şi de-afară, de pe străzi, dar şi din închisoare. Iau o mulţime de comenzi. Dacă ăla care a părăsit-o i-a pus s-o urmărească pe ea şi pe băieţi? Era însurat şi nu voia să se afle de relaţia lui, aşa că a pus o recompensă pe capetele lor.

— Băga-mi-aş! Nu m-am gândit vreodată la aşa ceva. Nenorocita de băutură trebuie să-mi fi murat creierul. Ştiu sigur că din când în când mai iau nişte comenzi din afară. La naiba, ştiu că au lucrat foarte bine cu Chully, zise Buddy Lee.

— Unul dintre ei a apăsat pe trăgaci, dar altcineva a dat comanda, zise Ike.

— Da, şi eu cred că aşa stau lucrurile, îl aprobă Buddy Lee.

Preţ de câteva momente, cuvintele pe care le-ar fi putut spune amândoi li se evaporară în gură. Între ei rămaseră doar zumzetele şi oftaturile casei.

— N-au fost niciodată prietenii mei. Nu cu adevărat. Pe atunci eram mare puşlama, mă distram cu ei. Mai pierdeam timpul prin cluburile lor. Aveau întotdeauna o mulţime de femei cu ei, iar eu am fost mereu mare prost când a venit vorba de un zâmbet drăguţ şi nişte principii morale mai flexibile. M-am distrat tare mult cu băieţii ăştia. Dar asta nu mai contează acum. Dacă-i găsesc pe cei care i-au ucis pe băieţii noştri, am să le zbor creierii chiar pe pereţii clubului lor, zise Buddy Lee.

Ochii săi de un albastru spălăcit păreau că strălucesc.

Ike ştia motivul pentru care privirea lui Buddy Lee căpătase lumina aceea ucigaşă. Era aceeaşi furie care îi ardea şi lui în vene. O otravă care omora anumite părţi din tine. Cele care te făceau să fii slab. Se simţea şi el măcinat de aceleaşi gânduri. Sentimentul acela era puternic, dar mortal. Te făcea să acţionezi hotărât, dar nesăbuit. Îţi dădea o anumită forţă care însă se putea întoarce împotriva ta, făcându-te să-ţi rupi gâtul.

— La cum văd eu lucrurile, există o singură modalitate în care putem proceda, zise Ike.

— La ce te gândeşti?

— Trebuie s-o găsim pe Tangerine înaintea celor din Rasa Pură. Pentru că tipul care a pus un premiu pe capul ei a făcut acelaşi lucru şi cu băieţii noştri. Dacă o găsesc ei primii, scapă nevătămaţi. Eu îi vreau şi pe ei, dar îmi doresc să-l găsesc şi pe cel care a dat ordinul, ca să mă uit în ochii lui, zise Ike.

— Sunt şi eu de acord cu asta. O găsim pe fată şi pe cel care a dat ordinul, zise Buddy Lee.

Ike aprobă din cap şi-şi privi ceasul.

— E aproape şapte. Mă duc să mă schimb şi pe urmă ne întoarcem în oraş ca să găsim barul ăla, zise Ike.

— Bun aşa. La dracu', ar trebui s-o sun pe soţia ta şi să-i spun să-mi aducă şi mie ceva de mâncare. Mor de foame, zise Buddy Lee.

Ike îi aruncă o privire, afişând o expresie despre care celălalt ar fi putut spune că e uşor amuzată.

— Mai avem în congelator câte ceva de la priveghi. Sau nişte şuncă presată şi brânză în frigider, dacă vrei să-ţi faci un sandvici, zise Ike.

— Mai ai încă mâncare de la priveghi? întrebă Buddy Lee.

— N-ai fost niciodată la o înmormântare de negri, nu-i aşa? Când a murit bunicul meu, am mâncat şuncă afumată mai bine de o lună. Pâinea e în cutia de lângă cuptorul cu microunde, zise Ike.

Trecu pe lângă Buddy Lee şi apoi străbătu sufrageria, îndreptându-se spre scări. Îl atinse uşor cu umărul pe Buddy Lee, dar acesta se simţi de parcă fusese lovit cu o nicovală.

— E mai încordat decât un nenorocit de cur de raţă, bombăni Buddy Lee.

Merse la cutia cu pâine şi scoase două felii albe. Din frigider luă şuncă presată, brânză feliată şi un borcan de maioneză. În timp ce-şi făcea sandviciul, se gândi la ce-i spusese Ike despre oamenii care nu se mai fereau să-ţi spună să te dai din calea lor. Derek nu fusese niciodată în felul ăsta. Te îndepărta şi totul devenea ca şi cum n-ai fi existat niciodată. Te ştergea ca pe o problemă de matematică scrisă cu creta pe tablă. Ultima dată vorbiseră când îl sunase să-i spună că el şi Isiah urmau să se căsătorească.

— Bun, şi care dintre voi doi o să fie nevasta? întrebase Buddy Lee.

Telefonul îl surprinsese în duba cu care ducea colete, într-o pauză dintre două livrări. E puţin spus că linia telefonică se cufundase în tăcere. Mai degrabă parcă încetase să existe. De parcă Dumnezeu pocnise din degete şi tot ceea ce se afla la capătul celălalt încetase să mai existe.

— Alo? Alo? D-Man, glumeam cu tine, spuse Buddy Lee.

Îl auzise pe fiul său plescăind.

— Numele meu e Derek. N-am să fiu niciodată un „D-Man”. Sunt doar Derek, fiul tău gay, care a făcut o şcoală de artist culinar.

— Bine, bine. La naiba, chiar trebuie să-mi aduci aminte chestia asta? zisese Buddy Lee.

— Ce? Că sunt gay? E o parte a fiinţei mele, tată. La fel cum sunt alergic la pisici şi am ochii verzi, îi spusese Derek.

— Da, da. Doar că nu ştiu de ce trebuie să mi-o spui mereu, doar atâta zic! strigase Buddy Lee în telefon.

Nu-şi dorise să ridice tonul, dar nu reuşise să se abţină. În el exista o parte urâtă care ieşea la iveală de fiecare dată când Derek pomenea despre sexualitatea sa. Îl făcea să spună lucruri pe care nu le putea retrage, în feluri care nu aveau cum să fie uitate vreodată.

— Isiah m-a rugat să te invit şi pe tine, dar ştii ceva? Las-o baltă! O să fie cea mai fericită zi din viaţa mea, dar n-am niciun chef să-mi spui că aduc mereu în discuţie faptul că sunt gay, spusese Derek.

— Hei, hei, stai…

Însă Derek îi tăiase vorbele, aşa cum un satâr taie carnea.

— Mă aşteptam la aşa ceva de la mama şi de la Gerald, dar din nu ştiu ce motiv m-am gândit că tu ai putea să fii altfel. Am crezut că te poţi măcar preface că te bucuri pentru mine. Sunt tâmpit, nu? spusese Derek.

Vocea lui rămăsese normală, dar Buddy Lee ştia după cadenţa cu care rostise cuvintele că fiul său plângea.

— Vreau doar să-ţi spun că n-ai să apuci s-o vezi pe Arianna în timp ce aruncă petale de flori, îi spusese Derek.

În momentul acela, convorbirea luase sfârşit.

Câteva luni mai târziu, după ce mersese la altar cu soţul lui, se sfârşise şi Derek.

— Vai, să-mi trag una, zise Buddy Lee simţind din nou arsura aceea în ochi.

Zgomotul familiar al unei chei vârâte în broască îl scoase din reverie. Îşi şterse faţa cu dosul mâinii. Încerca să se hotărască dacă să se aşeze sau să rămână în picioare când pe uşa bucătăriei pătrunse o femeie de culoare care avea o coroană făcută din codiţele împletite strâns.

— Bună, zise ea.

Avea o pungă de fast-food sub braţul drept. Pe cel stâng îl ţinea la spate. Acolo se afla o fetiţă cu pielea de culoarea mierii vechi, care-şi ţinea bunica de mână.

— Ăăă… Bună. Eu sunt Buddy Lee. Tatăl lui Derek.

— Da, îmi amintesc de tine de la…

— Am fost cu toţii aici când ei…

— Da. Păi, eu sunt Mya. Iar ghemul ăsta de necazuri e Arianna. Te rog să nu mi-o iei în nume de rău, dar de ce eşti în casa mea, Buddy Lee? întrebă femeia.

— Ăăă… eu… am… eu am venit să-l văd pe Ike, dar el s-a dus la etaj.

Fetiţa trase cu ochiul la Buddy Lee din spatele piciorului Myei. Bărbatul o salută cu un gest. Simţi că faţa îi e pe cale să ia foc.

— Ce mai faci, Domnişoară Firimitură? întrebă Buddy Lee.

— Arianna, poţi să spui bună seara? Şi el e bunicul tău, zise Mya.

Buddy Lee auzi veselia mimată din vocea ei. Arianna îşi ascunse faţa în coapsa Myei.

— Te-am văzut cu multă vreme în urmă. Derek… tatăl tău te-a adus să mă vezi, dar probabil că nu-ţi mai aminteşti, zise bărbatul.

Arianna scoase un murmur fără să-şi ia faţa de pe piciorul Myei.

— Uneori e sfioasă, zise femeia.

— E-n regulă, nici eu n-aş vorbi cu mine, zise Buddy Lee afişând un zâmbet strâmb.

— Ţi-aş oferi ceva de mâncare, dar se pare că te simţi deja ca acasă, zise Mya.

Buddy Lee îşi dădu brusc seama că ţine în mână un sandvici.

— A, la naiba, adică… of. Ike a zis că e în regulă.

Arianna îl privi din spatele piciorului Myei. El îi făcu cu ochiul, iar fetiţa chicoti.

— E-n regulă. Doar e musafirul nostru, nu-i aşa? zise Ike.

Ajunsese în spatele soţiei sale. Buddy Lee nu-l observase când coborâse de la etaj. Purta un tricou negru, blugi şi o pereche de ghete Timberland.

— La naiba! Te mişti fără zgomot, ca o fantomă, zise Buddy Lee.

— Da, e musafir, aprobă Mya.

Buddy Lee îşi mută greutatea de pe un picior pe celălalt. Aşteptă ca Ike sau soţia lui să spună ceva, dar se părea că vocabularele lor se epuizaseră brusc. Luă o gură din sandvici. Genul ăsta de situaţie ciudată îl făcea să nu se simtă în largul lui.

— Eu şi Buddy Lee mergem în oraş. O să mă întorc mai târziu, zise Ike într-un final, făcându-i semn celuilalt să se îndrepte către uşă.

— Scuzaţi-mă, doamnă, zise Buddy Lee, strecurându-se pe lângă Mya.

Ieşi din bucătărie. Ike se întoarse să-l urmeze, dar Mya îşi întinse mâna şi-l atinse pe braţ.

— Să ai grijă. Încearcă să nu faci nimic ce nu se poate repara, îl îndemnă femeia.

Ike îşi aduse aminte de compactorul pe care-l ţinuse în mâini, plin de sânge şi cu bucăţi de creier atârnând de placa pătrată de metal aflată la capătul mânerului.

— O să am, minţi el.

Douăzeci şi trei

Grayson îşi pipăi bandajul de pe gât în timp ce vorbea la telefon.

— Nu, o să-mi bag picioarele ca lumea în fundul lui. O să fac un pârjol ce nu s-a mai pomenit. Băiatul ăsta nici n-o să ştie ce dracu' la lovit. Crezi că tu, Choppa, şi brigada voastră puteţi veni şi voi? Ne trebuie toată puterea Rasei ca să-i punem piciorul pe gât japiţei ăsteia, zise Grayson.

Din telefon se auziră o serie de zgomote metalice care acoperiră cuvintele rostite pe un ton înalt, în timp ce Tank, preşedintele filialei Hurricane, din Virginia de Vest, a Rasei Pure, flecărea despre răzbunare, despre cum trebuie să ai grijă de ai tăi şi trăiască Rasa Pură…

— Hei, Tank, hai că te mai sun eu, zise Grayson, verificând cine-l suna. Da, zise el după ce apăsă pe butonul de începere a convorbirii.

— Vreau să cred că, de vreme ce nu am auzit de tine de vreo două zile, ai găsit deja fata, spuse vocea de la celălalt capăt al liniei.

Grayson se muşcă de interiorul obrazului înainte de a-i răspunde.

— Nu, n-am rezolvat încă amănuntul ăsta. Dar mă bucur că ai sunat, fiindcă voiam să-ţi spun că asta va trebui să mai aştepte. Rasa are nişte probleme acum. Din cauza ta şi a poponarilor ăstora, îi zise Grayson.

— Credeam că m-am făcut bine înţeles data trecută. Nimic nu e mai important decât s-o găseşti pe Tangerine. Am comunicat cumva greşit?

— Nu, ai fost clar, dar acum am un pifan care mi-a dispărut şi o cioară din Red Hill care crede că poate să mai trăiască după ce mi-a ţinut o macetă la gât.

Se auzi un oftat adânc.

— Elucidează-mi, te rog, situaţia.

— Poftim? întrebă Grayson.

— Spune-mi ce s-a întâmplat.

Vocea pronunţă toate cuvintele scandându-le pe fiecare în parte, ceea ce-l făcu pe Grayson să vadă în ceaţă pentru câteva clipe.

— Nu-mi vorbi de parc-aş fi prost. E adevărat că nu ţin dicţionarul pe noptieră, dar asta nu-nseamnă că sunt prost, zise Grayson.

— Spune-mi!

— Păi, ţi-am urmat sfatul şi am trimis doi pifani la casa mânjiţilor ălora în căutare de informaţii. Dar când au ajuns acolo, se pare că şi taţii erau în casă. Unul dintre ei i-a atacat pe băieţii mei, iar celălalt s-a strecurat în spate şi i-a terminat. Numai unul s-a întors şi mi-a spus că, atunci când s-a trezit, fratele nostru dispăruse, la fel şi tăticii.

— Hm.

— Da. Pe urmă, pifanul ăsta mi-a spus c-a văzut în faţa casei o camionetă pe care era inscripţionat numele unei firme de grădinărit. Vrei să ştii a cui era? întrebă Grayson.

— A unuia dintre taţi, presupun.

— Să moară mama dacă n-ai ghicit! „Servicii de grădinărit Randolph”. Ne-am dus pe-acolo, dar nenorocitul ăla nu e vreun fraier. E tatuat din închisoare. A stat înăuntru pe bune. Nu ne aşteptam la asta, urmă Grayson.

— Aşa, şi dă-mi voie să ghicesc – a fost în stare să te alunge pe tine şi pe prietenii tăi, zise vocea.

— Da, ne-a luat prin surprindere. El nu ştie încă, dar azi a fost ultima zi în care va fi capabil să meargă drept. Ne întoarcem acolo şi-o să-l aranjăm ca lumea, zise Grayson.

Vocea rămase tăcută pentru o perioadă destul de lungă.

— Nu, n-o să faci asta.

— Ia mai du-te tu dracului! Ţi-am zis, asta a devenit o problemă a Rasei. Fetişcana aia a ta va trebui să mai aştepte. Oricum, căţeaua probabil că şi-a luat de multă vreme tălpăşiţa, zise Grayson.

Îşi luă între degete brelocul în forma unui baros în miniatură şi începu să bată cu el în masă.

— Ba nu, e în continuare treaba mea. Stai şi gândeşte-te o clipă. Taţii celor doi fii au intrat în casa copiilor lor morţi la săptămâni bune după înmormântare. De ce? Băiatul ăla care s-a întors – a observat cumva că ei doi luau ceva mobilă de acolo? Mie nu mi se pare că ăia doi veniseră să recupereze vreo amintire. Pe urmă, bărbaţii ăştia doi, taţi îndureraţi, le trag o mamă de bătaie pifanilor tăi, dar în loc să sune la poliţie şi să facă plângere pentru o spargere, dispar şi iau cu ei un ostatic. Pe urmă, când tu şi banda ta de idioţi îl înfruntaţi pe unul dintre aceşti doi taţi îndureraţi, nu numai că vă pune pe fugă, dar, din nou, nu sună la poliţie. Ia spune-mi tu mie ce impresie îţi face asta? Dar înainte s-o faci, mai gândeşte-te o dată la ce mi-ai spus despre unul dintre ei. E un tip dur care a făcut puşcărie la greu. Ce crezi că înseamnă asta? Dar, şi mai bine, zi-mi ce-ai face tu, aşa cum eşti acum, dacă nişte necunoscuţi ţi-ar ucide fiul, spuse vocea.

Grayson îşi luă telefonul de la ureche şi şi-l lipi de frunte preţ de câteva secunde înainte să răspundă vocii.

— În primul rând, eu n-am cum să am un fiu poponar. În al doilea rând, ştiu deja toate astea. M-am gândit la tot ce mi-ai enumerat. Tocmai de-aia am de gând să-i bag la doi metri sub pământ. N-avem nevoie de cineva care să-şi vâre nasul în treaba pe care tocmai am rezolvat-o, zise Grayson.

— Cât de multe ştia pifanul despre aranjamentul nostru? întrebă vocea.

Lui Grayson i se păru că aude puţină frică în vorbele celuilalt.

— Eu nu-mi pun toate ouăle în acelaşi coş. Nu ştia mare rahat.

— Bun. Pentru că sunt convins că ştii că nu se mai întoarce, nu? Eu îi cunosc pe alde ăştia. Am văzut mii ca ei de-a lungul anilor. Nu-şi pot nega adevărata natură. Dacă l-au luat cu ei din casa aia, înseamnă că ăla a fost ultimul apus pe care l-a mai văzut vreodată, zise vocea.

Grayson îşi dăduse şi singur seama de asta, dar cuvintele rostite aproape în şoaptă de nenorocitul acela aproape îl făcură să orbească de furie. Ştia că Andy nu mai făcea umbră pământului. N-avea nevoie de arogantul ăla ca să-i explice asta.

— Acum hai să extrapolăm puţin. Să presupunem că pifanul tău le-a spus ceva. Poate un lucru despre club. Poate că l-au întrebat despre moartea fiilor lor.

— La dracu', şopti Grayson.

— Ce s-a întâmplat? întrebă vocea.

— Le-am spus numele fetei pe care o căutăm, mărturisi Grayson.

Îşi simţi gâtul şi vârfurile urechilor cum încep să ardă ca un grătar. Aproape că putea auzi zâmbetul tipului de la celălalt capăt al firului. Devenise bietul motociclist idiot care dăduse rasol şi nu se ridicase la nivelul posesorului sofisticat şi inteligent al vocii şoptite, de băiat de oraş. Din nou.

— Asta e în avantajul nostru. Dacă ştiu numele şi au de gând să facă propria lor investigaţie, trebuie doar să-i urmărim ca să vedem încotro se îndreaptă. Dac-au aflat numele fetei, s-ar putea foarte bine s-o găsească. Bineînţeles că, dacă nu te-ai fi dus la firma tipului ăla ca să încerci de pomană să-l ameninţi, am fi avut şi elementul-surpriză. Mă rog! Pune-i pe câţiva oameni de-ai tăi să-l urmărească pe Randolph ăsta. Pe urmă, când o să te ducă la Tangerine, îţi poţi manifesta în voie tendinţele agresive asupra tuturor. E ca în proverbul în care tragi după doi iepuri deodată, doar că acum îi şi nimereşti. Până atunci, lasă-i în pace. Ţine-i sub observaţie şi informează-mă şi pe mine, zise vocea.

Grayson lovi şi mai tare cu brelocul în masă.

— Acum e rândul meu să-ţi spun ceva şi vreau să mă fac foarte bine înţeles. Nu tu conduci clubul ăsta. Eu sunt Preşedintele. Tu ne consideri armata ta personală. Dar nu suntem. Aşa că uite ce-o să facem: o să jucăm după regulile tale încă o vreme, dar dacă chestia asta nu ne aduce mai aproape de căţeaua aia, eu îmi rezolv propriile probleme. În felul meu, fără atâta vorbărie. Dacă vrei să ne torni,

n-ai decât. Nu-mi pasă. Şi poţi să-i spui şi lui tac-tu că am zis asta. Eu nu mă trezesc dimineaţa ca să te pup pe tine în fund.

— Nu, aşa e. Dar te trezeşti într-o lume în care, dacă eu dau un telefon, tu ajungi în spatele gratiilor pentru tot restul vieţii tale înainte ca mie să mi se răcească de tot cafeaua. Pot chiar să cer anumite favoruri de la prietenii mei din departamentul corecţional ca să mă asigur că-ţi vei petrece sejurul ăsta în cele mai monstruoase şi mai neomeneşti condiţii.

Vocea se opri. Câtă vreme tăcu, Grayson se imagină vârând pietriş pe gâtul din care ieşea glasul acela sofisticat.

— O să mă uit în certificatul firmei lui Randolph şi-o să-ţi dau adresa lui de acasă.

— Da, aprobă Grayson cu o voce gâtuită.

— Pune doi băieţi să-l urmărească. Încă din seara asta.

Douăzeci şi patru

Buddy Lee ieşi de pe Strada Grace şi intră într-o parcare cu plată. Felinarele stradale erau înconjurate de roiuri de molii şi ţânţari care pluteau în jurul lor ca nişte nori vii. Duse maşina pe unul dintre locurile libere şi aşteptă ca motorul să se oprească. Ike se sprijinise cu faţa de geamul portierei din dreapta. Când motorul se opri într-un târziu din tuşit, Ike se îndreptă de spate şi se frecă la ochi.

— Ai aţipit, şefule? întrebă Buddy Lee.

— Nu prea m-am odihnit cine ştie ce noaptea trecută. Presupun că tu ai reuşit să dormi azi.

— Am tras un pui de somn, îi confirmă Buddy Lee.

Rămaseră acolo sub un felinar stradal, iar pe lângă ei trecu o maşină din al cărei sistem de sonorizare se auzea un bass care-şi dorea probabil să lichefieze organele interne ale pasagerilor. Ascultară zvonurile nedefinite ale oraşului care se rostogoleau de pe trotuare şi alei. Ike se gândi că era ca şi cum ar fi fost undeva sub apă şi ar fi ascultat conversaţiile oamenilor de la ţărm. Îşi scoase şerveţelul din buzunar şi-l privi din nou.

— Cred că ar trebui să mergem, zise el.

— Şi care e planul? Intrăm acolo şi începem să punem întrebări despre o fată pe nume Tangerine? dori să ştie Buddy Lee.

— Da, dar lasă-ţi briceagul în camionetă. Dacă LaPlata şi Robbins sunt pe urmele noastre, trebuie să încercăm să fim cuminţi acolo, zise Ike.

— Cuţitul ăla mi-a salvat pielea de mai multe ori decât îmi pot aminti. Nu-l las aici. În plus, nu eu sunt ăla care mă apuc să rup câte un deget de parcă ar fi iadeşuri, zise Buddy Lee.

Ike îl privi tăios, dar el îl ignoră.

— Eşti gata?

— Când ai fost ultima oară într-un club? întrebă Buddy Lee.

— Michael Jackson era încă în viaţă, zise Ike în timp ce cobora din camionetă.

Garland's era la colţul dintre străzile Grace şi Foushee. Avea o vitrină mare, cu un semn de neon în forma unei perechi de pantofi roşii undeva în colţ, iar asta făcea ca dinăuntru să se scurgă lumini roşii şi verzi pe trotuar. Buddy Lee se opri în faţa intrării, îşi scuipă în mâini şi apoi şi le trecu prin păr.

— Ce faci? întrebă Ike.

— Nu se ştie niciodată. Poate că întâlnesc pe vreuna cu standarde mai scăzute, răspunse Buddy Lee.

De data asta, Ike începu să râdă. Tovarăşul său zâmbi. Doar pentru câteva secunde.

— Hai s-o facem, zise el deschizând uşa.

Garland's avea un bar lung şi oval, care împărţea încăperea în două. La stânga erau mese şi canapele. La dreapta se aflau fotolii duble din catifea roşie şi albastră, dar şi şezlonguri din acelea care semănau cu un sac de fasole. Pe pereţii netencuiţi, din cărămidă roşie, se vedeau poze alb-negru ale lui Judy Garland, instantanee din Vrăjitorul din Oz, dar şi fotografii imense ale ei, de data asta color, din „Ne întâlnim în St. Louis". Un televizor mare atârnat deasupra barului reda un clip video în care Judy Garland cânta „Over the Rainbow" pe un ritm techno beat. La bar stăteau câţiva bărbaţi. Când intrară Ike şi Buddy Lee, doi dintre aceştia, ambii de culoare, care şedeau la capătul opus al ovalului, îi priviră scurt, după care îşi coborâră imediat ochii în pahare. La dreapta, trei femei – două de culoare, una albă – se înghesuiseră într-un fotoliu dublu. Ike şi Buddy Lee se căţărară pe două scaune înalte la capătul barului.

Ike privi repede peste ambii umeri şi analiză interiorul. Pe nişte canapele din jurul unei mese stăteau câţiva bărbaţi albi ceva mai în vârstă, cu o tavă de pahare în faţa lor. Ridicară fiecare câte unul, iar cineva dintre ei strigă un toast.

— Până la fund, fraţilor! zise bărbatul în timp ce toţi tovarăşii săi îşi dădură paharele peste cap.

Se prăbuşiră apoi unii peste ceilalţi într-un cor de râsete. Ike îşi roti privirea. Doi bărbaţi albi mai tineri stăteau la masa din spatele lui, ţinându-se de mâini. Cele trei femei de pe canapeaua dublă îşi treceau mâinile una prin părul celorlalte.

Ike strânse marginea barului.

— Ce ai? întrebă Buddy Lee.

El privea raftul cu sticle de băutură ca un penitent care tocmai zărise raiul. Ike se apropie puţin şi-i şopti la ureche:

— Cred că e un bar de gay, zise el.

Buddy Lee se întoarse cu tot cu scaunul pe care şedea. După o rotire completă, se opri şi se aplecă şi el spre Ike.

— Păi, la naiba, cred că are sens. Eu n-am mai fost într-un bar de gay până acum. Se pare însă că au bourbon, aşa că mă gândesc c-o să fiu în regulă, zise Buddy Lee.

— Hai să-l întrebăm pe barman dacă o cunoaşte pe Tangerine sau pe băieţi, zise Ike respirând iute şi precipitat.

— În regulă. Dar te simţi bine? Respiri de parcă ai urca un deal cu spatele, mormăi Buddy Lee.

— Mă simt bine. Hai s-o facem, zise Ike.

Buddy Lee ridică două degete şi-i făcu un semn barmanului. După ce le dădu două pahare cu Martini celor doi bărbaţi de culoare de la celălalt capăt al barului, acesta veni şi către ei. Era un asiatic scund, cu părul lung, de culoarea antracitului, care-i cădea pe umerii bine definiţi. Ike se gândi că poartă un tricou cu trei numere prea mici.

— Hei, domnilor, cu ce pot să vă ajut? întrebă barmanul.

— Eu o să vreau o bere Coors şi un Jack Daniels, zise Buddy Lee.

— Eu o să iau doar apă, vorbi şi Ike.

— ’nţeles. O s-aveţi nevoie şi de meniuri?

— Nu, spuse Ike înainte ca Buddy Lee să apuce să vorbească.

Câteva minute mai târziu, barmanul, care le spusese că se numeşte Tex, le aduse băuturile.

— O să mai vreţi şi altceva, băieţi? îi întrebă el zâmbind.

Buddy Lee îl înghionti scurt pe Ike, concentrându-se asupra paharului de whiskey.

— Mda. Aş vrea să te întreb ceva. Îi ştii cumva pe doi tipi numiţi Isiah şi Derek? Cred că din când în când obişnuiau să vină pe aici, zise Ike.

Zâmbetul lui Tex deveni ceva mai şters.

— Da, îi cunoşteam. Au fost băieţi buni. Veneau aici când aveam seara cu lumină neagră. Derek ne făcea gogoşi umplute pentru sărbătoarea noastră lunară, Noaptea Vopselurilor. Isiah a scris un articol despre noi pentru site-ul la care lucra. Chiar au fost băieţi buni. Nu-mi vine să cred ce li s-a întâmplat. E un mare rahat! încheie Tex.

Ike simţi un nod în gât care dădea să iasă cu forţa unei balene care vine la suprafaţă ca să respire.

— Da, a fost un rahat, zise Ike.

— Dar voi sunteţi prieteni de-ai lor sau ceva? întrebă Tex.

— Au fost copiii noştri, zise Buddy Lee, sorbind îndelung din bere.

— Au, frate, îmi pare rău! Băieţi, îmi pare aşa de rău!

— Mulţumim, zise Ike.

Tex scoase din buzunar o cârpă albă cu care frecă barul în faţa celor doi. Una dintre cele trei femei scheună de plăcere sau surpriză. Sau poate din amândouă motivele.

— Trebuie totuşi să vă întreb, voi ce faceţi aici? Isiah mi-a spus…

Tex lăsă propoziţia în aer.

— Ce ţi-a spus Isiah? întrebă Ike, deşi ştia foarte bine ce anume îi povestise fiul său.

— Nimic. Chiar nimic. Doar că mă întrebam de ce aţi venit aici, atâta tot.

— Încercăm să dăm de cineva care ar putea şti nişte lucruri despre ce li s-a întâmplat, zise Buddy Lee terminându-şi berea.

— Adică vreţi să spuneţi că investigaţi?

— Punem şi noi nişte întrebări. Poliţaii au zis că nu mai au nicio idee. Vrem doar să aflăm ce s-a întâmplat cu băieţii noştri. Asta e tot. Nu vrem să creăm nimănui probleme, zise Ike.

Asta era doar în parte adevărat. Nu dorea că creeze probleme nimănui. Ci doar să-i găsească pe nenorociţii care-i omorâseră băiatul. Pe toţi. Până la ultimul.

— Da, să ştiţi c-au venit şi pe-aici. Ideea e că nu cred că lumea nu vrea să-i ajute. Problema e că oamenii devin brusc agitaţi atunci când intră poliţaii aici. Mulţi dintre cei care vin la barul ăsta vor să fie discreţi. N-au chef ca numele lor să fie pomenite într-o anchetă cu privire la o crimă. Să nu mă înţelegeţi greşit, Richmond e un loc destul de bun dacă eşti gay sau LGBTQ sau aşa ceva, dar ne aflăm totuşi în Virginia. Oamenii care apreciază statuile de pe bulevardul Monumentelor n-ar avea nicio problemă să-i lege pe unii dintre clienţii mei, v-aţi prins? zise Tex.

— Da, îmi spui că prietenii lui Derek şi ai lui Isiah sunt o adunătură de găini fricoase, spuse Buddy Lee.

Tex clătină din cap.

— Tu nu înţelegi, omule. Astăzi lucrurile s-au mai îmbunătăţit pentru gay, dar nu e încă foarte bine. Dacă se află despre tine, s-ar putea să constaţi brusc că ai ignorat regulile companiei cu privire la locurile de parcare şi să-ţi pierzi slujba. Adică, e ca şi cum ai fi negru, asiatic sau hispanic aici în Sud. Lucrurile sunt mai bune, dar…

Ike mârâi scurt.

— Am spus cumva ceva greşit? întrebă Tex.

— A fi gay nu e nicidecum acelaşi lucru cu a fi negru, zise Ike.

Cuvintele se înşiruiră cu lentoare, apăsate. Tex se încruntă.

— Eu spun doar că suntem încă în Sud. Dacă nu eşti alb şi hetero, trebuie să ai grijă ce faci, zise el.

Îşi întoarse apoi capul către Buddy Lee.

— N-am vrut să te jignesc, zise el.

— Nici n-ai făcut-o. Doar că eu nu m-am prins niciodată că o duc aşa de bine fiindcă sunt hetero şi alb, concluzionă Buddy Lee.

Încercase să o spună pe un ton lejer, dar adevărul din vorbele lui dădu o altă greutate cuvintelor. Tex îl privi pe Ike, dar nu văzu deloc ceea ce se aştepta.

— Ai vreo informaţie despre ce li s-a întâmplat băieţilor noştri? Ţi-a pomenit vreunul dintre ei despre vreo ameninţare sau ceva de genul ăsta? întrebă Ike.

— Niciunul n-a pomenit vreodată de aşa ceva, zise Tex.

Barmanul luă sticla goală din faţa lui Buddy Lee şi se îndreptă spre coşul de gunoi de sub bar.

— Hei, dar pe o fată pe nume Tangerine o cunoşti? întrebă Buddy Lee, făcându-l să se oprească.

— Mai venea şi ea pe-aici cu ceva vreme în urmă. Dar apare şi dispare, ştiţi voi.

— Ai văzut-o vreodată în compania băieţilor? întrebă Ike.

Tex se zgâi la el pentru o secundă.

— Ce vrei să spui?

— Te-am întrebat dac-ai văzut-o cu băieţii noştri.

— Nu. Niciodată. Cum ţi-am zis, apare şi dispare. E o fată din asta care merge la petreceri.

— Serios? Şi cât de tare e dispusă să petreacă? întrebă Buddy Lee.

Se dovedi că era rândul lui să primească o căutătură aspră din partea lui Tex.

— Asta va trebui s-o întrebaţi pe ea, zise barmanul.

— Chiar mi-aş dori. Ştii cumva unde putem s-o găsim? întrebă Buddy Lee.

— Ţi-am zis, vine şi pleacă.

— Dar mai e cineva pe-aici care ar putea să o cunoască? insistă Ike.

— Cred că va trebui să întrebi, răspunse Tex.

Ike se aplecă deasupra barului. Îşi scoase pieptul înainte şi-şi întoarse capul spre dreapta.

— Hei, avem cumva o problemă? întrebă Ike.

Tex îşi umflă unul din obraji, împingându-l cu limba.

— Ştii ce? Am un prieten care mai trece pe-aici din când în când. E avocat. Şi e cam de vârsta ta. E gay, negru şi simpatic ca naiba. Ştii ce mi-a spus el odată? Cică unii oameni de culoare îi urăsc pe cei gay mai mult decât pe rasişti. Mi-a povestit că tinereţea lui de tip de culoare şi gay, petrecută într-un orăşel de departe, a fost de parcă s-ar fi aflat mereu între un leu şi un aligator. Pe de o parte erau ţărănoii rasişti, iar de cealaltă stăteau negrii homofobi. Mi-a spus că singurul mod în care reuşeşti să nu-ţi iei câmpii atunci când eşti tânăr negru şi gay este să fii capabil să te coafezi sau să fii solist în corul bisericii. El n-a reuşit să facă niciuna dintre astea. Eu nu l-am crezut. Mi-a fost greu să-mi imaginez că-i atât de rău. În ultima vreme însă, întâlnesc tipi ca tine care îmi arată că a avut dreptate, zise Tex.

— A, tu chiar crezi că e mai uşor să fii negru decât să fii gay? Ştii cum e? Poţi să mergi oriunde şi nimeni nu va şti despre orientarea ta sexuală până nu le vei spune. Eu sunt negru oriunde mă duc. Nu pot ascunde prostia asta, zise Ike.

Tex îşi scoase cârpa şi începu să o învârtă cu ambele mâini.

— Da, nu poţi ascunde că eşti negru. Dar simplul fapt că tu crezi că eu ar trebui să ascund cine sunt îmi dovedeşte că am dreptate. Aşa cum a spus Dr. King: o nedreptate dintr-un loc este o ameninţare la dreptatea de peste tot, zise Tex.

Ike plescăi şi se aşeză la loc pe scaun.

— Să-mi spuneţi dacă mai vreţi să vă servesc şi cu altceva, zise barmanul, după care se întoarse şi plecă spre celălalt capăt al barului.

— Să-mi bag picioarele, a jucat cartea cu Martin Luther King. Cred că a câştigat mâna asta, greieraş,

zise Buddy Lee, dar Ike nu-i răspunse. Hai că glumesc. Cred că nu ştie nimic. Pun pariu însă că unii dintre tipii ăştia ne pot zice câte ceva, încheie el, făcând semn către muşteriii răspândiţi prin bar.

— Îhî, îl aprobă Ike.

Îşi luă paharul cu apă şi-l goli dintr-o singură înghiţitură prelungă, după care îl izbi de bar. Se simţea de parcă un şarpe dorea să-i sfărâme cutia toracică. Cei doi tineri albi care se ţinuseră de mână dansau acum languros în cercuri, ţinându-se unul pe celălalt cu mâinile pe după gât. Unul dintre bărbaţii de culoare de la celălalt capăt al barului îşi mângâia prietenul pe obraz. Paharele cu Martini dispăruseră ca prin minune. Cele trei femei de pe fotoliul dublu se jucau cu părul lor.

— Crezi c-ar trebui să ne despărţim? Poate că în felul ăsta o să-i intimidăm mai puţin, zise Buddy Lee.

— Da, aşa presupun. Putem proceda ca în curtea închisorii, când mergeam la cules de struguri albi, zise Ike, făcându-l pe celălalt să chicotească.

— N-am mai auzit expresia asta de ceva vreme. Noi, la Red Onion, spuneam că mergem „din vagon în vagon”. Habar n-am de ce nu-i ziceam pe nume, bârfă.

— N-ar trebui să mă mai exprim ca un fost deţinut. Revin la felul ăsta de-a vorbi al dracului de uşor, zise Ike.

— Eu mai am coşmaruri despre Red Onion. Visez că sunt încă înăuntru. Am ieşit, dar n-am încetat niciodată să mă simt ca un deţinut, mărturisi Buddy Lee.

— Am auzit că Red Onion e ca o temniţă de pe vremuri, zise Ike.

Buddy Lee privi drăgăstos la sticla de Jack Daniels care rămăsese de una singură, ca o regină slăvită, pe raftul de sticlă.

— Chiar aşa şi este. Acolo până şi dracul ar deveni credincios, zise el.

Îi atrase atenţia lui Tex şi apoi se prefăcu că dă peste cap un pahar. Barmanul îi turnă băutura fără

să-i adreseze vreun cuvânt. Buddy Lee o sorbi dintr-o înghiţitură.

— Hei, ce ţi-am zis despre alcool? întrebă Ike.

— Sunt bine, da? Eu mă duc la fetele de acolo. Tu vrei să începi din partea asta? întrebă Buddy Lee.

Faţa i se înroşi puternic în momentul în care băutura îi ajunse în stomac.

— Haide! îl aprobă Ike.

Buddy Lee se ridică de la bar şi porni către zona în care se aflau cele trei femei. Ike trase adânc aer în piept. Se întoarse pe scaun şi mai privi o dată încăperea. Avea de ales între cei doi de la capătul barului, bărbaţii care dansau încă îmbrăţişaţi sau tipii mai spălăţei şi mai în vârstă. Folosi o logică pur demografică şi se hotărî să meargă la cei doi bărbaţi de culoare.

— Hei, mă scuzaţi, zise Ike.

Cel mai solid dintre cei doi era cam de constituţia lui, cu o barbă luxuriantă acoperindu-i cea mai mare parte din faţă. Îşi întoarse atenţia de la companionul lui, iar Ike văzu imediat iritarea care i se întipărise pe chip.

— Da?

— Hei, ăăă… o caut pe fata asta…

— Cred că n-ai nimerit unde trebuie, îl întrerupse tovarăşul bărbatului cu barbă, care era proaspăt ras.

— Nu, nu la asta mă refer, zise Ike.

— Dar ce putem face pentru tine? întrebă bărbatul cu barbă.

Ike văzu cum iritarea acestuia se transformă în furie. Se sili să rămână calm şi să vorbească foarte limpede.

— Caut o fată pe nume Tangerine. Obişnuia să piardă vremea pe-aici. Cred că e prietena fiului meu. Vreau doar să-i vorbesc.

— Despre ce?

— Poftim?

— Despre ce vrei să-i vorbeşti? Eşti cumva vreun fost prieten care vrea să dea de ea? insistă tovarăşul bărbosului.

— Cum? Nu, vreau să discut cu ea despre fiul meu, zise Ike.

— Păi şi e fostul ei prieten? întrebă bărbosul.

— Uite ce e, băiatul meu e mort. Iar ea s-ar putea să mă poată ajuta să aflu cine l-a ucis. Acum putem să lăsăm rahaturile astea? O cunoaşteţi sau nu?

Bărbosul şi prietenul lui se întoarseră pe scaunele lor, până când nu le mai văzu decât cefele.

— Nu o cunoaştem, zise bărbosul.

Îşi întorseseră amândoi spatele spre el. Ike trase aer în piept atât de violent încât începu să-l usture nasul. Se simţea de parcă i-ar fi crescut rădăcini acolo, în podea. Îl mânca pielea peste tot, de parcă ar fi călcat pe un cablu sub tensiune. Spaţiul dintre el şi cei doi bărbaţi păru că se umple cu o energie explozivă. Îi întorseseră spatele. În sine, gestul ăsta era atât de lipsit de respect încât te putea băga în ţărână, doar aşa, din principiu. Mâna dreaptă a lui Ike se transformă în pumn înainte ca el să-şi dea seama că-şi strânsese degetele. O privi îndelung şi cu un mare efort de voinţă reuşi să-şi descleşteze degetele. Trebuia să fie inteligent. Nu avea de ce să le dea poliţailor motive ca să-l închidă într-un loc întunecat. Cel puţin, nu câtă vreme nu terminase ceea ce-şi propusese.

— Mulţumesc, zise Ike gâtuit şi se îndepărtă de ei.

Cei doi bărbaţi albi care dansaseră languros nu mai puteau fi văzuţi. Probabil că plecaseră în timp ce el vorbea cu ceilalţi doi. Rămâneau cei din jurul mesei. Râdeau, fiindcă tocmai mai băuseră un rând. Ike merse la ei şi se opri lângă masă.

— Hei, ce mai faceţi, băieţi? întrebă el, încercând să pară prietenos.

— Salut, zise unul dintre bărbaţi.

Ceilalţi se opriră din râs, dar continuară să zâmbească.

— Salut, sunt Ike Randolph. Fiul meu a fost Isiah Randolph, zise Ike.

Zâmbetele de pe feţele lor dispărură.

— O, Doamne! Îmi pare rău. Eu sunt Jeff, spuse bărbatul aflat cel mai aproape de Ike.

Îi întinse mâna, iar Ike i-o strânse şi rămase surprins de fermitatea acesteia.

— Eu sunt Ralph.

— Eu sunt Sal.

— Chris.

Ike dădu din cap în direcţia celorlalţi trei.

Nu par gay, gândi Ike. Imediat ce îi veniră în minte aceste cuvinte, i se păru că aude vocea lui Isiah. Cum arată un bărbat gay mai exact? Oare se aşteptase ca ei să aibă tatuaje pe frunte în care să-şi anunţe sexualitatea?

— Să înţeleg că l-aţi cunoscut pe Isiah? întrebă Ike.

— El şi Derek veneau des pe-aici. Isiah a scris un articol despre organizaţia mea. Derek lucra pentru Chris, la restaurantul lui, zise Jeff.

— Ce mică e lumea, nu-i aşa? zise Ike.

— Lumea e făcută dintr-o mulţime de lumi mai mici, îl completă Jeff.

— Despre ce organizaţie e vorba? întrebă Ike.

— Conduc o şcoală tehnică nonprofit în partea de est care se adresează tinerilor gay defavorizaţi. Le predăm artă industrială. De meserie sunt sudor, dar îmi place să mă consider şi artist.

— Eşti prea modest, interveni Ralph.

Bărbatul îşi puse mâna pe a lui Jeff. Ike privi la poza lui Judy Garland făcută într-un cabaret necunoscut. Ochii ei adânci şi buzele ţuguiate rămăseseră îngheţate pentru vecie în alb şi negru.

— Asta e bine. Şi aveţi mulţi copii acolo? întrebă Ike.

Cei patru bărbaţi tăcură o vreme înainte ca Jeff să vorbească.

— Mulţi dintre copii ajung pe străzi după ce-şi mărturisesc orientarea sexuală. Nu toţi, dar destul de mulţi. Apar cu ochii vineţi şi dinţi lipsă. Există părinţi care au senzaţia că pot alunga homosexualitatea prin bătaie. Mai sunt şi cei care apar plângând, îngroziţi pentru că mama, tatăl sau

pastorul lor le-au spus că o să ardă în Iad pe vecie, zise Jeff.

Ike îşi privi cizmele. El era unul dintre părinţii aceia. Fusese convins că poate să-l transforme pe Isiah în bărbat. Ar fi avut tot atâta succes dacă l-ar fi declarat pasăre şi l-ar fi aruncat de pe acoperiş. Fiul său nu s-ar fi schimbat niciodată. Rămăsese aşa cum fusese, până în ziua când murise.

— Iar acum e sub pământ, murmură Ike.

— Îmi pare rău, ce-aţi spus? întrebă Jeff.

— Păi, nimic. Mă gândeam doar că e aiurea.

— Da, aşa e.

— Eu şi tatăl lui Derek am venit aici vrând să vedem dacă ştie cineva ceva despre ce s-a întâmplat. Nu încercăm să băgăm pe nimeni în faţă. Vrem doar să aflăm ce s-a întâmplat cu băieţii noştri, zise Ike.

Oare bărbaţii ăştia auzeau disperarea din vocea lui? El, unul, o percepuse şi se gândea că-l face să pară slab. Încercarea de a afla cine-i ucisese pe Isiah şi pe Derek era barca de salvare de care se agăţase în cumplita încercare de a nu renunţa la tot şi la toate. Şi abia dacă reuşea lucrul ăsta. Zonele întunecate din mintea lui puteau oricând să preia controlul şi atunci numai Dumnezeu îi putea apăra pe cei care se nimereau să se afle prin preajmă.

— Îmi pare rău. Nu cred că vreunul dintre noi ştie ceva care să vă ajute. Mi-aş fi dorit ca lucrurile să fie altfel, zise Jeff.

— Erau un cuplu tare fericit, interveni Sal.

— Aveau ceva ce caut şi eu, spuse Chris.

— Trebuie să încetezi să te mai vaiţi atâta dacă vrei un soţ, zise Ralph, făcându-l pe Chris să scoată limba la el şi să-şi dea ochii peste cap.

— Dar se întâmplă ca vreunul dintre voi să cunoască o femeie pe nume Tangerine? întrebă Ike.

Obrazul drept al lui Jeff tresări violent.

Uite! Ăsta e un semn, gândi Ike.

— Am cunoscut o fată cu numele ăsta, zise Jeff.

Lui Ike i se păru că bărbatul îşi alege cuvintele cu mare grijă. Privea în toate părţile, iar obrazul

începuse să-i tremure continuu.

— Serios? A venit cumva pe la şcoală?

— Da. Obişnuia să treacă des pe acolo, zise Ralph.

Jeff îşi scoase mâna de sub cea a prietenului lui şi şi-o aşeză apoi pe antebraţul acestuia. Fusese un gest mut, dar Ike îl înţelese ca pe o admonestare.

— Tangerine nu… Cum să-ţi spun eu? Nu-i plac artele industriale. E un spirit liber, zise Jeff.

— Se poate spune şi aşa, interveni Chris, iar Sal îi dădu un ghiont. Ce? Nu fac decât să spun ceea ce gândim cu toţii, continuă Chris.

— E cumva escortă? întrebă Ike.

Lui Jeff îi căzură umerii.

— Tangerine poate să fie o divă din când în când, asta e tot, zise el, dându-i o idee lui Ike.

— Am auzit că s-a întâlnit cu Derek la o petrecere şmecheră a unui tip care se ocupă de muzică, zise Ike.

— Fata aia e văzută doar în locurile în care vrea ea să iasă în evidenţă, zise Chris.

Jeff îl privi încruntat, dar lui păru să nu-i pese sau să nu observe.

— Vorbeşti despre petrecerea lui Mr. Get Down? întrebă Ralph.

— Nu ştiu. Cine e tipul ăsta? întrebă Ike.

— E un producător. Numele lui adevărat e Tariq Matthews. Se ocupă mai ales de hip-hop şi *trance.* Trăieşte în Cartierul de Vest. Are o casă imensă cu nişte contraforţi îngrozitori, ca într-un film a lui James Whale, zise Ralph.

Se opri, părând că-i aşteaptă pe ceilalţi să râdă la gluma lui.

— Dumnezeule, sunt atât de bătrân încât am devenit singurul care ştie cine e James Whale? Mă rog, Tariq e un fel de erou local. L-am avut elev în clasa a noua. În anul de după absolvire a produs un disc care a ajuns numărul unu în cincisprezece ţări. Cu o săptămână înainte de petrecerea de treizeci de ani a lui Mr. Get Down, Derek ne-a povestit tuturor că firma lui urma să pregătească toată mâncarea.

Dumnezeule, chiar că sunt bătrân, zise Ralph, lăsându-şi capul pe umărul lui Jeff.

— Şi ăsta e genul de loc în care ei îi place să fie văzută? întrebă Ike.

Chris începu să-i răspundă, dar Jeff îl opri.

— Uite care-i treaba. Tangy e… o fată complicată. E tânără, frumoasă şi se caută pe sine însăşi. Genul ăsta de frumuseţe şi de tinereţe pot să atragă tot felul de antipatii, zise Jeff, fixându-l cu privirea pe Chris.

— Tangerine nu e numele ei adevărat, zise Chris, ceea ce-l făcu pe Ralph să intervină imediat.

— Nu fi măgar! zise el, făcându-l pe celălalt să-şi încrucişeze braţele pe piept.

— Ai vreo idee unde s-ar putea afla? întrebă Ike.

— Te gândeşti că Tangy e implicată într-un fel în ceea ce li s-a întâmplat lui Isiah şi lui Derek? întrebă Jeff.

Ike ezită.

— Isiah trebuia să se întâlnească aici cu ea pentru un interviu. Cu o zi înainte de chestia asta, el şi Derek au fost împuşcaţi în faţa barului cu vinuri unde-şi sărbătoreau aniversarea, zise Ike.

Rostirea cu voce tare a faptului că băiatul său fusese împuşcat făcu nişte stânci din inima lui Ike să se lovească zgomotos una de alta.

— Dar Tangy a dispărut înainte să se întâmple asta. Ar putea fi oriunde, zise Jeff.

Obrazul drept al bărbatului începu din nou să tremure. Ike îl privi în felul lui. Cu ochi înspăimântători. Ucigaşi. Jeff părea un tip cu adevărat de treabă. Îşi dedicase viaţa ajutorării tinerilor gay. Avea un grup frumos de prieteni. Dar nimic din toate astea nu-l împiedica să-l mintă de la obraz. Jeff ştia exact unde se află Tangerine şi cum să dea de ea. Ike simţea asta în adâncul sufletului său.

Tangerine era femeia care păruse atât de înspăimântată în înregistrarea de pe robotul telefonic. Oare îi fusese frică pentru că ştiuse că Isiah urma să fie asasinat? Oare ea aranjase asta?

Ike nu ştia. Deocamdată însă era convins că individul ăsta drăguţ, Jeff, îl minţea fără ruşine, de parcă el ar fi fost un nenorocit negru şi prost. Jeff, cu favoriţii lui cărunţi, tunşi cu mare grijă. Jeff cel drăguţ, căruia îi păsa mai mult de o damă de companie decât de fiul său mort, suferea de sindromul de şoricel de oraş. Mulţi dintre cei care locuiau în Richmond credeau că sunt mai deştepţi şi mai sofisticaţi decât cei de la ţară – deşi multe dintre districtele rurale se aflau la doar cincizeci de kilometri de semnele luminoase imense pe care scria „Richmond” şi care te anunţau că intri sau ieşi din oraş.

Ike se întrebă cât de mult ar fi durat să scoată adevărul de la el dacă i-ar fi înfipt degetul mare într-unul dintre ochi şi i l-ar fi scos ca pe un ou fiert tare.

Jeff clipi des. Probabil că văzuse ceva pe faţa lui Ike care-l făcuse să creadă că ochiul său e în pericol să ajungă pe podeaua barului.

— Serios. Nu ştiu unde este. Dar… zise el.

— Dar ce? insistă Ike, continuând să-l privească fioros.

— Dacă a fost la petrecerea aia, probabil că n-a fost prima dată când a mers acolo. Sigur s-a mai întâlnit cu Mr. Get Down. Poate ştie el unde se află. Asta voiam să-ţi spun, zise Jeff.

Din sistemul audio al barului începu să se audă o altă melodie clasică, reorchestrată pe ritmuri de hip-hop. Ike se relaxă.

— Mulţumesc, zise el, după care se întoarse şi se apropie din nou de bar. Poţi să-mi mai dai un pahar cu apă? Şi hai să ne socotim şi cu consumaţia prietenului meu.

Tex veni către el şi-i întinse un bon şi un pix. Chiar îi spusese „prieten” lui Buddy Lee? Nu era tocmai convins că aceea era o descriere exactă a relaţiei lor. Uciseseră împreună un om, deci erau mai mult decât simple cunoştinţe, dar nu era convins că sunt deja prieteni. Ike semnă bonul, lăsă un bacşiş considerabil şi-şi folosi cardul de debit. Un bărbat negru şi înalt se aşeză la bar lângă el. Îşi

mângâie bărbuţa căruntă, străduindu-se să-şi menţină echilibrul pe scaunul înalt.

— Hei, zise Bărbuţă.

— Salut, îi răspunse Ike fără să se întoarcă.

— Ce mai faci? susură celălalt.

— Sunt bine, omule, răspunse Ike.

Privi în căutarea lui Tex, dar acesta lua o comandă masivă de la un grup de tineri cu aspect androgin, având părul vopsit în albastru, roz şi verde, care abia intraseră în bar.

— Ia uite la căprioarele alea de acolo! Mult prea tinere şi nebunatice, zise Bărbuţă.

Cuvintele i se rostogoliră din gură ca nişte bile de sticlă care cad de pe o masă.

— Îhî, zise Ike.

— Eu sunt Angelo, spuse celălalt.

Ike nu-i răspunse. Îşi băgă mâinile în buzunare şi începu să se legene înainte şi înapoi.

— Sunt simpatici, dar care-i şmecheria? Două ore de gemete pentru ce? Ca să plece a doua zi dimineaţă după ce s-au pişat pe colacul toaletei tale? zise Angelo.

Bărbatul se înclină periculos spre stânga înainte să se prindă de balustrada barului şi să se echilibreze. Ike se trase spre dreapta, îndepărtându-se de el.

— Eşti cu cineva? întrebă Angelo.

— Îmi plătesc consumaţia, omule. Atâta tot, zise Ike.

Vorbise cu buzele ţuguiate, transformând întreaga frază într-un singur cuvânt.

— Sigur, sigur, probabil că ai pe cineva. Eşti prea fain ca să fii singur, zise Angelo.

— Hei, Tex! Dă-mi bonul, omule! strigă Ike.

— Pleci deja? Mai stai puţin. Lasă-mă să-ţi ofer ceva de băut. Nu pleca. Îţi dau un pahar, insistă Angelo.

Bărbatul întinse mâna şi-o aşează pe antebraţul lui Ike.

— Ia-ţi nenorocitele astea de mâini de pe mine, zise Ike.

Cei doi bărbaţi de culoare de la celălalt capăt al barului îşi luară băuturile şi se mutară undeva mai departe, pe nişte fotolii. Tunetul din vocea lui Ike prevestea o furtună la care ei nu doreau să ia parte. Radarul lui Angelo nu părea însă la fel de sensibil la schimbările vremii.

— Stai, nu fi aşa! Eu doar vreau să te cunosc mai bine, şopti el.

Îşi mută mâna mai sus pe braţul lui Ike, până pe bicepsul de dimensiunea unei nuci de cocos.

— Ţi-am spus să iei dracului mâna de pe mine! zise Ike, apucându-l pe Angelo de pieptul cămăşii.

Scaunul de bar se prăbuşi şi începu să se rostogolească pe podea când Ike îl aruncă pe Angelo în peretele îndepărtat. De acolo căzu o poză în care Judy Garland purta melon şi frac. Îl lovi pe Ike în cap, dar acesta abia dacă observă. Lui Angelo i se roteau ochii în orbite, în timp ce Ike îl prinse mai bine şi-l ridică de la podea.

— Îmi pare rău, repeta Angelo fără să se poată opri.

Ike îl luă de la perete, însă doar ca să-l lovească din nou, de două ori mai tare. Angelo încercă să desfacă mâinile celuilalt de pe gâtul său, dar ar fi putut la fel de bine să se străduiască să desfacă Nodul Gordian.

— Ţi-am spus, fir-ar a dracului!, să nu mă atingi! urlă Ike.

Îl fixă pe Angelo cu mâna stângă, în timp ce trase în spate braţul drept. Grupul de puşti vopsiţi care tocmai intraseră în bar îşi scoaseră telefoanele şi începură să urle la ei în timp ce filmau înfruntarea.

La câteva secunde înainte să-l lovească cu pumnul, simţi nişte mâini puternice cum îl apucă de umeri şi nişte braţe care i se încolăcesc pe talie. Reuşiră să-l dezechilibreze. Îi dădu drumul lui Angelo şi se întoarse spre atacatori.

— Lăsaţi-mă în pace! mârâi Ike.

Se simţi împins în spate. Era condus spre uşă cu forţa unui taur furios. Simţi şi o a treia pereche de braţe cum intră în luptă. Era Chris.

Tex urlă la el să se liniştească, dar ar fi putut la fel de bine să încerce să îmblânzească un roi de viespi. Faţa lui Chris era un uragan de violenţă. Oare era prieten cu Angelo? Apăra onoarea tipului ăsta? Sau se enervase pur şi simplu? Ike ajunsese în punctul în care Chris şi prietenii săi se simţiseră în largul lor şi îi oferiseră ajutorul. Îl ajutaseră să vadă ce fel de om devenise Isiah. Unul bun, în a cărui viaţă Ike avusese o influenţă pasageră. Şi cum le răsplătise el bunătatea? Se luase de un beţiv singuratic. Ike îl văzu cu coada ochiului pe Buddy Lee cum fuge spre el. Tovarăşul său îl îmbrânci pe Chris şi se băgă între ei.

— Ce dracu', omule? strigă Buddy Lee.

Ike încetă să se mai zbată.

— Plec. Bine? Plec. Buddy Lee, vezi să-mi dea ăla cardul.

Tex îi dădu drumul. Un alt bărbat de culoare, care purta acelaşi tricou cu trei numere prea mici, îl prinse pe Chris care încerca să ajungă la Buddy Lee. Tex înşfăcă de pe bar cardul lui Ike şi i-l puse în mâini.

— Plecaţi dracului de-aici înainte să chem poliţia, zise el.

— Parcă spuneai că nu-ţi plac poliţaii, comentă Buddy Lee.

— Ieşi în mă-ta afară!

— Haide, şefule, să mergem înainte să apară garda, zise Buddy Lee.

Făcu câţiva paşi cu spatele înainte să se întoarcă pe călcâie şi să se îndrepte către uşă. Câţiva oameni începură să-l huiduie. Ike îl văzu pe Jeff cum îl priveşte de dincolo de bar.

— Îmi pare rău, murmură Ike.

Ştia că vorbele lui nu aveau să fie auzite din cauza hărmălaiei pe care o stârnise, dar îşi dorise să le rostească. Jeff clătină din cap şi preferă să privească în altă parte.

După patruzeci şi cinci de minute de tăcere pe autostradă, Buddy Lee opri în faţa casei lui Ike.

Motorul începu să tuşească şi să tremure. Ike puse mâna pe portieră.

— Despre ce-a fost vorba? La bar.

Ike deschise portiera, lăsând să intre în cabină o briză caldă. Vântul făcu să se agite câteva ambalaje goale de mâncare şi de gumă de mestecat, care fremătară printre picioarele lui Buddy Lee.

— I-am spus să nu mă atingă. Iar el nu m-a ascultat, zise Ike.

— Bine, îl aprobă Buddy Lee.

Rosti cuvântul ca şi cum ar fi vrut să spună mai multe.

— Asta ce vrea să-nsemne?

— Nimic. Doar că m-am uitat la tine în timp ce vorbeam cu doamnele alea. Mie mi s-a părut că doar te-a atins pe braţ.

— Şi ce importanţă are? Când îi spui cuiva să nu te atingă înseamnă că trebuie să asculte. Dacă am fi fost înăuntru şi ar fi făcut asta, ar fi ajuns să se uite la tavan ca un porc înjunghiat, zise Ike.

Buddy Lee îşi flexă degetele, iar celălalt privi prin fereastră.

Dar nu suntem înăuntru, nu-i aşa? gândi Ike. Întrebarea era a lui, dar în mintea sa o auzi rostită de Isiah.

Buddy Lee bătu uşor cu degetele în volan.

— Ţi-a cerut şi numărul de telefon?

— Las-o baltă, zise Ike.

Buddy Lee scoase un zgomot la jumătatea distanţei între un râset şi un oftat.

— Bine. Ai aflat ceva despre Tangerine înainte să te apuci să-l şifonezi pe Samuel L. Jackson Senior? întrebă Buddy Lee.

Ike se foi în scaunul său ca să-l vadă mai bine.

— Da. Probabil că a petrecut cu un producător muzical care-şi spune Mr. Get Down, zise Ike.

— Nu cred că asta scrie pe carnetul lui de şofer, zise vesel Buddy Lee. Păi şi când mergem să-l vedem pe tipul ăsta?

— O să te sun mâine-dimineaţă. Am nevoie de nişte somn, zise Ike.

— Bine, dar eşti sigur că nu vrei să vorbim despre…?

— Ţi-am spus că trebuie să dorm, repetă Ike.

Ieşi din camionetă şi trânti portiera.

— Daaa, ai nevoie să te legene cineva şi să treci la somnic, bebeluşule, rosti Buddy Lee foarte încet.

Dădu cu spatele pe alee, făcu la stânga şi se îndreptă spre ieşirea din fundac. La capătul acestuia se opri şi viră la dreapta. Porni radioul din care începu să se audă o melodie clasică de Waylon Jennings. Buddy Lee începu şi el să cânte şi trecu nepăsător prin faţa unui magazin părăsit de pe drumul 634, unde odinioară se vânduse momeală pentru pescuit. Nu dădu nicio atenţie vechiului Chevrolet Caprice care stătea în parcarea pustie. Câteva secunde mai târziu, două capete se iviră deasupra bordului.

— Crezi că ne-a văzut? întrebă Cheddar.

— Nu. E prea întuneric. Hai să-l sun pe Grayson, zise Dome scoţându-şi mobilul.

— Da, răspunse Preşedintele.

— Tipul alb l-a adus acasă pe cel negru. Ce vrei să facem acum? întrebă Dome.

— Rămâneţi acolo. Vedeţi unde se duce mâine-dimineaţă, zise Grayson.

— Vrei să stăm aici toată noaptea? Abia dacă e trecut de unşpe, spuse Dome.

— M-am bâlbâit cumva? Ieri trebuia s-o fi găsit pe fata aia! Ăştia doi ne vor duce direct la ea! strigă Grayson, iar Dome nu-i răspunse. Ce? Aveţi vreo problemă cu asta?

— Nu, dar ce ne facem cu Andy?

— O să ne ocupăm de chestia asta când o găsim pe curva aia, zise Grayson. Şi Dome…

— Da.

— Să nu-l pierzi cumva din ochi, pentru că altfel o să trebuiască să mă ocup şi de voi, încheie Grayson convorbirea.

Douăzeci şi cinci

Ike ştia că visează.

Visul juca undeva la graniţa amintirilor lui. El îşi face de treabă în jurul grătarului din curtea din spate, iar Isiah se învârte şi el pe acolo. E petrecerea pentru fiul său cu ocazia absolvirii facultăţii. Au venit invitaţi atât din partea lui cât şi a Myei. Prieteni de la locul de muncă al soţiei sale. Cei câţiva amici pe care Ike şi i-a făcut după ce a ieşit din închisoare. Cei mai mulţi sunt şi ei peisagişti. Câţiva furnizori. Doi tipi de la YMCA. Nu a venit nimeni din fosta lui gaşcă. Isiah încearcă să-i vorbească, dar Ike nu-l ascultă fiindcă ştie ce încearcă să-i spună şi nu vrea să audă. La fel ca întotdeauna când vine vorba despre lucrul acela.

Derek e şi el în vis. Cei doi se ţin de mână. Isiah îi spune că Derek nu e doar prietenul său şi că e foarte important pentru el. Ike se concentrează pe burgeri şi pe hotdog. Priveşte insistent cărbunii incandescenţi din tavă. Grăsimea care se scurge lent din carne şi apoi flăcările pe care le stârneşte când ajunge în jar. Ar face orice ca să nu se gândească la ce-i spune fiul său. Iar când el insistă, Ike se priveşte pe sine însuşi cum răspunde în singurul fel pe care-l ştie. Nu, de fapt asta nu e chiar adevărat. Răspunde în felul în care îi este cel mai uşor. Răstoarnă grătarul. Cărbunii zboară în toate direcţiile ca o explozie de confetti în flăcări. O bucată aterizează pe braţul lui Isiah. Va lăsa acolo o mică cicatrice, asemănătoare unui semn din naştere. Scena se scufundă în întuneric.

Pe urmă aude o cavalcadă de urlete, se întoarce şi vede capetele lui Isiah şi al lui Derek explodând într-o revărsare de sânge şi aşchii de os. Ike îşi deschise ochii.

Printre lamele jaluzelelor care acopereau fereastra dormitorului se strecurau fâşii înguste de lumină. Ike se ridică şi-şi atinse faţa cu ambele mâini. Obrajii îi erau umezi. Locul din pat al Myei

era gol. Probabil că se trezise în timpul nopţii şi mersese să se întindă lângă Arianna. În ultima vreme începuse să facă asta. Din când în când, Ike trebuia să-şi înfrâneze pornirea de a fi gelos pe fetiţa aceea în vârstă de trei ani. Îşi scoase picioarele din pat şi le aşeză pe covor. Îşi luă telefonul de pe noptieră ca să vadă cât era ceasul. Era şapte fără zece. Adormise aproape imediat după ce Buddy Lee îl adusese acasă pe la unsprezece. După ce fuseseră la bar. După ce îl izbise de perete pe tipul acela. Isiah n-ar fi avut mare lucru de zis despre situaţia aceea.

— Nu faci decât să-ţi proiectezi nesiguranţa cu privire la propria masculinitate, tată. Se numeşte supracompensare.

Aproape că-l putea auzi pe Isiah rostind cuvintele, cu sarcasmul său inconfundabil.

Se ridică în picioare. Nu-i plăcea să recunoască, dar Isiah ar fi avut dreptate. Când îl atinsese tipul acela, nu mai văzuse în faţa ochilor decât…

— Încetează! zise Ike cu voce tare.

Glasul îi răsună spart în liniştea matinală a casei. Îşi luă tricoul de pe jos şi şi-l trase peste cap. Încă purta blugii. Se îndreptă în jos pe scări şi intră în bucătărie. Porni cafetiera. În timp ce aceasta începu să clănţăne şi să bâzâie, se gândi la lucrurile pe care i le spusese Jeff Cel Cumsecade cu o seară înainte. Mr. Get Down. Tariq. El şi Buddy Lee ar putea să meargă şi să găsească vila aceea cu contraforturi ciudate şi să încerce să intre. Dar nu era convins că aveau să reuşească. Problema era că nici nu avea vreo altă idee care să se poată dovedi eficientă. Cafetiera îşi vedea de treaba ei, aşa că Ike se hotărî să deschidă ziarul. Soarele se ascunsese după nori. Bunica pensionară care le aducea ziarul în fiecare dimineaţă nu prea ştia să arunce. Ike se învârti în jurul gardului viu de lângă uşă până când descoperi ediţia de sâmbătă. Când se îndreptă de spate, văzu maşina soţiei sale cum se apropie pe drum.

Era urmărită de un Caprice galben, de culoarea bananelor coapte. Ea coti pe alee şi opri. Cealaltă

maşină îşi continuă drumul. Mya coborî ţinând în braţe o sacoşă mare de la Hardee's. Îşi ţinea buzele strânse, afişând o expresie îngrijorată, care o îmbătrânea cu zece ani. Se grăbi spre casă, spre el.

— Am fost să cumpăr ceva pentru micul dejun. Cred… cred că maşina aia m-a urmărit până la magazin şi înapoi. Ike, mi se pare că s-au ţinut în spatele meu, zise ea.

Vocea ei avea un ton îngrijorat care-i făcea lui Ike pielea de găină.

— Du-te înăuntru. Încuie uşa. Urcă la etaj cu Arianna. Să nu cobori până nu vin eu să te iau.

— Ike, ce se întâmplă?

— Du-te la etaj, draga mea, insistă bărbatul.

Mya îşi strânse sacoşa la piept şi se grăbi să intre. Ike ocoli casa şi ajunse la baraca din spatele acesteia. Trecu pe lângă sacul de box, luă o unealtă dintr-un cârlig şi se îndreptă înapoi spre faţa casei.

Fundacul în care trăiau era mai degrabă un drum lăturalnic. Nu se termina într-un sens giratoriu. Pietrişul de pe acostament se oprea pur şi simplu la mai puţin de un kilometru de casa lui. În afară de locuinţa lui Ike şi a Myei, aleea Townbridge mai găzduia alte cinci clădiri de diferite mărimi. Când se mutaseră ei aici, zona era considerată cea mai săracă din district. Pe urmă, nişte dezvoltatori inteligenţi plasaseră câteva case modulare ieftine în jurul lor, puseseră nişte pietriş pe un drum de pământ şi creaseră aleea Townbridge. Vecinii lor veneau şi plecau cu o frecvenţă alarmantă. Fiecare avea felul lui de a se îngriji de propria curte din faţă. Peluze tunse perfect se învecinau cu curţi pline de jucării şi de piese de automobil.

Ike se ghemui, ascunzându-se în dosul gardului său viu. Chevrolet-ul Caprice mergea pe un drum înfundat. Cel care o conducea trebuia să oprească, să se întoarcă şi să treacă din nou prin faţa casei lui. Ike strânse mai bine mânerul toporului pentru tufişuri. Era o unealtă veche, lustruită de timp. În vremurile dinaintea maşinilor electrice de tuns iarba, cu fire sau cu lame rotitoare, toporul pentru

tufişuri era folosit la tăierea buruienilor şi lăstărişului din locuri în care accesul se făcea cu dificultate, cum ar fi un şanţ sau un versant mai abrupt. Unealta consta într-un mâner lung şi plat, la care era ataşată o lamă lată şi curbată care se termina cu un vârf ascuţit. Semăna cumva cu o virgulă. Doar că virgulele nu sunt făcute din oţel şi nu au tăiş dublu.

Era foarte posibil ca persoana care o urmărise pe Mya până la magazin şi înapoi să fie un rătăcit căruia i se stricase GPS-ul de pe telefon. Genul de chestie care ţi se întâmplă atunci când maşinăria te anunţă că ai ajuns la destinaţie, deşi tu tocmai ai parcat într-un lan de porumb. Era posibil. Dar la fel de posibil era ca maşina aceea să aibă o legătură cu ceea ce se întâmplase la firma lui cu o zi înainte.

— Deci aşa vreţi să procedăm, da? îşi murmură Ike în barbă.

Auzi maşina înainte să o vadă. Iar când o văzu, îl recunoscu imediat pe şofer. Era unul dintre indivizii care-l însoţise pe vikingul blond pe care el fusese pe cale să-l decapiteze. Automobilul rula foarte încet, fiind evident că şoferul vrea să se orienteze. Ike ţâşni ca un glonţ din spatele tufişurilor. Din fugă, ridică unealta deasupra capului. Lama şuieră prin aer înainte să lovească geamul şoferului, pe care îl sparse de parcă ar fi fost o peliculă de gheaţă dintr-o dimineaţă de primăvară.

— La dracu', rahat! urlă Dome.

Piciorul îi alunecă de pe pedala de acceleraţie, fiindcă încercă să se bage sub volan. Cheddar îşi întinse mâna după pistolul de la centură, dar arma se agăţă în cataramă. Maşina continuă să ruleze, iar Ike îşi ridică din nou toporul.

— Dă-i bătaie! urlă Cheddar.

— Şi ce dracu' ţi se pare că încerc să fac? strigă Dome.

Ike lovi din nou. De data asta lama atinse luneta automobilului Caprice. Probabil că sticla fusese turnată prost, pentru că geamul explodă spre înăuntru, scăldându-i pe cei doi într-un şuvoi de

cioburi tăioase. Cheddar reuşi să-şi elibereze pistolul, dar, chiar în momentul acela, Dome acceleră puternic, ceea ce-l aruncă pe spate pe tovarăşul său, care apăsă din greşeală pe trăgaci. Cei doi bărbaţi strigară amândoi, asurziţi de tunetul pe care-l stârnise focul de armă. Dome simţi o adiere de glonţ pe lângă cap şi constată că proiectilul ieşise prin cupolă. Porni pe drum scuipând pietricele cu roţile din spate. Era acoperit de cioburi care semănau cu nişte bucăţele de gheaţă.

Ike văzu cum maşina ajunge la capătul aleii Townbridge cu şaptezeci de kilometri la oră şi coteşte pe şosea fără a încerca să încetinească.

Randy Hiers, vecinul lui Ike de la o depărtare de două case, ieşi pe treptele de la intrare. Purta un maieu şi nişte pantaloni de trening. Nu lucra nicăieri. Trăia dintr-o pensie pe caz de boală, pe care o încasa în urma unui accident de muncă despre care Ike era convins în proporţie de nouăzeci la sută că îl aranjase chiar el. Lui Randy îi plăcea să-şi orneze casa cu steaguri confederate şi pancarte „Don't tread on me”[12]. De fiecare dată când avea ocazia, îi înfiera pe imigranţii care veneau să profite de societatea americană. Ike nu credea că tipul e capabil să înţeleagă adevărata dimensiune a ipocriziei sale când vorbea despre profitori, deşi încasa o pensie de care nu avea nevoie cu adevărat.

— Ce dracu' se întâmplă acolo? strigă Randy.

Avea încrederea aceea în sine care însoţeşte majoritatea bărbaţilor mediocri. Îşi spuneau mereu că lumea e scoica lor. Dar nu-şi dădeau seama că aceasta se împuţise cu multă vreme în urmă.

— Nimic de care să-ţi faci tu griji, Randy, îi strigă la rândul său Ike, pornind spre casă.

— Păi, stai aşa puţin. Ce mama mă-sii? Ai ieşit să spargi geamurile unei maşini cu chestia aia… Chiar aşa. Ce unealtă e asta? întrebă el privind la topor.

Randy începu să clatine din cap ca un taur şi-şi continuă diatriba cetăţenească.

— Eu am copii în casa asta, Ike.

— Şi dacă vrei să-i vezi crescând, intri chiar acum în nenorocita ta de casă, zise Ike.

Nu aşteptă răspunsul lui Randy. Când ajunse în pragul uşii, o văzu pe Mya aşteptându-l deja acolo. Intră şi încuie în urma lui.

— Ike, ce naiba se întâmplă? întrebă Mya.

Era trasă la faţă. Ike sprijini toporul de cuierul de lângă intrarea principală.

— Crezi că ai putea s-o iei pe Arianna şi să stai câteva zile la sora ta? întrebă Ike.

Mya se apropie de el. Mâna îi pluti deasupra pieptului lui, dar fără să-l atingă.

— Ike, ce se întâmplă? întrebă ea din nou.

Folosise un ton blând, dar ferm. Ike se duse în bucătărie şi îşi turnă o ceaşcă de cafea. Se întoarse în sufragerie. Sorbi prelung.

— Îţi aduci aminte când ţi-am zis că eu şi Buddy Lee ne-am implicat în ceea ce i s-a întâmplat lui Isiah? întrebă Ike.

— Da, răspunse Mya.

— Cam aşa arată când eşti implicat. Sun-o pe sora ta şi vezi dacă poţi să stai acolo o vreme. Te rog, zise Ike înainte să mai ia o înghiţitură din cafea.

Douăzeci şi şase

Buddy Lee coti spre aglomerarea de containere şi inima aproape că-i stătu în loc. În faţa intrării era parcată o maşină Lexus aurie. Lângă ea stătea în picioare fosta lui soţie.

Buddy Lee trebui să rămână cu camioneta pe marginea drumului care şerpuia prin cartierul de containere.

De ce naiba a venit aici? se întrebă el în gând.

Simţi cum mâinile încep să-i tremure, iar convulsiile îi cuprinseră repede şi braţele. Îşi strânse şi îşi întinse degetele, iar asta îl ajută puţin. Se uită în oglinda retrovizoare. Femeia rămăsese în picioare, lângă maşina ei. Vântul îi umflase părul, care se transformase într-un halou. Bărbatul plescăi din buze şi coborî din camionetă.

Christine făcu câţiva paşi către el. Buddy Lee se sprijini de camionetă, lângă cârligul de tractare. Rămaseră unul în faţa celuilalt, părând că se pregătesc pentru un duel cu pistoalele. Însă armele lor erau cuvintele, iar precizia – mortală. Vântul se potoli, iar părul femeii i se reîntoarse pe umeri.

— Cred că te întrebi de ce sunt aici, zise ea.

Buddy Lee îşi împinse limba în buza de jos.

— Să ştii că mi-a trecut prin cap. Am crezut că data viitoare când te voi mai vedea va fi Ziua Judecăţii de Apoi.

Christine încercă să zâmbească, dar ochii ei continuară să nu arate niciun fel de veselie.

— Parcă nu credeai în Dumnezeu.

— Păi, nu cred. Dar cine ştie? Poate c-o să încerc să merg la biserică şi-o să-mi spun rugăciunile, zise Buddy Lee.

Christine pufni. Luminile din parc se aprinseră brusc, iar bărbatul văzu că fosta lui soţie are ochii umezi.

— Deci, ce s-a întâmplat? întrebă Buddy Lee.

— Putem să intrăm?

— Nu ştiu. Înăuntru nu e luxul cu care eşti tu obişnuită, zise bărbatul.

— E mai mare decât primul container pe care l-am avut împreună, remarcă femeia.

Referirea aceea la trecutul lor comun îl luă prin surprindere. După atâta vreme, crezuse că ea îşi îndepărtase din amintiri asemenea amănunte. Că ajunsese să creadă că anii petrecuţi împreună fuseseră un coşmar. În ceea ce-l privea, lui îi rămăsese senzaţia că timpul acela fusese un vis. Pentru el totul se reducea la nişte viziuni înceţoşate şi pe jumătate uitate despre o persoană şi un răstimp despre care din când în când se îndoia că existaseră cu adevărat.

— Bine, haide, zise Buddy Lee.

Christine îl urmă înăuntru. El se aşeză pe canapea, dar îşi dădu seama că-şi uitase cele şase beri în camionetă. Christine se aşeză în recliner.

— Vrei o bere? Pot să mă duc la maşină şi să aduc pachetul de şase pe care l-am cumpărat.

— Nu, mulţumesc. Să ştii că m-am gândit la ce mi-ai spus. Ştiu că pare că n-am ţinut la Derek, dar nu e aşa. Am stat nopţi întregi fără să dorm o clipă, rugându-mă ca el să se schimbe. Rugându-mă la Dumnezeu să mă facă să devin o mamă mai bună. Poate că dacă eu aş fi fost mai bună, el n-ar mai fi fost cum a fost. I-am greşit. I-am greşit în atâtea feluri… zise Christine, a cărei faţă era acum scăldată în lacrimi.

— Hei, hei! N-ai fi putut să-l schimbi pe Derek. Nimeni n-ar fi fost capabil de asta. Nu-ţi reproşa aşa ceva. Când am fost cu voi, am încercat şi eu, dar astăzi am ajuns să cred că el n-ar fi trebuit să se schimbe. Adică, dacă ar mai fi fost cu noi, chiar ar fi contat pentru tine cu cine se culcă în fiecare seară? Pentru că mie, unuia, nu mi-ar fi păsat deloc, zise Buddy Lee.

Simţi un nod în gât.

— Nu… nu ştiu. Adică, e drept, a fost fiul meu. Fiul nostru. Dar ceea ce făcea era greşit. Trebuie să

cred asta. Fiindcă dacă n-o fac, atunci toată relaţia mea cu el a fost o greşeală, zise Christine.

Femeia îşi puse pumnul în gură şi gemu.

— Chiar a fost o greşeală, Chrissy. Amândoi am făcut o mulţime de greşeli faţă de el. Nu era abominabil. Nu făcea sacrilegii. Era doar Derek. Şi asta ar fi trebuit să fie de-ajuns pentru amândoi, zise Buddy Lee.

Se surprinse folosind un ton de o blândeţe de care nu se mai crezuse în stare. Cel puţin, nu faţă de ea.

— Gerald n-ar fi de acord cu tine, zise Christine, ceea ce-l făcu pe Buddy Lee să mârâie.

— Ştiu că ţie s-ar putea să-ţi vină greu să crezi, dar marele Gerald Culpepper nu are dreptate întotdeauna, zise Buddy Lee.

Christine izbucni în râs. Hohotul sună însă mai degrabă ca un lătrat aspru. Bărbatul se scărpină în barbă.

— Ce-i?

— Ştii care-i lucrul care mi-a plăcut întotdeauna la tine? Eşti adevărat, indiferent ce se întâmplă în jurul tău. Nu e nimic prefăcut la tine. Ce-i în guşă, şi-n căpuşă. Uneori însă chestia asta a ta mă scoate din minţi, zise Christine.

Buddy Lee simţi cum se înroşeşte la faţă.

— Dacă aş fi putut să mă mai şi prefac din când în când, poate că am fi reuşit împreună, zise Buddy Lee zâmbind.

Însă Christine nu-i răspunse în acelaşi fel.

— Am plecat de la petrecerea de la mine de acasă, unde e prezentă o femeie cu care, sunt aproape sigură, soţul meu şi-o pune de două ori pe lună. E genul de adunare la care pe vremea când eram doar o fetiţă obişnuiam să visez că particip. Argintărie şmecheră. Farfurii adevărate. Niciun pahar de unică folosinţă. Două formaţii de muzicieni. Cea mai bună mâncare. Cea mai bună băutură care se poate cumpăra. Nu pişoarca aia pe care obişnuia s-o bea tăticuţ, zise ea, foindu-se în scaun. Stăteam lângă unul dintre cei mai bogaţi oameni din Virginia când acesta a spus o glumă

proastă despre motivul pentru care negrii au scule aşa de mari. Exact atunci, o servitoare de culoare mi-a dat un alt pahar de prosecco. Tatăl lui Gerald a râs atât de tare încât s-a înecat. Toate jigodiile alea superbogate au venit acasă la mine pentru a sărbători faptul că marele Gerald Culpepper renunţă la postul de judecător ca să candideze la cel de guvernator. Spune că-şi doreşte să ajute oamenii, continuă Christine cu o voce ezitantă. Iar eu nu mă puteam gândi decât la faptul că niciunul dintre cei de acolo n-ar fi dat nici măcar o ceapă degerată pe fiul meu. Pe copilaşul meu. Care zace în mormânt. Iar asta mă includea şi pe mine. Aşa că am plecat. Am venit să vorbesc cu singura persoană care ştie ce simt. Deşi ne-am urât unul pe celălalt, pe Derek l-am iubit, nu-i aşa? întrebă Christine.

Înainte ca Buddy Lee să poată răspunde, femeia începu să urle. Scotea strigăte puternice care zguduiau întregul container. Alunecă din recliner şi rămase pe jos. Pantalonii ei albi începură să adune mizerie din covorul lui Buddy Lee.

— Dacă nu l-aş fi abandonat, poate că ar mai fi fost în viaţă! Ai avut dreptate! E vina mea! hohoti Christine.

Lui Buddy Lee i se păru că sună ca un animal prins într-o capcană. I se zbârli părul pe ceafă. O parte a lui, cea care încă mai ţinea la ea – la naiba, o iubea – îl îndemna să se apropie. Îi spunea să-şi pună braţele pe umerii ei, să-i simtă mirosul şi să-i spună că nu-i adevărat. Nu era vina ei. Singura persoană responsabilă pentru ceea ce se petrecuse cu fiul lor era nenorocitul care apăsase pe trăgaci.

Dar nu se mişcă.

Fiindcă o altă parte a lui, cea care ştia că bucăţica din el care o mai iubea era doar o manifestare nostalgică şi prostească, era convinsă că femeia avea nevoie să se simtă în felul acela. Era necesar ca durerea să o atingă în locuri care nu puteau fi ocrotite de bani şi de statutul ei social. Îi întorsese spatele fiului lor. Iar el fusese crud şi distant. Trebuiau să-şi asume amândoi rahatul ăsta.

— Nu tu l-ai ucis, Christine, zise Buddy Lee într-un final.

Hohotele femeii începură să se liniştească, devenind din ce în ce mai stinse. Îşi cuprinse genunchii cu braţele şi-i aduse până la bărbie. Buddy Lee merse până în bucătărie şi luă două prosoape de hârtie. Le împături şi i le întinse fostei sale soţii. Femeia îşi şterse ochii şi nasul.

— O, Doamne, sunt un dezastru, Buddy Lee. Ştiai că m-a sunat cu două săptămâni înainte să se întâmple? I-am ignorat apelul. Nu puteam să vorbesc câtă vreme Gerald urma să intre în campanie cu agenda asta cu privire la persoanele homosexuale. Pur şi simplu n-am vrut să mă confrunt cu aşa ceva, zise ea oftând. Dar pe cine păcălesc? N-am avut niciodată chef să mă ocup de asta. N-am ştiut că avea să fie ultima oară când aş fi putut să-i vorbesc, Iisuse! zise Christine.

— Nimeni nu ştie niciodată când e ultima oară. Nu eşti singura care a făcut asta. Tocmai de aceea viaţa poate fi uneori atât de teribilă, zise Buddy Lee, făcând-o pe Christine să-şi ridice privirea către el.

— Te-au mai căutat de la poliţie? Au mai făcut progrese? întrebă ea.

— Da, m-au căutat. Dar nu ştiu dac-au mai avansat în anchetă, răspunse Buddy Lee.

— Ştii? Mă gândesc la ce-aş fi în stare dacă i-aş vedea în faţa ochilor. Pe cei care au făcut asta. Dar nu cred că se va întâmpla vreodată. Au mâinile pătate cu sângele băiatului meu, dar nu-i voi vedea pedepsiţi niciodată, zise Christine.

Începu din nou să plângă. Buddy Lee veni lângă ea. Privi în jos şi-i văzu corpul cum tremură şi se clatină. Îşi privi mâna cum se îndreaptă spre capul ei. În ultimul moment, şi-o retrase şi şi-o băgă în buzunar. Preferă să se aşeze lângă ea.

— Eu şi Ike, tatăl soţului lui Derek, am început să ne interesăm de chestia asta, zise Buddy Lee.

Nu se aplecase mai aproape şi nici nu-şi pusese braţul pe umerii ei. Vorbise pur şi simplu, privind drept înainte.

— Să vă interesaţi? Ce înseamnă asta? întrebă Christine.

— Încercăm să vedem dacă nu putem stârni un pic rahatul. O să mergem să vorbim cu un muzician şmecher. Vrem să vedem dacă ştie unde e fata care ne-ar putea lămuri de la ce a plecat toată nenorocirea asta, zise Buddy Lee.

Christine îşi ridică fruntea.

— Şi asta e tot ce faceţi, da? Vă interesaţi. Nu încercaţi să bateţi pe cineva, da?

Buddy Lee clătină din cap. Încă se pricepea când era vorba s-o mintă.

— Nu. Tot ce vrem e să aflăm adevărul.

— Nu vreau să mai moară nimeni, zise Christine.

— N-o să moară, o asigură Buddy Lee.

Asta dacă nu ne referim la cei care i-au ucis pe băieţi.

— Te cunosc, Buddy. Ai un temperament al dracului. Nu l-ai putut controla niciodată, zise Christine.

— Pe tine nu te-am atins. Deloc.

— Nu, n-ai făcut-o. Dar i-ai rupt mandibula unchiului meu.

— Mi-a spus că sunt un gunoi alb şi apoi m-a scuipat. Ce era să fac? Să-i ofer un masaj profesionist şi să dau foc la o lumânare parfumată? întrebă Buddy Lee.

Christine începu să râdă. De data aceasta era altceva. Miere dulce pentru sufletul său.

— Întotdeauna ai ştiut să mă faci să râd. Deci, când mergeţi să vorbiţi cu…? Cum i-ai spus? Un muzician şmecher? întrebă Christine.

— Te-am făcut să râzi. Te-am făcut şi să plângi. Şi pe tine şi pe Derek, zise Buddy Lee, umflându-şi obrajii şi expirând prelung. Probabil mâine mergem să vorbim cu el. Cred că astăzi Ike are nevoie de o pauză. Am lucrat destul de tare.

Am tot mers încoace şi-ncolo, rupând degete, răsturnând torturi false şi am ajuns să prefacem un tânăr în bălegar. Pe urmă am stârnit o bătaie într-un bar de gay. Rahat, Ike are nevoie de o pauză?

Adevărul e că suntem amândoi bătrâni şi obosiţi ca naiba. Şi eu am nevoie de un răgaz, la fel de mult ca şi el, gândi Buddy Lee.

Plescăi uşor din limbă.

— Uite ce e, ce ţi-am spus ieri, la mormânt… N-am vorbit serios.

— Ba da! Chestia cu tine, Buddy Lee Jenkins, e că nu ai nicio problemă să arăţi oamenilor ce rahaţi sunt ei cu adevărat, zise Christine, trecând fără să vrea la accentul fetei din Red Hill.

Buddy Lee izbucni în râs la rândul lui.

— Ai voie să foloseşti cuvinte din astea în centru? întrebă Buddy Lee.

Christine se ridică de pe covor. Îşi scutură turul pantalonilor, iar Buddy Lee îi privi mâinile cum se mişcă în sus şi în jos pe fesele ferme.

— Nu mai locuim în centru. Ne-am mutat acum trei ani în cartierul King William. Avem o grădină mare şi suntem destul de singuri pe acolo, aşa că nu-i pasă nimănui cum vorbesc.

Îşi şterse din nou ochii înainte să strângă în pumn prosoapele de hârtie şi să şi le bage în buzunar.

— Cred că ar trebui să plec, zise Christine, iar Buddy Lee o aprobă din cap.

— De ce ai venit până aici? Nu credeam că mai ştii unde locuiesc, zise bărbatul.

— Ultima dată când am venit în Red Hill, lucrurile au fost memorabile, zise Christine.

— Derek fugise de acasă şi făcuse autostopul pe I-64 până aici. Dacă nu mă înşel, cred că soţul tău m-a ameninţat că mă bagă într-o celulă atât de adâncă încât va trebui să mă urc pe o scară ca să-l pup în fund pe Diavol.

— Asta a fost înainte să-i dai un cap în gură, Buddy Lee.

— Are o gură mare. E o ţintă uşoară. Şi, oricum, nu mi-a plăcut deloc cum îl atingea pe Derek. Şi nici cum tu n-ai spus nimic despre asta, zise Buddy Lee.

Indiferent ce magie funcţionase între ei până atunci, aceasta se sparse atât de evident încât

bărbatului i se păru că poate vedea fracturi în aerul dintre ei.

— Trebuie să plec, zise Christine.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare.

— Cred că mi-am dorit să mă convingi că n-am fost o mamă atât de rea pe cât cred eu că am fost, zise Christine.

Deschise uşa, iar Buddy Lee auzi greierii cum îşi cântă iubirea din depărtare. Femeia se opri în prag.

— Şi chiar crezi că o să afli cine a făcut asta? întrebă Christine.

Bărbatul o fixă cu privirea. Nu vedea în ea reprezentantul acelei părţi a elitei sistemului politic din Virginia. Pentru el, ea rămăsese fata cu ochi albaştri pe care o întâlnise la o petrecere cu atâta vreme în urmă.

— O să-mi dedic restul vieţii mele de rahat lucrului ăstuia, zise Buddy Lee.

— Recunosc genul ăsta de vorbe, spuse Christine.

Femeia păşi în noapte şi închise uşa în urma ei. Buddy Lee începu să cânte:

— „Şi curând vor veni ca să-l jelească, astăzi a încetat s-o mai iubească”…

Vocea lui Buddy Lee se gâtui în timp ce cânta vechea melodie a lui George Jones. Fredona încet şi blând, dar cuvintele i se părea că-l taie şi-l împung cu vârfuri de fier.

Douăzeci şi şapte

Luni dimineaţă, Ike se trezi la ora şapte. Casa era mai liniştită decât de obicei. Mya şi Arianna merseseră să stea la sora soţiei lui o bucată de vreme. Îşi luă telefonul şi o sună pe Jazzy.

— Alo?

— Jazz, eu sunt.

Somnul din vocea femeii se evaporă imediat.

— Hei, ce-i…? Ce s-a întâmplat?

— Mă întrebam dacă vrei să vii la muncă azi. I-aş putea aduna pe băieţi şi să mergem la câteva dintre lucrările pe care le-am amânat vineri şi sâmbătă, zise Ike.

De la celălalt capăt al firului nu se auzi nimic.

— Jazz?

— Nu ştiu dacă sunt pregătită să mă întorc, spuse ea.

— E bine şi aşa. O să merg să-i iau pe băieţi la nişte lucrări mai mici şi când o să te simţi pregătită…

— Nu sunt convinsă că o să mă mai întorc vreodată, zise Jazzy.

Ike îşi luă telefonul de la ureche şi îl puse cu ecranul pe frunte.

— Ike, m-ai auzit? întrebă femeia, făcându-l să ducă din nou aparatul la ureche.

— Da, te-am auzit, Jazz.

— Îmi place să lucrez pentru tine, dar Marcus are dreptate. Cine ştie când o să apară din nou nenorociţii ăia?

— Te înţeleg, Jazz. Îmi pare rău că te-am pus într-o asemenea situaţie, zise Ike.

— O să-l trimit pe Marcus să-mi strângă lucrurile de pe birou, dacă eşti şi tu de acord, zise Jazzy.

— Desigur, o aprobă Ike.

— Eşti supărat?

— Poftim? Nu. Te înţeleg. N-ar fi trebuit să te bag şi pe tine în rahatul în care am intrat eu însumi.

— Cum adică ai intrat tu însuţi? Ce se întâmplă, Ike? întrebă Jazzy.

— Nu-ţi face tu griji, zise Ike cu o asprime neintenţionată în glas. Adică nu e ceva care să te îngrijoreze. Totul e bine.

Jazzy nu vorbi o bucată bună de vreme.

— Indiferent care e situaţia, nu lăsa ca ea să-ţi dărâme tot ce-ai construit. Eşti o persoană mai bună decât nenorociţii ăia de motociclişti, zise Jazzy.

Ike auzi un tremur în vocea ei şi se gândi că femeia e pe punctul de a izbucni în lacrimi.

— N-o s-o las, Jazz. Şi spune-i lui Marcus că ar face bine să se comporte ca lumea cu tine, fiindcă altfel trec pe la el, zise Ike.

— O, şefu', el e bine. Cred că ar trebui să mă trezesc şi eu. Şi să încep să-mi caut o slujbă nouă.

Ike îşi muşcă buza de jos. Jazzy lucrase la firma lui încă de când terminase liceul, cu cinci ani în urmă. Nu numai că ajunsese să se bazeze pe ea, dar o şi plăcea. El, unul, dacă-şi mijea ochii foarte tare şi se ruga simultan la Dumnezeu, Allah şi Krişna, ar fi putut uneori să ţină contabilitatea pe computer. Jazzy cunoştea la perfecţie sistemul. Avea să aibă nevoie de timp pentru a găsi pe cineva în locul ei. Ba chiar de foarte mult timp, dacă îşi dorea o persoană compatibilă cu ritmurile sale circadiene.

— Să ştii că, dacă te răzgândeşti, uşa e mereu deschisă, zise Ike.

Simţea un nod cum se încăpăţânează să-i crească în gât.

— Am reţinut. Ike, să ai grijă, da?

— O să fiu mai precaut decât o mâţă cu coada lungă într-o încăpere plină de balansoare, zise Ike.

— Cred că asta e prima dată când te aud făcând o glumă. Mă refer la una bună. Cred că mai bine închid acum, zise Jazzy.

— Bine, pa.

— Pa, zise şi Jazzy, încheind convorbirea.

Ike se bătu uşor cu telefonul în frunte. Fata nu-i era tocmai ca o fiică, dar în anii aceia se apropiase mult de postura aceea.

— La dracu'! zise el.

Se ridică şi-şi luă o cană cu cafea. Îi pierise cheful să mai meargă la muncă. Ar fi putut să-şi ia încă o zi de concediu şi să meargă abia a doua zi de dimineaţă, din moment ce de-acum el trebuia să scrie ordinele de deplasare şi toate conturile în care se făceau plăţi.

O oră mai târziu, în timp ce sorbea a treia cană de cafea, auzi o bătaie în uşă.

Ike îşi lăsă cana pe masă şi merse la dulapul din holul care ducea spre scări. Luă de acolo ranga pe care o ascunsese după întâlnirea cu tipii din maşina Caprice. Bucata de fier, care avea doar treizeci de centimetri şi grosimea de un ţol, era grea ca un ciocan. Ike merse la uşă şi privi prin ochiul de sticlă încastrat în ea.

— Ah, la naiba! zise el.

Deschise uşa. Buddy Lee intră în casă, ţinând în mână o sacoşă de la Hardee's.

— Mă bucur că te-am prins înainte să pleci la muncă. Am adus biscuiţi, zise el.

— Ar fi trebuit să suni mai întâi, zise Ike.

Buddy Lee privi bucata de fier din mâinile tovarăşului său.

— Măi să fie, cred că-i urăşti din tot sufletul pe Martorii lui Iehova, zise el.

Ike se gândi că începea să se obişnuiască încet-încet cu încercările lui Buddy Lee de a fi simpatic. Nici măcar nu mai simţi nevoia să-şi dea ochii peste cap.

— Am avut nişte musafiri sâmbătă, îl informă Ike.

Buddy Lee se opri brusc, în timp ce celălalt închidea uşa.

— Rasa?

— Da. Doi tipi într-o maşină galbenă au urmărit-o pe Mya până acasă, zise Ike.

— Şi te-au văzut? întrebă Buddy Lee.

— Da. Le-am spart geamurile cu un topor, spuse Ike.

Buddy Lee se sprijini de perete.

— Păi nu mi-ai spus că ai sărit şi cu o macetă la ei? întrebă Buddy Lee.

— Ba da.

Celălalt se îndepărtă de perete şi merse în bucătărie. Se aşeză la masă, iar Ike i se alătură.

— Ai tu o chestie cu obiectele ascuţite, nu? Iisuse! Mă mir că, dac-au fost ei, casa asta mai e în picioare, zise Buddy Lee.

Scoase un biscuit din sacoşă şi îl puse pe masă în faţa lui Ike. Acesta îl luă în mână, muşcă şi continuă să vorbească în timp ce mesteca.

— Am trimis-o pe Mya împreună cu fetiţa să stea o vreme la sora ei. Până se termină toate astea, zise el.

— E bine. Copilul ăla nu trebuie să fie amestecat în ce facem noi. Dar soţia ta cum a reacţionat? Fiindcă a trebuit să plece de acasă…

— N-a spus-o cu voce tare, dar cred că vrea ca noi să îndreptăm lucrurile. Indiferent ce înseamnă asta. Ştii, să-i văd apărând la firmă e una, dar aici, la mine acasă, e cu totul altceva. Asta nu că înainte n-ar fi fost o chestie serioasă. Dar, până acum, dacă s-ar fi întâmplat ceva aiurea, aş fi fost implicat doar eu. Când i-am văzut însă trecând prin faţa casei mele…

Ike lăsă propoziţia să atârne în aer.

— E cu totul altceva, zise Buddy Lee.

— Da.

— Dacă vrei să te retragi, să ştii că te înţeleg. N-am să-mi schimb părerea despre tine, zise Buddy Lee.

— Ne-am implicat prea mult deja, vorbi Ike scuturând din cap. Trebuie să mergem înainte, nu avem de ales.

— Maică-mea obişnuia să spună lucrul ăsta, chicoti Buddy Lee.

— Iar eu îmi amintesc că am auzit vorbele astea de la bunicul meu. M-a crescut împreună cu bunica. S-au străduit cât au putut. Le-am scos câţiva peri albi, zise Ike.

— Mama mi-a spus că atunci când era însărcinată s-a rugat să aibă un băiat. Iar după ce m-am născut, s-a rugat să am discernământ, zise Buddy Lee cu un zâmbet poznaş.

Lui Ike i se păru că distinge multă suferinţă în dosul surâsului aceluia, dar se gândi că nu e persoana potrivită care să discute despre asta cu Buddy Lee.

— Păi, crezi c-o să avem nevoie de mai mult decât bucata aia de oţel-beton, nu? Fiindcă fratele meu vitreg, Chet, poate să ne facă rost de nişte chestii.

Ike se încruntă.

— Pot să-mi iau şi singur o armă dacă am nevoie. Suntem în Virginia. Se vând aproape la fiecare dugheană.

— Hei, Ike, nu te supăra, dar să ştii că Rasa Pură nu e tocmai un club de socializare. Dacă se hotărăsc să se întoarcă şi să dea foc la casa asta, vei avea nevoie şi de altceva în afara uneltelor din gospodărie.

— Lucrezi pe bază de comision sau ceva? întrebă Ike.

— Bine, bine, a fost doar o sugestie. Mă gândesc că, data viitoare când vin, ai putea să arunci cu o furcă în ei. Dar, în altă ordine de idei, cum ajungem la producătorul ăla? Dacă e aşa de şmecher cum spui, nu cred că ne putem duce să-i batem pur şi simplu în uşă, zise Buddy Lee.

— L-am căutat pe net noaptea trecută. Nu pot să dau de adresa lui. M-am uitat la articolele din presa online. Toate spun că locuieşte în zona metropolitană Richmond.

— Rahat, zise Buddy Lee.

— Da.

Buddy Lee bătu din picior, iar sunetul stârni ecouri în toată bucătăria.

— Stai puţin. Băiatul ăla de la magazinul de torturi a spus că au lucrat pentru producător, zise Ike.

— Da. Cred că acolo s-au întâlnit Derek şi Tangerine, îl aprobă Buddy Lee.

— Bun. Deci ei ar trebui să aibă adresa, nu-i aşa? continuă Ike.

— Da, dar nu vor vrea să ne-o dea. Tocmai am fost pe-acolo şi le-am răsturnat torturile, argumentă Buddy Lee.

— Tu ai făcut asta, zise Ike.

— Indiferent cum stau lucrurile, nu cred că suntem în fruntea listei lor de prieteni, zise Buddy Lee.

— Dar nici nu trebuie să fim. Am o idee.

Ike îşi scoase telefonul şi sună la brutărie. Se auziră doar două apeluri înainte să răspundă o voce plăcută de femeie.

— Carrie la telefon. Cum vă pot face o zi minunată? întrebă ea.

Ike îşi îngroşă vocea şi începu să rostească mai apăsat. Mya denumea felul acela de a vorbi ca fiind „glasul de vorbit cu oameni albi şi bogaţi”. O folosea atunci când trebuia să se înţeleagă la o lucrare pe o proprietate imensă şi ostentativă sau într-un condominiu aflat pe malul râului.

— Alo, sunt Jason Krueger, asociat al lui Tariq Matthews. Cred că dumneavoastră îl cunoaşteţi ca fiind Mr. Get Down. Ei bine, cu câteva luni în urmă, firma dumneavoastră a organizat o petrecere acasă la domnul Matthews, iar el a fost atât de mulţumit încât ar vrea să apeleze din nou, fiindcă în curând vom avea un alt eveniment. Este însă foarte ocupat şi ar dori să discute despre meniu cu unul dintre asociaţii dumneavoastră. Chiar astăzi, dacă este posibil.

Buddy Lee îşi acoperi gura cu antebraţul ca să-şi înăbuşe râsul.

— Vai, chiar azi? Suntem foarte aglomeraţi. N-am putea s-o facem mâine? Aş fi mai mult decât bucuroasă să vin personal acolo, zise Carrie.

Ike inspiră adânc şi apoi suflă aerul prelung, ca şi cum ar fi oftat de frustrare.

— E bine şi mâine, aşa cred. Aţi putea veni în jur de unu? Şi mai aveţi adresa? întrebă Ike.

— Da, sigur că da, zise Carrie.

— Puteţi să mi-o citiţi, vă rog? Vreau să mă asigur că este cea corectă, spuse Ike.

— Bineînţeles. Şoseaua Lafayette, 2359, Richmond, Virginia. Nu-i aşa? întrebă Carrie.

— Da, e bine, zise Ike şi întrerupse convorbirea.

— A fost mult prea uşor, zise Buddy Lee.

— Partea mai grea abia acum urmează. Va trebui să punem mâna pe el, spuse Ike.

— Şi cum o să procedăm dacă nu reuşim? întrebă Buddy Lee.

— Eu mai am o idee, dar e una DEFCON-5. Hai s-o luăm cu începutul, zise Ike.

Zece minute mai târziu se aflau în camioneta lui Buddy Lee, îndreptându-se spre autostradă.

Douăzeci şi opt

Buddy Lee coti pe Şoseaua Lafayette şi se opri încet. În faţa lor era ghereta unui paznic, plasată la mijlocul unui drum cu două benzi. Acesta ducea într-o subdiviziune a cartierului. De fapt, „subdiviziune” nu era un cuvânt tocmai potrivit. Dincolo de ghereta paznicilor se vedeau doar şase case. Fiecare dintre ele avea o curte în faţă şi una în spate, de mărimea unei jumătăţi de teren de fotbal.

— Contraforţi, zise Ike.

— Ce? întrebă Buddy Lee.

— A treia casă de pe stânga. Aia mare cât curul meu. Are contraforţi.

— Şi ce dracu’ sunt contraforţii ăştia? întrebă Buddy Lee.

— Nu-ţi bate capul. Vezi că vine paznicul.

Spre camionetă se îndrepta un bărbat negru masiv, care ţinea într-o mână un clipboard iar în cealaltă o staţie de emisie-recepţie. Ike se gândi că era unul dintre cele mai nasoale lucruri pe care i le poţi da cuiva. Fusese adeseori la mila unor tipi care foloseau aşa ceva. Puteau să te ţină în afara unei proprietăţi private sau să te urce într-un autobuz spre închisoare. Dă-i unui om un clipboard şi el îşi va arăta adevărata natură. Paznicul ciocăni în geamul lui Buddy Lee, iar acesta îl coborî puţin.

— Bună ziua, domnule. Pe cine aţi venit să vedeţi astăzi? întrebă paznicul.

Buddy Lee se strădui să-i ofere cel mai frumos zâmbet al său.

— Da… domnule… am venit să vorbim cu domnul Matthews. Noi suntem… aici ca să luăm nişte mobilă pe care dumnealui o donează… zise Buddy Lee.

— Cum vă numiţi, domnule?

— Buddy Lee Jenkins.

Paznicul verifică pe clipboard-ul său.

— Îmi pare rău, domnule. Nu văd numele dumneavoastră pe lista mea.

— Sună-l şi spune-i că vrem să vorbim cu el despre Tangerine şi nu plecăm de aici până n-o facem, zise Ike.

Paznicul dădu să spună ceva, dar se răzgândi. Preferă să înceapă să vorbească în staţia de emisie-recepţie. După un dialog scurt, punctat de foşnetul unor paraziţi, bărbatul arătă către a treia casă de pe dreapta.

— Domnul Matthews spune să mergeţi, îi informă paznicul.

Ike văzu în oglinda retrovizoare un BMW argintiu, condus de o femeie care avea cea mai severă coafură tip „vreau-să-vorbesc-cu-şeful" pe care o văzuse vreodată. Trecu pe lângă ei cu aproape şaizeci de kilometri pe oră, de parcă ar fi avut în portbagaj nişte pui de dalmaţieni de care avea nevoie ca să-şi facă un palton.

— Mulţumesc, şefule, zise Buddy Lee.

Paznicul le făcu din mână când trecură pe lângă ghereta sa.

— Mă miră că a mers, zise Buddy Lee.

— Faptul că am pomenit-o pe Tangerine i-a atras atenţia, zise Ike.

— Da, s-a aruncat ca şalăul pe momeală, continuă Buddy Lee.

Un acces brusc de tuse îi zgudui corpul şi îl forţă să se sprijine de volan cu o mână peste gură.

— Hei! Eşti bine? întrebă Ike.

Buddy Lee îl aprobă din cap şi tuşi din nou. Se dădu pe spate şi bâjbâi în suportul pentru pahare după un şerveţel. Îşi şterse gura şi apoi mâna.

Ike observă pe şerveţel câţiva stropi de spută roz. În pofida minciunilor tovarăşului său, îşi dădu seama că acesta nu era nici pe departe „bine".

— Trebuie să mă las de fumat, zise Buddy Lee.

— Dar nu te-am văzut cu vreo ţigară în gură.

— Atunci, la naiba, poate ar trebui să mă apuc.

Începură să meargă pe drumul cotit care străbătea bucata aceea de cartier. Ike observă că fiecare dintre case avea un zid din cărămidă sau din piatră de râu, în care era încastrată o poartă neagră de fier forjat.

Toate peluzele erau îngrijite perfect. Pe mijlocul drumului erau plantaţi arţari, din şase în şase metri. Buddy Lee trase pe aleea din faţa celei de-a treia case şi se opri la poartă. Ike auzi un bâzâit ca de insectă, iar porţile negre se deschiseră precum aripile unui fluture. Intrară în curte, iar Ike simţi un fior pe şira spinării când porţile se închiseră în urma lor. Sunetul încuietorii îi trezea amintiri neplăcute.

Buddy Lee continuă să ruleze pe aleea cu pietriş până când ajunse undeva în partea dreaptă a zonei circulare din faţa casei. Lângă treptele masive care duceau spre intrare era parcat un SUV Mercedes-Benz. Buddy Lee scoase din viteză şi opri motorul.

Din căsoiul imens ieşiră patru dulapuri umblătoare, însoţite de un tip de culoare, al cărui păr era împletit în nişte codiţe elaborate. Purta o bluză de trening de un verde-deschis şi un pandantiv imens de aur, care atârna de un lanţ lung. Ike se gândi că bijuteria aceea cântărea probabil mai mult decât tipul care o purta.

Cei doi se dădură jos din camionetă şi se opriră unul lângă celălalt în faţa celor cinci. Ike îi privi şi i se păru că fuseseră teleportaţi cumva într-un clip video rap realizat fără imaginaţie.

— Controlează-i, zise tipul cu codiţe.

Ike şi Buddy Lee îşi ridicară braţele. Puteau accepta să fie percheziţionaţi dacă asta îi aducea mai aproape de Tangerine. Una dintre namile îi pipăi de sus şi până jos. Dibui cuţitul lui Buddy Lee şi i-l scoase din buzunar.

— Ăsta e pentru curăţat mere, zise el.

Tipul, care făcea în mod clar parte din echipa de securitate a lui Tariq, ridică briceagul până în faţa ochilor.

— E o chestie de-a dreptul antică, zise el, după care băgă arma în propriul buzunar.

— Cuţitul ăla a fost al bunicului meu. Ţi-aş fi recunoscător dacă mi l-ai da înapoi, zise Buddy Lee.

— O să-l capeţi înainte să pleci, zise agentul de pază.

Se lăsă o tăcere lungă, care păru că durează minute întregi, într-un târziu, Ike se hotărî să vorbească.

— Cunoşti vreo fată pe nume Tangerine? Încercăm să dăm de ea. E posibil ca ea să ştie cine ne-a ucis băieţii, zise Ike.

Bărbatul cu bluză de trening, despre care Ike presupunea că era Tariq, nu păru să bage în seamă întrebarea. Îşi scoase un joint mic din buzunar şi îl băgă în gură. Agentul de securitate cel mai apropiat de el i-l aprinse cu o brichetă de aur. Tariq trase cu sete, aşteptă şi apoi lăsă fumul să-i iasă pe nări. Buddy Lee se băgă şi el în vorbă.

— Nu vrem să-i facem niciun rău. Dorim doar să aflăm ce s-a întâmplat.

Tariq rămase în continuare în expectativă.

— Uite ce e, cineva s-a urcat pe fiul meu şi i-a băgat două gloanţe în cap. Vreau doar să aflu cine a fost şi eu… noi… credem că Tangerine ne-ar putea ajuta să aflăm.

Nimic.

— Vorbeşti englezeşte? întrebă Buddy Lee.

Nu încercă defel să-şi ascundă frustrarea. Tariq trase din nou prelung din ţigară, apoi şi-o scoase din gură şi o folosi ca pe un fel de arătător în timp ce vorbea.

— Uite care-i treaba, băi, Sare şi Piper. Voi doi o să încetaţi s-o mai căutaţi pe Tangerine. O să mergeţi acasă şi n-o să mai faceţi dracului nimic. O s-o lăsaţi în pace pe Tangy. Asta e o ofertă unică şi nenegociabilă. O s-o acceptaţi exact în termenii ăştia, fiindcă altfel o să-i pun pe băieţii mei să vă îndoaie, să vă bage într-un plic şi să vă trimită prin poştă înapoi în locul de unde aţi venit, zise Tariq.

Buddy Lee trase cu ochiul la Ike, care îl privi la rândul său. După câteva secunde, îşi întoarse din nou atenţia spre Tariq.

— Ţi-am spus că nu vrem să-i facem niciun rău. Doar să vorbim, zise Ike.

Pronunţase cuvintele într-o manieră măsurată. Cei patru agenţi de pază îi înconjuraseră deja. Aerul

dintre ei părea să se fi încărcat brusc cu electricitate, de parcă s-ar fi apropiat o furtună cu tunete şi fulgere. Tariq rămăsese lângă treptele masive de piatră.

— Fraiere, nu pari să înţelegi ce ţi-am zis, zise Tariq, făcând un gest ca şi cum ar fi vrut să-l împuşte.

— Am pus-o, şopti Buddy Lee.

Agenţii de pază începură să se apropie. Doi pentru Buddy Lee, doi pentru Ike. Cei care îl luară în primire pe Ike veniră către el cu mişcări bruşte, precise. Loviturile lor de pumn erau studiate, bine ţintite şi rău intenţionate. Ike primi de la unul dintre ei, un afro-american cu tenul ceva mai deschis, cu o tunsoare în formă de creastă, o lovitură într-un rinichi, care-l făcu aproape să cadă din picioare. Ike prinse însă braţul drept al bărbatului şi-şi înfipse degetul mare în gâtul acestuia, ţintind mărul lui Adam.

Tipul se dădu în spate, ducându-şi ambele mâini la gât, moment în care partenerul său, un negru cu o tunsoare mini-afro, îl lovi pe Ike în tâmplă cu un pumn care avea aproximativ dimensiunea unui ciolan de porc. Ike încercă să-şi sprijine bărbia în piept, dar încasă lovitura în plin. În timp ce se străduia să-şi recapete echilibrul, Mini-Afro execută o lovitură cu piciorul prin întoarcere, care teoretic viola legile fizicii, având în vedere dimensiunile atacatorului.

Îl prinse pe Ike chiar în plexul solar şi-l făcu să simtă un val de spasme de parcă ar fi fost electrocutat. Făcu doi paşi în spate şi se sprijini de camionetă. Celălalt atacator îşi revenise cumva şi se apropie de el din stânga. Acţionând pur şi simplu din instinctul educat în sutele de bătăi de stradă la care participase, Ike înşfăcă portiera, o deschise brusc şi îl izbi astfel pe tipul mai deschis la culoare. Marginea de jos îl lovi în fluierul piciorului, ceea ce-l făcu să cadă într-un genunchi, de parcă ar fi vrut să ceară pe cineva în căsătorie. Mini-Afro îl prinse pe Ike descoperit şi îi aplică doi pumni în

barbă, făcându-l să vadă stele verzi. Se aruncă mârâind spre Mini-Afro. Cei doi se ciocniră ca doi cerbi care se luptă. Ike îşi înfăşură piciorul în jurul celui al adversarului şi execută o aruncare peste şold. Căzură la pământ într-un ghem de braţe şi picioare şi pumni. Tipul mai deschis la culoare se ridicase în picioare, iar acum ţinea în mână un baston telescopic.

Ike ajunsese deasupra lui Mini-Afro, pe care îl lovi întâi cu un croşeu de dreapta şi apoi cu cotul. Bărbatului i se afundă nasul în faţă, ca o meduză strivită pe plajă. Şuvoaie de sânge începură să-i curgă din nări în gură. Ike continuă să-l lovească. Doi pumni zdraveni închiseră ochiul stâng al agentului de pază. Pe urmă, lumea lui Ike explodă de parcă în apropiere ar fi fost detonată o bombă nucleară. Simţi o durere atât de intensă încât crezu că e pe cale să vomite. Celălalt adversar făcu un pas în spate şi-l lovi din nou cu bastonul. Ike se rostogoli de pe Mini-Afro. Agentul rămas în picioare călcă pe rotula partenerului său din dorinţa de a ajunge mai repede la Ike, care văzu namila cum se pregăteşte să-l lovească din nou cu bastonul. Arma îi aducea aminte de cele folosite de gardienii de la Coldwater.

Ike era întins pe spate. Putea simţi căldura asfaltului prin tricou. Durerea din ceafă era ca şi cum i-ar fi strâns cineva a doua şi a treia vertebră cu un cleşte.

Atacatorul ajunsese aproape deasupra sa. În loc să încerce să-l lovească în faţă cu piciorul, mişcare la care celălalt se aştepta probabil, Ike izbi în lateralul genunchiului cu toată forţa care-i mai rămăsese. Nu auzi pârâitura la care sperase, ci doar un urlet jalnic. Tipul mai albicios se prăbuşi pe aripa camionetei. Bastonul îi scăpă din mână atunci când încercă să se prindă de maşină ca să nu cadă la pământ.

Ike se ridică în picioare. Cu o mişcare fluidă îl pocni pe Mini-Afro într-un rinichi şi apoi îl izbi cu capul deasupra ochiului stâng. Lovitura îi provocă,

probabil, tot atâta durere ca şi adversarului său, dar se dovedi eficientă, fiindcă acesta se scurse de-a lungul caroseriei camionetei lui Buddy Lee. Faţa lui lăsă o dâră însângerată pe metalul ruginit. Ike se repezi să-l ajute pe Buddy Lee, dar se opri în loc când văzu pistolul.

Tovarăşul său lua o bătaie soră cu moartea.

Nu fusese o surpriză prea mare. În momentul în care îi văzuse pe cei doi monştri aruncându-se spre el cu graţia şi viteza unor gazele, ştiuse că o să ia bătaie. Bărbaţii de dimensiunile alea n-ar fi trebuit să fie capabili să se mişte atât de repede, dar, dacă o făceau, asta însemna că erau bine antrenaţi şi ştiau ce fac. În consecinţă, urma să ia bătaie.

Buddy Lee se hotărî să-i lovească întâi cu pumnii. Oricum nu ştia altceva.

Primul monstru care se apropie de el avea o mustaţă atât de groasă încât părea că pe buza lui superioară îşi făcuse culcuş o pisică. Celălalt urs privea atât de cruciş încât Buddy Lee bănuia că omul putea vedea după colţ fără să trebuiască să-şi mişte capul.

Buddy Lee se repezi la ei mişcându-se de parcă ar fi fost o moară de vânt cu picioare. Lovi cu pumnul în direcţia lui Cruciş, încercând în acelaşi timp să-i tragă un şut şi lui Mustaţă. Pe primul îl nimeri chiar sub ochiul stâng, iar apoi simţi cum piciorul său îl atinge pe celălalt oponent în genunchiul drept. Ar fi putut la fel de bine să arunce cu fasole într-un tanc. Cruciş îl lovi în stomac, făcându-l să se îndoaie de şale. Mustaţă îl apucă de braţe şi îl sili să se îndrepte. Tovarăşul acestuia începu să-l lovească tare, cu o succesiune de pumni aplicaţi cu entuziasm, de parcă ăsta ar fi fost noul său hobby preferat. Buddy Lee îşi dădu seama că urma să urineze cu sânge măcar o săptămână. Cruciş îl apucă de bărbie şi îl forţă să-l privească în ochi.

— Azi am să-ţi predau o lecţie, moşneagule, zise Cruciş.

Iar eu sunt un elev al dracului de sârguincios, nenorocitule, gândi Buddy Lee.

În încercarea de a-l intimida, Cruciş se apropiase prea mult de Buddy Lee, ajungând în raza piciorului drept al acestuia. Ca atare, îl lovi cu toată puterea, direct în boaşe.

Cruciş îşi apropie picioarele, lipindu-şi genunchii, după care se aplecă prinzându-se cu mâinile de boaşe. Surpriza de a-l vedea pe partenerul său căzând la pământ avu un efect atât de mare asupra lui Mustaţă încât slăbi strânsoarea pe care o aplica pe braţele lui Buddy Lee. Acesta se folosi de prilej ca să-şi dea capul pe spate şi să-l lovească în gură. I se păru că simte cum buzele tipului i se strivesc de dinţi. Buddy Lee se întoarse şi-i aplică lui Mustaţă un croşeu de stânga în spatele urechii drepte. Bărbatul se prăbuşi pe capota maşinii.

În momentul acela, văzu pistolul.

Era o armă semiautomată imensă, atârnată de centura lui Mustaţă, în partea dreaptă. Buddy Lee fusese întotdeauna iute de mână. Taică-său îl învăţase să şterpelească portofele şi ceasuri înainte de a-i arăta cum se merge pe bicicletă. Toţi agenţii de pază erau probabil înarmaţi, dar nu-i luaseră prea în serios pe Ike şi pe Buddy Lee. Văzuseră doi tipi mai în vârstă care aveau nevoie de o lecţie. Se gândiseră că le-o pot preda fără să fie nevoiţi măcar să-şi boţească hainele.

Toată lumea face greşeli, gândi Buddy Lee.

Îşi băgă mâna în jacheta lui Mustaţă şi îi luă pistolul. Buddy Lee se întoarse către Cruciş, Tariq şi Mustaţă, care era acum Mustaţă Roşie din cauza sângelui care-i curgea din gură.

— Daţi-vă înapoi, jigodiilor! strigă Buddy Lee.

Merse către portiera din stânga a camionetei sale, continuând să-i supravegheze pe Tariq şi armata sa personală. Ike veni către locul din dreapta. Rămase în spatele portierei deschise, urcând doar pe jumătate în maşină. Mini-Afro se ridicase şi el în picioare şi-şi aţintise pistolul către Buddy Lee.

— Aruncă dracului arma! strigă el.

— Să mi-o sugi, Barry White. Nu arunc nimic, răspunse Buddy Lee.

Simţea că pieptul îi luase foc, dar îşi adună chiar şi ultimul strop de voinţă pentru a-şi ignora durerea.

— Noi am vrut doar să vorbim, zise Ike.

Buddy Lee ajunse pe partea cealaltă a camionetei, în locul şoferului.

Gardienii lui Tariq se adunară în jurul patronului lor ca o falangă. Din siguranţa oferită de umerii largi ai agenţilor de pază, acesta zâmbi şi trase din nou prelung din ţigară. Ike realiză că era încântat.

— Lăsaţi-o baltă, fraierilor. N-aveţi voi treabă cu felul ăsta de a trăi. Tangerine nu e pentru voi. Aruncă pistolul ăla, tataie, înainte să păţeşti ceva cu adevărat rău, zise Tariq.

— Dar de ce nu vii tu dintre băieţii tăi ca să vedem cum e felul ăla de a trăi şi cine mai suge încă la ţâţa mă-sii? îl îndemnă Buddy Lee.

Lui Tariq i se şterse zâmbetul de pe faţă.

— Eu locuiesc într-un cartier foarte drăguţ, împreună cu nişte oameni albi, de treabă. Aveţi maximum două minute să plecaţi de-aici înainte să apară poliţiştii. Noi ăştia care plătim impozite mari suntem o prioritate pentru ei, zis Tariq.

— Când o vezi, să-i spui lui Tangerine că trebuie să-i vorbim. Băieţii noştri au încercat s-o ajute şi au fost ucişi pentru asta. Are o obligaţie faţă de noi, zise Ike.

— Dă-i cuţitul tovarăşului meu, zise Buddy Lee.

Cruciş, care luase briceagul din buzunarul lui Buddy Lee, se albi la faţă.

— Aruncă pistolul şi-o să-ţi capeţi cuţitul, zise el, dar Buddy Lee ţinti cu arma spre fruntea lui.

— Îmi dau seama că nu mă iei în serios, dar ascultă bine ce-ţi spun: o să fim doi morţi dacă nu-mi dai înapoi cuţitul acela.

Ike sesiză în vocea lui Buddy Lee o linişte pe care n-o mai auzise niciodată. Îşi dădu seama că era pe deplin pregătit să moară pentru briceagul său. Agentul de pază observase şi el probabil acelaşi

lucru, fiindcă scoase cuţitul din buzunar şi i-l aruncă lui Ike. La rândul său, acesta îl zvârli pe scaunul din dreapta al camionetei.

— Eu am să-ţi păstrez pistolul, zise Buddy Lee.

Se urcară amândoi în camionetă. Buddy Lee porni motorul şi apăsă acceleraţia până la podea. Unul dintre agenţi abia dacă reuşi să se ferească din calea maşinii.

Douăzeci şi nouă

Buddy Lee intrase pe autostrada şi îi scosese din Richmond. Apoi se înscrisese pe prima bretea după ce ieşise din raza oraşului şi oprise la o staţie de benzină. Abia dacă închisese motorul când îşi deschise portiera şi vomită. Lichidul arăta ca un amestec de vopseluri roşii şi verzi făcut de un copil ca să picteze cu degetele.

— Cred că prostul ăla mi-a întors ficatul pe dos, zise el după ce termină.

Ike coborî geamul şi-şi privi chipul în oglinda laterală. Avea sânge pe faţă. Bărbia i se umflase şi arăta ca un peşte-balon. Îşi atinse ceafa. Bastonul îi deschisese din nou rana pe care i-o făcuse puştiul mort, când îl lovise cu scaunul.

— Da. Ne-au tras-o binişor, zise Ike.

— Au încercat, bombăni Buddy Lee.

— Poftim?

— Am spus că au încercat să ne-o tragă.

— Ar trebui să te uiţi în oglindă, zise Ike.

Buddy Lee se rezemă mai bine de spătar.

— Nu spun că n-am luat-o şi noi, dar suntem încă aici, nu-i aşa? O mulţime dintre cei cu care ne-am asociat mai demult nu mai sunt printre noi. Acum, ce să zic? Nu sunt eu prea credincios, dar cred că ai dreptate: fiecare cu talentul lui. Fiecare om are o menire pe pământ. Poate că de asta suntem încă în viaţă. Ca să rezolvăm povestea asta, zise Buddy Lee, sprijinindu-şi capul de tetieră.

Ike nu era sigur dacă încerca să-l îmbărbăteze sau avea nevoie el însuşi să audă vorbele acelea. Dar trebuia să admită că Buddy Lee avea dreptate. Rămaseră amândoi tăcuţi în timp ce corpurile lor începeau să simtă durerea care avea să devină şi mai cruntă pe măsură ce se însera.

— Ţii mult la briceagul ăla, nu-i aşa? întrebă Ike într-un final, spărgând tăcerea.

Buddy Lee îl scoase din buzunar. Îl ridică în dreptul ochilor şi îl privi o bună bucată de vreme

înainte să vorbească.

— A fost al tăticului meu, zise el.

Nu oferi nicio altă explicaţie suplimentară în afara acestor cinci cuvinte. Iar Ike nici nu avea nevoie de vreuna. Briceagul aparţinuse tatălui lui Buddy Lee. Asta lămurea totul, aşa că schimbă subiectul.

— Ştie unde e fata. Nu s-ar fi implicat în halul ăsta dacă n-ar fi ştiut, zise el.

Buddy Lee hârâi, tuşi şi apoi scuipă pe fereastră.

— Da, dar nu cred că o să ne spună. Crezi că l-am putea înşfăca atunci când pleacă de-acasă? Să-l ducem într-un locşor frumos şi să-l facem să vorbească? întrebă Buddy Lee.

Ike folosi un şerveţel mototolit ca să-şi şteargă sângele de pe dosul mâinii.

— Ştiu eu un tip care ar putea să ne ajute să vorbim din nou cu el, zise Ike.

— Păi, la dracu', mi-aş dori să fi spus chestia asta înainte ca tipii ăia să-mi rearanjeze coastele.

— Nu ne-am despărţit în cele mai bune condiţii. E o poveste lungă, dar ideea e că are o datorie la mine. Cred că a venit vremea să fim chit.

— Vrei să mergem acum? întrebă Buddy Lee.

— Nu lăsa pe mâine ce poţi face azi, zise Ike.

— Bine, dar nu ai putea să conduci tu? Am senzaţia că şi un simplu sughiţ o să mă facă să leşin, zise Buddy Lee.

Ike intră din nou pe autostradă, de pe care ieşi către Chesterfield. Districtul acela era o zonă municipală care cuprindea între hotarele sale câteva orăşele, între care se întindeau bucăţi enorme de sălbăticie care rămăseseră neschimbate încă de pe vremea când căpitanul John Smith spusese prima minciună despre aventurile lui în Lumea Nouă. Ike merse pe nişte drumuri mărginite de şanţuri îndeajuns de adânci ca să poţi plonja în ele şi înota pe spate. Într-un târziu, ajunse la un centru comercial care ocupa o bucată izolată de pământ de lângă Ruta 360. La nord se vedea un câmp cultivat cu porumb, iar la sud câteva containere abandonate

şi nişte rulote. Ike îşi aminti că, atunci când venise acolo prima dată, lângă centrul comercial se afla un service auto, adăpostit într-o hală monstruoasă de tablă care semăna destul de mult cu sediul firmei sale. Acum, din clădirea aceea nu mai rămăseseră nici grinzile. Plecaseră în toate zările sau către cel mai apropiat punct de colectare a fierului vechi.

Ike intră în parcarea centrului comercial şi opri camioneta.

— Rămâi aici, zise Ike.

— La naiba, nu trebuie să-mi spui asta de două ori, acceptă Buddy Lee.

Întinse mâna către suportul pentru pahare şi luă cuţitul de acolo, după care i-l întinse lui Ike.

— Şi eu ce-ar trebui să fac cu ăsta?

— Împungi oamenii cu capătul ascuţit.

— N-o să am nevoie de aşa ceva, refuză Ike.

— Uite care-i treaba, mi-ai spus că e o poveste lungă. Din experienţă ştiu că asta înseamnă de obicei că nu v-aţi despărţit în cei mai buni termeni. N-ar trebui să intri acolo total nepregătit. Aşa că iei fie cuţitul, fie pistolul, zise Buddy Lee.

Ochii lui Ike se opriră la briceag. Poate c-ar trebui să-l ia. Cât timp trecuse de când nu mai vorbise cu Lance? Zece ani? În perioada asta s-ar fi putut schimba o mulţime de lucruri. Oamenii tind să uite de datoriile pe care le au faţă de alţii. Loialităţile se schimbă şi se topesc precum un fuior de fum. Cuţitul i-ar oferi protecţie. Pistolul ar fi un act de agresiune.

Ike luă briceagul şi îl băgă în buzunarul din faţă al pantalonilor.

— Mă întorc imediat, zise Ike.

— De parcă m-aş apuca să alerg la un nenorocit de maraton. Ai grijă doar să nu-l pierzi, zise Buddy Lee.

— Nu-ţi bate tu capul cu asta, îl linişti Ike.

Auzi clinchetul metalic al unui clopoţel atunci când intră în frizerie. Văzu cinci scaune, iar pe fiecare dintre ele stăteau băieţi şi bărbaţi de diferite vârste. Înăuntru mirosea a substanţe de curăţenie,

ulei de motor şi odorizante care-i aminteau de colonia ieftină. Peretele din stânga era acoperit total cu oglinzi. Pe cel din dreapta se vedeau postere cu Michael Jordan marcând de sus, Mike Tyson boxând şi o pancartă pe care erau prezentate mai multe tunsori, împreună cu preţurile aferente. Restul peretelui era dominat de un televizor plat, cu diagonală mare. Wizards jucau împotriva celor de la Celtics, dacă era să dea crezare burtierei. Din două boxe atârnate de tavan se revărsau nişte ritmuri R&B de la sfârşitul anilor ’90.

— Te servesc într-un minut, şefule, zise unul dintre bărbieri, un tip mai în vârstă cu perciuni albi, dar cu părul negru în restul capului.

Hărmălaia de bâzâituri făcute de maşinile de tuns semăna cu sunetul scos de nişte viespi leneşe care s-ar fi învârtit în jurul capetelor clienţilor.

— Îl caut pe Slice. E aici? întrebă Ike.

Tipul mai în vârstă se opri şi-l măsură din cap până-n picioare.

— Cine-ntreabă? dori să ştie bărbierul mai în vârstă.

Ike ezită.

— Riot. Riot Randolph, zise el.

Maşina de tuns din mâna tipului mai în vârstă începu să tremure. Aruncă o privire spre colţul cel mai îndepărtat al frizeriei, acolo unde atârnau două draperii de mătase, care mascau probabil o uşă.

— Stai aşa, zise frizerul.

Apăsă pe un buton al maşinii de tuns şi o aşeză pe un raft din spatele lui. Scoase un telefon mobil. Ike îi văzu degetele cum zboară pe deasupra ecranului. Trecură câteva secunde, după care bărbatul mai în vârstă îl privi din nou.

— Ia loc, îi zise el.

— Ai de gând să termini? Sau vrei să mă întorc mai târziu? întrebă clientul frizerului mai în vârstă.

Ceilalţi bărbaţi din frizerie începură să râdă.

— Ia-o mai uşurel, tăuraşule, că altfel s-ar putea să mă apuce Parkinsonul, îl contră frizerul mai bătrân.

— Dar tu n-ai Parkinson, Maurice, zise clientul.

— Nu. Dar asta o să spun tuturor celor care o să mă întrebe de ce ţi-am tăiat gâtul. Sunt un moşneag confuz, zise Maurice pe un ton glumeţ, care îndulci puţin ultimele sale cuvinte.

Frizeria se umplu din nou de hohote de râs. Ike se aşeză pe ultimul dintr-un rând de scaune fixate de podea şi unele de altele. Simţi un fir de păr cum îl gâdilă în gât. Tuşi şi se strâmbă. Pectoralii îl dureau şi erau încordaţi ca o mulinetă de undiţă. Fiecare răsuflare îl făcea să tresară. Durerea din corp începea să devină la fel de mare care aceea pe care o simţea în suflet.

— Ia uite ce rahat! Nu ştiu de ce dau chestii de-astea la televizor, zise un tip voinic, aşezat în al treilea scaun, care îşi vopsea barba.

Arătă spre ecranul mare, scoţându-şi mâna de sub pelerina care îi acoperea partea de sus a corpului. Ike urmări degetul bărbatului şi văzu o reclamă la o competiţie pentru travestiţi.

— Ştii foarte bine de ce. Albilor le place să vadă negri îmbrăcaţi în rochii. E felul lor de a ne efemina, de a ne face să părem slabi, interveni frizerul care-i vopsea barba.

— E o conspiraţie, Tyrone? întrebă un tânăr cu tenul mai deschis, care lucra la cărarea unui client.

— Ah, deci tu nu crezi că ei îşi doresc ca femeile noastre să fie mai independente, iar bărbaţii să devină slabi şi gay? Aşa ne ţin la locul nostru. Şi nu e paranoia, fiindcă e adevărat, Lavell, protestă Tyrone, făcându-l pe celălalt să râdă.

— Să ştii că acum vorbeşti precum fraţii *super-woke* de pe YouTube, ăia care poartă pălării kufu, zise Lavell.

— Uite care-i treaba. Mie nu-mi pasă dacă sunt gay şi aşa mai departe, dar de ce trebuie să se afişeze peste tot în felul ăsta? Ne tot scot ochii cu rahaturile lor, zise bărbatul care îşi vopsea barba.

— Dar cum îţi scot ochii, Craig? Îţi intră cumva pe furiş în casă şi te dau cu ruj în timp ce dormi? întrebă Lavell, după care chicoti.

— Să ştii că şi tu îmi pari suspect, Lavell. N-ai cumva nişte pantofi cu tocuri cui ascunşi undeva sub pat? întrebă Craig.

— Da, dar îs ai lu' mă-ta.

Maurice zâmbi la auzul remarcii.

— Dar pe bune, băieţii ăia de acolo sunt rezultatul politicilor guvernamentale care au făcut multe familii de negri să se despartă. Au făcut ca bunăstarea să poată fi atinsă şi cu un singur venit. Le-au făcut pe femei să creadă că n-au nevoie de un rege în viaţa lor. Aşa ajungi să ai negrotei cu peruci şi machiaje idioate, care se învârt încercând să arate ca nenorocita de Clopoţel, zise Craig.

— Nu prea cred că aşa stau lucrurile, omule, zise Lavell, făcându-l pe Craig să pufnească.

— Ia să vină băieţii mei acasă şi să-mi bage vrăjeli din astea cu homosexuali. Au să doarmă în nişte cutii de carton pe malul râului. Ba nu! O să-i bat de-o să se cace pe ei. Orice bărbat care-şi lasă fiul să devină gay a trăit degeaba. Aşa cum spune Chris Rock, singura ta datorie de tată e ca fi-ta să nu danseze la bară şi fi-tu să nu ia în gură scula vreunuia, proclamă Craig.

— M-am uitat la o mulţime de spectacole de-ale lui pe HBO şi n-am auzit niciodată ultima parte. Şi de ce te gândeşti la o sculă care ar putea intra în gura fiului tău? Ai nevoie de terapie, Craig, zise Lavell.

— Lasă-mă-n pace! Uite de-aia eu mă tund întotdeauna la Tyrone, zise Craig.

Frizeria se umplu din nou de hohote de râs, iar discuţia se mută în jurul şanselor ca Wizards să ia campionatul chiar în detrimentul celor de la Celtics.

Ike strânse cu putere cotierele scaunului. Simţi o durere surdă cum urcă din mâini spre braţe. Îşi dădu seama că scaunele din frizerie erau similare celor pe care le văzuse în secţiile de poliţie. Odinioară, îi plăcuse şi lui să vină la frizerie, înainte să înceapă să-şi piardă părul şi să se radă singur pe cap. Flecăreala isteaţă, camaraderie lipsită de pretenţii, duelul prietenesc al remarcilor şi insultelor făceau

parte din şarmul şi cultura unei frizerii. De multe ori se gândise că era, probabil, singurul loc în care nu trebuie să te scuzi că eşti negru.

Conversaţia aceea îi arătase însă că frizeria putea fi şi altfel, într-un fel de existenţa căruia el ştiuse întotdeauna, dar pe care alesese să-l ignore, un loc al logicii circulare, unde gândirea obtuză era confirmată şi întărită de majoritatea celor prezenţi. Da, existau şi fraţi ca Lavell care se opuneau curentului, dar cei mai mulţi sfârşeau prin a se alinia părerii generale. Oare chiar credeau că băieţii deveneau gay fiindcă nu aveau taţi buni? Se putea ca el să nu fi fost alături de Isiah în toate felurile în care şi-ar fi dorit, dar până şi el ştia că nu ăsta era motivul pentru care fiul său devenise gay. Nu pretinsese niciodată că înţelege viaţa lui Isiah, dar ştia cu siguranţă acest lucru.

Cu şase luni în urmă şi tu ai fi râs împreună cu ei. Asta a fost înainte să bage două gloanţe în capul lui Isiah, înainte să-l omoare pe băiatul tău, gândi Ike.

— Eşti în regulă, şefule? întrebă Maurice, privindu-l cu îngrijorare.

— Poftim? întrebă Ike.

— Eşti pe cale să-mi rupi cotierele scaunului, şefule, îl lămuri frizerul.

Ike îşi descleştă pumnii şi văzu că aproape desprinsese plasticul tare de rama de metal. Printre cele două draperii apăru un frate cu capul ras. Avea pielea de culoarea obsidianului.

— Hai în spate, zise el.

Vocea îi sunase de parc-ar fi ieşit dintr-o maşină de spălat în care cineva pusese nişte cărămizi. Ike se ridică şi trecu printre draperii. Intră în ceea ce ar fi trebuit să fie o magazie dar era, de fapt, o cameră foarte elegantă. Văzu un birou mare, din lemn cioplit, lângă care se afla un scaun legat în piele.

Pe podea era întins un covor gros, maroniu. În faţa unui fotoliu extensibil de piele se afla o măsuţă de cafea cu tăblia din sticlă. În partea dreaptă a fotoliului se afla un stand mobil cu trei sticle de doi

litri pline cu gin, bourbon şi rom. În fotoliu stătea un bărbat negru slab, îmbrăcat într-o pereche de pantaloni de stofă şi un tricou cenuşiu peste care purta o cămaşă de mătase, cu mânecă lungă. Din vârful capului îi atârnau nişte cârlionţi, care cădeau până pe spate.

Tipul cu capul ras se aşeză în faţa lui Ike.

— Ai ceva? întrebă el.

— Doar un cuţit în buzunar, pentru lucru, zise Ike.

Tipul începu să-l bată uşor peste pantaloni cu palmele sale de dimensiunile unor acumulatori de maşină. Îi scoase cuţitul din buzunar.

— Ţi-l dau înapoi când pleci, zise tipul, după care se duse în colţul biroului şi se sprijini de perete.

Am mai auzit asta, gândi Ike.

— A trecut ceva vreme, Ike. Credeam că nu vrei să ţi se mai spună Riot, zise Slice.

Vorbea uşor gângav, cu o urmă de accent din Virginia de sud-est. Când Ike ajunsese înăuntru, Slice era un puşti de şaptesprezece ani, slab şi ciolănos, care preluase banda fratelui său Luther. Acum era Lancelot Walsh sau Slice sau Omul din Capitală. După ce Luther fusese eliminat, se retrăseseră la Red Hill. Slice nu era într-o situaţie prea bună, la fel ca toată brigada lui. Romello Sykes şi cei din Rolling 80s îl uciseseră pe Luther ca răzbunare pentru un scandal care se iscase la o petrecere dintr-o casă aflată undeva în pustietate. Nici măcar nu fusese din cauza afacerilor. Doar o întrecere idioată de genul „hai să vedem cine-o are mai mare”. Băieţii de pe Râul Nord, conduşi acum de Slice, trebuiseră să fugă înapoi în Red Hill cu coada-ntre picioare. Romello le smulsese măştile şi le arătase tuturor că erau doar nişte amatori care doreau să pară gangsteri.

Însă Ike – ba nu, Riot – nu avea cum să accepte asta. La naiba cu Romello şi cu Rolling 80s. El nu era un amator. Îl găsise şi se ocupase de el. Apoi, justiţia statului Virginia se ocupase de Riot.

Judecătorii fuseseră cei care-l trimiseseră pe Riot la închisoare, dar Ike era vinovat fiindcă soţul Myei şi tatăl lui Isiah trebuise să plece.

— Trebuia să-ţi atrag atenţia cumva. Ce mai faci, Slice? întrebă Ike.

Celălalt îl privi cu ochii săi de culoarea antracitului. Bea un rom închis la culoare dintr-un pahar de cristal.

— Ce faci aici, Ike? Credeam că nu mai vrei să ai parte de viaţa asta. Ultima dată când am auzit despre tine tundeai iarba bogătanilor, luând banii de la gura mexicanilor, zise Slice.

— Asta făceam. Adică… fac. Am nevoie de o favoare.

— Şi ce fel de favoare ar putea cere cineva ca tine de la cineva ca mine? Vrei să am grijă de ăla care te-a bătut măr? Fiindcă da, se pare că ai furat-o tare de tot, frate.

Ike strânse din dinţi, după care îşi împinse limba într-un obraz.

— Trebuie să mă întâlnesc cu un şmecheraş care cred că e unul dintre clienţii tăi. Astăzi, zise Ike.

Slice zâmbi. Era ca şi cum te-ai fi uitat la un ţurţure care creşte.

— Da’ ce ştii tu despre afacerile mele, Ike? întrebă Slice.

— Ştiu că învârţi tot felul de rahaturi din capitală, în Red Hill şi până în DC. Ştiu că muţi gheaţă şi arme pe Coridorul Fierului. Ştiu că eşti proprietarul Clubului Roja. Mişto zis. L-ai numit după Red Hill? Şi cred că tu poţi să-mi aranjezi o întâlnire cu bulangiul ăsta, fiindcă el e tipul care fie cumpără cantităţi mari, fie vrea să se asocieze cu jucătorii adevăraţi. Iar tu eşti cel mai şmecher jucător pe care-l ştiu, zise Ike.

Slice sorbi din pahar.

— Mă cam urmăreşti, nu-i aşa, Ike?

Întrebarea în sine era destul de inofensivă, dar în subtext se putea ghici un pericol la fel de mare ca un tigru care stă pe bancheta din spate a maşinii. Toată viaţa lui, Ike avusese parte de oameni

periculoşi. Pe de altă parte, existau şi câteva cadavre neidentificate, îngropate pe ici, pe colo, care stăteau mărturie că şi el era un om periculos. Tipii de genul ăsta aveau un fel de radiaţie întunecată. Alimentată de un amestec de hotărâre, voinţă şi capacitatea nu prea subtilă de a fi total nepăsători. Slice era unul dintre cei mai periculoşi oameni pe care-i ştia Ike. Îşi câştigase porecla în urma înclinaţiei sale pentru tăierea degetelor şi limbilor. Nu pe ale duşmanilor săi, ci pe ale fraţilor, surorilor, soţiilor şi copiilor adversarilor săi.

— N-o lua aşa, Slice. Aud şi eu tot felul de lucruri. Eu am ieşit din joc, dar lucrurile astea nu vor să mă lase să mă îndepărtez total de ele.

Ike simţea că o tensiune teribilă se revărsase brusc în cameră şi dădea să-l înghită cu totul. Slice îl privea pe deasupra paharului. Craig vorbise despre regi. El nu voia să fie rege, fiindcă ăştia nu dorm niciodată şi ajung ca Slice. Ajung să se uite strâmb la toată lumea şi să-şi imagineze că toţi cei din jurul lor le vor coroana.

— Şi cine e jigodia asta pe care vrei s-o întâlneşti? întrebă Slice, lungind cuvântul „jigodie” încât păru că are mult mai multe silabe decât normal.

— Mr. Get Down, zise Ike încrucişându-şi braţele.

Ochii lui Slice se îngustară.

— Vrei să vorbeşti cu Tariq? pufni el. Cu partenerul meu de afaceri? O, da. Deţin o parte din drepturile lui de autor. Iar el investeşte în câteva dintre cluburile mele. Am băgat ceva bani şi în spectacolul ăla pe care l-a făcut anul trecut. Tipul ăsta mi-a umplut binişor buzunarele în ultimii ani şi trebuie să fiu sincer cu tine, Ike, nu te văd aşezându-te la aceeaşi masă cu tipul ăsta. Prietene, nu văd cum te-aş putea ajuta. N-am cum să te las să te joci cu puşculiţa mea, zise Slice.

Ike îşi simţi gura uscată. Era exact lucrul de care se temuse. Timpul tinde să estompeze loialităţile.

Oamenii se leapădă de ele, la fel cum şerpii îşi leapădă pielea când năpârlesc.

— A, pentru că e partenerul tău de afaceri?

— Ştiu ce-ai de gând să zici, interveni Slice.

— Ştiu că ştii. Fiindcă eu am fost mai mult de atât. Am fost omul tău. Am fost omul lui Luther. Nu v-am cerut niciodată nimic. Nici măcar când am intrat la răcoare. Tu ai fost cel care mi-ai zis că ai să te asiguri c-o să-mi fie bine acolo. Tu ai fost cel care mi-a spus că n-am de ce să-mi fac griji. Tu ai fost cel care mi-a zis că Mya şi Isiah nu vor trebui să ridice vreodată vreun deget. Cică erau familia ta. Pe urmă, i-ai trimis trei sute de dolari. O singură dată. Eu ţi-am făcut treaba şi ce-am primit în schimb? Patru gorile care au încercat să mă termine şi o soţie care a trebuit să aibă trei slujbe pentru a-l putea întreţine pe fiul nostru, în timp ce eu trăiam o viaţă de rahat, zise Ike.

Îşi dădu seama că urlase. Monstrul din colţul camerei făcuse un pas de la perete, dar Slice îl opri cu un gest al mâinii.

— A fost complicat, Ike. Niciunul dintre noi n-a ştiut că vărul lui Romello avea legături cu Ologii de pe Coasta de Est. N-am ştiut că ei sunt şefi la Coldwater. E drept că tu ai căzut la închisoare, dar noi ceilalţi ne luptam pentru vieţile noastre. A fost al dracului de haos! Am greşit faţă de Mya şi Isiah? Da, şi asta e greşeala mea. Dar hai s-o spunem pe şleau! Nimeni nu ţi-a pus pistolul la tâmplă ca să te duci să-l omori din bătaie pe Romello, în mijlocul străzii. Asta a fost decizia ta, zise Slice.

Ike făcu un pas în faţă.

— Da, e vina mea. L-am ucis pe nenorocitul ăla cu mâinile goale în faţa mamei lui şi a prietenei. Pentru asta m-am dus la închisoare timp de şapte ani şi mi-am părăsit familia. Accept asta. Dar am făcut-o pentru fratele tău. Pentru Băieţii de pe Râul Nord. Am făcut-o pentru tine şi fiindcă nimeni altcineva n-a vrut. Mi-a păsat mai mult de băieţii mei decât de femeia şi de fiul meu. Şi asta trebuie să accept. Dar ştiu că dacă lucrurile s-ar fi petrecut pe

dos şi eu aş fi fost cel căruia i s-ar fi zburat creierii în timp ce eram în pat cu una care şi-o trăgea şi cu cei din Rolling 80s, fratele tău ar fi făcut acelaşi lucru pentru mine. Fiindcă aşa era Luther. Spui că lucrurile au fost complicate. Dar ai câştigat războiul. I-ai mierlit pe ăia din Rolling 80s. Ai mutat-o pe mama ta şi apoi toată gaşca din cartierul de containere în oraş. Când voi desfăceaţi sticle de şampanie şi vă spălaţi pe cap cu vinul, eu mă băteam cu tot felul de nenorociţi. Când voi v-o trăgeaţi cu stripteuze şi cu modele de videochat, eu ascultam predicile revoluţionare de rahat ale Coaliţiei pentru un Dumnezeu Negru ca să aibă cine să-mi ţină spatele. Când voi beaţi Cristal, eu abia dacă aveam rachiu de pufoaică. Am ieşit şi nu te-am căutat niciodată. Am lăsat de la mine că nevastă-mea a trebuit să-i şteargă la fund pe unii din cauza ta, iar fiul meu se îmbrăca de la mâna a doua. Le-am promis că n-am să mai fiu cel de odinioară. Dar acum sunt aici şi te rog – ba nu, îţi spun – că-mi eşti dator. Mie şi soţiei mele. Aş spune că ai o datorie şi faţă de fiul meu, dar el a murit. Iar tu protejezi singura persoană care m-ar putea ajuta să aflu cine l-a omorât. Ce crezi c-ar spune Luther în locul tău?

Slice se ridică în picioare şi veni lângă Ike. Acesta îl domina din punct de vedere fizic, dar nu păru să-i pese. Ike îşi lăsă mâinile pe lângă corp şi-şi depărtă puţin picioarele. Îşi notă în minte unde stătea monstrul, în raport cu el şi cu Slice. Îşi încordă umerii şi aşteptă ca bărbatul din faţa lui să facă o mişcare.

— Se poate să fi fost prietenul tău, dar a fost în primul rând fratele meu. Ştiu ce-ai făcut pentru noi. Pentru el. Dar n-am să accept să stai aici şi să-mi zici toate astea de la obraz, zise Slice.

— Nici n-o fac. Eu îţi prezint doar faptele. Nu v-am cerut niciodată nimic. Niciodată. Dar chestia asta… Lance, el ştie unde se află o fată care-mi poate spune cine mi-a ucis băiatul. L-au împuşcat de şase ori. Pe el şi pe prietenul lui. Pe urmă s-au urcat pe ei şi le-au tras câte două gloanţe în faţă.

Nici măcar nu mi-am mai putut recunoaşte fiul. N-am ştiut cine e. Băiatul meu, Lance, zise Ike.

Oare plângea? Nu ştia şi nu-i păsa. Obosise să tot ascundă cât de mult suferea pentru că-l pierduse pe Isiah. Dacă Slice şi namila lui aveau să creadă că e o nenorocită de muiere, n-aveau decât! Încercarea de a păstra în el durerea şi agonia era ca şi cum s-ar fi luptat cu mai mulţi pitoni deodată. Jalea era pe cale să stingă ultima scânteie de viaţă pe care o mai simţea în el.

Slice îşi întoarse privirea către perete.

— N-ai de gând să-l atingi în niciun fel pe Tariq, nu-i aşa? zise el.

— Nu. El o cunoaşte pe fata asta… pe Tangerine. Iar eu cred că ea ştie cine i-a ucis pe Isiah şi pe Derek.

Făcu o pauză. Spusese că Derek fusese prietenul lui Isiah. Asta nu era în regulă, fiindcă fusese soţul lui. Fusese soţul lui Isiah. Ike încercă să spună lucrul ăsta, dar gura lui nu reuşi să articuleze cuvintele.

— Tangerine, chicoti Slice.

— O cunoşti? întrebă Ike.

— Nu, dar cu un nume ca ăsta sunt convins că poartă tocuri din plexiglas.

— Vreau doar să-i vorbesc. Iar Tariq poate face să se întâmple asta, zise Ike.

— Lasă-mă să te întreb ceva: dacă fata o să-ţi spună ce vrei să ştii, ce-o să urmeze? întrebă Slice, părând cu adevărat curios.

— Cum adică „ce-o să urmeze”?

— Pur şi simplu nu mi se pare că mai eşti aşa, zise Slice.

Ike se apropie de Slice, intrând în spaţiul lui personal.

— Înseamnă că ai uitat cine dracului sunt, zise el.

Slice îşi întoarse faţa către el şi-i zâmbi.

— Uite cine eşti. Ăsta e Riot pe care-l ştiu eu, zise Slice, după care se întoarse cu spatele. Întoarce-te într-o oră. Tariq o să fie aici.

— Mulţumesc.

Slice se aşeză în fotoliu.

— Nu-mi mulţumi. Acum suntem chit, zise el.

Ike înţelese ameninţarea implicită. Se întoarse să plece. Garda lui Slice îi dădu înapoi cuţitul.

— Ştii? Odinioară eram invidios pe tine şi pe Luther. Se comporta de parcă tu ai fi fost fratele lui şi nu eu. Când l-ai terminat pe Romello, să ştii că te-am urât puţin, zise Slice.

— N-ar fi trebuit niciodată să fii invidios pe mine. Luther îmi spunea mereu să am grijă de tine.

Slice izbucni în râs. Hohotul sună însă gol.

— Asta e chiar mai rău, Ike.

Ike ieşi printre draperiile de catifea şi se îndreptă spre ieşirea din frizerie. Aproape trecuse de prag, dar se opri şi veni lângă scaunul pe care stătea Craig. Tyrone terminase să-i vopsească barba, iar acum se contraziceau cu privire la cine e cel mai bun rapper în viaţă.

— Şi să nu-mi spui că e băiatul ăla alb, Eminem, zise Craig.

— Omule, eşti tâmpit. Em e tare, îl contrazise Tyrone.

— E-n regulă.

— Ai nevoie de aparat auditiv.

Ike veni în faţa lui Craig, care se holbă la el.

— Pot să te ajut cu ceva? întrebă el.

Ike îşi întoarse capul într-o parte şi privi în jos la el. Era conştient că ar fi trebuit s-o lase baltă, dar nu reuşi să se stăpânească. Îşi dorea să-i fi spus cineva mai demult ceea ce avea el de gând să-i zică acum lui Craig.

— Dacă mă strecor în casa ta şi-i iau gâtul băiatului tău, îţi garantez că ultimul lucru la care te vei gândi e dacă el a fost gay sau nu, zise Ike.

— Ce mama dracului mi-ai spus? întrebă Craig.

— M-ai auzit. Doar că nu vrei să mă asculţi, zise Ike.

Craig dădu să se ridice din scaun.

— Dacă nu stai naibii la locul tău, o să le trebuiască o săptămână întreagă să adune de pe

pereţi bucăţi din tine. Crede-mă! N-ai cum să-ţi doreşti aşa ceva.

Craig dădu să răspundă, dar Ike îi întoarse spatele şi ieşi din frizerie.

Buddy Lee se îndreptă de şale când Ike se urcă în camionetă. Capul încetase să i se mai învârtă.

— Care-i treaba? întrebă el.

Ike scoase briceagul din buzunar şi i-l dădu înapoi. Porni motorul şi ieşi cu spatele din parcare.

— Trebuie să aşteptăm o oră. Îl vor aduce pe Tariq aici, zise Ike.

— Crezi că am şi eu timp de o tunsoare? Ştiu să tundă şi albi?

Dar Ike îl ignoră.

— Hei, eşti în regulă?

— Nici pe departe, zise Ike.

— Dar nu e vreun loc pe-aici unde să putem bea ceva în timp ce aşteptăm? întrebă Buddy Lee.

Spre mirarea lui, Ike nu-l privi sfredelitor, ci-i spuse scurt:

— Da, şi mie mi-ar prinde bine un pahar.

Treizeci

Ajunseră în faţa unei clădiri butucănoase din blocuri de ciment aflată pe marginea drumului care ducea la plajă, lângă ceea ce mai rămăsese din podul peste pârâul Swift. Un semn sprijinit pe nişte picioare subţiri de metal, în forma unei mâini exagerat de mari, indica trecătorilor că ajunseseră la restaurantul Swift Creek. Deşi abia dacă trecuse de ora două, parcarea cu pietriş din faţa localului era pe jumătate plină. Ike parcă maşina lui Buddy Lee, iar cei doi bărbaţi se îndreptară spre uşă.

— Pentru cineva care zice că n-a mai ieşit din oraş de un deceniu, ai nimerit destul de repede locul ăsta, zise Buddy Lee.

— Asemenea localuri nu se închid niciodată. A fost aici dinainte să se nască vreunul dintre noi şi va rămâne mult timp după ce noi nu vom mai fi, zise Ike.

Interiorul clădirii era vopsit în nuanţe de albastru şi iluminat de o reclamă cu neon la berea Coors, care atârna deasupra casei de marcat. La capătul barului zgâriat şi crăpat era un grup de bărbaţi care dezbăteau cu glas ridicat virtuţile motoarelor Mopar şi Hemi. Între două mese de biliard uzate se afla un tonomat. Din el părea să se scurgă o litanie de blues clasic. DJ-ul barului programase atmosfera sonoră a restaurantului Swift Creek pentru următoarea oră. Urma „Născut sub o stea proastă” de Albert King.

Ike şi Buddy Lee se aşezară pe două scaune înalte, lângă uşă. Cel de-al doilea se încruntă când îşi ridică mâna pentru a o face atentă pe chelneriţă. Fata, slabă, de culoare, îmbrăcată cu un maieu negru şi pantaloni, veni până în faţa lor şi le zâmbi.

— Ce vă dau, băieţi?

— Două pahare de Henny, zise Ike.

— Imediat, dulceaţă, răspunse barmaniţa, după care plecă să le aducă băuturile.

— Ce-i ăla un Henny? Adică… oricum o să-l beau, dar eram curios, zise Buddy Lee.

— N-ai auzit niciodată de Hennessy? zise Ike.

— Adică… am auzit de el, dar nu ştiam că are şi o poreclă. Cred că e… zise Buddy Lee, dar se opri brusc, ca şi cum ar fi studiat sticlele din spatele barului.

— Ce e? O chestie de negri? întrebă Ike.

Buddy Lee plescăi din buze.

— Ştii ce? Pun pariu că te gândeşti „tot spune că nu e rasist, dar nu încetează să zică chestii rasiste", urmă Buddy Lee.

Barmaniţa le aduse băuturile. Ike luă paharul.

— Am învăţat să mă pregătesc întotdeauna să fiu dezamăgit de oamenii albi. Nu se întâmplă de fiecare dată, dar când se petrece nu mă mai surprinde. Nu eşti tu cel mai rău individ cu care a trebuit să am de-a face, zise Ike.

Buddy Lee îşi trecu degetul pe buza paharului său.

— Nu încerc să-mi găsesc scuze, dar atunci când creşti printre nişte oameni – mătuşi şi unchi, bunici, fraţi şi surori, prieteni – care vorbesc într-un anumit fel, iar tu nu te gândeşti dacă au sau nu dreptate, nu-ţi prea pasă de chestiile astea. Îţi aduci aminte cum obişnuiau să dea la televizor filmul ăla „Cele zece porunci" de fiecare Paşte? În el e scena aia în care băiatul îl îndeamnă pe bunicul lui să-i privească pe nubieni. Bunelul meu, dinspre partea mamei, spunea de fiecare dată în glumă că ăia nu sunt nubieni, ci pur şi simplu… îţi închipui tu ce zicea. Iar eu râdeam mereu la gluma asta, fiindcă venea din partea bunicului meu. Nu mi-a păsat niciodată, n-am fost pus în situaţia de a mă întreba ce simte cineva ca tine la auzul poantei ăleia. Apoi, când m-am făcut mai mare, nu m-am mai gândit la aşa ceva, fiindcă dacă remarca aia era într-adevăr o prostie, atunci ce mai rămânea de spus despre bunicul meu? Sau despre mine, cel care râdea de fiecare dată când o auzea? zise Buddy Lee.

Ike îşi dădu paharul peste cap. Simţi cum coniacul îl arde într-un mod familiar, reconfortant.

Preţ de o clipă simţi că are din nou douăzeci şi unu de ani.

— Că eşti ignorant ca naiba, zise Ike.

— Da, păi cred că m-ai nimerit aici, îi răspunse Buddy Lee.

— E mai uşor să-ţi ţii capul în nisip decât să încerci să vezi lucrurile şi din perspectiva altcuiva. Să ştii că nu degeaba se spune că ignoranţa este fericire, spuse Ike.

— Deci crezi că sunt rasist, zise Buddy Lee.

— Cred că, poate pentru prima dată în viaţa ta, vezi cum e lumea pentru oamenii care nu arată ca tine. Vreau să spun că încă eşti ignorant, dar începi să-nveţi. Pe de altă parte însă, asta fac şi eu. Amândoi învăţăm, fiindcă amândoi am făcut şi am spus rahaturi pe care ne-am dori să le putem şterge acum. Eu cred că dacă la un moment dat din viaţa ta îţi dai seama că ai fost o persoană îngrozitoare, poţi să începi să te îndrepţi, să-i tratezi mai bine pe ceilalţi. Adică, dacă acum nu ai mai râde la gluma aia, cred că eşti pe calea cea bună. La fel cum şi eu, data viitoare când mi se va oferi un pahar, o să mă ridic şi o să plec dracului de la bar, în loc să-l bat pe unul fiindcă a avut tupeul să creadă că intrasem într-un local pentru gay ca să agăţ pe cineva, zise Ike.

Îşi ridică paharul şi făcu un semn barmaniţei.

Buddy Lee dădu şi el băutura peste cap. Icni uşor când aşeză paharul pe bar.

— La naiba, băutura asta te poate face să uiţi de orice problemă. Cred că ai dreptate. Se pare că am aşteptat cam mult ca să învăţăm nişte lucruri.

Barmaniţa le mai aduse două pahare.

— Ziua nu s-a terminat încă.

Ike conduse maşina înapoi la frizerie. Parcarea era practic pustie. Se vedea doar un Jaguar negru, oprit lângă intrare. Ike opri motorul camionetei.

— Se pare că toată lumea a plecat acasă mai devreme, zise Buddy Lee.

— Probabil că Slice i-a trimis pe toţi în treaba lor. Mr. Get Down e ca un rege în cartier. Dacă l-ar fi văzut, tembelii ăştia s-ar fi înghesuit la maşina lui cerându-i autografe şi prostii din astea, zise Ike.

— Păi şi poate să închidă tot complexul comercial? se interesă Buddy Lee.

— El deţine complexul comercial, îl lămuri Ike.

Când intrară în frizerie, îl văzură pe Tariq aşezat pe scaunul de lângă draperii. Îşi ţinea o mână în poală, de parcă ar fi pozat pentru un portret de pe vremuri, făcut pe dagherotip. Ochii îi erau sclipitori, animalici. Slice se aşezase pe un scaun pliant lângă intrare. Garda lui de corp se aşezase în spatele lui Tariq, de parcă s-ar fi pregătit să-l tundă.

— Ai cincisprezece minute, zise Slice, iar Ike făcu un pas în direcţia celuilalt. N-ai voie să-l atingi. Îi pui doar întrebări.

Ike se dădu în spate, iar Buddy Lee se scărpină în barbă şi zise:

— Suntem convinşi că ştii unde se află Tangerine. Cum ţi-am mai spus, nu încercăm să-i facem vreun rău. Trebuie doar să-i vorbim.

Pieptul lui Tariq se ridica şi cobora în ritmul unor răsuflări rapide.

— Nu te putem atinge acum, dar la un moment dat va trebui să pleci de-aici, zise Ike, făcându-l pe celălalt să tresară.

— Eu sunt cu Slice. Aţi auzit ce v-a zis, izbucni Tariq.

Aroganţa cu care le vorbise dimineaţă părea că se evaporase. Vorbea ca un copil care le spune tuturor că-i e fidel celui mai şmecher bătăuş din şcoală. Ike făcu un semn cu capul către Buddy Lee.

— Fiul lui a murit. Al meu la fel. Chiar îţi imaginezi că am vreo apăsare cu privire la cine te apără? Ne spui unde e Tangerine şi, tot restul vieţii tale, nu va mai trebui să te întrebi dacă zgomotul pe care-l auzi la fereastră nu cumva sunt eu care intru

în casa ta cu nişte cleşti şi un spărgător de gheaţă, zise Ike.

Tariq îşi privi mâinile de parcă ar fi fost prima dată când observase că le are. Slice nu se arătă afectat în vreun fel de ameninţarea aceea, ţinându-şi părerile pentru sine, parcă absorbit de ecranul telefonului său.

— Uite ce e, noi chiar încercăm să o ajutăm. Pentru că oamenii care i-au ucis pe băieţii noştri o caută şi ei. Şi nu se vor opri prea uşor. Indiferent unde s-a dus, nu e destul de departe, insistă Buddy Lee.

— I-am zis să rămână cu mine, dar ea m-a refuzat fiindcă n-a vrut să mă amestece în chestia asta. Cică avea să se ducă undeva unde nimeni nu s-ar fi gândit s-o caute vreodată. Acolo unde se află fantomele, zise Tariq.

Tupeul lui Mr. Get Down dispăruse cu totul, lăsând în urmă numai durere.

— Şi unde e asta? întrebă Buddy Lee.

— A spus că oamenii care o urmăresc sunt ucigaşi, zise Tariq.

— Şi noi la fel, bombăni Ike, făcându-l pe celălalt să-şi dea capul pe spate.

— Ce s-a întâmplat de dimineaţă e că noi încercăm s-o protejăm pe Tangy, să ştii, zise Tariq.

— Ne zici unde e fata şi te-am iertat, insistă Ike.

Buddy Lee pufni, făcându-l pe tovarăşul lui să-i arunce o privire tăioasă. Se mulţumi să ridice din umeri. Începuse să se obişnuiască cu felul în care îl fixa Ike. Tariq se foi în scaun.

— Să ştiţi că obişnuia să-mi spună că mă pricep la muzică, dar că n-am o carieră prea solidă. Că sunt un gangster de social media. Şi avea dreptate. Mr. Get Down e doar un tocilar care a învăţat cum să folosească nişte platane şi o claviatură. Voi sunteţi băieţi adevăraţi.

Ike preferă să nu-i răspundă.

— Vere, aici ai nimerit-o. Acum zi-ne unde e fata, interveni Buddy Lee.

Tariq îşi ascunse faţa în mâini.

— Dacă o găsiţi, să aveţi grijă de ea, da? Îmi promiteţi?

— O s-o protejăm, zise Ike.

— S-a dus acasă. Pe strada Adam. Înapoi în Bowling Green, zise Tariq.

— Şi care e numele ei adevărat? Nu cred că scrie Tangerine pe permisul ei de conducere, zise Buddy Lee.

— Nu ştiu. Eu n-am cunoscut-o decât ca Tangerine, răspunse Tariq, dar faţa i se strânse ca şi cum ar fi muşcat zdravăn dintr-o lămâie.

— Minţi. Ştii cum o cheamă. Dacă tot am ajuns până aici, ai face bine să nu dai înapoi, îl îndemnă Buddy Lee.

— Cleşti şi spărgătoare de gheaţă, zise Ike.

Expresia animalică din privirea lui Tariq se transformă într-una hăituită.

— Ăăă… eu… la dracu'. Numele ei chiar e Tangerine. Tangerine Fredrickson. Sunteţi mulţumiţi acum? întrebă Tariq.

Ike îşi îndreptă umerii. Încă îl dureau ca naiba.

— Suntem în regulă, zise el.

— Dacă ar fi după mine, te-aş pune să-ţi mesteci mâna până când te caci degete, dar cred că trebuie s-o lăsăm aşa, zise Buddy Lee.

— Să mergem, zise Ike, iar cei doi se îndreptară spre uşă.

— Suntem chit acum. Să nu uiţi asta. Mi-am plătit toate datoriile, zise Slice, fără să-şi ridice ochii din telefon.

Ike se opri şi-l privi peste umăr.

— Desigur, zise el.

— Bowling Green e la o oră de mers dac-o luăm pe 301, zise Buddy Lee după ce se urcară din nou în camionetă.

— Da, dar crezi că ne-a pus adevărul?

— Cred că da. Când ne-a minţit prima dată, a avut unul dintre cele mai evidente semne pe care le-am văzut în viaţa mea. Sper că nu joacă poker. În

plus, părea să facă pe el de frica prietenului tău. Asta mi-a fost clar.

Ike porni motorul.

— Nu e prietenul meu, dar da, ar trebui să fie îngrozit de el.

— Vezi, n-a fost aşa de rău. Dar, după câte mi s-a părut mie, Riot te-a făcut să-ţi fie frică de Dumnezeu.

— Tipii ăştia… N-au să-i facă niciun rău, nu-i aşa? Şi nici mie, dac-am înţeles bine… Adică, ei ştiu că noi doi suntem parteneri… zise Tariq şovăind.

Slice îşi ridică privirea de pe ecranul telefonului.

— Devonte, du-l pe bebeluşul ăsta înapoi în leagănul lui.

Garda de corp îl înşfăcă de braţ şi mai mult îl târî după el, scoţându-l din frizerie. Slice atinse ecranul telefonului său. După cel de-al doilea apel, se stabili o conexiune.

— Suni ca să mă anunţi că vii să iei MAC-10 alea? întrebă Grayson.

— Băieţii mei ţi-au zis că deocamdată ard prea tare. Nu le pot muta pe nicăieri, îi răspunse Slice.

— Şi atunci cărui motiv datorez plăcerea acestei conversaţii? zise Grayson.

Slice aşteptă o vreme înainte să-i răspundă.

— Îţi aduci aminte cum, cu vreo lună în urmă, întrebai în sus şi-n jos despre o fată pe nume Tangerine?

Grayson trase adânc aer în piept, dar nu spuse nimic.

— Ah, se pare că ţi-am atras atenţia, zise Slice.

— Mă interesează ce-mi spui. Dacă-mi zici ceva folositor, poate c-o să-mi atragi atenţia, zise el, făcându-l pe Slice să râdă.

— Mai întâi hai să vedem cât valorează informaţia asta.

— Cât sânge va trebui să vărs ca să aflu ce ştii? întrebă Grayson.

— Nici n-o să bagi de seamă. Vreau doar să-mi diversific unul dintre fluxurile de venit, zise Slice.

— Ah, rahat!

— Ce-a fost asta? întrebă Slice.

— Nimic, tocmai ai vorbit ca o cunoştinţă de-a mea. Treci la subiect.

— Ştiu că ai o relaţie cu un producător bun de gheaţă. Vreau să-mi aranjezi o întâlnire cu el. E posibil să fiu interesat să-l scap de câteva kilograme, zise Slice.

— Mă rog la Dumnezeu să vorbeşti de pe o cartelă, zise Grayson.

— Am câte un telefon pentru fiecare zi a săptămânii. Deci, poţi să aranjezi?

— Pot, dar nu-ţi fac nicio promisiune. Băiatul ăla e sperios, zise Grayson.

— Mă descurc eu cu asta. O pungă plină cu sutare face minuni la anxietate.

— Bine. Ce ştii?

— La naiba, aşa te grăbeşti şi cu nevasta? întrebă Slice.

— Ştii ceva sau nu? insistă Grayson.

— Da. Am ceva pentru tine. Am auzit un zvon că stă pe strada Adam în Bowling Green. Dacă pleci chiar acum, s-ar putea s-ajungi înaintea celor doi tipi care o caută şi ei.

— Doi tipi? Nu cumva unul din ei era un barosan negru?

— Da. Îl cunoşti?

— Am nişte treburi neterminate cu el. Strada Adam, da?

— Da. Hai s-avem întâlnirea aia săptămâna viitoare, zise Slice.

— Da, ne-am înţeles în privinţa asta. Hei, negrul ăla e cumva vreun prieten de-al tău? Fiindcă o s-o cam încaseze, zise Grayson.

Slice tăcu din nou preţ de câteva secunde.

— Nu. Fă ce trebuie să faci.

Treizeci şi unu

Ike ieşi din parcare şi se îndreptă spre vechea Rută 207, dorind să ajungă la Powhite Parkway, care să-l scoată în Richmond şi apoi pe 301.

Buddy Lee rămase cu capul sprijinit de fereastră în timp ce parcurseră dealurile puţin înalte de pe Ruta 301. Hectare întregi de teren mănos erau despărţite de kilometri de garduri albe, întrerupte ici-colo pentru a face loc unor locuinţe mai bătrâne decât Ike şi Buddy Lee la un loc. Acolo unde pământul nu fusese revendicat şi nu erau peluze sau câmpuri, tufişurile concurau cu pini şi cu arţari pentru atenţia iubitului lor comun, soarele.

Buddy Lee dădu drumul la radio, din care se auzi vocea baritonală a lui Merle Haggard, care cânta „Mama Tried".

— Mama a încercat, dar tăticului nu i-a păsat, comentă Buddy Lee.

— Parcă mi-ai spus că tatăl tău te-a învăţat chestiile alea de escroc. Semnele şi toate celelalte, zise Ike.

Buddy Lee îşi închise ochii.

— Aşa a fost. Era însă şi al dracului de rău la beţie. Iar atunci obişnuia să o pocnească pe mama dacă, de exemplu, macaroanele cu brânză erau prea uscate. Venea şi pleca atât de des încât părea mai degrabă un prieten care trecea pe la tine atunci când ajungea în oraş. Mai avea şi alţi copii. Chet e unul dintre ei. La fel a fost şi Deak. Am o soră pe jumătate indiancă în Mattaponi. Rahat. Mi-am spus mereu că n-am să fiu ca el dacă voi avea copii. Ei bine, m-am ţinut de promisiune. Am fost mai rău, zise Buddy Lee.

— Mama şi tatăl meu au murit când eu aveam nouă ani. Au ajuns pe o porţiune alunecoasă de drum şi au zburat de pe podul Coleman. Eu şi sora mea ne-am mutat cu părinţii tatălui meu. I-am trecut pe bunicii mei prin toate chinurile Iadului, dar ei n-au încetat niciodată să mă ierte şi să mă iubească.

Eram atât de furios! Obişnuiam să mă plimb aşteptând pur şi simplu un motiv să explodez. Eram supărat pe Dumnezeu fiindcă mi-a luat părinţii, pe ei fiindcă au murit, pe bunicii mei fiindcă încercau să se prefacă degeaba că totul va fi bine. Eram atât de rău! M-am înhăitat cu Luther şi brigada lui. El m-a lăsat să-mi folosesc furia. Mă îndrepta într-o direcţie, ca pe o armă, şi apoi mă lăsa să explodez, zise Ike.

Depăşiră un camion de care era conectată o rulotă pentru transportat cai.

— L-am iubit pe Isiah, pe bune, dar sunt zile în care cred că nu ar fi trebuit să am un fiu. Mintea mea era prea afectată ca să fiu un tată bun, zise Ike.

— Eu cred că l-ai iubit şi te-ai străduit cât ai putut, deci ai fost un tată bun. Asta e ceea ce-mi spun şi mie, îl consolă Buddy Lee.

— Şi chiar crezi chestia asta?

— În cele mai multe dintre zile.

— Am fost atât de nervos când mi-a spus… zise Ike.

Încetini camioneta, trecând printr-o curbă strânsă, lângă care văzură doi cai care rumegau alene pe o păşune imensă.

— N-ai ştiut până atunci? Eu l-am prins pe Derek sărutând un alt băiat, dar am fost conştient cu mult înainte de asta, zise Buddy Lee.

— Am ştiut. Cred că într-un ungher al minţii mele am fost conştient dintotdeauna, dar n-am vrut să accept. N-am putut. Pur şi simplu mintea mea nu a reuşit să înţeleagă, ştii? Ce însemna asta? Era ca şi cum mi-ar fi spus că e extraterestru. Mi s-a părut nenatural, zise Ike.

— Şi totuşi îl iubeai. N-ai încetat niciodată să-l iubeşti, nu-i aşa? întrebă Buddy Lee.

În cabină se lăsă o tăcere prelungă.

— Am încercat să nu mai ţin la el. O vreme, nici măcar nu l-am putut privi. Mi-l imaginam făcând tot felul de rahaturi cu un tip. Îmi pare rău. Derek nu era pur şi simplu „un tip”.

— N-ai de ce, e-n regulă. Adică, înţeleg ce vrei să spui. Eu însă n-am vrut niciodată să nu-l mai iubesc pe Derek. Am vrut doar ca el să fie normal. Mi-a luat multă vreme să înţeleg.

— Ce anume?

— Că nu eu decid ce e normal. Că nu contează lângă cine mama mă-sii vrea el să se trezească în fiecare dimineaţă atâta timp cât deschide ochii, zise Buddy Lee.

Ike bătu uşor cu degetele în volan.

— Eu am intrat pentru omucidere. L-au terminat pe prietenul meu aşa că l-am căutat pe cel care i-a băgat două gloanţe în cap şi l-am omorât în bătaie în curtea maică-sii. L-am băgat efectiv în pământ pe tipul ăla. Pe vremea aia credeam că o fac pentru brigada mea. Dar ei n-au rămas alături de mine. Am ajuns înăuntru şi am descoperit că sunt pe cont propriu. Aşa că în momentul în care patru nenorociţi au încercat să mă prindă ca să fiu curva celulelor, a trebuit să intru într-o altă brigadă.

Ike îşi flexă degetele mâinii şi apoi continuă:

— Am făcut nişte tâmpenii majore ca să capăt tatuajul ăsta. Aveam însă nevoie de sprijin. Tipul pe care-l terminasem avea legături cu Ologii. De aia am mers eu la Dumnezeul Negru. Eram speriat. O mulţime dintre lucrurile pe care le-am făcut atunci au fost provocate de frică. Şi apoi, chestiile astea m-au făcut să nu mai pot judeca limpede, zise Ike.

— Şi eu am văzut nişte chestii înăuntru. Înţeleg ce spui. Acolo nu poţi fi bleg, fiindcă îţi scot dinţii din faţă, te obligă să-ţi pui părul pe bigudiuri şi te vând pentru un pachet de ţigări. Dar tot ce se întâmplă în închisoare e aiurea, omule. Oamenii n-ar trebui să trăiască aşa, zise Buddy Lee.

— N-am putut să-mi revin niciodată, ştii ce zic? După aia am privit întreaga lume prin ochii unui condamnat. Mi-a spus în ziua în care el şi cu Derek au absolvit colegiul. Am organizat un grătar acasă. Veniseră o mulţime de oameni. Era acolo Sylvia, sora mea, cu soţul ei. Oameni de la muncă. Eu eram lângă grătar şi-l aprindeam, ştii? Iar el l-a adus pe

Derek la mine. Îmi amintesc precis cum l-a luat de mână. M-am prefăcut că nu văd, dar Isiah a început să-mi spună „tată, trebuie să-ţi spun ceva”, iar eu am continuat să întorc nenorociţii ăia de burgeri, fiindcă ştiam ce vrea să-mi spună, iar eu nu voiam să aud aşa ceva. Dar el a continuat „tată, Derek nu e doar prietenul meu. E partenerul meu. Sunt gay. Sunt gay şi-l iubesc”, zise Ike.

Făcu o pauză şi apoi trase adânc aer în piept.

— Mi s-a pus o pată pe ochi. Am înnebunit. Am răsturnat grătarul. Mâncarea şi cărbunii s-au împrăştiat peste tot. O bucată de mangal a aterizat pe braţul lui Isiah şi l-a ars destul de rău. Am zis… am zis nişte lucruri oribile. Şi lui şi lui Derek. Mya plângea şi striga la mine. Oamenii mă priveau de parcă aş fi fost un animal. Eram foarte furios. Ruşinat. M-am dus în casă şi am izbit uşa atât de tare încât s-a spart geamul, zise Ike. Şi în timpul ăsta nu mă puteam gândi decât la motivul pentru care trebuise să-mi spună. De ce în ziua aia? De ce n-a putut să ţină lucrul ăsta pentru el? Eu n-aveam nevoie să ştiu chestia asta, nu-i aşa? În momentul ăla mi se părea că totul e despre mine. Mi-a luat ani buni să înţeleg că-mi spusese fiindcă voia să ştiu că e fericit, chiar dacă nu ne înţelegeam prea bine. Voise să împărtăşească asta cu mine, iar eu îmi bătusem joc de dorinţa lui. Îl dezamăgisem, zise Ike.

Simţea un nod în gât de parcă ar fi înghiţit o cărămidă. Buddy Lee îşi drese glasul.

— Niciunul dintre noi n-a fost Howard Cunningham[10]. Şi totuşi băieţii au reuşit în viaţă. Au fost buni cu prietenii lor, unul pentru celălalt, cu fetiţa aceea. Chiar dacă au avut taţi ca noi, au ajuns bărbaţi buni. Indiferent de câte ori i-am dezamăgit, ei au ajuns bine, zise Buddy Lee.

— O s-o găsim pe Tangerine, zise Ike clătinând din cap. Vom afla cine a făcut asta. Acum n-o să-i mai dezamăgim.

Patruzeci şi cinci de minute mai târziu, trecură pe lângă o pancartă mare din lemn pe care scria „Bowling Green” cu litere de un verde-aprins. Camioneta începu să-şi piardă din putere, apoi şi-o recăpătă. Ike călcă acceleraţia până la podea. Motorul începu să se tânguie ca un nou-născut.

— Avem nevoie de benzină, zise Buddy Lee.

Ike văzu o staţie cu două pompe undeva în faţa lor, pe dreapta. Opri în faţa uneia dintre ele chiar când motorul încetă să mai funcţioneze.

— Indicatorul arată că mai ai un sfert de rezervor, zise Ike.

— Şi eu ce să-ţi spun? Rahatul ăsta nu mai merge ca pe vremuri. Valabil şi pentru camionetă, şi pentru stăpânul ei, zise Buddy Lee.

Coborî şi se întinse, ridicându-şi braţele spre cer. Coloana lui vertebrală trosni şi pocni ca un castron cu floricele.

— Plătesc eu benzina dacă o torni tu. Am nevoie şi de o bere, zise Buddy Lee.

— Să-mi iei şi mie una.

Celălalt ridică o sprânceană.

— A fost o zi lungă.

Buddy Lee şchiopătă prin parcare şi intră în magazin. Luă o cutie de Busch pentru el şi un Budweiser pentru Ike. Puse berile pe tejghea.

— Vreau… ăăă… douăzeci şi cinci la pompa şapte, zise Buddy Lee.

Vânzătoarea, o femeie albă ceva mai în vârstă, cu o claie ciufulită de păr grizonat, îi puse berile într-o pungă.

— 29,48, zise ea.

Vocea femeii îl făcu pe Buddy Lee să creadă că fumase încă din burta mamei ei. Îi dădu două hârtii de douăzeci.

— Eşti de pe-aici? întrebă Buddy Lee.

— De vreo treişpe ani. M-am mutat din DC cu fostul meu soţ. A fost îngrijitor de cai. A lucrat la ferma unde s-a născut Secretariat[11], zise ea.

— Fără vrăjeală? întrebă Buddy Lee.

— Da, se pricepea mai bine la cai decât la neveste, zise casiera.

— Ia zi, nu cunoşti o fată pe nume Tangerine Fredrickson? întrebă Buddy Lee.

Femeia îşi ţuguie buzele de parcă tocmai ar fi muşcat dintr-un măr şi ar fi văzut o jumătate de vierme.

— Sunteţi prieteni? întrebă ea.

— Nu, e o poveste mai simplă. I-am găsit poşeta în care avea carnetul de şofer, dar nu sunt de pe-aici şi nu-i dibui adresa nici în ruptul capului. Ştii cumva pe unde locuieşte? Poate îmi dai un reper, ceva. Pe actele ei scrie strada Adam, dar GPS-ul meu se poartă de parcă ar avea Tourrette, zise Buddy Lee cu un zâmbet.

Casiera nu-i răspunse la fel.

— Lunette Fredrickson locuieşte lângă turnul de apă de pe strada Adam. Indicatorul a fost doborât anul trecut, iar primăria nu l-a schimbat încă.

— Lunette, zici? Să înţeleg că e rudă cu Tangerine?

— Da, zise casiera, a cărei faţă deveni şi mai posacă.

— Bine, mulţumesc, zise Buddy Lee.

Îşi luă restul şi se îndreptă spre uşă, nu înainte de a mai arunca o privire femeii. Se îndreptă spre camionetă. Pe autostrada cu două benzi care trecea pe lângă staţia de benzină se vedeau maşini şi camioane.

Ike termină de alimentat. Buddy Lee urcă şi puse berea lui Ike în suportul pentru băuturi, după care şi-o deschise pe a lui.

— Mulţumesc, zise Ike.

Luă cutia şi goli mai bine de jumătate dintr-o singură gură.

— Cred că ar trebui să căutăm un drum care se află lângă turnul de apă, zise Buddy Lee.

— De unde ştii?

— Am vorbit cu casiera. Mi-a pomenit de o anume Lunette Fredrickson, care e rudă cu Tangerine.

— Şi acum ce? Mergem pe strada Adam şi ne oprim din casă în casă întrebând pe toată lumea dacă o cunoaşte pe Tangerine? întrebă Ike.

— Ai o idee mai bună? întrebă Buddy Lee.

— Să ştii că tu te duci să baţi la uşi. Ne aflăm în ţinutul MAGA[12].

Până la urmă se dovedi că nu trebuiră să bată decât la două uşi. La prima nu răspunse nimeni. La cea de-a doua, o casă modulară cu nişte scări de lemn, apăru în prag un tânăr alb care avea tatuat pe piept steagul confederat şi care-i trimise la ultima casă de pe strada Adam. Trecură de un semn care-i prevenea că se apropie de sfârşitul drumului public. Pe partea stângă văzură o cutie poştală, la capătul unui drum de pământ. Pe ea era scris numele Fredrickson cu litere mici, autoadezive.

— Cred că am ajuns, zise Ike.

Buddy Lee îi făcu un semn, cu degetul mare ridicat în sus.

— Să ştii c-ai avut dreptate.

— Despre ce? întrebă Ike.

— Nu cred că oamenii ăia ţi-ar fi vorbit la fel cum au vorbit cu mine, zise el amintindu-şi de tatuajul cu steagul confederat.

— Cred că ai început să înţelegi, zise Ike.

Buddy Lee îl văzu cu coada ochiului cum zâmbeşte. Coti pe drumul de pământ, încercând să ocolească găurile adânci care făceau să pară că merg cu maşina pe o bucată imensă de şvaiţer. Buddy Lee privi pe fereastră la magnoliile plantate pe marginea drumului. Ajunseră într-un târziu într-o curte pustie şi văzură o casă cu etaj şi o verandă dărăpănată, care înconjura parterul aproape în întregime. În spatele ei se afla o pajişte abandonată plină de kudzu şi caprifoi, care părea să se întindă pe hectare întregi. Un sedan cu patru uşi şi patru portiere de culori diferite era parcat în faţa scărilor. Ike trase lângă acesta, pe partea stângă, aproape de colţul verandei, şi apoi opri motorul.

— Am ajuns, zise Ike.

— Şi cum vrei să procedăm?

— Cinstit. Îi spunem care-i treaba. O întrebăm cine a fost tipul şi dacă el ştia despre Isiah şi Derek, zise Ike.

— Şi cât de tare o strângem cu uşa?

— E femeie. N-o strâng deloc cu uşa. Şi nici tu n-ai s-o faci.

— Bine, dar dacă ne abureşte, să ştii că am nişte verişoare pe care le putem chema, zise Buddy Lee.

Luă pistolul şi şi-l băgă la brâu, aproape de şira spinării.

— Nu cred c-o s-avem nevoie de ăla, zise Ike.

— E mai bine să-l luăm degeaba decât să avem degeaba nevoie de el, încercă Buddy Lee să glumească.

Coborâră din camionetă şi se apropiară de uşa casei. Se opriră amândoi după câţiva paşi. Pe verandă ieşise o tânără. Avea un păr de culoarea antracitului, care-i cădea până pe umeri. Pielea avea culoarea bronzului vechi. În alte circumstanţe, Buddy Lee ar fi găsit-o răvăşitoare. Ochii ei mari şi căprui îi priveau de sub nişte gene prelungi.

Puşca pe care o îndreptase asupra lor o punea însă într-o lumină mult mai puţin drăgălaşă.

— Da, fir-ar al dracului, chiar că e o domnişoară aflată la ananghie, zise Buddy Lee.

Treizeci şi doi

— Hei, ia-o încet, surioară. Vrem doar să-ţi vorbim, zise Buddy Lee.

— Nu cumpărăm ce aveţi de vânzare. Nu ascultăm ce vreţi să ne spuneţi, zise femeia.

— Tu eşti Tangerine? întrebă Ike.

Femeia îndreptă ţeava puştii în direcţia lui. Observă că ţinea patul armei sprijinit de braţ, lângă cot, şi susţinea ţeava cu cealaltă mână. Însă degetul nu-i era pe trăgaci. Ike o studie. Tremurul uşor al buzelor pline. Mişcările iuţi ale ochilor. Privea în toate părţile ca un animal prins în capcană. Era speriată. Era emoţionată. Era minunată. Era o mulţime de lucruri, dar nu şi ucigaşă. El ştia cum arată o asemenea persoană. O vedea în fiecare zi în oglindă.

— Nu contează cine sunt eu, papi. Tu şi cu imitaţia asta de Sam Elliott o să vă urcaţi acum în maşină şi-o să plecaţi de-aici, zise Tangerine.

— Asta e a doua oară când sunt comparat cu băiatul ăla într-o manieră nu tocmai măgulitoare. Cred că încep să mă simt jignit, zise Buddy Lee.

— O, vai, îmi pare rău. Poate ar trebui să te cărăbăneşti de-aici şi să mergi la terapie, îi zise Tangerine.

— Isiah a fost blând cu tine. Derek a vrut să te ajute. Isiah a fost fiul meu. Derek, al lui. Sunt morţi amândoi din cauza lucrurilor pe care li le-ai spus. Fiii noştri au murit din cauza ta. Poţi măcar să încerci să vorbeşti cu noi, zise Ike.

Tangerine tresări. Ike crezu mai întâi că încearcă să impresioneze cu genele ei lungi, dar văzu că liniile groase de mascara încep să i se întindă pe obraji. Ike se săturase până peste cap de lacrimi. Ale lui, ale Myei. Isiah era steaua din universul lor. Când el murise, Mya se prăbuşise în ea însăşi, creând o gaură neagră care înghiţise absolut toată bucuria trăită vreodată. Iar asta se întâmplase din cauza faptului că fata de pe verandă avusese un

amant secret, dispus să ucidă ca să nu i se afle taina. Nu ea apăsase pe trăgaci, dar, cu siguranţă, era implicată cumva. N-avea decât să plângă până când lacrimile îi deveneau de sânge!

— N-am vrut să se întâmple aşa ceva, zise Tangerine.

Urmele de pe faţa ei o făceau să pară că poartă o mască de Lone Ranger.

— Atunci pune naibii tunul ăla deoparte şi hai să vorbim, zise Buddy Lee.

Tangerine îşi muşcă buza de jos. Ike văzu cum ţeava puştii coboară cu o lentoare îngrozitoare. Se stârni o pală de vânt care îi cufundă pe toţi în mireasma florilor de magnolii.

— Haideţi înăuntru, îi invită Tangerine.

— O să mă simt mai bine când n-o să mai ţină în mână puşcociul ăla, şopti Buddy Lee.

— Dac-ar fi avut de gând să ne împuşte, ar fi făcut-o deja.

— O, da, ce bine!

Urcară pe verandă şi intrară în casă. În holul din faţa camerei de zi se simţea un miros de whiskey. În mijlocul sufrageriei se afla o canapea deşelată. Pe ecranul televizorului vechi se succedau nişte imagini neclare. Între această cameră şi bucătăria cu care se învecina se găsea o masă, pe care Tangerine îşi aşeză puşca.

— Terry, cine sunt domnii?

Din spatele casei veni o femeie albă, înaltă. Purta un capot cu un imprimeu floral şi era încălţată cu şlapi. Faţa ei buhăită era ascunsă în parte de cârlionţi blonzi, care-i coborau până pe bărbie.

— Tangerine, mamă. Numele meu e Tangerine, iar ei nu contează. Du-te şi te întinde.

Femeia abia dacă se uită la Ike, dar pe Buddy Lee păru că-l soarbe din ochi.

— Nu, nu, sunt musafiri! Invită-ţi prietenii să ia loc. Eu o să prepar nişte băuturi, zise femeia.

— Tu trebuie să fii Lunette. Îmi place cum gândeşti, zise Buddy Lee, făcându-i cu ochiul, gest care stârni chicotele femeii.

— Mamă, n-o să stea prea mult, zise Tangerine.

— Păi, măcar şi pentru un singur pahar, o contră Lunette.

Hotărâtă, femeia se întoarse şi se îndreptă spre spatele casei. Buddy Lee o auzi făcându-şi de treabă cu nişte sticle. Observă că holul avea o deschidere care dădea în bucătărie.

— Hai să stăm jos, zise Tangerine.

Ike şi Buddy Lee merseră în sufragerie. Pe lângă canapea, în încăpere se mai afla un fotoliu extensibil şi un taburet. Cei doi se aşezară pe canapea, iar Tangerine pe fotoliu. Ike privi restul încăperii. În colţul cel mai îndepărtat se afla o sobă cu lemne. Pe pereţii destul de murdari se vedeau o mulţime de fotografii înrămate, aşezate la distanţe inegale. Unele dintre ele înfăţişau o versiune mai tânără a Lunettei, împreună cu un bărbat mai mic, de culoare. Altele înfăţişau o Lunette ceva mai în vârstă, cu câteva riduri în plus pe faţă şi un băieţel cu ochi strălucitori, ale cărui trăsături erau un amestec dintr-ale ei şi ale bărbatului de culoare. Pe măsură ce oamenii din fotografii îmbătrâneau, creştea şi intervalul dintre momentele în care fuseseră făcute. În ultimele, bărbatul lipsea.

— I-am spus lui Isiah că m-am răzgândit. N-am mai vrut să-i ofer interviul. Dar cum aţi aflat că moartea lor are de-a face cu mine? întrebă Tangerine.

— Fiindcă tipii de unde lucra băiatul meu l-au auzit spunând că gagiul cu care ţi-o trăgeai tu era un nenorocit cu două feţe. Imediat după aia, el şi soţul lui au sfârşit cu creierii împrăştiaţi pe caldarâm, zise Buddy Lee.

Tangerine tresări auzind cuvintele vitriolante ale bărbatului.

— Le-am spus că e periculos. I-am prevenit, dar Derek era supărat, iar Isiah era hotărât. N-au înţeles deloc în ce se bagă. Nu e vina mea. Dar, dacă voi credeţi că eu am vrut ca ei să moară, atunci revin la prima mea ofertă şi vă spun să vă căraţi dracului de-aici.

Ike sări în picioare.

— Uite ce e, vrem doar să ştim numele tipului cu care te vedeai. Cine e? De restul, o să ne ocupăm noi, zise el.

— N-am de gând să vă spun. N-ar fi trebuit să le zic nici lui Derek şi lui Isiah. Era mai bine să-mi văd dracului de treaba mea, când el s-a despărţit de mine. Viaţa lui e complicată. Am ştiut asta când l-am întâlnit. Uite ce e, eram beată şi mă plictiseam la petrecerea aceea. Sentimentele mele erau vraişte. A fost o greşeală, zise Tangerine.

— Faptul că i-ai spus lui Derek despre prietenul tău? întrebă Ike.

— Da. Şi asta.

Ike putea vedea asemănarea cu mama ei, dar fata părea să aibă mult mai multe în comun cu băiatul din fotografie.

— Dacă nu vrei să ne spui nouă, mergi la poliţie! zise Buddy Lee.

Ike se întoarse spre tovarăşul lui. N-ar fi fost mai uimit nici dacă lui Buddy Lee i-ar mai fi crescut încă un cap pe umeri.

— Eu vreau ca oamenii care au făcut asta să fie găsiţi. Şi nu-mi pasă cum anume se întâmplă. Dacă nu vrei să ne zici nouă, du-te dracului la poliţie, adăugă Buddy Lee.

— Îmi pare rău, dar eu nu mă pot implica, zise Tangerine.

— Nu te poţi implica? Dar eşti băgată până-n gât. Totul e din cauza ta. Tu l-ai ucis pe fiul meu şi pe… soţul lui, iar acum îmi spui că nu te interesează decât să-ţi salvezi propria piele? întrebă Ike.

— Ascultă, păpuşel, nu ştiu dacă ai observat, dar eu sunt singura persoană căreia îi pasă de pielea mea. Nu veni la mine în casă să-mi ţii predici. Vă văitaţi amândoi şi-mi spuneţi cât de mult aţi ţinut la fiii voştri morţi fiindcă i-aţi tratat ca dracu' cât au fost în viaţă.

Tangerine îşi luă o şuviţă de păr de pe faţă. Ike făcu un pas de lângă canapea. Avea pumnii încleştaţi.

— Nu ştii nimic despre mine şi fiul meu, zise el.

— Serios? Pun pariu că le spui tuturor cât de mult l-ai iubit, doar că ţi-au plăcut doar anumite părţi din el. Nu întregul. Nu totul. Şi acum amândoi vreţi să-mi risc viaţa ca voi să vă simţiţi mai bine. Nu-i treaba mea, zise Tangerine.

Ike mai făcu un pas către ea, dar fata îl privi şi-i zâmbi.

— Ştiu cum eşti. Am cunoscut o mulţime de bărbaţi ca tine. Vrei ca toată lumea să te creadă un dur, dar minţi în legătură cu fiul tău şi „colegul lui de cameră", zise Tangerine, făcând gestul ghilimelelor cu degetele în aer.

Ike îşi simţi degetele cum se întind. Acurateţea afirmaţiei îi stârnise brusc o durere de cap. Fata aceea parcă ar fi tras cu ochiul prin fereastra lui în ultimii zece ani.

— Ştim că nu suntem cine ştie ce. Nu trebuie să ne mai zici asta. O facem noi înşine îndeajuns în fiecare zi. Dar asta nu înseamnă că băieţii noştri trebuie să putrezească în pământ în timp ce prietenul tău zburdă pe pajiştile înverzite fiindcă tu eşti prea laşă ca să ne spui ceva. Sunt convins că ştii că te caută. A angajat o bandă de motociclişti să te vâneze. Le-a zis să-ţi ia gâtul. După cum vezi, noi te-am găsit. Cât crezi că va trece până o vor face şi ei? Vino cu noi la poliţie, acolo o să fii în siguranţă, zise Buddy Lee.

— Nu, n-o să fiu. Nimic din tot ce se întâmplă nu e din cauza lui. A intrat într-o situaţie pe care n-o poate controla. În spatele crimelor sunt oamenii pe care trebuie să-i asculte. Nişte bogătaşi nenorociţi care-i controlează pe toţi şi toate lucrurile din jurul lor. El e la fel de victimă în povestea asta ca…

— Dac-ai să spui Isiah şi Derek, o s-avem o problemă al dracului de mare, o opri Ike.

Tangerine îşi linse buzele.

— Mi-a spus mai demult că i-au cerut să fie ca un leu, care nu se simte vinovat când mănâncă o oaie. L-au abuzat toată viaţa lui şi nici măcar acum nu le pasă cât e de frânt. Habar n-aveţi cu ce fel de

rahaturi aveţi de-a face, zise Tangerine, cu ochi scânteietori.

— Şi tu chiar crezi prostiile astea? Omul încearcă să-ţi taie capul şi apoi să-l pună pe perete ca un trofeu, zise Buddy Lee.

— Vă spun că nu-l cunoaşteţi. Nu ştiţi prin ce trece. Povestea e mult mai complicată decât credeţi, zise Tangerine.

— L-a ucis pe fiul meu. În afară de asta nu mai trebuie să-i ştiu decât numele zise Ike.

— Băuturile! Sper că nu veţi refuza câte o Cuba Libre, zise Lunette.

Ţinea în mână o tavă de plastic pe care se aflau patru pahare. O aşeză pe taburet şi începu să împartă amestecurile de rom şi cola.

— Vă mulţumesc, doamnă, zise Buddy Lee.

— Mă numesc Lunette, nu doamnă. Îmi mai poţi spune şi Dulceaţă, dacă vrei.

Femeia îi făcu cu ochiul lui Buddy Lee, care îşi termină băutura din două înghiţituri. Ike îşi strângea în pumn paharul, concentrat pe Tangerine. Aceasta luă o înghiţitură şi păru că dă intenţionat din gene în direcţia lui.

— Te gândeşti să mă loveşti, nu-i aşa? Ăsta e fetişul tău? întrebă ea.

— Nu. Mă gândesc ce bine ar fi fost ca fiul meu să nu fi încercat să te ajute, dar ăsta era felul lui de a fi. Ajuta pe toată lumea. Chiar şi pe cei cărora nu le păsa deloc de el, zise Ike.

— Degeaba încerci să dai vina pe mine, păpuşel, zise Tangerine.

Ike se gândi că fata dorise să vorbească tăios, dar replica ei nu sunase deloc aşa.

— Nu încerc să te învinovăţesc. Spun doar cum stau lucrurile.

Tangerine îşi deschise gura ca să răspundă, dar din faţa casei se auzi zgomotul unei portiere care se închide. Ike se ridică din nou în picioare. Îl mânca pielea de pe ceafă de parcă l-ar fi gâdilat o fantomă. Întâlni privirea lui Buddy Lee.

— N-am mai avut atâţia oaspeţi dinainte să mă părăsească tatăl tău, zise Lunette.

Femeia porni către uşă. Cuburile de gheaţă din paharul ei scoaseră nişte clinchete ca de castaniete.

— Mamă, ce faci? Ţi-am spus că trebuie să avem grijă, zise Tangerine.

Fata sări în picioare şi o apucă pe Lunette de braţ.

— Vreau să văd cine e, se bâlbâi femeia.

Ike se întrebă cât rom îşi pusese în băutură. Îşi aşeză paharul la loc pe tavă.

— Staţi. Lăsaţi-mă pe mine să arunc o privire, zise el.

Merse la fereastra din partea din stânga a uşii. Privi prin geamul murdar şi văzu o dubiţă albastră. Parcase de cealaltă parte a sedanului, la stânga camionetei lor. Lângă ea erau şi trei motociclete. Acestea se opriseră în spaţiul dintre dubiţă şi sedan.

Spre casă se îndreptau şase oameni. Cu toţii aveau şepci de baseball trase pe ochi şi arme în mâini.

— La pământ! strigă Ike.

Lunette se smulse din strânsoarea Tangerinei şi porni spre Buddy Lee.

— Ce vrea să spună, frumosule? întrebă ea zâmbind în timp ce îşi amesteca băutura.

De afară izbucniră focuri de armă. Interiorul casei se transformă imediat într-un coşmar de sticlă spartă, aşchii de lemn şi bucăţi de gips-carton. Corpul Lunettei începu să se agite ciudat în timp ce gloanţele i se înfigeau în piept şi-n abdomen. Capotul cu flori se murdări imediat de sânge, transformând margaretele în trandafiri.

Tangerine se aruncă spre mama ei chiar când Buddy Lee se întinse după ea în încercarea de a o trage la pământ. Ike era pe burtă şi încerca să înainteze pe podea. Corpul Lunettei se prăbuşise chircit şi frânt. Paharul îi căzuse din mână şi se rostogolise pe scândurile neuniforme ale podelei.

De pe verandă se auzi zgomotul unor paşi grei, în timp ce Ike se îndreptă spre masa mare dintre bucătărie şi sufragerie. Uşa din faţă se dădu brusc

de perete după o lovitură de picior chiar când Ike reuşi să pună mâna pe patul puştii. Băgă un glonţ pe ţeavă şi ţinti spre bărbatul din prag.

Cheddar încremeni. Nu se aşteptase să vadă gaura ţevii unei asemenea puşti. Ike ţinti în zona capului şi apăsă pe trăgaci. Jumătate din faţa motociclistului se evaporă într-o ceaţă roşie de carne, os şi materie cerebrală. Ce-i mai rămăsese din cap se prăbuşi împreună cu şapca de baseball, iar corpul îi căzu pe jumătate înăuntru şi pe jumătate în afara casei. Ike încărcă din nou, scoţând cămaşa goală a glonţului şi băgând un altul pe ţeavă. Cel de-al doilea bărbat de pe verandă sări într-o parte în timp ce Ike ţintea spre pieptul lui. Apăsă pe trăgaci şi arma urlă din nou în timp ce al treilea atacator porni în fugă către furgonetă. Proiectilul îl nimeri pe Gremlin în locul în care coapsa i se unea cu abdomenul şi îl aruncă de pe verandă. Când ajunse pe pământ, intestinele începură să i se răspândească pe jos ca nişte şerpi ce ies din vizuină.

Ike încărcă din nou arma. Cămaşa goală sări din nou, dar de data asta pe ţeavă nu mai intră niciun glonţ.

— Buddy, trage! strigă Ike.

Buddy Lee îşi scoase capul de după canapeaua în faţa căreia aterizase, cu Tangerine sub el. Îşi luă pistolul de la brâu şi trase spre cei patru bărbaţi care veneau spre casă mergând aplecat. Ţintise îngrozitor. Crezu că-l atinsese pe unul dintre ei, fiindcă ceilalţi trei se grăbiră să se adăpostească. Ike se târî până la bărbatul care căzuse în prag şi îi luă arma din mână. Era una semiautomată. Fie MAC-10, fie Uzi. Nu era sigur. Ike ţinti în direcţia camionetei şi a sedanului, după care începu să tragă.

— Futu-i! urlă Grayson în timp ce gloanţele ricoşau din sedan.

În faţă şi în ochi începură să-l lovească bucăţi de metal şi fibră de sticlă. Urlă din nou, dar de data asta de furie. Întinse propria armă semiautomată pe lângă bara din faţă a sedanului şi trase orbeşte. Dome veni lângă el.

— Arma mea s-a blocat! urlă el.

Grayson îl ignoră.

— O, Doamne! O, Doamne, maţele mele! Îmi văd maţele, gemu Gremlin.

Ike se aruncă din nou pe hol în timp ce aerul era sfâşiat de o rafală provenită din arma celui de-al treilea tip. Răspunse şi el cu foc până când auzi un zgomot sec, semn că încărcătorul se terminase. Acţionând pur şi simplu din instinct, cotrobăi în buzunarele mortului şi găsi un alt încărcător. Trecuseră ani buni de când nu mai folosise o armă, dar mâinilor sale nu părea să le pese. Scoaseră încărcătorul gol şi-l înlocuiră cu cel nou cu o precizie feroce. Trase din nou o rafală scurtă, chiar în momentul în care Grayson încerca să privească de după sedan.

— Duceţi-vă la camionetă! strigă Ike.

Îi aruncă lui Buddy Lee cheile. Acesta le prinse din aer cu mână liberă. O trase prin bucătărie pe Tangerine care urla şi plângea, îndreptându-se spre uşa din spate. Ike mai trase o rafală spre sedan.

— La dracu' cu asta! strigă Grayson.

Se ridică şi apoi se aplecă pe capota maşinii. Pe urmă, împroşcă veranda de la stânga la dreapta, trasând o linie de foc care cuprinse casa precum ghearele unui demon. Cămăşile goale căzură pe capotă şi se rostogoliră imediat la pământ.

Ike ieşi de sub fereastră, se ridică în picioare şi trase la rândul său. Grayson dispăru în spatele sedanului. Ike continuă să tragă în direcţia aceea, dar şi spre furgonetă şi motociclete, până când auzi motorul camionetei lui Buddy Lee pornind cu un urlet ca de tornadă.

Grayson îşi înlocui încărcătorul, merse în spatele furgonetei şi trase din nou asupra casei. Nu auzise camioneta pornind, dar o văzu dând cu spatele şi apoi întorcând, aşa încât privea acum luneta. Ţinti în direcţia aceea şi trase. Geamul se pulverizã, dar în momentul acela, dinspre casă, veni o ploaie de gloanţe care îl obligă să se arunce la pământ.

Unul dintre ceilalţi tovarăşi ai săi, Gage, se târa spre el ţinându-se de coapsă. Nu-l mai vedea pe ultimul membru al echipajului lor, pe Kelso. Grayso, împreună cu Gremlin şi Cheddar, veniseră pe motociclete. Dome, Gage şi Kelso luaseră furgonetă. Se gândiseră că şase membri ai Rasei Pure, înarmaţi până-n dinţi, erau de-ajuns pentru o cioară, un căcănar şi o curvă.

Se cam săturase să se înşele.

Buddy Lee o trase în jos pe Tangerine în timp ce apăsa acceleraţia până la podea. Simţi cum pe ceafă şi pe spate îi cad cioburi de sticlă.

— Rahat, băga-mi-aş! zise Buddy Lee în timp ce făcea o curbă largă cu camioneta.

Opri şi dădu cu spatele până în faţa casei. Auzi un strigăt ca al unui cal dus la castrare când trecu peste picioarele tipului întins în curte. Îşi dădu seama că greutatea maşinii le strivise complet.

Ike ieşi din casă trăgând cu arma semiautomată şi se aruncă în bena camionetei. Buddy Lee acceleră în timp ce tovarăşul său continua să tragă asupra celor doi bărbaţi care se ascunseseră în spatele furgonetei albastre. Camioneta lovi maşina sedan, trimiţând-o peste primele două motociclete. Din inerţie, una dintre ele zbură în cea de-a treia. Buddy Lee continuă să accelereze, coti la stânga şi porni în lungul drumului.

Ike trase o ultimă rafală din arma semiautomată, spărgând luneta furgonetei, dar şi un cauciuc de pe partea şoferului. Grayson şi Dome se tot învârtiseră în jurul maşinii lor în timp ce camioneta trecuse pe lângă ei ca o ghiulea de tun, până când ajunseseră în partea din faţă, ghemuiţi ca două ţestoase.

Grayson se ridică la timp pentru a vedea camioneta cum face stânga şi o porneşte pe autostradă. Îşi şterse ochii cu dosul mâinii. Pe firele de păr de pe antebraţ văzu transpiraţie, sânge şi bucăţi de metal. În urechi auzea un ţiuit constant, pe o notă înaltă. Dome se ridică şi veni lângă el. Kelso apăru şi el târându-se de sub sedan.

Grayson încetă să mai privească în lungul drumului şi încercă să înţeleagă scena din jurul lui. Trei dintre fraţii săi căzuseră. Cheddar era mort. Gremlin era şi el pe ducă. Gage sângera abundent pe lutul roşu prezent peste tot în curte.

— Dome, m-au nimerit în picior, Dome! Sângerez foarte tare… Dumnezeule, ce doare! Pierd mult sânge, Dome, hârâi Gage.

— Maţele, omule! Pot să-mi văd maţele, zise Gremlin.

Rostise aceste cuvinte cu o voce atât de stinsă încât abia dacă le auzi cineva. Dome şi Grayson veniră lângă fratele lor rănit de moarte. Cea mai mare parte a stomacului său dispăruse sau îi aluneca printre mâini ca un ţipar scăldat în ulei. Zăcea într-o baltă de sânge şi de rahat îndeajuns de mare ca să umple o cadă de baie.

Picioarele îi arătau ca nişte grisine făcute de un brutar orb. Dacă Gremlin urma să scape cu viaţă, ceea ce era extrem de improbabil judecând după cantitatea de sânge în care înota, urma să poarte o pungă din aia pentru rahat tot restul vieţii sale. Nu s-ar mai fi putut urca pe motocicletă. Grayson ştia că nu şi-ar fi dorit să trăiască aşa.

— Nu putem să-l lăsăm în halul ăsta, zise el.

Îşi îndreptă arma către faţa lui Gremlin. Dome îşi întoarse ochii către soarele care apunea. Aerul tremura uşor în zvonul unui cor de greieri şi cosaşi.

— Ne vedem de partea cealaltă, frate, zise Grayson.

Trase o rafală de gloanţe în faţa tovarăşului său. Zgomotul sacadat răsună de parcă ar fi răsturnat cineva o mie de cuie pe o bucată de tablă. Grayson aruncă arma la pământ, lângă trupul lui Gremlin. Merse apoi lângă motocicletele dărâmate. Încercă să o ridice pe a lui, dar ghidonul era îndoit foarte rău. Rezervorul fusese perforat. Unul dintre amortizoare avea o ciupitură imensă. Pielea de pe şa crăpase în zigzag. Roata din faţă se îndoise. Arăta acum de parcă un copil mic încercase să scrie litera „D”.

Grayson aruncă motocicleta din nou la pământ.

— În regulă, zise Grayson.

Era convins în adâncul sufletului său că şi Andy era mort. Era greu de crezut, dar nu imposibil, că cei doi moşnegi nenorociţi, care la vârsta lor ar fi trebuit să stea pe verandă şi să bea bere, îl cruţaseră pe pifan. Privind însă la masacrul din faţa lui îşi dădu seama că făcuse două greşeli.

Îi luase pe tipii ăştia prea în uşor şi acţionase cu reţinere. Prima greşeală era din vina lui. N-avea s-o uite şi nici să şi-o ierte vreodată. Cea de-a doua greşeală aparţinea însă unui bogătan care nu-şi mânjise niciodată mâinile cu noroi sau cu sânge şi nici măcar nu se bătuse vreodată. Da, îi plătise, dar asta nu mai conta. Totul devenise mai mult decât o simplă afacere. Acum era ceva personal. Era despre onoare. Dacă nu era în stare să se descurce cu ăia doi, însemna că nu merita să fie Preşedinte, să poarte emblema aceea nenorocită. Ar fi putut la fel de bine să o scoată şi să o arunce la gunoi.

Totul era o nebunie. Absolut totul.

Cheddar murise.

Gremlin murise.

Gage era rănit de moarte.

Asta ca să nu-şi mai aducă aminte şi ce se întâmplase la firma negroteiului. Grayson îşi frecă obrazul.

Mâna i se opri pe cicatricea de acolo. Nu avea să mai acţioneze cu reţinere. Trecuse vremea jumătăţilor de măsură.

— Dome. Ai roată de rezervă la chestia asta? întrebă Grayson.

— Da. Adică… aşa cred. E a nevestei mele. Eu n-o prea conduc.

— Şi ce-o să facem cu motocicletele? Nu le putem lăsa pur şi simplu aici, zise Kelso.

Grayson îşi scoase cuţitul şi merse la fiecare dintre ele. Folosi vârful ca să desfacă şuruburile care fixau plăcuţele de înmatriculare. Le băgă pe toate trei în buzunar. Poliţiştii puteau, desigur, să verifice seriile şasiurilor, dar ei puteau pretinde oricând că le fuseseră furate.

— Voi doi căutaţi-i prin buzunare pe Cheddar şi Gremlin. Pe urmă schimbaţi roata. Încărcaţi-l pe Gage, ca să putem pleca de-aici. Suntem în mijlocul sălbăticiei, dar nu se ştie niciodată ce vecin băgăcios a sunat la gabori. Când ne întoarcem la sediu, convoc o întrunire de război. O s-aducem Iadul până la uşa nenorociţilor ăstora, zise Grayson.

Dome şi Kelso se foiră pe loc, aruncându-şi unul altuia priviri îngrijorate.

Grayson merse la trupul lui Gremlin şi îi luă arma. Privi la Dome şi la Kelso cu o intensitate atât de mare încât simţi cum începe să-l doară capul.

— Hai! Vi s-a părut că m-am bâlbâit? întrebă Grayson.

Treizeci şi trei

— Trage pe dreapta! urlă Ike din bena camionetei.

Buddy Lee nu părea să-l fi auzit. Maşina se scutura şi se hurducăia, zburând practic pe drumul cu două benzi. Ike zări că acul vitezometrului trecuse de o sută patruzeci.

— Buddy Lee, trage pe dreapta ca să mă pot urca! strigă din nou Ike cu toată puterea.

Văzu ochii albaştri ai tovarăşului său în oglinda retrovizoare. Tânguitul motorului se mai domoli, iar camioneta se opri până la urmă la marginea drumului. Ike sări din benă şi intră în cabină. Abia dacă apucă să închidă uşa că Buddy Lee porni din nou, scârţâind din cauciucuri şi împroşcând cu pietricele în urmă. Ike simţi ceva cald şi umed pe şira spinării. Se aplecă înainte, iar în timpul ăsta Tangerine îi căzu în poală. O apucă de umerii înguşti şi o îndreptă.

— La naiba, şopti Ike.

Toată partea dreaptă a corpului fetei era scăldată în sânge. În cot avea o gaură de glonţ de diametrul unei monede, din care se scurgea sânge într-un ritm alarmant.

— Ce? E cineva în urma noastră? întrebă Buddy Lee.

Scană cu privirea oglinda retrovizoare şi pe cele laterale. Ike îşi dădu jos cămaşa şi îşi scoase cureaua. Înfăşură ţesătura în jurul braţului Tangerine! şi o strânse zdravăn. În jurul fetei, pe bancheta camionetei, se formase o pată întunecată imensă.

— Au nimerit-o, zise Ike.

— Ce? Mama mă-sii! A murit? întrebă Buddy Lee.

Ike îşi puse degetul pe jugulara fetei. Simţi pulsul cum se zbate ca bătăile de aripi ale unui bondar.

— Nu e moartă, dar se poate să fie în stare de şoc, zise Ike.

Îşi scoase telefonul din buzunar. Formă numărul Myei. Degetele sale creau pete întunecate pe ecran.

— Care-i adresa casei tale? întrebă Ike, în timp ce telefonul începu să sune.

— Ăăă… ce?

— Trebuie să se uite cineva la ea, să o consulte şi nu ne putem întoarce acasă la mine. Ei nu ştiu unde locuieşti tu. Deci care-i adresa?

— Ăăă, drumul East End, nr. 2354, zise Buddy Lee.

Mya răspunse la cel de-al patrulea apel.

— Ike?

— Vino să ne întâlnim pe drumul East End nr. 2354. Adu şi trusa de prim-ajutor. Noi o s-ajungem acolo în treizeci de minute.

— Eşti rănit? îl întrebă Mya pe soţul ei.

Ike tresări. În ultima vreme, i se păruse că rana din sufletul soţiei sale începuse să se mai vindece. Dar întrebarea aceea o deschisese din nou.

— Nu eu. Nici Buddy Lee. Dar avem nevoie de ajutorul tău, zise Ike.

— Bine, rosti ea scurt.

Femeia închise telefonul înainte ca el să mai poată spune ceva.

— Dar n-ar trebui s-o ducem la spital? întrebă Buddy Lee.

— Doctorii sunt obligaţi să raporteze poliţailor toate rănile prin împuşcare. În locul de unde am plecat sunt trei cadavre. Ai chef să le explici gaborilor ce s-a întâmplat?

— Şi dacă moare, Ike? Ea e singura care ştie cine e dobitocul ăla, zise Buddy Lee.

— Ar putea să ne aresteze pe amândoi pentru nenorocirea asta, zise Ike.

Buddy Lee îşi muşcă uşor buza de jos.

— Dar dacă ea le spune poliţailor…

— N-ai auzit ce-a zis? Tipul ăsta pare să aibă relaţii. E posibil să-i aibă pe poliţai la degetul cel mic.

— N-are cum să-i aibă chiar pe toţi, protestă Buddy Lee.

Luă o curbă strânsă cu o sută de kilometri pe oră şi apoi acceleră din nou la o sută treizeci.

De pe buzele Tangerinei se ridică un suspin. Ike îi aşează mai bine capul ca să se asigure că fata poate respira.

— Nu pot să… vin, şopti Tangerine.

— Stai cu mine, fato! urlă Ike.

Îşi puse braţul pe după umerii ei şi-o lăsă pe fată să-şi sprijine capul de pieptul său gol.

— Buddy Lee, ascultă-mă! Dacă mergem la un spital, o să trebuiască să răspundem la o mulţime de întrebări, zise Ike.

— Mi-ai spus că vei face tot ce e necesar ca să-i prinzi pe cei care i-au omorât pe băieţi. Ai vorbit serios? Fiindcă eu aşa am făcut. Dacă trebuie să intru din nou la răcoare ca nenorocitul ăsta să fie prins, asta înseamnă că în curând o să capăt o salopetă portocalie nouă şi nişte papuci. Tu ce-ai să faci? întrebă Buddy Lee.

Ike strânse din ochi atât de tare încât i se păru că pleoapele îi sunt pe cale să-i explodeze.

— Ne-a zis că el şi familia lui sunt bogaţi, da? Asta înseamnă că va avea parte şi de o judecată în consecinţă. Noi o să fim înăuntru, băieţii vor rămâne morţi, iar el îşi va găsi un avocat şmecher care va face ca faptele să dispară. Şi tot o va omorî pe Tangerine, doar aşa, fiindcă poate. Buddy Lee, n-avem cum să rezolvăm chestia asta dacă primim o pedeapsă din aia de la douăzeci şi cinci în sus, insistă Ike.

Tovarăşul său îşi luă ochii de pe drum pentru o secundă şi-l privi.

— Oare noi am omorât-o pe mama fetei ăsteia, Ike? Cum dracu' de ne-au găsit bulangiii ăştia? Oare ne-au urmărit? Dac-au făcut-o, să ştii că au fost tare meseriaşi. Fiindcă nu poţi lua pe cineva prin surprindere când mergi pe un Harley, zise Buddy Lee.

Tangerine murmură din nou:

— Nu vin… nu pot…

Ike îi aranjă părul. Pielea fetei era moale şi lipicioasă la atingere.

— Singura persoană care a ştiut unde ne ducem a fost Slice, zise Ike.

Afirmaţia aceea nu avea nevoie de nicio explicaţie suplimentară. Buddy Lee lovi cu putere volanul cu podul palmei.

— Ce muist! Dar de ce? N-ai spus că l-ai aranjat pe ăla care l-a omorât pe frate-su? De ce să te trădeze în halul ăsta?

— Nu ştiu. Se poate ca de vină să fie şi povestea cu Luther. În adâncul lui, e nefericit că nu a rezolvat el însuşi chestiunea. Şi e opărit pe mine fiindcă eu am făcut-o. Dar tot nu-mi dau seama de unde-i cunoaşte el pe ăştia din Rasa Pură. Nu m-am gândit că se învârt în aceleaşi cercuri, deşi Slice e amestecat într-o mulţime de lucruri, bănuiesc. Dar de asta o să trebuiască să ne ocupăm ceva mai târziu.

Tangerine murmură altceva, dar atât de încet încât Ike nu reuşi să audă.

— Ne-am scufundat până peste cap, Ike, zise Buddy Lee.

Nu fusese o întrebare.

— Nu contează. Trebuie să terminăm treaba asta, îi răspunse celălalt, continuând să aranjeze părul fetei.

Opriră în faţa containerului atât de brusc încât Buddy Lee aproape trebui să se ridice în picioare ca să poată frâna. Camioneta alunecă pe pietriş şi se opri la doar zece centimetri de maşina Myei, parcată la un pas de uşa lui Buddy Lee. Ike sări din camionetă şi se îndreptă în fugă spre casă, cu Tangerine în braţe. Mya ieşi din maşină având pe un umăr o geantă pentru scutece şi pe Arianna în braţe. Buddy Lee opri motorul şi coborî din cabină cu cheile în mâini.

— Deschide tu uşa pentru Ike, o ţin eu pe asta mică, zise Buddy Lee.

Mya îi dădu fetiţa în schimbul cheilor şi se duse la uşă. În timp ce mergea înapoi spre camionetă cu Arianna, auzi un picur discret. Se lăsă pe vine, continuând să ţină fetiţa în braţe. Ea chicoti la auzul oftatului lui. De sub motor se vedea o şuviţă subţire dar continuă de ulei care se scurgea pe pietriş.

Ştiu că te-am chinuit, fetiţo! Trebuie să mai rezişti doar puţin, gândi Buddy Lee.

Se ridică în picioare şi merse în spatele camionetei. Folosi o mână ca să coboare capacul. Se aşeză pe el, ţinând-o pe Arianna în poală. Fetiţa îl lovi uşor cu palma în bărbie.

— Cred că ar trebui să mă bărbieresc, nu-i aşa? Bunicul arată ca un vârcolac, zise Buddy Lee. Ce-ar fi să stăm noi doi aici o vreme? Vrei să cântăm un cântec? Îl ştii pe ăsta: „Am văzut lumina”? Hank Senior obişnuia să mi-l cânte. Şi mamei mele îi plăcea. Mi-l cânta când îşi dorea să ne dea ceva de făcut fiindcă nu mai aveam curent electric, iar tata fugise cu banii pentru factură. Vezi? Pot să spun chestiile astea pentru că n-ai să ţi le aminteşti. La naiba! S-ar putea să nu-ţi mai aduci aminte nici de mine.

— Du-o în bucătărie, zise Mya.

Ike îşi încordă braţele şi porni cu Tangerine spre chicineta minusculă a lui Buddy Lee. Acolo se afla o masă veche, de culoare galbenă. Ike se folosi de picioarele fetei ca să mături de pe ea cele câteva tacâmuri şi o aşeză pe Tangerine cu spatele pe tăblie. Mya deschise geanta pentru scutece. Ike văzu o sticlă de alcool sanitar, bandaje, ace de sutură şi mănuşi de cauciuc.

— Ieşi afară. Am să încerc să fac locul ăsta cât mai steril cu putinţă.

— Eşti sigură? întrebă Ike.

— Isaac, n-o să faci decât să mă încurci, îi răspunse ea.

Atunci când îi folosea numele de botez, Mya îi semnaliza că nu se roagă de el, aşa încât ieşi din container şi închise uşa în urma lui. Îi văzu pe Buddy Lee şi pe Arianna cum cântă, cocoţaţi în

bena camionetei. Fetiţa chicotea fiindcă bunicul ei se strâmba atunci când rostea nişte versuri ale unei melodii pe care Ike n-o recunoscu. Suna vag religios. Buddy Lee avea o voce puternică şi melodioasă, care se ridica şi cobora atunci când era necesar. Ike nu fusese niciodată în stare să cânte vreun cântec.

Nu-şi dori să-i întrerupă, aşa că se aşeză pe bolţarii care ţineau loc de scări. După aproape un minut, tovarăşul său o luă pe Arianna şi veni să i se alăture. Îi dădu drumul fetiţei, care luă imediat o piatră şi o aruncă în sus.

— Îmi aduce aminte de Derek. Dacă găsea dimineaţa un băţ, se juca de unul singur cu el până când se întorceau vacile de la păşune, zise Buddy Lee.

Ike se luă singur în braţe, strângându-şi umerii. Se apropia apusul, iar temperatura scădea destul de repede.

— Isiah inventa poveşti despre nişte elfi care locuiau într-un copac, în curtea noastră din spate. Era o întreagă saga cu războaie, căsătorii şi alte asemenea rahaturi.

— Crezi c-o să scape? Tangerine, vreau să zic, luă Buddy Lee altă vorbă.

— O să fie bine. Întrebarea e dacă o să ne spună cine e tipul ăsta, răspunse Ike.

Arianna se lăsă să cadă în fund şi începu să lovească două pietre între ele.

— Pare destul de convinsă că el o iubeşte. Ai văzut că nu vrea să accepte că individul e implicat în vreun fel în asta, zise Buddy Lee.

— Dacă iubeşti îndeajuns de mult o persoană, îi vei găsi scuze pentru aproape orice. Eu am văzut nişte tipi care-şi aşteptau execuţia primind cereri de vizite conjugale de la femei din libertate, zise Ike.

— Da, dar alea-s nebune, zise Buddy Lee.

— Iubirea e un fel de nebunie, îl aprobă Ike.

Buddy Lee apăsă pietrişul cu vârful bocancului. Nu avea nicio replică deşteaptă pentru asta.

— Buddy Lee Jenkins, cine dracu' ţi-a dat un copil în grijă? întrebă Margo.

Cei doi bărbaţi se ridicară în picioare în momentul în care femeia apăru de după colţul containerului.

— În primul rând, mă pricep foarte bine să am grijă de copii, în al doilea rând, nu e o fetiţă oarecare, ci nepoata mea, Arianna, zise Buddy Lee, luând copilul în braţe.

— Şi dacă eşti atât de priceput, de ce-o laşi să stea cu fundul pe jos? Iisuse Cristoase! exclamă Margo.

— Firimitură, poţi s-o saluţi pe doamna asta rea? întrebă Buddy Lee.

Margo îl lovi uşor cu palma peste braţ.

— Nu-i da nicio atenţie, frumuseţe. Cred că eşti cel mai drăguţ copil pe care l-am văzut vreodată în viaţa mea, zise femeia ciufulind-o uşor pe Arianna. Iar hăndrălăul ăsta de lângă tine, care nu suportă cămăşile, cine mai e? întrebă Margo.

Ike îşi încrucişă din instinct braţele la piept. Femeia rânji şi-i făcu cu ochiul.

— Sunt Ike. Şi eu sunt… bunicul Ariannei, zise el, iar femeia dădu din cap.

— Îmi pare bine, Ike. Îţi dau un sfat. Nu-l mai lăsa pe Buddy Lee să-i dea voie nepoatei voastre să stea pe pământ. Fiul meu a luat trichineloză în felul ăsta. Hai că mă duc la bingo. Să n-o scăpaţi din ochi pe frumuseţea asta. Dacă mai e pe-aici când mă întorc, s-ar putea să-mi vină s-o fur, zise Margo.

— Bine, distracţie plăcută, răspunse Buddy Lee.

— Te-aş invita să vii cu mine, dar mi-e teamă că eşti ca prietenul tău şi-o să-ţi dai jos cămaşa, zise Margo.

Femeia dispăru pe după colţul containerului. Câteva secunde mai târziu, îi auziră Volkswagen-ul în formă de buburuză pornind şi apoi îl văzură îndepărtându-se. Lui Ike i se păru că motorul sună ca al maşinilor lui de tuns iarba.

— Sunteţi prieteni? întrebă Ike, ridicându-şi sprânceana dreaptă.

— E vecina mea. O femeie bună. Nu-i prea place să vorbească mare lucru, zise Buddy Lee.

— Te place.

— Ce? Nu. Suntem doar vecini.

— Tu crezi ce vrei. Dar pun pariu că dacă i-ai fi acceptat oferta, acum ai fi jucat bingo, zise Ike.

— Poţi merge cu un prieten la bingo, protestă Buddy Lee, dar Ike observă cum urechile încep să i se înroşească. Ţie ţi-a plăcut doamna asta, Firimitură? Mie îmi e puţin teamă de ea, zise Buddy Lee.

Îşi holbă ochii şi răsuflă din rărunchi, bătându-şi buzele una de alta, ceea ce o făcu pe fetiţă să scoată un hohot ascuţit de râs.

Ike îşi coborî privirea şi urmări fisurile minuscule din bolţarii dintre picioarele lui.

Uite ce pierzi. Ce ai pierdut cu tatăl ei, îi şopti o voce în minte.

Cel mai rău lucru era că ştia motivul pentru care nu se apropia mai mult de fetiţă. Prima dată când venise să locuiască împreună cu ei, îl făcuse să se simtă ruşinat. Se întrebase câte şanse are un om să îndrepte o hotărâre proastă înainte ca soarta să decidă să nu-i mai ofere niciuna.

Mya îşi scoase capul pe uşă.

— Trebuie să vorbim, zise ea.

Cei doi bărbaţi şi Arianna intrară în container.

— O să supravieţuiască, zise Mya.

Femeia stătea lângă masa lui Buddy Lee. Tangerine era întinsă pe o parte, cu spatele la ei.

— A pierdut o mulţime de sânge, dar rana de la braţ e una de intrare-ieşire. Nu pot fi sigură fără o radiografie, dar se pare că nu are niciun os sfărâmat. Însă e posibil să-i fie afectaţi nervii. Nu era în stare de şoc. Leşinase. O să aibă nevoie de un loc în care să se odihnească şi de cineva care să-i schimbe bandajele şi să-i cureţe rana. Iar acum n-aţi vrea voi doi să-mi spuneţi cine este şi cum se face că a căpătat o gaură în braţ? întrebă Mya.

— E fata pe care doreau s-o ajute Isiah şi Derek. Noi credem că iubitul ei e implicat în toate astea şi

că el a ordonat uciderea băieţilor. Am mers s-o rugăm să spună totul la poliţie, zise Ike.

Sau să ne spună cine e iubitul ei, ca să-i putem tăia capul, gândi Ike.

Buddy Lee preluă povestea din zbor.

— Ne-au găsit nişte tipi la ea acasă şi au început să tragă. Au împuşcat-o şi pe mama ei. Noi credem că sunt aceiaşi nenorociţi care i-au ucis pe băieţi, zise Buddy Lee.

Mya îşi duse mâinile la gură şi-şi închise ochii.

— Dar v-a zis ceva? rosti înfundat Mya, din spatele palmelor.

Ike clătină din cap. Soţia lui îşi luă mâinile de pe faţă.

— Bietul copil! Trebuie s-o ducem undeva în siguranţă, ca să se poată vindeca, zise Mya.

— Cred că ştiu eu pe cineva, zise Ike.

— E… un aliat? întrebă Mya.

— Ce anume?

— Un aliat. Isiah mi-a spus… ezită femeia. Isiah mi-a spus că aşa se cheamă o persoană care se comportă prietenos cu cei din comunitatea LGBTQ.

— Lasă-mă să ghicesc! Ne-a ascuns că-i lesbiană? întrebă Buddy Lee.

Mya privi peste umăr la silueta delicată a Tangerine!.

— Nu chiar, şopti Mya.

— Ce vrei să spui, gogoşică? întrebă Ike încruntându-se.

Nu mai folosise apelativul acela de atâta timp încât rămase surprins el însuşi când îl auzi. Judecând după felul în care se arcuiseră sprâncenele Myei, şi ea era mirată. Femeia îşi şterse mâinile de pantaloni.

— Prietena voastră e o femeie transgender. Locul în care o duceţi trebuie să fie al unui aliat. Nu cred că aveţi chef să ajungă într-o casă din care să fie dată afară când se află acest lucru, zise Mya.

Ike se aşeză pe braţul canapelei. Buddy Lee o lăsă pe Arianna din braţe, iar fetiţa alergă la Mya şi se prinse de piciorul ei.

— Stai, deci ea e un el? întrebă Buddy Lee cu voce joasă.

— Nu. Ea este o ea care nu a făcut încă operaţia de schimbare de sex.

Buddy Lee se aşeză lângă Ike pe canapea şi-şi lăsă capul să cadă în barbă. Îşi trecu mâinile prin păr.

— Şi eu care credeam că ziua asta nu poate fi mai nebună, zise el.

— Mi-ai spus că e… ea. Dar încă are o…? întrebă Ike, fără a putea termina propoziţia.

— Se prezintă ca fiind femeie. Se pare că trăieşte ca o femeie. Deci, e femeie, zise Mya.

— Te-au învăţat chestii de-astea la spitalul la care lucrezi? întrebă Buddy Lee.

— Într-o anumită măsură, da. Dar ideea generală este să-i respecţi pe oameni şi să-i accepţi aşa cum sunt, zise Mya.

Ike simţi cum privirea soţiei sale îl găureşte de parcă l-ar fi lovit cu un târnăcop. O vreme nu mai vorbi niciunul dintre ei. Mya o luă în braţe pe Arianna, iar fetiţa îşi puse capul pe umărul ei.

— Dlăguţă, zise fetiţa.

— Hmm? făcu Mya.

— Ea… dlăguţă, zise Arianna.

Mya se întoarse şi o văzu pe Tangerine cum îi face fetiţei un semn cu mâna.

— Cred că ar trebui să ne întoarcem la sora mea, zise Mya.

— Nu. Nu încă, spuse Ike.

— Cum adică „nu încă”? Tu mi-ai spus să plecăm de-acasă.

— Da, ştiu. Dar acum mă gândesc că nu-mi place să vă ştiu singure pe drum. O s-o duc pe Tangerine într-un loc unde va fi în siguranţă. Voi rămâneţi cu toţii aici şi aşteptaţi-mă să mă întorc. Pe urmă, am să conduc eu până la sora ta, iar Buddy Lee ne va urma.

— Şi unde o duci? întrebă Buddy Lee.

— Într-un loc pe care tu nu trebuie să-l ştii. În felul ăsta, n-o să poţi să spui nimănui, zise Ike.

— N-o să spun! protestă Buddy Lee pe un ton ofensat.

— Ştiu că nu vrei, dar dacă băieţii ăia te prind, o să te chinuie rău. În felul ăsta, chiar nu vor afla nimic de la tine.

Buddy Lee dădu să se scarpine în bărbie, dar se opri.

— Ăsta e motivul pentru care iubitul ei doreşte atât de mult s-o bage sub pământ, zise el.

— Problema nu e doar că are o iubită care ştie nişte mizerii despre el, ci cine este fata asta, zise Ike.

— Şi tu crezi că şi Tariq ştie? Că de asta i-a pus pe băieţii lui să ne bată? întrebă Buddy Lee.

— Are sens. Producătorii adevăraţi de hip-hop nu-şi doresc ca fanii să afle că sunt poponari, zise Ike.

— Nu sunt gay, se auzi o voce slabă din bucătărie.

Ike şi Buddy Lee schimbară o privire, gest cu care începuseră să se obişnuiască amândoi. Primul se ridică şi merse în bucătărie. Tangerine stătea acum la marginea mesei. Mya îi confecţionase o faşă pentru braţ folosind unul dintre cearşafurile lui Buddy Lee. Părul fetei îi era lipit de faţă. În jurul corpului avea înfăşurat un prosop de plajă pe care scris „Atlantinc City", pe care îl purta ca pe o togă.

— Nu eşti? întrebă Buddy Lee.

— Nu, nu sunt, măi Gomer Pyle[13], răspunse Tangerine.

— Eu nu mai înţeleg nimic, protestă Buddy Lee.

Se sprijini de spătarul canapelei. Ike veni până în faţa Tangerinei.

— Trebuie să te ducem undeva unde să fii în siguranţă, zise Ike.

— Eram într-un asemenea loc. Nu mă păştea niciun pericol, iar mama mea era în viaţă.

— Oricum te-ar fi găsit până la urmă.

— N-ai de unde să ştii asta, protestă Tangerine.

— Ba da. Fiindcă prietenul ăsta al tău, indiferent cine este, nu vrea să se afle că a fost cu cineva care e…

Ike se opri. Continua să ia hotărâri greşite. Încă mai folosea cuvinte nefericite.

— Hai, spune! Am mai auzit asta şi înainte. Cineva ca mine. Până şi mama îmi spunea că sunt un nenorocit ciudat. Nu m-a strigat niciodată Tangerine. Cică m-a botezat după tatăl meu. Acela e numele pe care ar trebui să fiu mândru că-l port, iar acum ea a murit şi n-o să mă mai poată striga nici măcar pe numele meu adevărat, zise Tangerine.

Fata începu să plângă. Cu suspine zgomotoase, care îi stârneau lui Ike o durere în piept. Merse la ea şi, înainte să-şi dea seama ce face, încercă s-o îmbrăţişeze. Ea îl împinse. Ike făcu un pas în spate, rămânând cu braţele deschise în mod ciudat.

— Zi-ne cum îl cheamă, surioară. Hai să terminăm dracului treaba asta, o îndemnă Buddy Lee.

— Voi chiar nu-nţelegeţi. Ne-am iubit. El nu poate controla ce i se întâmplă. Nu spun că n-are nicio implicare, ci doar că nu e vina lui, zise Tangerine.

Obrajii începură să-i strălucească pe măsură ce se umpleau de lacrimi.

— Spune-ne! îi ceru Buddy Lee pe un ton cât se poate de blând.

— Ne-a omorât băieţii. A trimis nişte oameni ca să te ucidă şi pe tine. Au luat-o pe mama ta de lângă tine. Spune-ne, Tangerine!

Ike puse mâna pe umărul fetei, dar în mintea lui îl atingea pe Isiah. Ea nu era fiul lui. Dar simţea că prin ea putea să arunce o privire fugară asupra durerii, mizeriei şi sentimentului de nedreptate pe care el nu le va putea simţi niciodată, dar de care se loveau zilnic oamenii aceia care trăiau sub umbrela unei denumiri formate dintr-o înşiruire de litere. Oare de câte ori plânsese Isiah exact cum o făcea acum Tangerine? Suferise până când găsise în el puterea de a trăi aşa cum îşi dorea. Ca un om care

avea multe alte aspecte în afara preferinţei pentru cel cu care se culca. Ca un om care avea un tată ce refuza să-l considere şi altceva decât o dezamăgire.

— Încă îl mai iubeşti, nu-i aşa? întrebă Ike.

Tangerine nu îi răspunse la întrebare.

— Vreau doar ca toate astea să înceteze, zise ea.

— Asta n-o să se întâmple, fetiţo! o contrazise Buddy Lee, dar Ike îşi ridică o mână.

— Hai să-ţi găsim nişte haine. O să te ducem undeva unde-o să fii în siguranţă. Bine?

Ike îşi luă mâna de pe ea şi le făcu semn cu capul lui Buddy Lee şi Myei să-l urmeze. Ieşiră cu toţii în faţa casei.

— Crezi că ai două cămăşi în plus şi o pereche de pantaloni pentru mine şi pentru ea? întrebă Ike, iar Buddy Lee dădu aprobator din cap.

— Nu ştiu cum o să-ţi vină ţie, dar cămăşile şi pantalonii mei i se potrivesc Tangerinei. Tu ai să arăţi însă de parcă ai purta hainele fratelui tău mai mic, zise Buddy Lee.

— Am şi eu două tricouri pe bancheta din spate, interveni Mya.

— Asta e bine, gogoşică, zise Ike.

— Trebuie să ne spună cine e. De preferinţă, cât mai repede, zise Buddy Lee în şoaptă.

— Au ucis-o pe maică-sa chiar în faţa ei. Un tip pe care-l iubeşte încearcă s-o omoare şi pe ea. N-o să ne spună nimic deocamdată. Hai s-o ducem undeva în siguranţă. Să-i dăm un răgaz, zise Ike.

— Avem nevoie de numele ăla, insistă Buddy Lee.

— Iar ea trebuie să accepte faptul că un tip pe care l-a iubit tocmai a pus ca maică-sa să fie omorâtă.

— Bine. Caută-i tu un cuibar pe care să nu-l găsească vulpile. Eu rămân aici cu Mya şi cu Firimitură. Dar timpul trece. Nu cred că e nevoie să-ţi mai spun asta, zise Buddy Lee.

— Tipii ăştia care au ucis-o pe mama ei sunt aceiaşi cu cei care m-au urmărit deunăzi? întrebă Mya.

— Da, oftă Ike.

— Şi dacă-l găsiţi pe prietenul ăsta al ei, o să-l omorâţi? întrebă Mya.

Buddy Lee se depărtă de cei trei şi îşi inspectă din nou scutul de sub motor.

— Da, zise Ike.

Mya îşi dădu capul dintr-o parte în alta încetişor, fiindcă Arianna începuse din nou să se joace cu codiţele ei.

— Bun. Ia, ţine-o tu un minut. Cred că pe banchetă mai am şi nişte pantaloni de trening, zise ea, dându-i-o pe Arianna lui Ike.

Bărbatul îşi înghiţi un nod din gât şi luă copilul în braţele sale puternice. Arianna întinse mâna şi îl ciupi uşor de bărbie.

— N-ai putut s-o laşi cu Anna? întrebă Ike.

Mya se opri şi se sprijini de portbagaj.

— Anna e în oraş. Nu mai e nimeni acasă. N-aveam cum s-o las singură acolo. Crede-mă, nici eu n-am vrut s-o aduc aici, îl lămuri Mya, după care dispăru în maşină.

Când apăru din nou, avea un tricou şi o pereche de pantaloni de yoga. Când trecu pe lângă el, Ike o apucă de mână.

— Îmi pare rău pentru seara asta. Îmi pare rău pentru toate, zise el, iar ea îl strânse de mână.

— Prinde-i! îl îndemnă femeia înainte de a porni înapoi spre container.

Mya se întoarse împreună cu Tangerine, care se îmbrăcase cu tricoul şi pantalonii. Părea că sunt cu două mărimi prea mari. Tangerine se clătina uşor, dar nu mai părea în pericol de a leşina din nou.

— Îmi dai şi mie cămaşa aia? întrebă Ike.

Buddy Lee îşi potrivi pantalonii şi intră în container. Dinăuntru se auziră închizându-se şi deschizându-se uşi de dulapuri şi sertare de comodă. Câteva minute mai târziu, apăru în cadrul uşii, de unde îi aruncă lui Ike o cămaşă de flanel.

— A fost a fratelui meu Deak. El a locuit cu mine cu câţiva ani în urmă. E cam pe mărimea ta.

Ike îşi puse cămaşa. Îl strângea la braţe, dar în rest era bună.

— Eu o să iau camioneta. Voi rămâneţi aici şi aşteptaţi-mă să mă întorc, zise Ike.

— Vezi că maşina aia e plină de sânge, iar luneta e spartă. Şi curge ulei din ea de parcă s-ar pişa un cal de curse. Eu o iubesc, dar nu ştiu cât o să te mai poată ajuta, zise Buddy Lee.

— Nu vreau să vă las izolaţi aici cu o camionetă care ar putea să moară în timp ce plecaţi împreună cu Arianna, în cazul în care veţi fi nevoiţi. Iar dacă va trebui totuşi să părăsiţi locul ăsta, să nu cumva s-o lăsaţi să meargă prea mult în aerul ăsta rece. Încercaţi să fiţi nişte bone competente, aşa cum a spus prietena ta, zise Ike.

— Nu suntem bone. Suntem bunicii ei. În plus, ai putea lua maşina, dar şi pe Arianna cu tine, zise Mya.

— Preferă să stea cu tine. Cred că uneori de mine îi e teamă, zise Ike.

— Eu cred că e fix pe dos, dar nu contează. Cât o să lipseşti? întrebă Mya.

— Cinşpe minute dus, cinşpe întors.

— Hai, pleacă. Cu cât te duci mai repede, cu atât vei veni mai curând, îl îndemnă Mya.

— Dă-mi şi mie o armă, îi ceru Buddy Lee.

— Nu! Fără arme pe lângă nepoata mea, protestă Mya.

— Draga mea, ne caută nişte oameni. Sunt înarmaţi, zise Ike.

— Tocmai de aia trebuie să pleci, ca să ai de unde veni. Noi o să fim aici. Haide!

Ike se uită la Buddy Lee, iar acesta ridică din umeri. N-avea de gând să se bage în cearta dintre doi soţi. Ar fi preferat să intervină în bătaia dintre un lup flămând şi un câine turbat.

— Mya, îi las arma lui Buddy Lee. Am încredere în el.

Merse la camionetă şi luă arma MAC-10. Când i-o dădu lui Buddy Lee, privirile li se întâlniră.

— Asta-i tot ce-avem. Cel de calibru .45 e gol. Ai apăsat pe trăgaci până n-ai mai avut niciun cartuş. Dă-mi cheile, zise Ike.

— E una de rezervă sub parasolar. Pe celelalte le ţin la mine, ca să pot încuia uşa, zise Buddy Lee.

— Hai să mergem, o îndemnă Ike pe Tangerine, care se urcă în camionetă pe locul din dreapta.

— Pa, duamnă dlăguţă, zise Arianna.

Tangerine zâmbi şi-i făcu fetiţei un semn cu mâna.

— Pa, dulceaţă.

— Grăbeşte-te. Să nu te-ncurci cu vreo vagaboandă, zise Buddy Lee.

— Vezi cum vorbeşti, îl certă Mya.

— Îmi pare rău, doamnă.

— Treizeci de minute, zise Ike.

Porni maşina şi ieşi cu spatele de pe aleea lui Buddy Lee.

După ce stopurile dispărură în depărtare, Buddy Lee, Mya şi Arianna intrară în container.

Bărbatul luă arma cu o mână şi închise uşa cu cealaltă.

Treizeci şi patru

Ike apelă numărul lui Jazzy în timp ce se îndrepta spre partea de nord a districtului Red Hill. Femeia răspunse aproape imediat.

— Salut, Ike. Ce s-a întâmplat? întrebă Jazzy.

— Jazz, am nevoie de o favoare, îi spuse Ike.

Femeia sesizase probabil din tonul lui că e ceva serios, fiindcă în loc de „desigur" sau „nicio problemă" îl întrebă:

— Ce anume?

— Am o prietenă care are nevoie de un loc în care să stea câteva zile. A fost rănită şi are un bandaj pentru care va avea nevoie de ajutor. Ştiu că ai fost la o şcoală de infirmiere înainte să lucrezi la firma noastră.

Lui Ike i se păru că aude paraziţi în telefon, dar ştia că aceştia sunt doar în imaginaţia lui. Telefoanele celulare nu aveau fire care să bâzâie.

— Ike, am mers acolo doar trei săptămâni. Doamne, chiar nu ştiu. Trebuie să-l întreb pe Marcus.

— Îţi plătesc două săptămâni suplimentare la lichidare, zise Ike.

— Două săptămâni? Serios?

— Serios.

O auzi pe Jazzy cum plescăie din limbă.

— Asta are legătură cu motocicliştii ăia care au venit la noi? întrebă Jazzy, iar Ike se simţi foarte tentat să mintă.

— Da, dar o să fie în regulă. Nu ştie nimeni unde locuieşti şi nici nu sunt urmărit, zise Ike.

Încerca din răsputeri să se asigure că această ultimă afirmaţie e adevărată. O luase pe ocolite, mergând pe drumuri lăturalnice, pe unde era greu să urmăreşti pe cineva fără să fii observat.

— Nu ştiu, Ike, zise Jazzy.

— Trei săptămâni. Trei săptămâni suplimentare. Te rog, Jazzy. Are nevoie de ajutor. Dacă nu vrei să faci asta pentru mine, fă-o pentru Isiah.

— Nenorociţii ăia de motociclişti au legătură cu ceea ce i s-a întâmplat lui Zay? întrebă Jazzy.

— Da. Sunt destul de sigur.

Între ei pluti din nou o tăcere adâncă, apăsătoare. Într-un final, Jazzy spuse:

— Bine. Adu-o aici. Cât timp zici că trebuie să rămână la mine?

— Doar două zile. Mulţumesc, Jazzy, zise Ike.

— Va trebui să-i cumpăr lui Marcus două jocuri noi de Playstation din banii de lichidare, ca să-l fac să-şi ţină gura, zise Jazzy.

— Ne vedem imediat, zise Ike şi întrerupse convorbirea.

— Nu i-ai zis, murmură Tangerine.

— Nu cred că e treaba mea să-i spun ceva.

— Eşti sigur că mama a murit?

Întrebarea aproape că-l făcu pe Ike să iasă de pe şosea. Îşi alese cuvintele cu multă grijă.

— Nu ştiu. Totul s-a întâmplat foarte repede. Dar nu cred că a scăpat, zise el cu un glas hârâit.

Tangerine îşi puse capul pe geamul portierei. Prin sticla spartă a lunetei intra aerul rece al nopţii. Părul fetei dansa şi se înfoia, făcând-o să pară o zână întunecată.

— Mi-a permis să vin acasă numai după ce i-am dat jumătate din banii pe care mi i-a avansat Tariq. Două mii cinci sute de dolari, iar ea continua să folosească numele acela mort, zise Tangerine.

— I-ai spus că vor unii să te omoare?

— Da. De asta nu a luat toţi banii, zise Tangerine.

— Ce e un nume mort? întrebă Ike.

Tangerine îşi ridică picioarele sub coapse.

— Numele cu care m-am născut, nu cel pe care l-am ales, zise Tangerine.

— Fotografiile de pe perete. Sunt…?

— De dinainte. De dinainte să descopăr cine sunt.

— Aha. Bine, zise Ike.

— Tatăl meu era pe jumătate negru, pe jumătate mexican. Bărbat adevărat, cum obişnuia să spună mama. M-a prins o dată încălţată cu nişte pantofi cu tocuri înalte. Mi-a tras un pumn în piept atât de tare

că am scuipat sânge timp de trei zile. M-a obligat să merg pe tocuri tot restul weekendului. Am înconjurat la nesfârşit casa, până când picioarele au început să-mi sângereze. Sânge din gură, sânge din picioare. Durea ca naiba. Acela a fost momentul în care mi-am dat seama.

— Ce anume? întrebă Ike.

— Că greşeala s-a întâmplat atunci când m-am născut. Că am fost dintotdeauna fată. Doar că oamenii din jurul meu nu voiau să accepte. Deşi mă pedepsise atât de rău, nu mă puteam gândi decât la faptul că într-o zi voi găsi o pereche de pantofi cu tocuri care să-mi vină. Am plecat din Bowling Green cu prima ocazie şi am mers în Richmond. Am început să fac machiaje şi să tund. Aşa l-am întâlnit pe Tariq. M-am ocupat de machiaje pentru două dintre clipurile lui. Cu timpul, am petrecut mai multă vreme împreună şi mi-a permis să apar şi la petrecerile lui. După câteva luni, au devenit din ce în ce mai exclusiviste şi, într-o seară, eram împreună la o recepţie oferită de primărie şi l-am întâlnit pe El. Cu E mare. De la început, lucrurile au fost altfel cu El. La fel ca Tariq, ştia, dar n-a părut vreodată să fie capabil să accepte faptul că mă plăcea. Pierdeam vremea, nici măcar nu făceam sex, mergeam în cluburi, iar la sfârşit el se droga. Se lovea, mă pocnea şi pe mine şi apoi se scuza. Când l-am întâlnit pe El, s-a comportat ca un tip de modă veche şi mi-a dat un bileţel cu numărul lui de telefon. Ne-am întâlnit de vreo două ori înainte să-i spun. Eram aşa de speriată. Niciodată nu ştii cum reacţionează lumea. Dar nu i-a păsat. Obişnuia să-mi spună deseori un lucru: „Nu-mi pasă ce ai între picioare, ci doar ce ai în inimă”, zise Tangerine, trăgând aer adânc în piept. Am mai fost jucărie sexuală. Dar acum mă simţeam altfel. Era diferit. Ah, la naiba, nu ştiu de ce-ţi spun toate astea. Poate fiindcă probabil voi muri în curând şi nu mai contează, încheie Tangerine.

— Asta n-o să se întâmple, îi zise Ike.

— Chiar nu crezi asta?

— Nu, nu cred.

— Şi de ce nu?

— Pentru că după ce-mi vei spune cine e, eu o să-l omor. O să am răbdare şi o să-l fac să sufere. Şi sunt convins că ştii că spun adevărul. Cred că de aia nu vrei să-mi spui cum îl cheamă. Îţi repeţi în minte că încă îl mai iubeşti, zise Ike.

Tangerine nu mai rosti niciun cuvânt. Se ghemui strângându-şi genunchii la piept şi punându-şi bărbia pe ei. Camioneta trecu peste un dâmb, iar ea tresări când braţul i se lovi de portieră, îşi duse mâna sănătoasă la faţă şi începu să tremure.

— Îţi tot spun că nu înţelegi. El ţine la mine, dar nu poate fi cum e el cu adevărat. Nu-l lasă familia. E complicat. E căsătorit. Ai lui au printre ei o persoană publică pentru care ar face orice ca s-o protejeze. N-ai cum să înţelegi asta. Oamenii n-ar trebui să fie judecaţi în funcţie de cei pe care-i iubesc, zise Tangerine.

Ike strânse volanul cu mâinile sale ca două menghine.

— Nu ştiu de câte ori trebuie să-ţi repet. A ordonat uciderea băiatului meu. Şi pe cea a fiului lui Buddy Lee. A trimis nişte oameni ca să te omoare pe tine, iar ei ţi-au ucis mama. Ăsta e el. Crezi că te iubeşte. Înţeleg. Dar un bărbat nu ascunde ceea ce iubeşte. Şi, cu siguranţă, nu trimite pe cineva să-i bage iubita la doi metri sub pământ.

Tangerine începu să caute prin buzunarele pantalonilor de yoga.

— Tu ai ascuns că l-ai iubit pe Isiah, zise Tangerine.

— Faţă de el, nu şi faţă de toţi ceilalţi. Trebuie să accept asta. Învăţ să o accept, zise Ike.

Tangerine îşi linse buzele.

— Uite, citeşte asta şi spune-mi că lui nu-i pasă, zise ea căutând ceva în telefon.

Când găsi ce-şi dorea, îi dădu telefonul lui Ike. Pe ecran era un mesaj. Numărul de la care-l primise era memorat în telefon ca „W”.

Ike privi fugar la ecran după ce examinase drumul cu două benzi şi nu văzuse decât o fâşie neagră şi lucioasă care se întindea liberă în faţa lui.

„Nimeni nu mă înţelege aşa ca tine. Când suntem împreună, pot să fiu eu însumi. Fără mască. Şi, da, sexul e uluitor."

Ike îi dădu telefonul înapoi.

— Lasă-mă să te întreb ceva. E adevărat că vorbeşte frumos, dar te-a dus vreodată şi altundeva decât la un motel? Aţi mers vreodată împreună până acolo? Sau a trebuit să vii de una singură? Aveţi măcar o fotografie împreună? întrebă Ike.

Tangerine rămase tăcută.

— Aşa mă gândeam şi eu. N-am de gând să pretind că ştiu cât îţi e de greu, dar trebuie să înţelegi că asta nu se poate termina decât într-un singur fel. Ori el, ori noi. Noi toţi, zise Ike.

Coti pe şoseaua Crab Thicket. Casa lui Jazzy era ultima, pe stânga.

— Noi? De când e vorba despre „noi"? N-ai vrut să ai nimic de-a face cu propriul tău fiu, iar acum ar trebui să cred că m-ai făcut parte a unei echipe? întrebă Tangerine.

Cuvintele îi ieşiră din gură cu forţa unor şrapnele.

— Eşti în echipă pentru că nu voi permite ca nenorocirea care li s-a întâmplat lui Isiah şi lui Derek să i se mai întâmple şi altcuiva. N-am de gând să mint şi să spun că te înţeleg, fiindcă nu e cazul. Nici măcar nu mă pot preface că ştiu cum e să fii… ca tine. Dar toate evenimentele astea m-au învăţat un lucru. Nu e vorba despre mine şi despre ce obţin eu, ci despre a-i lăsa pe oameni să fie cine vor ei să fie. Iar alegerea asta n-ar trebui niciodată să aibă greutatea unei condamnări la moarte, zise Ike.

— Mă gândesc mult la Isiah şi la Derek. Dacă mi-aş fi ţinut dracului gura închisă, ar mai fi încă în viaţă. Acum a murit şi mama. Nu pot să mai continuu aşa, zise Tangerine în timp ce Ike trecu pe lângă un câmp pe care nişte baloţi de paie erau încărcaţi într-un camion.

Soarele apunea repede, iar muncitorii de pe câmp se străduiau din greu să termine înainte ca el să dispară sub orizont. Cerul era luminat în culori de ambră şi vioriu, care se amestecau precum ceara topită.

Ike intră pe o alee lungă, acoperită cu cochilii strivite de scoici, delimitată pe ambele părţi de o mulţime de tufe de afine ale căror frunze de un verde aprins intrau în contrast cu petalele portocalii ai nenumăraţilor crini. La capătul acesteia, se afla o casă cu jaluzele roşii. În curtea din faţă nu se vedea decât maşina lui Jazzy. Ike parcă lângă ea şi opri motorul.

— Îmi pare rău, spuse el.

— Nu spune asta. Nu ca să încerci să mă linguşeşti.

— Nu, vorbesc serios… Ştiu că nu ai vrut să se întâmple nimic din toate astea. Dar aşa a fost să fie. Şi acum am ajuns în acest punct. Cineva mi-a spus odată că nu vom putea niciodată schimba trecutul, dar e în puterea noastră să decidem ce se va întâmpla în continuare. Asta e alegerea pe care trebuie s-o faci tu acum, zise Ike, coborând din maşină. Haide. O să te prezint lui Jazzy.

— Eşti sigur că n-o să se supere că stau la ea? întrebă Tangerine, care nu se dăduse jos din camionetă.

— Cred că n-o să aibă nimic împotrivă. Nu e un dinozaur, aşa ca mine. Iar ea şi Isiah au fost prieteni buni la şcoală. A ştiut că el e… gay cu mult înaintea mea. Şi nu i-a întors niciodată spatele, zise Ike.

— Ţi-am spus că nu sunt gay, îl contră Tangerine.

— Jazzy este persoana cea mai apropiată de un aliat pe care o putem găsi în Red Hill, zise Ike.

Tangerine îşi luă mâna sănătoasă de pe faţă. O folosi ca să deschidă portiera şi îl urmă pe Ike păşind pe pietrele din faţa uşii.

Buddy Lee folosi gâtul sticlei de bere din care bea ca să dea puţin la o parte perdeaua ferestrei din

living. Soarele coborâse mult la orizont. Tribul de creaturi de pe câmpul din jur începu să-şi cânte rugile nocturne. Broaşte, greieri şi mierle… toate cântau imnuri de preamărire a zeilor lor.

Simţi cum pieptul îi e strivit de un acces de tuse ca în cleştii unui crab albastru. Începu să vadă puncte colorate dansându-i în faţa ochilor în timp ce încerca să elimine sputa şi flegma din plămânii săi putreziţi. O mână zdravănă îl lovi peste spate. Buddy Lee îşi duse repede mâna la gură şi prinse ceea ce se străduiau să elimine plămânii lui.

— Mulţumesc. Cred că am o infecţie în gât, zise el.

Nu voia să-şi şteargă de pantaloni sângele şi scuipatul, dar nici ca Mya să le vadă. Îl privi cu o faţă impasibilă, plină de detaşarea unei femei care auzise destule asemenea accese de tuse mortală.

— Cancer? Sau emfizem? întrebă ea.

— Poţi să-mi dai un şerveţel? întrebă Buddy Lee.

Mya merse în bucătărie şi se întoarse cu un prosop de hârtie. Bărbatul îşi şterse mâna, după care îl mototoli şi-l băgă în buzunar.

— E doar o infecţie în gât, zise Buddy Lee.

Mya îşi puse mâinile în şolduri. Părea pregătită să-i spună că e un mincinos. În loc de asta, însă, se mulţumi să clatine cu reproş din cap şi se aşeză pe canapea, lângă Arianna. Buddy Lee privi din nou pe fereastră.

Hai odată, Ike, îşi zise el.

Jazzy îi făcu semn cu mâna lui Ike în timp ce acesta mergea cu spatele pe alee. Îi dăduseră Tangerinei un somnifer şi o culcaseră în dormitorul din spate. Fata se temuse că Marcus va veni acasă şi-o va da afară, dar Jazzy o asigurase că totul avea să fie bine.

— Fată, atâta vreme cât are *Call of Duty* şi o pungă cu chipsuri de cartofi, nu-i pasă ce se întâmplă în jurul lui. Probabil că nici n-o să te observe în camera aceea, îi spusese Jazzy.

După ce o băgaseră pe Tangerine în pat, Ike o întrebase cât de convinsă era de afirmaţia aceea.

— Nu ştiu. Câteodată e ciudat. Cred însă că alea trei săptămâni în plus o să-l facă să se simtă ceva mai bine, îi zisese Jazzy.

Ike scoase din marşarier şi porni înapoi spre casa lui Buddy Lee. Ajunse repede cu camioneta la o sută de kilometri pe oră şi tocmai făcea o curbă largă.

— RAHAT!

Cuvântul răsună în cabina mică a camionetei în timp ce Ike lipi de podea pedala de frână.

Camionul care încărcase baloţii era acum răsturnat în mijlocul drumului, perpendicular pe ax. De la un şanţ la celălalt vedea numai fân, ca şi cum cineva tocmai bărbierise un uriaş. Ike zări câţiva bărbaţi mişcându-se pe lângă camion. Unii stăteau cu mâinile în buzunare şi cu capetele plecate. Acesta era un mesaj universal în limbajul semnelor că au pus-o rău de tot. Ike reuşi să oprească maşina. Sări de pe locul şoferului şi merse la unul dintre tipii cu mâinile în buzunare.

— Hei, zise Ike, dar celălalt nu-l băgă în seamă. Hei, omule, ce se întâmplă aici?

— Ţie ce ţi se pare, Cochise[14]?

— Ar fi bine să laşi tonul puţin mai jos, băiete, îi răspunse Ike.

Tipul, un alb tânăr cu un păr nisipiu care îi izvora de sub o şapcă murdară de camionagiu, îl privi pe Ike cu atenţie. Era mai înalt decât el cu vreo cincisprezece centimetri, dar se dădu un pas în spate. Subconştientul îi semnalase că ar trebui să se apere.

— Şoferul a virat prea tare în curbă. El jură că nu vorbea la telefon, dar noi ştim cu toţii că minte, zise Şapcă de Camionagiu.

— Şi cam cât ar trebui să aşteptăm? întrebă Ike.

Celălalt păru că analizează cu atenţie întrebarea.

— Cel puţin o oră, şefule. Trebuie să luăm fânul, să punem înapoi camionul pe roţi şi abia pe urmă

să-l remorcăm.

Imediat după ce rosti aceste cuvinte, bărbatul făcu un alt pas în spate. Pe faţa lui Ike se rostogoli un nor de furtună.

— Bine, zise el.

Îşi scoase telefonul, dar celularul Myei intră pe căsuţa vocală. Ike blestemă şi-o mai sună o dată. Cu acelaşi rezultat. Îl sună apoi pe Buddy Lee. Tot căsuţa vocală.

— La naiba! zise Ike.

Şoseaua Crab Thicket era un drum înfundat, la fel ca aleea Townbridge. Iar şanţurile de ambele părţi erau prea adânci ca el să poată ocoli prin ele camionul răsturnat şi baloţii de pe drum.

Îl sună din nou pe Buddy Lee.

— Răspunde naibii la telefon, bombăni Ike.

Intră din nou pe mesageria vocală. Lovi cu pumnul în acoperişul cabinei. O sună din nou pe Mya. Degeaba.

— Nu prea e semnal pe-aici. A trebuit să sunăm prin radio ca să chemăm macaraua, zise Şapcă de Camionagiu.

Ike bătu cu pumnul în capotă.

Apoi încă o dată.

Şi încă o dată.

Şi încă o dată.

Treizeci şi cinci

Zece minute.

Trecuseră doar zece minute de când plecaseră Ike şi Tangerine când Mya primise telefonul. Buddy Lee băuse şi ultimele înghiţituri de bere şi făcea pentru Arianna un sandviş cu brânză când telefonul Myei începuse să sune.

— E Ike? întrebă Buddy Lee.

Mya îşi scoase telefonul din buzunar şi-l verifică.

— Nu, e vecina noastră, Maryanne, spuse ea, după care îşi duse telefonul la ureche. Alo?

— Bună, Mya, sunt Randy, soţul lui Maryanne. Casa voastră a luat foc.

— Poftim?! ţipase Mya.

— Da, am sunat deja la pompieri, dar am vrut să-ţi spun şi ţie fiindcă…

Mya îi închise imediat. Sări de pe canapea şi o luă pe Arianna.

— Hei, ce s-a întâmplat? întrebase Buddy Lee.

Bărbatul tocmai pusese sandvişul pe o farfurie de carton şi îl adusese în sufragerie.

— Casa a luat foc. Trebuie să plec, zise Mya pornind spre uşă.

Buddy Lee lăsă farfuria pe aşa-zisa măsuţă de cafea şi se băgă în faţa femeii.

— Hei, stai aşa puţin. Cum adică „a luat foc casa”?

— Soţul vecinei mele mi-a spus că e un incendiu la mine. A chemat deja pompierii, dar trebuie să plec! zise Mya.

Buddy Lee îi puse o mână pe umăr.

— Mya, nu te poţi duce acolo, îi spuse el.

— Ba sigur că pot, răspunse femeia, îndepărtându-i mâna.

— Ascultă-mă! Asta e momeala dintr-o capcană şi tocmai eşti pe cale să te arunci asupra ei, insistă Buddy Lee.

— Uite ce e, n-am timp să stau aici ca să ne spunem unul altuia tot felul de proverbe. Casa mea

a luat foc! Trebuie să mă duc. Acum dă-te din calea mea!

— Mya, stai un pic şi gândeşte-te. Există nişte băieţi care vor să vadă capul lui Ike şi pe al meu înfipte în nişte ţepuşe. Noi am plecat cu o fată în care ei încearcă să bage o tonă de plumb, ca într-un depozit de muniţie. Iar tipii ăştia ştiu unde stă Ike. Bun, nu sunt eu un om prea deştept, dar chiar şi aşa îmi dau seama cât de mici sunt şansele ca locuinţa voastră să fi luat foc în aceeaşi zi în care am avut o întâlnire cu băieţii ăştia. Surioaro! Şansele sunt mult sub zero, spuse Buddy Lee.

— Acolo sunt primii lui papuci. O şuviţă de păr de când l-am tuns prima dată. Mai e şi o poezie, pe care mi-a scris-o în clasa a doua. Tu nu poţi înţelege. E tot ce mi-a mai rămas de la el. Nu pot să-l mai pierd încă o dată. Nu pot… zise Mya.

Faţa îi era contorsionată şi rămăsese blocată undeva între încruntare şi rânjet, la doar câteva clipe de a se transforma într-o mare de lacrimi.

— Surioaro, nu cred că e cineva pe o rază de o sută cincizeci de kilometri care să te înţeleagă mai bine decât mine. Dar dacă în clipa asta casa ta a început deja să ardă, oricum n-o să mai rămână nimic până când ajungi tu acolo, zise Buddy Lee.

— Îmi pare rău. N-am vrut să sune în felul ăsta. Dar trebuie să încerc, zise Mya.

Buddy Lee îşi trecu palmele peste obraji şi apoi şi le puse în şolduri.

— Bine, hai să mergem. Dar sună-l pe Ike şi anunţă-l că am plecat de-aici.

— Îi dau telefon de pe drum, zise Mya.

Încercară să-l sune de trei ori. De două ori intră direct pe căsuţa vocală. Ultima oară nu mai ajunseră nici măcar până acolo. Buddy Lee ştia că existau câteva puncte în Red Hill unde nu prea era semnal. Existau desigur şi zone în care, dacă doreai să trimiţi un mesaj, aveai mai multe şanse cu un porumbel decât cu un telefon. Faptul că ştia aceste lucruri nu-l calmă însă în niciun fel. Simţea că făcuseră o greşeală fiindcă se despărţiseră. Ştia că

nu era deloc bine să meargă acolo. Dar Mya nu-i dădea de ales. N-avea cum s-o convingă să rămână, dar nu se gândea nici în ruptul capului s-o lase să plece singură.

El nu avea prea multe amintiri de la Derek. Singurul lucru care putea fi încadrat în categoria aceea era poza din portofel şi nu-şi imagina cum ar fi reacţionat dacă aceasta ar fi izbucnit brusc în flăcări. Atunci când oamenii pe care i-ai iubit dispar, lucrurile pe care ei le-au atins îi menţin vii în mintea ta. O fotografie, un tricou, o poezie, o pereche de papuci de copil. Toate acestea devin ancore care împiedică amintirile să se îndepărteze de tine.

Mya coti pe Ruta 34. Prima la stânga era şoseaua Townbridge. Cerul se umpluse de stele care sclipeau ca nişte diamante împrăştiate alandala. Buddy Lee îşi simţi stomacul cum îi cade spre genunchi.

Mya intră pe Townbridge.

— Stai, zise Buddy Lee.

— Ce-i?

— Unde e fumul? Unde sunt flăcările? Unde vezi tu maşinile de pompieri? întrebă el.

Mya îşi luă piciorul de pe acceleraţie şi opri maşina.

— O, nu! zise ea.

Spiţele cromate ale roţilor celor cincisprezece motociclete oprite în faţa casei ei străluceau în lumina farurilor. Motoarele sunau precum mârâitul unei haite de lupi care se pregăteşte să pornească la vânătoare.

— Dă înapoi! zise Buddy Lee.

Femeia nu se mişcă.

— DĂ ÎNAPOI! urlă bărbatul.

Arianna începu să plângă. Mya băgă maşina în marşarier şi apăsă pe acceleraţie. Cei patru cilindri de sub capotă răsunară ca o balama ruginită. Buddy Lee înşfăcă arma pe care o ţinuse între picioare. Îi scoase siguranţa şi şi-o aşeză în poale.

— Am făcut ce mi-ai zis. Acum o să-mi dai drumul, nu-i aşa? întrebă Randy.

Era în faţa casei sale, aşezat în genunchi. Grayson îi lipise ţeava pistolului de ceafă.

— Da, dar eşti un nenorocit de trădător. Cine dracu' face chestia asta unui vecin? întrebă Grayson.

Îl pocni pe Randy în cap cu patul pistolului. Privi cum femeia bagă maşina în marşarier şi începe să dea înapoi.

— DAŢI-I FOC! urlă el.

Câţiva tovarăşi de-ai săi aprinseră cârpele pe care le băgaseră în gâturile unor sticle pline cu benzină. Le aruncară prin ferestrele casei lui Ike şi a Myei. Restul motocicliştilor porniră după mica maşină maronie.

Mya ieşi de pe drum, dărâmă o cutie poştală, după care se redresă şi ajunse înapoi pe pietriş. Farurile motocicletelor avansau către ei ca o furtună de licurici. Mya trecu în viteză de semnul de oprire de la capătul drumului, apăsă frânele şi apoi băgă maşina în viteză.

Buddy Lee văzu un grup de alte lumini care veneau către ei dinspre partea şoferului.

— Drăcia dracului! zise el chiar înainte ca Dome să intre în ei cu o camionetă Bronco de ultimă generaţie, pe care o folosi ca pe un berbec.

Maşina se răsturnă o dată şi apoi încă o dată, după care rămase pe o parte, se clătină câteva secunde, dar apoi gravitaţia îşi impuse punctul de vedere şi automobilul se opri pe cupolă. Motocicletele înconjurară maşina aşa cum trecătorii se adună în jurul unui cântăreţ de stradă.

Buddy Lee îşi simţi gura plină de sânge. Gustul amar-metalic îi făcu greaţă. Tuşi şi încercă să scuipe. Sângele i se întinse pe faţă. Simţi câteva măsele care îi căzuseră de la locul lor. Corpul îi era un ghem de suferinţe. Durerea străbătea în toate părţile fiecare nerv, fiecare sinapsă. Scuipă din nou, iar de data aceasta două măsele putrede îi zburară printre buze şi aterizară pe tapiţeria plafonului.

Unde era arma? Unde era? La naiba. Trebuia să se mişte. Dacă ar fi putut ieşi din maşină, le-ar fi atras atenţia. S-ar fi luat după el şi le-ar fi lăsat în pace pe Mya şi pe Arianna. Trebuia să se pună în mişcare. Era cu capul în jos, dar nu avea de ales. Buddy Lee nu punea mare preţ pe centurile de siguranţă, dar Mya insistase să şi-o fixeze când urcaseră în maşină. Era posibil să-i fi salvat viaţa, dar acum se transformase într-un ştreang care-l omora încet, în timp ce el atârna cu capul în jos ca o căprioară la măcelărie. Întinse mâna către punctul de fixare. Degetele îi erau însă confuze, încercă să elibereze centura de siguranţă, dar ele nu voiau deloc să coopereze.

Auzi sunetul unor paşi grei pe pietriş şi apoi zgomotul de metal frecat pe metal, atunci când se deschise uşa din stânga. Grayson se aşeză pe vine.

— Tu trebuie să fii celălalt tătic. Sunteţi ca Abanos şi Fildeş, zise Grayson.

— Aş fi putut fi… tăticul tău… dar coada era prea mare, zise Buddy Lee.

Grayson zâmbi. Îşi prinse pistolul de ţeavă şi-l lovi pe Buddy Lee în pometele. Acesta simţi cum sub faţa lui se rupe ceva. Durerea îi invada întregul cap ca un accelerat în plină viteză. Grayson îi lipi apoi ţeava pistolului de abdomen.

— Unde e Tangerine?

— De unde dracului să ştiu? Ike a dus-o de aici. N-o s-o găsiţi niciodată, zise Buddy Lee.

Grayson îşi mută ţeava pistolului de pe abdomenul bărbatului spre gura acestuia. O împinse apoi înăuntru până când garda trăgaciului aproape că-i atinse nasul.

— Spune-mi unde e şi n-am s-o omor pe corcitura asta de pe bancheta din spate, care urlă de mama focului, zise Grayson.

Buddy Lee începu să se agite ca să se elibereze din strânsoarea centurii de siguranţă.

— Să nu îndrăzneşti să pui mâna pe ea! Băi, jegoşi nenorociţi, să lăsaţi fata în pace!

Cuvintele sunară ca o bâlbâială sinistră, dar Grayson ştia ce încearcă el să spună.

— Înseamnă că reprezintă ceva pentru tine, nu? Dar cine e? E fiica negroteiului? Stai aşa… Să nu-mi zici! Cei doi fătălăi au avut un copil. Cum dracu' le-a permis cineva aşa ceva? Iisuse, unde s-a ajuns pe lumea asta! zise Grayson, după care scoase ţeava pistolului din gura lui Buddy Lee. Spune-mi unde e Tangerine sau încep să folosesc ploada drept ţintă de tir.

— Nu ştiu! A luat-o şi nu ne-a spus unde se duce. Iar fata e foarte mică. Las-o naibii în pace! Dacă vrei să omori pe cineva, omoară-mă pe mine. Haide, fă-o, creier de rahat! HAIDE!

Grayson se ridică în picioare.

— Dome, scoate ploada aia din maşină şi vezi dacă nenorocita cealaltă n-are telefon, zise el.

Imediat, se lăsă din nou pe vine ca să se poată uita în ochii lui Buddy Lee.

— Cred că ne spui adevărul. A fost o mişcare deşteaptă să nu-ţi spună unde se duce şi am senzaţia că e genul care ar face asta. Şi nu-ţi face griji, fiindcă o să-ţi dau ce meriţi. Şi încă destul de curând. Aş fi făcut-o chiar acum, dar ai noroc. Am nevoie să transmiţi un mesaj şi se pare că proasta asta şi-a rupt gâtul, zise Grayson.

— Nu! Buna! Bunu! strigă Arianna.

Buddy Lee auzi scârţâitul uşii în timp ce Dome o deschidea, apoi clinchetul unor catarame care se deschid. Sunetul acela îl lovi în nişte locuri din sufletul său pe care le credea demult imune.

— Bine. O să luăm corcitura asta cu noi. Poate că asta te va motiva s-o găseşti pe Tangerine, zise Grayson.

— Arianna n-are nimic de-a face cu asta! Las-o în pace! LAS-O ÎN PACE! urlă Buddy Lee.

Grayson izbucni în râs.

— Asta e Arianna? Înseamnă că pe ea o striga. Bănuiesc că ăla alb era al tău, nu-i aşa? Da, chiar înainte să-l împuşc în faţă i-a spus numele. Chiar m-am întrebat ce i-a venit să strige o fată. M-am gândit

că e mă-sa. O mulţime de oameni asta ţipă atunci când mor, zise Grayson.

Sângele din rana de pe obraz îi curgea lui Buddy Lee în ochi. Clipi de câteva ori şi-şi întoarse gâtul ca să se uite la motociclistul mare şi blond.

— Şi tu o să strigi. Înainte să ne terminăm socotelile, îţi promit că şi tu o să zbieri după mă-ta, zise Buddy Lee.

— Adu-ne fata, măi Fildeş. Ţinem legătura, zise Grayson.

Buddy Lee privi cum cizmele celuilalt se îndepărtează de maşină. Câteva secunde mai târziu, auzi motocicletele cum încep să se scurgă pe drum, până când huruitul motoarelor lor se stinse într-un ecou îndepărtat, pe măsură ce banda dispărea în noapte.

Treizeci şi şase

Ike trecu în viteză pe lângă femeia de la triajul de la Urgenţe şi împinse violent uşile grele de vinil.

— Domnule, nu puteţi intra acolo! îi spuse femeia, dar el nu-i dădu nicio atenţie.

Ike merse direct către biroul asistentelor. O femeie îmbrăcată într-un combinezon albastru-deschis ieşi din spatele unui birou şi se îndreptă către el.

— Ike, e în operaţie, zise ea.

— Pentru ce, Sylvia?

— Are splina ruptă, un intestin perforat, un plămân înţepat şi mai avea şi o fractură craniană, zise femeia.

Ike se clătină pe picioare. Îşi puse o mână pe birou şi-şi lăsă capul să cadă în piept.

— Ike, dr. Prithak este unul dintre cei mai buni chirurgi toracici din tot statul. Mya e una de-a noastră. E aici de zece ani. O considerăm cu toţii ca pe un fel de mamă. Avem grijă de ea, crede-mă. Mergi în sala de aşteptare şi vin eu la tine când am noutăţi, zise Sylvia.

Inima bărbatului bătea atât de tare încât îi ţiuiau urechile.

— Dar ce s-a întâmplat cu Arianna? Unde este? Dar Buddy Lee? întrebă Ike.

De îndată ce drumul fusese eliberat, condusese ca un nebun şi se întorsese la cartierul de containere. În tot timpul ăsta îi sunase când pe Mya, când pe Buddy Lee. Odată ajuns la container, constatase că maşina soţiei lui dispăruse şi simţise o teroare atât de profundă încât fusese aproape de o experienţă extracorporală. Frica aceea fusese repede înlocuită de disperare la câteva momente după ce răspunsese la apelul venit de la spitalul unde lucra soţia lui.

— Cred că vă pot eu răspunde la întrebări, spuse un poliţist.

Ike se îndreptă de spate şi se întoarse spre el. Era un tip aţos. Uniforma maroniu-cenuşie a poliţiei

locale din Red Hill stătea ca pe gard pe corpul său ciolănos.

— Ce s-a întâmplat?

— Hai să ne tragem într-o parte şi să vorbim, Ike, zise poliţistul.

El nu-l cunoştea pe gabor, dar toată lumea din Red Hill îl ştia pe Ike. Fie îşi aminteau de criminalul care fusese, fie îl cunoşteau pe omul în care se transformase acesta. Ăsta era blestemul oraşelor mici. Ike îl urmă pe poliţist prin uşile de vinil, în lungul holului, până la capelă. Locul de rugăciune de la Spitalul General din Red Hill era înghesuit şi consta în două bănci înguste, un portret al lui Iisus făcut de Gregg Allman şi două vitralii cumpărate dintr-un magazin. Ike rămase lângă una dintre bănci, iar poliţistul se opri în pragul uşii.

— Mă numesc Hogge. Îmi pare foarte rău pentru ce s-a întâmplat, dar trebuie să lămurim câteva lucruri, zise el.

— Ce – s-a – întâmplat?

Umerii poliţistului se încordară.

— Rămâneţi calm, domnule Randolph. O să vă explic.

— Nu pot să rămân calm, fiindcă nimeni nu-mi spune dracului nimic. Aşa că următoarele cuvinte care-ţi ies din gură ar face bine să-mi explice cum s-a făcut că soţia, nepoata şi prietenul nostru au sfârşit la spital.

Creierul lui Ike înregistrase că-i spusese „nepoată” Ariannei şi „prieten” lui Buddy Lee, dar n-avea timp să mediteze la asta.

— Domnule, încerc să vă spun, dar trebuie să vă calmaţi. Deci, ce v-au spus de la spital atunci când v-au telefonat? întrebă Hogge.

— Ştii deja lucrul ăsta. Cică a fost un accident. Soţia mea şi pasagerul, Buddy Lee Jenkins, au fost răniţi. Nu mi-au spus însă nimic despre Arianna şi nici ce s-a întâmplat. Iar mai calm de atât nu pot să fiu, zise Ike.

— N-a fost un accident, domnule Randolph. O persoană sau mai multe au lovit intenţionat maşina

soţiei dumneavoastră. V-au dat foc la casă, l-au atacat pe unul dintre vecini şi…

Poliţistul se opri. Ike simţi o gheară în piept.

— Să ştiţi că v-au luat nepoata. Au răpit-o.

Ike simţi că-i fuge pământul de sub picioare. Se prăbuşi pe bancă. Poliţistul Hogge se aşează lângă el.

— Am vorbit cu prietenul dumneavoastră, dar nu mi-a fost de prea mare ajutor. Vă rog să nu mă înţelegeţi greşit, dar vă puteţi gândi la cineva care are o problemă cu dumneavoastră? Ştiţi… cineva din trecut… zise Hogge.

— Lasă-mă-n pace.

— Ike, o să facem tot ce ne stă în puteri să o găsim pe fetiţă şi pe cei care au făcut asta, dar trebuie să fii sincer cu mine. Răpirea unui copil şi incendierea unei case sunt chestiuni foarte personale. Ştii cine le-a făcut. Spune-mi şi mie ca s-o putem găsi înainte să fie prea târziu, zise poliţistul.

— Nu ştiu nimic.

Nu era întru totul o minciună. Viaţa lui devenise un carusel care se învârtea necontrolat. Isiah murise. Mya lupta pentru viaţa ei pe o masă de operaţii. Arianna dispăruse. Casa lor fusese redusă la un morman de cărămizi. Nu ştia cum să oprească haosul pe care îl aduseseră acţiunile lui şi ale lui Buddy Lee. N-avea habar cum să-i protejeze pe cei pe care-i iubea. Avea senzaţia că nu mai ştie nimic.

— Eşti sigur de asta?

— Du-te, omule. Te rog, lasă-mă-n pace, zise Ike.

Hogge se ridică şi-şi potrivi uniforma.

— Dacă te răzgândeşti, ştii unde să ne găseşti. Iar dacă n-o faci, cred că mai bine te pregăteşti pentru o altă înmormântare.

Buddy Lee putea simţi când era privit. I se zbârlea părul de pe antebraţe. Îşi deschise ochii şi-l văzu pe Ike stând la căpătâiul patului său.

— Ce dracu’ s-a întâmplat? întrebă el.

Buddy Lee se foi şi apoi se scărpină în barbă. Rana de pe obraz făcuse ca întreaga faţă să-i devină foarte sensibilă.

— Vecinul vostru a sunat şi i-a spus Myei că v-a luat foc casa. Ea a fost foarte hotărâtă să meargă acolo. Când am ajuns, nenorociţii ăştia din Rasă ne aşteptau. Nici măcar nu aprinseseră încă focul. Au făcut-o în timp ce noi încercam să fugim. Ne-au urmărit pe motociclete, dar la un moment dat un bou care conducea un Bronco ne-a lovit din lateral. Ike, au luat-o pe Arianna. Au înşfăcat-o pur şi simplu din maşină. Şi mai au şi telefonul Myei. Au zis că ţinem legătura. Vor s-o schimbe pe Tangerine pentru Arianna, zise Buddy Lee.

— Nu, nu asta vor. Vor să le-o ducem pe Tangerine ca să ne poată ucide pe toţi, zise Ike.

— Ţi-a spus ceva despre tipul ăla al ei? întrebă Buddy Lee.

— Nu, îi răspunse Ike clătinând din cap. Ei tot nu-i vine să creadă că el e cel care organizează toate astea. Mi-a arătat chiar şi un mesaj pe care l-a primit din partea lui. Nenorocitul ăla e mai alunecos decât un ţipar. A prins-o în mrejele lui.

— Presupun că îi salvase cumva numele în telefon, nu-i aşa? întrebă Buddy Lee.

— Da, îl trecuse ca „W”. Nu ştiu dacă e prima literă a prenumelui sau a numelui lui de familie, zise Ike.

Apucă un scaun de lângă peretele rezervei şi se aşează lângă patul lui Buddy Lee.

— Ce ţi-au spus despre Mya?

— Are multe probleme. E în operaţie chiar acum.

— Băga-mi-aş! La dracu’ cu toate astea! zise Buddy Lee.

Ike auzi voci mai mult sau mai puţin agitate cum cresc şi dispar pe holul de lângă rezerva în care se aflau. Zvonul lor se alătura şuierăturilor şi clinchetelor metalice ale nenumărate monitoare şi maşini, creând zgomotul de fond caracteristic pentru un spital.

— Îmi pare rău, Ike, zise Buddy Lee, iar celălalt nu-i răspunse. Ar fi trebuit s-o opresc. Să n-o las să se ducă acasă, dar şi-a dorit să salveze ce se mai putea. Ar fi trebuit să mă duc eu acolo, să fi făcut orice altceva în afară de a o lăsa să iasă pe uşă.

— Da, aşa ar fi trebuit. Iar noi mai bine am fi lăsat-o baltă. Să se fi ocupat poliţiştii, indiferent cum avea să arate finalul anchetei lor. Dar n-am făcut-o şi am ajuns în situaţia asta, zise Ike.

— Trebuie s-o recuperăm! Indiferent ce preţ vom plăti pentru asta, trebuie să luăm fetiţa înapoi, zise Buddy Lee.

— N-am de gând să le-o dau pe Tangerine. Şi nici n-o să-i las să-i facă rău Ariannei. I-au omorât pe băieţii noştri şi pe mama Tangerinei. Au încercat să-mi ucidă soţia. Mi-au dat foc la casă. N-am de gând să mai accept nimic de la ei, zise Ike.

— Mi-aş dori să nu te fi implicat niciodată în chestia asta, şopti Buddy Lee.

Ike îşi trase scaunul mai aproape de patul tovarăşului său.

— Doar nu m-ai obligat…

Buddy Lee îşi înghiţi nodul din gât.

— Şi dacă totuşi am făcut-o?

Ike îşi întoarse privirea într-o parte.

— Ce vrei să spui?

Buddy Lee îşi puse mâna pe faţă. Simţi cusăturile care-i prinseseră rana de pe obraz. Aparatul care-i măsura tensiunea arterială începu să bipăie dezordonat.

— Te-ai fi implicat în vreun fel în toate astea dacă nu le-ar fi sfărâmat piatra de mormânt? întrebă Buddy Lee.

Ike se aplecă în faţă. Ochii i se îngustară până când deveniră două fante. În ei parcă se vedeau rotiţele învârtindu-se ca să aşeze lucrurile în perspectiva lor reală.

— Tu ai fost? întrebă Ike.

Buddy Lee abia dacă auzi cele trei silabe.

— Tu n-aveai de gând să te implici, iar eu nu mă puteam descurca de unul singur. L-am rugat pe

fratele meu, pe Chet, dar el m-a trimis la plimbare. Să ştii că m-a îngreţoşat. Jur că mi-a venit rău de la stomac. Dar ştiam că n-ai să mă ajuţi decât…

Ike ţâşni în picioare într-o fracţiune de secundă. Mâinile sale puternice se încleştară pe gâtul lui Buddy Lee şi îl ridicară din pat, ceea ce făcu să i se smulgă din mână firul care-l conecta la tensiometru. Aparatul căzu de la locul lui ca un copac putred.

— TU! Arianna poate că e moartă! Mya abia dacă mai trăieşte! Mama Tangerinei a murit! Toate astea din cauza ta!

Din gura lui Ike zburară câţiva stropi de salivă care căzură pe faţa lui Buddy Lee.

— Trebuie… să… terminăm… asta… pentru… băieţi, hârâi Buddy Lee.

Fiecare cuvânt îl costă înghiţituri preţioase de aer, fiindcă Ike storcea efectiv viaţa din el. Îşi simţea oasele gâtului cum se transformă în făină. Ike îşi dezveli dinţii şi apoi îl lăsă să cadă înapoi în pat.

— Băi, nenorocitule! Din cauza ta am făcut toate astea, rahat cu ochi ce eşti!

— Ştiu. E numai vina mea. Dar, acum, asta e situaţia, zise Buddy Lee.

— Pentru un moment am crezut că nu eşti atât de putred. Am avut încredere în tine. Dar până la urmă s-a dovedit că lucrurile erau exact aşa cum am spus de prima dată. Ţi-ai dorit un negru fioros ca să facă treburile murdare pentru tine, zise Ike.

— Mi-am dorit alături de mine pe singurul om din lume care ştia prin ce trec. Am vrut să îndrept lucrurile, protestă Buddy Lee, frecându-şi gâtul.

— Cred că niciunul dintre noi nu ne prea pricepem la oameni, zise celălalt, după care se îndreptă spre uşă.

— Ike…

— Să nu spui dracului nimic! Niciun cuvinţel. Trebuie să merg să văd dacă soţia mea a ieşit din operaţie. Dacă da, va trebui să găsesc o metodă să-i spun că nepoata ei a dispărut. Pe urmă, să croiesc un plan s-o recuperez fără s-o dau la schimb pe Tangerine. Şi trebuie să fac toate astea singur,

fiindcă un cur ca tine a spart piatra de mormânt a fiilor noştri, nenorocitul dracului ce eşti, zise Ike.

Buddy Lee îl privi cum iese din rezerva lui.

Tuşi. Asta îl făcu să audă un pocnet în urechi. Mai fusese singur şi înainte – nu era nimic nou. Petrecuse asemenea nopţi în maşină sau în camionetă după ce băuse atât de mult încât era conştient că nu mai poate conduce. Zile în care, abia ieşit de la pârnaie, trebuise să facă autostopul fiindcă nu-l aşteptase nimeni la eliberare. Seri lungi în care stătuse în containerul său, uitându-se la umbrele de pe ecranul unui televizor idiot în timp ce bea bere după bere, încercând să uite săruturile tandre ale primei sale iubiri sau râsul singurului său fiu. Buddy Lee îşi închise ochii.

Acum ceva era diferit. Singurătatea aceea părea permanentă.

☆

O oră mai târziu, sună telefonul. Nu mobilul, ci fixul, din rezervă. Buddy Lee îşi întinse mâna peste balustrada patului şi apucă receptorul.

— Alo?

— Buddy, zise Christine.

— Ce mai vrei şi tu?

— Am sunat să aflu cum te simţi. Te-am văzut la ştiri, zise femeia.

— Serios? A ajuns la televizor ceva din Red Hill? Asta e o premieră, zise Buddy Lee.

— Nu se întâmplă în fiecare zi ca nişte răpitori să ia o fetiţă şi să incendieze casa bunicilor ei. Eşti în regulă? întrebă Christine.

— Şi noi suntem bunicii ei, pufni Buddy Lee.

— Ştiu asta, bine? Dar e mult prea mult, după ce i s-a întâmplat şi lui Derek. N-aş vrea să păţească şi ea ceva. Vreau să nu mai sufere nimeni, în niciun fel, zise femeia.

Tristeţea din vocea ei avea o consistenţă aproape materială şi asta îl făcu pe Buddy Lee să tresară.

— Bine, uite, îmi pare rău. Cum ai spus şi tu, s-au întâmplat prea multe, zise el.

— Şi crezi că răpirea are vreo legătură cu ceea ce mi-ai spus mai înainte? întrebă Christine.

Buddy Lee nu-i răspunse în niciun fel.

— Bine. Atunci am să te mai întreb o dată: cum eşti?

— Nu face asta.

— Ce anume?

— Să-ţi pese de mine. Lucrurile sunt mai simple atunci când ne urâm unul pe celălalt, zise Buddy Lee.

— Nu te-am urât niciodată. Mă enervai îngrozitor, dar să ştii că nu te-am urât niciodată.

— Lui Gerald nu-i pasă că trăncăneşti cu fostul tău soţ? Sau ne ascultă cumva de pe un alt telefon?

— Ha! Gerald Winthrop Culpepper n-are timp să-mi urmărească telefoanele. E prea ocupat cu campania lui, zise Christine.

Buddy Lee se ridică în capul oaselor. În rezervă intră o asistentă pe care el însă o alungă cu un semn din mână.

— Ce-ai spus? întrebă bărbatul.

— Gerald se pregăteşte să candideze la funcţia de guvernator. Ţi-am mai spus şi ieri. Taică-su insistă în direcţia asta de când el a pierdut orice şansă de a ajunge în reşedinţa guvernatorului.

— Nu. Nu partea asta. Spune-mi cum îl cheamă. Numele întreg, zise Buddy Lee.

— Ce? De ce?

— Hai, spune!

— Gerald Winthrop Culpepper. L-au botezat după stră-străbunicul lui. Eşti în regulă? întrebă Christine.

— Sunt bine, răspunse Buddy Lee.

În mintea lui piesele se aranjau ca într-un joc imens de tetris. Acum totul avea sens. Devenea limpede de ce fusese Derek atât de supărat pe prietenul Tangerinei. Cum îi spusese? Ipocrit şi găozar. Christine îi spusese că Derek o sunase înainte să fie ucis. Ea îi ignorase apelul, dar fiul lor nu era genul care să accepte un refuz. Probabil că se

dusese să o întâlnească în persoană. Se întâlnise cu Gerald. Şi-i spusese totul.

— Nenorocitul! zise Buddy Lee.

— Cum mi-ai zis? întrebă Christine.

Buddy Lee ştia de ce Tangerine îl salvase cu „W” în telefon. Era clar şi cum se întâlniseră. Gerald Culpepper şi fosta lui soţie apăreau mereu la ştiri despre tot felul de întâlniri din înalta societate.

Când Tangerine murmurase „nu pot să vin”, nu se referise că ar fi trebuit să se ducă undeva. Spusese Wynn. De la Winthrop.

— Cum se cheamă locul ăla în care v-aţi mutat, în districtul King William? întrebă el.

— Garden Acres, Buddy Lee. Dar ce s-a întâmplat? întrebă Christine.

— Nimic.

Puse telefonul în furcă. Se ridică din pat şi se duse la dulapul din lemn de tek aflat în colţ. Hainele sale se aflau într-o pungă de plastic transparent, pe cel de-al doilea raft. Abia îşi terminase de pus ghetele când asistenta pe care o alungase mai înainte reveni în încăpere.

— Domnule Jenkins, trebuie să vă băgaţi la loc în pat. Doctorul vrea să vă ţină sub observaţie pentru următoarele douăzeci şi patru de ore, zise ea.

— Draga mea, voi ieşi pe uşa aia în următoarele zece secunde. Dacă trebuie să-i spui medicului că am plecat în pofida sfatului său, ei bine, cred că asta e situaţia. Dar aici nu mai stau nici măcar un minut, zise Buddy Lee.

Asistenta făcu un gest de lehamite şi luă fişa din suportul ei de la capătul patului.

Îi trebui ceva timp până să-şi găsească maşina. Ike parcase camioneta în cel mai îndepărtat colţ cu putinţă. Buddy Lee îşi luă inelul de chei, descuie portiera şi urcă pe scaunul şoferului. Deschise torpedoul şi privi înăuntru. Arma semiautomată era încă acolo. Îi privi încărcătorul. Era gol. Nu avea nici măcar glonţ pe ţeavă. Ike plecase cu mâna goală. Arma MAC-10 se afla în maşina Myei,

probabil undeva într-un cimitir de maşini. Era în regulă. Învârti cheia în contact.

Motorul clănţăni şi se scutură până când reuşi să se liniştească la relanti. Buddy Lee îşi duse mâna în spatele scaunului. Pipăi cu grijă, ca să evite cioburile geamului din spate.

Când găsi ceea ce căuta, îşi încleştă degetele şi scoase obiectul de la locul lui. Era o bâtă veche de baseball în care fixase cuie la intervale regulate. Fostul lui coleg Chuck spunea că e un buzdugan făcut în casă. O mulţime de oameni plăteau cu bani gheaţă atunci când făcea livrările. Şi-ar fi putut lua o armă, un pistol, dar, dacă ar fi fost oprit de poliţie, şi-ar fi pierdut slujba, ar fi mers la închisoare, iar şeful lui ar fi plătit probabil o amendă. Bâta aceea părea o alternativă bună. Nu fusese nevoit să o folosească decât de două ori. De obicei ajungea doar să o arate şi lucrurile se calmau.

O bâtă de baseball cu cuie. Un compactor. Un .45. Buddy Lee se gândi că orice lucru putea fi o armă dacă erai îndeajuns de hotărât. Chiar şi iubirea. Mai ales iubirea.

Ieşi din parcare şi se angajă în trafic.

Începu să cânte. Era o melodie pe care bunica lui o fredona la fiecare înmormântare a unui membru din clanul Jenkins. O cântase şi el, atunci când murise ea.

— „Moarte… o, moarte, mai lasă-mă să mai trăiesc un an”, îngână Buddy Lee în timp ce acceleră pe autostradă.

Treizeci şi şapte

Garden Acres era cu adevărat la mama naibii. GPS-ul abia dacă reuşise să-l aducă la zece kilometri de zona aceea.

De acolo începea un cartier plin de pancarte ale proprietarilor care anunţau că au parcele de vânzare, după care ajunsese pe un drum secundar cu un asfalt atât de neted încât părea că e împrospătat în fiecare seară. Buddy Lee ţinea acceleraţia la podea, însă camioneta lui abia dacă atingea optzeci de kilometri pe oră. Motorul urla după îndurare, dar sentimentul acela nu prea era la preţuire în împrejurările date.

Buddy Lee coti pe şoseaua Garden Acres. În urma lui lăsa un nor de fum negru-cenuşiu. Drumul era mărginit de rododendroni roz şi avea şanţuri de scurgere turnate din beton. Trecu pe lângă nenumărate case care costau mai mult decât câştigase el toată viaţa, legal sau ilegal. Peluzele îngrijite cu mare artă, care le-ar fi făcut concurenţă serioasă lui Ike şi băieţilor lui, erau tăiate de alei de acces lungi. Multe dintre ele aveau la capăt coloane de cărămidă, în mijlocul cărora erau montate cutii poştale. Unele aveau şi porţi. Majoritatea caselor erau mărginite de garaje duble. Senzaţia pe care o lăsa întregul complex rezidenţial era una de omogenitate, de parcă arhitectura standard ar fi trebuit să dea senzaţia de bunăstare.

Buddy Lee îşi opri camioneta. Christine era genul de femeie care prefera să-şi parcheze maşina în faţa garajului şi nu înăuntru. Bărbatul se gândi că Gerald avea probabil o maşină pentru mers la lucru şi una pentru distracţie. Probabil nu era loc şi pentru Lexus-ul auriu al Christinei.

Buddy Lee intră pe aleea de acces şi ambală motorul de câteva ori.

— Încă o dată, fetiţo. Dă-mi tot ce ai mai bun încă o dată, murmură el.

Apăsă din nou pe acceleraţie. Camioneta, care fusese o rablă încă de acum şase ani, când plătise

pentru ea o mie cinci sute de dolari, începu să urle, deşi uleiul îi ieşea pe ţeava de eşapament. Merse pe aleea de acces. Când trecu pe lângă maşina Christinei şi intră prin uşa garajului avea aproape nouăzeci. Se izbi într-o Corvette roşu aprins, parcată lângă un BMW negru.

Îşi desfăcu centura de siguranţă şi coborî din camionetă. De ambele părţi ale intrării principale în casă se aflau aplice frumoase de aramă. Uşa, în stil rustic, era plină de piroane de oţel. Stătea în capătul a şapte trepte largi, de cărămidă. Buddy Lee le urcă, prinse bâta mai bine, cu amândouă mâinile, şi făcu ţăndări cea mai apropiată dintre aplice. Din interiorul vilei cu două niveluri se auziră nişte paşi grăbiţi.

— Gerald! Coboară dracului, muist nenorocit! Vino aici, japiţă de asasin ce eşti! urlă Buddy Lee.

De-o parte şi de alta a intrării mai erau şi doi lei de teracotă, lângă care se afla un ghiveci de lut smălţuit. Buddy Lee le sparse pe toate cu câte două lovituri de bâtă. În păr i se prinseră bucăţi mici de teracotă.

— Ţi-o puneai cu fata aia, Gerald! Te culcai cu ea şi Derek a aflat! urlă Buddy Lee.

Coborî apoi de pe scări. O fereastră largă, care cobora până la nivelul podelei, aflată în stânga uşii, simţi şi ea furia bâtei sale. Avu nevoie de două lovituri zdravene, dar până la urmă sticla explodă într-un milion de cioburi.

— Buddy Lee! Opreşte-te! strigă Christine.

Femeia stătea de cealaltă parte a unui fotoliu care era întors spre fosta fereastră. Buddy Lee arătă cu bâta spre ea.

— Ne-a omorât fiul, Christine. L-a ucis pe Derek. L-A UCIS! urlă Buddy Lee.

Femeia îşi duse mâinile la gură.

— Ce tot spui?

— Derek a aflat că te înşela cu o fată pe nume Tangerine. Haide până jos, Gerald. Sau ar trebui să-ţi spun Wynn? Fiindc-aşa îţi zicea ea, nu-i aşa, băi nenorocitule? zise Buddy Lee.

— Gerald, cine e…

Vocea soţului ei o opri în mijlocul propoziţiei. Răsună în casă cu nuanţa inconfundabilă pe care o conferă nişte difuzoare.

— Poliţia a fost anunţată, Buddy, zise Gerald.

— Ieşi afară, Gerald! Am de gând să-ţi sfărâm creierii, dar nu înainte să te fac să spui numele băiatului meu. Ieşi din camera de criză şi vino la mine! zise Buddy Lee.

— Poliţia o să ajungă aici din clipă-n clipă, spuse Christine.

— Şi crezi că asta o să se întâmple înainte să bag bâta asta pe gâtul lui Gerald? Haide, ieşi, băiete! Înfruntă-mă! Uită-te în ochii tatălui celui pe care l-ai ucis. Ai sânge s-o faci? Sau îi pui pe ăia din Rasă să rezolve genul ăsta de chestii pentru tine?

Gerald vorbi din nou. Deşi o făcea cu ajutorul difuzoarelor, Buddy Lee sesiză infatuarea din vocea celuilalt.

— Ăsta nu-i vreun film de categorie B în care joacă Warren Oates. Îţi sugerez să arunci bâta aia şi să te culci la pământ. Deocamdată n-ai comis decât infracţiunile de distrugere şi intrare prin efracţie. Nu adăuga şi tentativa de omor la lista asta, zise Gerald.

— Păi nu e deloc o tentativă, jigodie! Dacă nu ieşi tu, o să intru eu, zise el.

Merse înapoi la camionetă. Încercă să o pornească. Motorul tuşi prelung, dar nu o luă din loc. Încercă din nou.

— Acum chiar e ultima dată, fetiţo, şopti el.

Maşina porni cu mare greutate. Buddy Lee dădu cu spatele, eliberându-se din rămăşiţele uşii garajului. Pe urmă, băgă în viteza întâi.

Gerald apăru din întuneric ţinându-şi telefonul în mână. Veni lângă Christine care privea prin ceea ce fusese odată fereastra lor.

— A plecat?

— Nu. Cine e Tangerine? întrebă Christine cu un calm straniu.

— Oh, Dumnezeule, zise Gerald.

O apucă pe soţia sa de un braţ şi o trase din faţa fostei ferestre chiar în momentul în care camioneta intră prin zid în sufrageria lor. Cărămizile din jurul ferestrei se crăpară, alunecară şi căzură la pământ precum dinţii unui tip drogat cu metadonă. Fotoliul se prăbuşi sub greutatea maşinii lui Buddy Lee. Roţile din faţă alunecară pe duşumeaua de lemn, lăsând în urmă urme negre de cauciuc. Buddy Lee căzu din camionetă, ţinând bâta în mână. O folosi ca pe un baston şi se ridică în picioare.

— Vin după tine, nenorocitule! Acum am să văd cum arată maţele tale! urlă el.

Gerald o trase pe Christine prin uşile batante care separau bucătăria de sufragerie. Buddy Lee îi urmă, lovind frenetic cu bâta în mobile în timp ce căuta. Doborî una dintre uşile batante cu o singură lovitură. Gerald se ascunse în spatele soţiei sale. Ţinea în mână un cuţit de măcelărie.

— Ai omorât vreodată pe cineva, Gerald? De aproape, personal? Nu prin telefon. I-ai simţit sângele cum îţi împroaşcă faţa? Ai auzit hârâitul ultimei sale respiraţii? Ai simţit mirosul rahatului din pantalonii lui în timp ce-i cedau maţele? Eu unul ştiu toate astea. Aşa că, crede-mă că lama aia pe care o îndrepţi spre mine n-o să mă încetinească absolut deloc, zise Buddy Lee.

— Te rog, Buddy Lee! Opreşte-te! zise Christine.

— L-A OMORÂT PE BĂIATUL NOSTRU! urlă bărbatul.

Roti bâta într-un semicerc şi doborî cafetiera care stătea pe blatul de granit ce se întindea pe întreg peretele din stânga bucătăriei.

— Spune-i numele, Gerald! strigă Buddy Lee.

Imediat, izbi cu bâta un storcător de fructe pe care îl ratase într-o primă încercare.

— Spune! DEREK WAYNE JENKINS! urlă din nou Buddy Lee.

— Aruncă bâta! auzi el o voce autoritară din spate, care-l făcu să îngheţe. Arunc-o!

Buddy Lee privi peste umăr. În spatele lui erau doi poliţişti cu mâinile pe paturile pistoalelor.

Aruncă bâta. Arma clănţăni pe marmura italiană care acoperea podeaua.

— Slavă Domnului că albii au privilegii în ţara asta, şopti în barbă Buddy Lee.

Se aruncă spre Christine şi Gerald. Bărbatul îşi împinse nevasta către el, dar Buddy Lee o dădu deoparte şi apucă de lamă cuţitul lui Gerald, folosindu-se de mâna dreaptă. Cu stânga îl pocni pe celălalt peste faţă. Momentul în care pumnul său atinse bărbia pătrată a celuilalt se dovedi a fi cel mai fericit pe care îl avusese de luni bune. În pofida braţelor vânjoase care i se încolăciră în jurul corpului, continuă să-l lovească pe Gerald. Îi smulse cuţitul din mână şi-l aruncă la pământ. Din palma sa spintecată se scurgea un şuvoi de sânge. Când poliţiştii îl îndepărtară îndeajuns de mult pentru a nu mai putea lovi cu mâinile, încercă să-i dea un picior lui Gerald. Poliţiştii se străduiră să-l forţeze să se întindă pe pardoseală.

— Mi-a ucis băiatul! Mi-a ucis băiatul! Băiatul meu! Băiatul meu!

Urlă până când cuvintele sale deveniră un vaiet continuu de durere.

Buddy Lee se sprijini de cărămizile reci ale peretelui celulei. Îi bandajaseră mâna şi-l aruncaseră la răcoare cu o oră mai înainte. Era weekend, aşa că în încăperea aceea de şapte pe şapte se mai aflau o mulţime de beţivi, câţiva băieţi ale căror feţe arătau că sunt rătăciţi în labirintul opioidelor şi un tip tăcut care părea pe cale să izbucnească oricând în lacrimi.

Era din nou ca în zilele bune. Probabil nu avea să poată fi eliberat pe cauţiune sau, dacă judecătorul ar fi fixat aşa ceva, suma ar fi fost atât de mare încât ar fi trebuit să se urce pe o masă ca să atingă vârful teancului de bani. Comisese cel puţin două infracţiuni. Având în vedere şi cazierul său, se gândi că era posibil să nu mai iasă vreodată din închisoare. Eşuase. Greşise faţă de Derek. De Isiah.

De Ike. De Mya. De Arianna. Acum era ceea ce fusese dintotdeauna. Un ratat.

— Jenkins.

Vorbise un poliţist cu o faţă făcută pentru radio. Buddy Lee îşi miji ochii în direcţia lui.

— Da.

— Ridică-te. Cineva vrea să-ţi vorbească.

Buddy Lee nu se mişcă. Cine dracu' voia să discute cu el?

— Cine anume? întrebă el.

— Ridică-ţi curul sau o să venim şi-o să te punem în scaun.

„Scaunul" era un dispozitiv de imobilizare în patru puncte, destinat prizonierilor recalcitranţi. Fusese şi el pus o dată în scaun. N-avea chef să repete experienţa aceea. Se ridică şi se întoarse cu faţa la perete. Lui Mutră de Bărdiţă i se alăturară doi colegi. Îi puseră cătuşele şi apoi îl scoaseră din celulă. Îl conduseră în lungul unui hol alb, aseptic, luminat de o serie de lămpi fluorescente care clipeau neregulat. Braţe puternice îl siliră să se aşeze pe un scaun. Îi scoaseră brăţara de la mâna dreaptă şi o închiseră apoi în mânerul aflat sub tăblia unei mese.

— Cine vrea să vorbească cu mine? întrebă Buddy Lee.

Poliţiştii nu-i răspunseră. Ieşiră din încăpere fără să închidă uşa.

— Trebuie să avem o conversaţie, domnule Jenkins, zise Gerald în timp ce pătrundea în cameră.

Treizeci şi opt

Buddy Lee încercă să sară din scaun, dar se opri din cauza cătuşelor. Se aşeză la loc, în timp ce Gerald închise uşa în urma lui. Veni până în partea cealaltă a mesei de metal şi îşi trase scaunul îndeajuns de departe pentru a nu putea fi ajuns de o eventuală lovitură.

— M-a uimit întotdeauna faptul că mesele sunt prinse în podea, dar scaunele nu. Încăperea asta e destinată întâlnirilor între acuzaţi şi avocaţii lor. Dacă eşti atât de supărat pe cel care te apără încât îţi doreşti să-l loveşti cu o masă, probabil că te simţi foarte vinovat, zise Gerald.

Zâmbi către Buddy Lee. Pe bărbia lui apăruse o zgârietură purpurie. O alta se afla chiar deasupra ochiului.

— Mi-ai ucis băiatul, zise Buddy Lee, încordându-şi din instinct braţul prins cu cătuşele.

— Buddy, trebuie să mă asculţi.

— L-ai omorât pe fiul meu, şuieră celălalt.

Gerald clătină din cap. Pentru cineva care ar fi privit doar scena aceea, gestul ar fi părut unul plin de empatie.

— Buddy, trebuie să abordăm chestiunea asta ca doi adulţi, zise Gerald.

— Am să-ţi tai scula şi-am să ţi-o îndes pe gât, îi răspunse Buddy Lee.

Gerald se aplecă înainte şi-şi puse mâinile pe genunchi. Nu mai zâmbea.

— Camera asta nu are echipament video sau de înregistrare audio, aşa că putem vorbi cinstit. Asociaţii mei o au pe fetiţă. Pe nepoata ta. Tu ştii unde e Tangerine. Ei te vor contacta când ieşi de-aici ca să aranjaţi detaliile schimbului. Tu şi domnul Randolph o s-o aduceţi pe Tangerine într-o locaţie pe care o vom alege noi. O să faceţi aşa cum vi se spune, fiindcă altfel o să le spun asociaţilor mei să o ciopârţească pe fetiţa aceea în bucăţi mai mici decât o înghiţitură.

— Atinge-te tu de copilul ăla şi nu va exista nicio gaură îndeajuns de adâncă în care să te ascunzi! Îţi promit asta, şefule! izbucni Buddy Lee.

— O, dragul meu, eşti atât de melodramatic! Nu vezi că eu am toate atuurile? O am pe fetiţă. Sunt judecător. Ai încercat să mă ucizi în propria mea casă, spuse Gerald, trecându-şi degetul pe rănile de pe faţă. Dacă aş fi vrut, aş fi dat un telefon şi ţi-aş fi fixat cauţiunea la o sumă cu şase cifre. Tu însă vei face exact ceea ce trebuie să facă gunoaiele ca tine. O să urmezi ordine.

— Cicatricea aia de când ţi-am dat un cap în gură s-a vindecat destul de bine, nu-i aşa? întrebă Buddy Lee, dar Gerald începu să râdă.

— Eşti mereu supermasculin, un tip dur, nu-i aşa, Buddy? Dar ia spune-mi, în toată viaţa ta, atitudinea asta ţi-a adus vreodată şi ceva bun? întrebă Gerald.

Părea cu adevărat interesat de răspunsul lui Buddy Lee. Acesta se sprijini însă de spătar şi se mulţumi să-şi ducă degetul arătător la bărbie.

— E adevărat. Au existat vremuri în care m-am simţit mizerabil. Momente în care mi-am dorit să mă întind şi să mor. Dacă ar fi să fac un bilanţ, probabil că au fost de două ori mai multe asemenea etape decât cele mai fericite.

Gerald dădu să spună ceva, dar Buddy Lee îşi ridică degetul de pe bărbie şi-l clătină dintr-o parte în alta.

— Indiferent cât de rele au fost vremurile, eu n-am minţit însă cu privire la cine sunt. N-am pretins niciodată că sunt altceva decât un ţăran al dracului de prost, care face numai necazuri, bea whiskey şi şi-o pune în draci. În cele mai multe dintre nopţi, dorm ca un bebeluş. Nu mi-e ruşine de cine sunt. Îmi place să cred că băiatul meu a moştenit asta de la mine. Dar tu, Winthrop? Tu cum te simţi când vii acasă la Chrissy după ce ţi-ai petrecut toată noaptea jucându-te cu Tangerine? Ce simţi când te uiţi în oglindă şi ştii că vorbeşti mereu despre oameni pe care-i numeşti dezgustători şi devianţi? Că spui că la început au fost Adam şi Eva şi nu Adam şi Steve

şi multe alte asemenea rahaturi, dar tu de fapt o arzi peste noapte cu „T”-ul din LGBTQ? Care dintre noi crezi că doarme mai bine, şefule? întrebă Buddy Lee.

Gerald zâmbi, dar în mijlocul frunţii îi pulsa o venă. Buddy Lee izbucni în râs. Îşi dădu capul pe spate şi hăhăi spre tavan.

— O, nu ştiai c-am aflat asta? Hei, noi nu te judecăm în niciun fel. Eu sunt… cum s-ar spune… un aliat, zise Buddy Lee.

Gerald încetă să mai zâmbească.

— Am să-l informez pe magistrat că nu depun plângere, fiindcă ştiu că eşti afectat de moartea fiului tău pervers. O să te duci însă la Ike şi, împreună, o să mi-o aduceţi pe Tangerine. Dacă faceţi asta, fetiţa o să vă fie înapoiată nevătămată. În cazul în care nu-mi urmaţi strict instrucţiunile, vă pot asigura că Arianna va muri în cel mai oribil chip cu putinţă, zise Gerald.

Se ridică şi se îndreptă spre uşă. Când răsuci clanţa, Buddy Lee începu să vorbească. Fără să urle sau să strige.

— Într-o bună zi, care va veni foarte curând, ultimul lucru pe care-l vei auzi va fi cum ţi se opreşte inima. Iar ultimul lucru pe care-l vei vedea va fi pe mine sau pe Ike stând deasupra ta şi ţinând-o în mână. Să nu uiţi că te-am prevenit, zise Buddy Lee.

Gerald chicoti, stârnind ecouri în toată încăperea.

— Asociaţii mei te vor căuta, zise el, după care părăsi camera.

— Mai repede decât te-aştepţi, şopti Buddy Lee.

Treizeci şi nouă

Ike băgă câteva monede în automat ca să-şi ia un suc. Privi arcul cum se încolăceşte şi aruncă într-un târziu cutia în locul de unde o putea lua. O apucă repede. Şi-ar fi dorit ca maşinăria să aibă de vânzare şi cutii cu bere sau, mai bine, o sticlă de whiskey.

Mya ieşise din operaţie, dar era încă inconştientă. Doctorul îi spusese că, din cauza umflăturii din cap, s-ar fi putut trezi în câteva ore sau în câteva săptămâni. Personalul spitalului îi oferise un fotoliu în care să doarmă, lângă patul ei. S-ar fi întins şi pe podea. A doua zi trebuia să vadă ce mai rămăsese din casa lor. Din viaţa lor. Să se ocupe de toate treburile de adult care decurgeau din tragediile materiale. Să sune la firma de asigurări, să obţină raportul poliţiei, pe care trebuia să-l semneze un ofiţer conştient că el nu-i spune tot ceea ce ştie. Adică să aibă grijă de toate amănuntele acelea înnebunitoare care făceau ca lumea să continue să existe chiar şi după ce pierdeai totul.

Începu să-i sune telefonul mobil.

Îl luă şi văzu că era Buddy Lee. Apăsă pe „respinge”.

Aparatul sună din nou.

Iar el refuză convorbirea încă o dată.

Sună încă o dată. De data asta răspunse.

— Dacă mai formezi numărul ăsta, o să te ucid, zise Ike.

— A fost Gerald Culpepper, zise Buddy Lee.

— Poftim? Cine-i ăsta?

— Tatăl vitreg al lui Derek. Cu el şi-o trăgea Tangerine. E judecător şi îi are la degetul mic pe ăştia din Rasa Pură, zise Buddy Lee.

Ike merse până pe scaunul de plastic turnat din sala de aşteptare şi se aşeză, cu sucul în mână.

— Ike?

— Cum ai aflat asta? Şi de ce te-aş crede?

— Ai spus că Tangerine îl avea salvat în telefon sub numele de „W”, nu? Al doilea prenume al lui

Gerald e Winthrop. În momentul ăla mi-am dat seama. De ce ar fi fost Derek atât de supărat că un tip i-a dat papucii Tangerinei? De ce-l scosese din minţi în halul ăla? Apoi am vorbit cu maică-sa, iar ea mi-a spus că el încercase să o sune cu două săptămâni înainte de a fi împuşcat, zise Buddy Lee.

— Probabil s-a dus la ea acasă şi a dat peste taică-su vitreg, zise Ike.

— Da. Probabil că l-a ameninţat pe Gerald. Boul ăsta de Winthrop e genul ăla de naţionalist american: femeile trebuie să fie desculţe şi însărcinate, negrii să stea la locul lor şi oricine nu e hetero e odrasla Satanei, zise Buddy Lee.

— N-are niciun interes ca lumea să afle că o înşală pe nevastă-sa. Mai ales cu Tangerine, zise Ike.

— Da. El e în spatele crimelor. Poate că Rasa Pură a apăsat pe trăgaci, dar el a fost păpuşarul. Vrea ca noi doi să i-o aducem pe Tangerine şi să i-o dăm în schimbul Ariannei. Se pregăteşte să candideze pentru postul de guvernator. Şi nu-şi permite să lase treaba asta neterminată, zise Buddy Lee.

— Şi când ţi-a spus toate astea?

— Imediat după ce am intrat cu maşina în casa lui şi am încercat să-i sfărâm creierul cu o bâtă de baseball plină de cuie, zise Buddy Lee.

— Lasă-mă să ghicesc: nu a depus plângere.

— Nu. Ne vrea pe toţi trei. Probabil că băieţii lui o să te sune foarte curând. Bun, ştiu că eşti supărat pe mine, şi nu-ţi fac nicio vină. Dacă aş putea, aş schimba o mulţime de lucruri. Dar, dacă nu acţionăm împreună, n-o să scăpăm niciunul, zise Buddy Lee.

— Mya abia a ieşit din operaţie, îi spuse Ike.

Buddy Lee plescăi din buze.

— Şi ce spun doctorii?

— S-ar putea să se trezească în două ore. Sau în câteva zile sau în câteva săptămâni, zise Ike.

— Nu ştiu ce să spun, omule.

Ike îşi văzu corpul reflectat în geamul distribuitorului de gustări. Umerii căzuţi. Capul adus în piept, de parcă ar fi purtat o piatră de moară în jurul gâtului. Fiul său dispărut. Nepoata sa răpită. Soţia, la marginea dintre două lumi. Casa din care nu mai rămăseseră decât zidurile. Toate astea, din cauza unui singur om. A cuiva care credea că lui nu i se aplică nicio regulă. Un bărbat care credea că e de neatins.

— Unde eşti? întrebă el.

— În faţa arestului de la King William. De fapt, am mers o bucată de drum, zise Buddy Lee.

— Trebuie să-l sun pe unul dintre băieţii mei să-mi aducă o camionetă mai mică. Stai acolo. O să ajung la tine într-o oră.

— Hei, nu vreau să pleci de lângă Mya dacă nu-ţi doreşti asta, zise Buddy Lee.

— Ea mi-ar spune să mă duc şi s-o recuperez pe nepoata noastră, aşa că asta am de gând să fac. Aşteaptă-mă o oră.

Ike trase lângă trotuar, la o distanţă destul de mică de clădirea arestului. Buddy Lee veni la maşină, urcă şi închise portiera. Ike întoarse în loc şi porni înapoi spre Red Hill.

Rămaseră tăcuţi câteva minute, înainte ca Buddy Lee să vorbească.

— Să ştii c-am fost sincer atunci când am venit prima dată la tine. Eu nu pot trăi într-o lume în care Gerald Culpepper e bine-mersi, iar băieţii noştri sunt în mormânt. Dar… n-ar fi trebuit să fac ce am făcut. Îmi pare rău.

— Poate că tu m-ai împins la marginea prăpastiei, dar eu am fost cel care a sărit, zise Ike.

Cotiră pe Ruta 33, lăsând în urmă clădirea penitenciarului. În lumina farurilor apăru un semn verde pe care scria că până la Red Hill mai erau treizeci şi cinci de kilometri.

— Nu te-au sunat încă? întrebă Buddy Lee.

— Nu. Probabil caută un loc bun în care să ne îngroape pe toţi. Ştim mult prea multe despre locurile prin care-i place lui Gerald ăsta să-şi bage scula, zise Ike.

— Da. Trebuie să găsim o metodă să întoarcem asta în favoarea noastră. S-o luăm pe Arianna fără să le-o dăm pe Tangerine.

— M-am gândit la asta. Când am crezut că va trebui s-o fac de unul singur, mi-a venit o idee cum să recuperez copilul, zise Ike.

Buddy Lee ridică o sprânceană.

— Păi nu acţionăm împreună? întrebă Buddy Lee.

— Suntem în rahat, dar nu e numai vina ta, zise Ike.

— Bine. Deci care-i treaba?

— Ştii, ei au ceva ce ne dorim noi, iar noi avem ceva ce vor ei. Ca atare, ne trebuie un lucru pe care ei să şi-l dorească mai mult decât pe Tangerine, zise Ike.

— Bun, dar ce anume? O să le furăm una dintre motociclete? întrebă Buddy Lee.

— Nu. Primul meu gând a fost să aflu unde locuieşte unul dintre ei şi s-o înşfac pe nevastă-sa, zise Ike.

— La naiba, şefule. Probabil că sună a metal când mergi, zise Buddy Lee.

— Poftim?

— Boaşele tale de oţel. Dar trebuie să mărturisesc că-mi place. Nu s-ar aştepta la aşa ceva, zise Buddy Lee.

— Da. Dar acum că ştim cine e vinovatul principal, mă gândesc c-avem nevoie de cineva mai apropiat de el, zise Ike.

Bărbatul îşi luă ochii de pe drum şi îl privi pe Buddy Lee un răgaz care păru că se apropie de un minut.

— Aha. Înţeleg unde baţi cu asta, dar vreau să-ţi spun ceva: nu cred că lui Gerald îi pasă prea mult de Christine. N-are cum, atâta vreme cât se dădea puternic în bărci cu Tangy, zise Buddy Lee.

— Tu chiar crezi asta sau începe să-ţi fie frică? întrebă Ike.

— Dacă e să spun adevărul adevărat, trebuie să-ţi mărturisesc că încă o mai iubesc în felul meu. Singurele lucruri de care-i pasă lui Gerald Culpepper şi…

Buddy Lee se opri şi-şi puse degetul peste buze.

— Şi ce? Nu sunt telepat!

— Cândva, Derek mi-a spus că singurul lucru rău pe care l-a auzit de la maică-sa despre Gerald a fost că e „băiatul lui tata", zise Buddy Lee.

— Îi place puterea, dar îl iubeşte mai mult pe taică-su.

— Da, domnule! Derek mi-a spus că Gerald şi taică-su sunt apropiaţi ca naiba şi lipiţi ca marca de scrisoare. Gatsby Culpepper e un nenorocit, la fel ca fiul lui. Derek mi-a spus că moşneagul nu-l lăsa să-i spună „bunicule", cică el nu era un adevărat Culpepper, deci nu putea avea această onoare, zise Buddy Lee.

— Ştii, mi-ai tot spus că nu prea te înţelegeai cu Derek, dar mi se pare că aţi discutat destul de multe, zise Ike.

— Ei, mârâi Buddy Lee, asta se întâmpla numai atunci când era supărat pe mama lui. Ştii cum e… Înghiţeam broasca asta râioasă, dar pe urmă încerca să-mi spună despre Isiah şi… Ei bine, aici mă cam pierdea, încheie Buddy Lee.

— Da. Nici eu… Nu-l ascultam pe Isiah atunci când începea să-mi spună cât de fericit e cu Derek. De fapt – nu-mi doream să ascult.

— Poate o să reuşim să fim bunici mai buni decât am fost părinţi, zise Buddy Lee.

— Şi ştii unde locuieşte Gatsby ăsta? N-au sunat încă, dar când o s-o facă n-o s-avem prea mult timp să acţionăm, spuse Ike.

— Putem căuta pe Google?

— Probabil. Poţi căuta orice pe Google în ziua de azi.

— Aşa am auzit şi eu, zise Buddy Lee.

Merseră în tăcere preţ de trei-patru kilometri.

— Şi chiar ai intrat cu camioneta în casa lui? întrebă Ike.

— Da, dar am dat rasol fiindcă am făcut aiurea la stânga pe după chiuvetă, zise Buddy Lee.

Cei doi bărbaţi îşi întoarseră în acelaşi moment privirile unul spre celălalt. Buddy Lee începu să râdă, iar Ike se mulţumi să clatine din cap.

Ike avusese dreptate.

Merseseră la containerul lui Buddy Lee şi căutaseră pe Google numele de Gatsby Culpepper. Ajunseseră pe un site care ştia totul despre el şi se lăuda chiar că pentru 29,99 de dolari putea să le ofere şi cazierul acestuia.

— Aici scrie că locuieşte chiar la marginea oraşului Richmond, în departamentul Charles City, zise Ike.

Îşi privi ceasul.

— E aproape unsprezece. Eu zic să mergem chiar acum.

Buddy Lee îşi ridică scaunul pe două picioare, dându-se puţin pe spate, după care îl aduse din nou în poziţia normală. Îşi frecă faţa cu mâna stângă. Rana din palma dreaptă îi pulsa dureros sub bandaj. Luă o înghiţitură dintr-un borcan în care se afla o formă nebuloasă care plutea aproape de fund. Pe vremuri, fusese o jumătate de piersică. Îl găsise într-un dulap, ascuns în spatele hainelor de iarnă. Aşa cum păţesc veveriţele cu alunele, Buddy Lee uita câteodată unde-şi ţinea raţiile de alcool pe care le păstra în caz de urgenţă.

— Din câte ştiu, locuieşte singur. Habar n-am însă dacă are vreun câine sau ce fel de securitate foloseşte. N-am de unde şti nici câte arme se află în casa aia. După părerea mea, ar trebui să mergem în recunoaştere, ca să vedem cu ce-avem de-a face, zise Buddy Lee.

Îi dădu lui Ike borcanul, iar acesta luă o gură, după care i-l înapoie. Buddy Lee înşurubă la loc

capacul şi savură senzaţia de căldură pe care i-o dădea alcoolul.

— Nu-mi pasă ce are, cu cine locuieşte şi nici de câinele lui. Intrăm peste el şi-l scoatem de-acolo. Dacă încearcă cineva sau ceva să ne oprească, distrugem totul în calea noastră, zise Ike.

— Am reţinut, dar să ştii că mă gândeam la ceva, îl contră Buddy Lee.

— Adică?

— Taică-miu obişnuia mereu să-mi spună „Lucrează cu capul, nu cu braţele”, zise Buddy Lee.

Ike îşi puse telefonul în buzunar şi-şi încrucişă braţele pe piept.

— Te ascult.

— Să spunem că mergem acolo şi încercăm să-l prindem pe Gatsby, dar totul se duce-n mă-sa. În cazul ăsta or să ne închidă, iar Rasa Pură ne va suna în timp ce ne aflăm la răcoare. Ce-ar fi ca, în loc să intrăm ca un elefant într-un magazin de porţelanuri, să-l facem pe el să iasă din casă şi să se arunce chiar în braţele noastre? zise Buddy Lee.

— Şi cum crezi c-o să reuşim să facem asta?

— Păi, Gatsby e un bărbat în vârstă. Şi nimic nu-i place mai mult unui moşneag decât o faţă tinerică. Iar noi se întâmplă să avem aşa ceva în echipa noastră, zise Buddy Lee.

— Vorbeşti de Tangerine? Ea nici măcar nu vrea să creadă că nenorocitul ăsta a dat ordin să fie ucisă. Cum ai s-o convingi să ne ajute să-l prindem pe taică-său?

— Simplu. Îi spunem adevărul, zise Buddy Lee.

Patruzeci

Jazzy îi întâmpină la uşă.

— Cum e Mya? întrebă ea.

— Stabilă. Trebuie să vorbim cu musafira ta. Trimite-o afară, zise Ike.

Se întoarse la camionetă şi se sprijini de grilajul radiatorului. Buddy Lee veni lângă el şi se opri cu mâinile în buzunare. Luna era o strălucire alburie pe cerul nopţii. Peste câmpurile care mărgineau aleea de acces spre casa lui Jazzy se rostogoleau fuioare subţiri de ceaţă.

Tangerine nu se grăbi să iasă din casă. Rămase în curte, într-un loc în care ei n-o puteau atinge. Purta nişte pantaloni de casă pe care erau imprimaţi nişte pisoi albi pe un fond negru. Îşi adunase părul în vârful capului într-un coc nu prea strâns.

— Te-ai uitat la ştiri? întrebă Ike.

Fata făcu semn că da.

— Gerald vrea să te dăm în schimbul Ariannei, zise Buddy Lee.

Tangerine se întoarse brusc în direcţia lui.

— Da, am aflat. Onorabilul Gerald Winthrop Culpepper este flăcăul care te-a părăsit şi a stârnit tot rahatul ăsta îngrozitor. El a pus să fie ucişi Derek şi Isiah, din cauza lui a murit şi mama ta, şi tot el încearcă să-ţi pună şi ţie capăt zilelor, de parcă crimele astea ar fi noul său hobby, zise Buddy Lee.

— Dar cum aţi…?

— Poate că nu părem noi cine ştie ce, dar împreună avem o jumătate de creier acceptabil. „W” e prescurtarea de la Wynn. Winthrop este al doilea prenume al lui Gerald, iar el e tatăl vitreg al lui Derek.

— De asta era Derek atât de supărat. Din cauza asta voia Isiah să publice întreaga poveste, zise Ike.

— Tangy, nu e vorba de familia lui, de soţia lui. E el. El face toate astea. Şi tot el le-a dat ordin băieţilor lui să răpească o fetiţă, zise Buddy Lee.

— Acum le-ar veni mai uşor s-o ucidă decât să o păstreze, zise Ike.

Tangerine clătină frenetic din cap. Părul lung şi negru îi căzu pe umeri.

— Ei bine, şi ce-aţi vrea să vă spun eu? Că am fost o proastă? Că am fost o idioată când mi-am imaginat că el chiar ţine la mine? Felicitări, aţi avut dreptate! Nu sunt decât o altă fraieră dintr-un lung şir de dame de consumaţie, zise Tangerine.

Fata se aşeză pe ultima scară. Ike se desprinse de camionetă şi se apropie de ea.

— N-am venit aici să-ţi reproşăm ceva sau te facem să te simţi aiurea. Însă Gerald nu e persoana care încerci tu să te convingi că este. Ai învăţat o lecţie dură, dar n-are de ce să-ţi fie ruşine, Tangerine. Toţi oamenii ajung până la urmă fie să tragă învăţăminte din ea, fie să o predea altora. Dar acum că ştii toate astea, nu te mai poţi ascunde, zise Ike.

— Nu avem de gând să te ducem la ei. Nici măcar nu ne-am gândit la asta, zise Buddy Lee.

— Dar Winthrop a spus că o să ne-o trimită pe Arianna în bucăţele mici dacă n-o facem, completă Ike.

— Asta n-o să se întâmple, dar avem nevoie de ajutorul tău, surioară, zise Buddy Lee.

Tangerine îşi şterse ochii cu dosul palmei.

— N-a ţinut niciodată la mine, nu-i aşa? întrebă ea.

— Nu-i pasă decât de el însuşi, surioară, zise Buddy Lee.

— Au ucis-o pe mama, începu Tangerine să plângă.

Hohotele o făceau să tremure din tot corpul. Ike se aşeză şi el pe treaptă şi-şi puse braţul pe umărul ei.

— Ajută-ne să îndreptăm lucrurile. Ajută-ne să-l facem să plătească pentru ce-a făcut.

Tangerine conduse camioneta lui Ike în lungul unei alei cu o singură bandă care ducea la vila lui Gatsby Culpepper. Drumul şerpuia pe sub bolta formată de ramurile groase ale stejarilor şi arţarilor plantaţi de o parte şi de alta. Maşina ieşi de după o curbă largă, iar fata văzu un semn urcat pe un stâlp înalt de aproape doi metri, pe care scria NORTH POINT. De acolo începea o alee cu pietriş care se întindea vreo două sute de metri. Ajunse până în faţa casei şi parcă maşina la marginea drumului, lângă un şanţ. Închise farurile şi apoi motorul.

Camioneta era folosită de Ike pentru tot felul de comisioane. De obicei transporta unelte şi materiale de la o lucrare la alta sau înlocuia alte maşini în caz de nevoie. Îi scosese semnele magnetice care o identificau ca fiind parte a flotei sale.

Haide, Tangy, gândi fata.

Îşi verifică machiajul în oglinda retrovizoare. Ca de obicei, era impecabil. Deschise capota şi coborî din camionetă. Merse până în faţa maşinii şi începu să examineze motorul, încercând să pară cât mai convingătoare, în cazul în care Gatsby Culpepper ar fi privit-o prin fereastra dormitorului său. Îşi ridică braţele în aer în semn de disperare şi urcă panta uşoară care ducea la uşa de intrare.

Când apăsă pe sonerie, în toată casa răsunară acordurile Sonatei Lunii. Casă? A-i spune clădirii aceleia „casă” era ca şi cum ai numi Taj Mahal-ul un cavou. Teoretic, era corect, dar în fapt… North Point era o monstruozitate în stilul Tudor britanic, cu două etaje, înconjurată de peste o jumătate de hectar de spaţiu verde care consta într-o peluză foarte îngrijită pe care creşteau stejari, arţari şi ulmi foarte vechi. Se aprinseră câteva lumini la al doilea etaj, apoi la primul. Apoi se deschise o uşă mare şi neagră, care semăna mai degrabă cu podul mobil al unui castel medieval. Nu auzise paşi care să se apropie sau bombănelile cuiva trezit din somn la ora unu noaptea.

— Pot să te ajut cu ceva? întrebă bărbatul care apăruse în pragul uşii.

Era mai înalt decât Tangerine, cu un păr şocant de alb, pieptănat cu cărare pe partea stângă şi ridicat de pe frunte. Purta un tricou verzui de golf şi pantaloni scurţi de culoarea aramei. În spatele lui se vedea un vestibul mai mare decât primul ei apartament; ducea spre o cameră imensă, cu tavanul sprijinit pe nişte arcade largi. Dar Tangerine abia dacă observă lucrurile astea. Ochii i se fixară pe pistolul din mâna stângă a bărbatului. Era un revolver imens cu o ţeavă lungă, care stătea acum lipită de coapsa tipului.

— V-am întrebat dacă vă pot ajuta, zise Gatsby.

Tangerine îngheţă. Încercă să-şi oblige gura să articuleze nişte cuvinte, dar nu reuşi decât să se zgâiască la tunul pe care-l ţinea bătrânul în mână.

— Domnişoară, insistă Gatsby.

Tangerine îşi ridică privirea din pământ şi se uită în ochii bătrânului. Erau verzi, cu nişte pupile imposibil de mari. Simţi un nod în gât. Nu păreau deloc ochii blânzi ai unui bun samaritean.

— Ăăă… mi s-a stricat maşina, iar telefonul e descărcat. Mă întrebam dacă n-aţi putea să veniţi să vă uitaţi la ea. Poate are nevoie de puţin curent sau ceva. Ştiu că e târziu, dar n-am niciun fel de cunoştinţe de mecanică, zise ea.

Gatsby o măsură din cap până în picioare. Tangerine îi zâmbi. Bătrânul făcu la fel. Deşi se afla la aproape un metru distanţă, simţi alcoolul din răsuflarea lui.

— Păi şi eu cu ce-o să mă capăt în schimb? întrebă Gatsby.

Tangerine începu deodată să se simtă mult mai bine gândindu-se la ce avea să i se întâmple bătrânului aceluia. Gatsby râse uşor.

— Era doar o glumă, drăguţă. Hai să ne uităm puţin la ea, zise bărbatul.

Închise uşa în urma lui şi o urmă către capătul parcării din faţa casei.

— Dar cum te-ai nimerit tocmai pe drumul ăsta, drăguţă? întrebă Gatsby care ţinea încă pistolul în mână.

— Am plecat din casa unor prieteni, iar motorul pur şi simplu s-a oprit.

— Dac-ai fi fost prietena mea, ai fi rămas la mine peste noapte, zise Gatsby.

Tangerine încercă să-şi reprime un val de greaţă în timp ce veni până lângă botul maşinii. Gatsby se aplecă să privească sub capotă. Îşi aşeză pistolul pe aripă.

— Haide, dulceaţă, ţine-mi telefonul. Vezi că are un fel de lanternă pe spate, zise Gatsby.

— Am găsit-o, răspunse Tangerine.

Fata atinse pistolul cu genunchiul. Arma căzu de pe aripă şi ateriză pe pământ.

— La naiba, dragă, ai grijă; pistolul ăla e încărcat, zise Gatsby, după care se aplecă să-şi recupereze arma.

Ike şi Buddy Lee ţâşniră din părţi opuse, de la adăpostul întunericului. Purtau bandane albastre şi fesuri de iarnă negre. Buddy Lee lovi pistolul cu piciorul, pentru ca Gatsby să nu-l mai poată atinge. Bătrânul se îndreptă de spate.

— Ce dracu' se întâmplă? întrebă el.

Auzindu-i tonul, îţi dădeai seama că era genul de om care se aştepta ca întotdeauna să i se răspundă la întrebări.

Ike îl lovi pe Gatsby în spatele urechii stângi cu pumnul său drept. Bătrânul căzu la pământ de parcă ar fi luat un ciocan în cap.

— A fost ca lumea când ai aruncat la pământ arma aia, zise Buddy Lee, ridicând pistolul de jos.

— N-am putea să-l băgăm în maşină şi să plecăm dracului de aici? întrebă Tangerine.

Îl legară de mâini şi de picioare cu benzi de plastic şi-i acoperiră gura cu bandă adezivă înainte să-l arunce în bena camionetei. După aceea îl acoperiră cu o prelată groasă. Ike se urcă la volan, Tangerine trecu la mijloc, iar Buddy Lee sări pe locul din dreapta. În timp ce se îndepărtau de North Point, care se făcea din ce în ce mai mic în oglinda lor retrovizoare, Buddy Lee pocni din limbă.

— Ce?

— Mă întreb dacă avea vreun sistem de supraveghere video, zise Buddy Lee.

— Dar am purtat măşti, punctă Ike.

— Eu nu, zise Tangerine.

— Tu nu vezi casa aia? Dacă chiar are un sistem de camere de luat vederi, probabil că e unul şmecher, legat la telefonul mobil. O să-l punem să şteargă înregistrarea, zise Ike.

— Şi cum o să-l obligi să facă asta? întrebă Tangerine.

Ike o privi îndelung. Întrebarea muri în aer undeva între ei doi.

Trecuse puţin de ora două când ajunseră acasă la Buddy Lee. Ike dădu cu spatele până la uşă şi opri camioneta. Buddy Lee ieşi repede şi deschise.

— Zi-mi dacă vezi pe cineva prin preajmă, îl îndemnă Ike după ce i se alătură în spatele maşinii.

— Înţeles, să trăiţi, căpitane, se maimuţări Buddy Lee.

Ike dădu deoparte prelata şi-l apucă pe Gatsby de tricou. Îl ridică din benă şi-l duse apoi în casa lui Buddy Lee dintr-o singură mişcare fluidă, în pofida faptului că bătrânul se zbătea zdravăn. Ike îl aruncă pe podea, în faţa canapelei. Gatsby icni din dosul benzii adezive. Buddy Lee i-o fixă mai bine peste gură.

— La naiba, chestia asta chiar că are o mie de utilizări, zise el.

— Da. Eu am folosit-o ca să opresc o scurgere dintr-un furtun de pe o peluză, îl aprobă Ike.

— Să mori tu?

— Să mor io.

Buddy Lee lăsă să-i scape o răsuflare prelungă. Se aplecă peste Gatsby. Îi pipăi buzunarele până când găsi telefonul bătrânului.

— Mă gândesc că în doi oameni o să reuşim să ştergem înregistrarea aia. Dar după aceea care-i următoarea noastră mişcare? întrebă Buddy Lee.

— Eu o duc pe Tangerine înapoi. Apoi aşteptăm să ne sune şi să ne spună unde vor să facem schimbul. Vor avea tot soiul de cereri. Acum avem ceva ce Gerald îşi doreşte mai mult decât pe Tangerine. Aşa că e momentul să avem şi noi câteva cereri, zise Ike.

— Şi dacă n-or să le accepte? întrebă Buddy Lee.

— Gerald ne va asculta. Orice fiu cuminte vrea să-şi salveze tatăl.

Ike parcă în faţa casei lui Jazzy şi opri camioneta. Tangerine îşi sprijinise bărbia de dosul mâinii.

— Se pare că n-a avut un sistem de supraveghere video. Nu există nicio aplicaţie din asta în telefonul lui. Mă rog, nu una pe care s-o fi putut identifica noi, zise Ike.

— Fără supărare, dar voi doi nu păreţi cei mai pricepuţi oameni de pe planetă în direcţia asta. Dar nu prea vă pasă dac-o să meargă vreodată la poliţie, nu-i aşa? întrebă Tangerine.

Ike nu-i răspunse.

— Aşa mă gândeam şi eu. Să ştii că v-am ajutat doar ca s-o putem recupera pe Arianna. Nu vreau să mă gândesc şi la alte lucruri care s-ar putea întâmpla, zise Tangerine.

— Atunci n-o face, o îndemnă Ike.

— Cum reuşeşti? Să omori oameni şi să trăieşti apoi ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat? Uite, de pildă, aşa ai procedat acasă la mine. Ai păşit peste mama şi i-ai spulberat pe tipii ăia de parcă asta ai face zi de zi. Şi n-a părut să te afecteze absolut deloc. Mă simt atât de vinovată pentru ce i s-a întâmplat mamei, lui Isiah şi lui Derek încât nu pot mânca. Nu dorm. Tresar la fiecare zgomot. Plâng fără motiv. Tu şi Buddy Lee, nu. Voi doi continuaţi să înaintaţi, ca nişte rechini. Nu ştiu cum puteţi s-o faceţi, zise Tangerine.

— Oameni ca Isiah, Derek şi mama ta nu meritau să moară cum au murit. La fel, cei care i-au ucis nu

merită să trăiască. Nu ştiu despre Buddy Lee, dar pe mine asta mă face să merg înainte, răspunse Ike.

— Răzbunarea?

Bărbatul zâmbi trist.

— Nu. Ura. Oamenilor le place să spună că răzbunarea e o chestie de virtute, dar eu cred că e vorba doar de o ură îmbrăcată ceva mai frumos, zise Ike.

Patruzeci şi unu

Dome credea foarte mult în karma. Faci lucruri nasoale, acestea se vor întoarce înzecit împotriva ta. Iar el nu se putea gândi la nimic mai nasol decât răpirea unei fetiţe.

Când se întorseseră la club, primise sarcina de a supraveghea îngeraşul acela creţ. Nu era sigur cum se ajunsese la asta, dar nici nu i-ar fi convenit să-l vadă pe Ditamai ocupându-se de ea. Probabil că i-ar fi dat să guste din băutura lui. Dome butonă telecomanda şi trecu peste o sută de canale în timp ce fetiţa dormea într-un pătuţ improvizat, pe care îl încropise din nişte pături şi o bucată de placaj. Se aflau în partea din spate a verandei, pe care el, Cheddar şi Gremlin o transformaseră într-o cameră suplimentară. În faţă, restul fraţilor săi chiuiau şi vociferau. Erau cu toţii încântaţi că dăduseră foc unei case şi că scoseseră o femeie de pe şosea. Dome nu se putea gândi însă decât că Gremlin şi Cheddar zăceau în faţa casei fetei ăleia. Se întrebă dacă erau deja acoperiţi de muşte. Oare gurile li se umpluseră cu viermi?

Schimbă din nou canalul.

Grayson privi în telefonul pe care îl luaseră de la căţeaua aia după ce înşfăcaseră şi plodul. Ceasul de pe ecran indica 4:45 a.m. Era momentul să-l sune pe Tatăl Anului. Un apel atât de matinal avea să-i prindă nepregătiţi şi să-i sperie de moarte. Grayson se opri în listă acolo unde scria „Ike” şi apăsă pe buton.

Celălalt răspunse la al doilea apel.

— Alo?

— Salut, cioară. Ţi-am spus că e sânge pentru sânge. Sau o corcitură mică pentru o curvă. Uite cum o să fie…

— Vreau să vorbesc cu şeful vostru, zise Ike.

Grayson aproape că se sufocă de furie.

— Ai cumva cereri faţă de mine, Sambo? Eu sunt şeful, măi băiete.

— Nu, tu eşti doar mesagerul. Gerald Culpepper e cel răspunzător şi vreau să vorbesc cu el, zise Ike.

Grayson strânse telefonul în pumn. Gerald era un cretin. N-ar fi trebuit niciodată să stea de vorbă cu fostul soţ al nevestei sale, dar îi plăcea să fie ca personajele negative din filmele cu James Bond şi să pună sare pe rană. Uite că aici o zbârcise!

— Ba ai să tratezi cu mine. Eu am cea mai mare sculă de pe-aici şi am de gând să ţi-o trag cu ea dacă nu faci exact ce-ţi spun. Sau poate că-ţi doreşti să încep să-ţi trimit bucăţele din corcitura aia mică, zise Grayson.

— Fă asta, iar eu o să încep să-ţi trimit bucăţele din Gatsby Culpepper, răspunse Ike.

Grayson stătuse până atunci tolănit în fotoliul său imens, dar acum sări direct în picioare.

— Despre ce mama mă-sii vorbeşti?

Ike nu-i răspunse. Grayson auzi în schimb vocea cuiva care gemea undeva în fundal. Nu era un sunet de bucurie, de distracţie. Părea mai degrabă că vine de la un om în agonie.

— Gerald, tu eşti, fiule? întrebă Gatsby.

— Ce mama dracului…? întrebă Grayson.

Ike reveni la telefon.

— Acum o să-ţi spun eu ţie ce-o să se întâmple. Sună-l pe Gerald şi spune-i că-l avem pe taică-su. Pe urmă o să mă suni pe mine, iar noi îţi comunicăm unde ne întâlnim. Noi îl aducem pe moşneagul Culpepper, iar voi pe Arianna.

— Nu ăsta e schimbul, băga-mi-aş…

— O să trebuiască şi să începi să vorbeşti mai frumos, fiindcă altfel o să-i scot un dinte lui Papa Gatsby şi-am să-mi fac un inel din el. A, şi ascultă bine ce-ţi spun: nici măcar să nu te gândeşti să te întorci la Red Hill. Dacă aud chiar şi la televizor motorul unei motociclete, s-ar putea să mă emoţionez. În momente din alea mă impacientez şi s-ar putea să-i bag două boabe în cap moşneagului Culpepper mai repede decât spui Smith şi

Wesson[15]. Ţi-am zis mai demult că nu le am cu vrăjeala, încheie Ike.

Convorbirea se întrerupse.

Grayson îşi luă telefonul de la o ureche şi-l privi fix. Ar fi vrut să-l arunce de peretele din partea cealaltă a camerei. Să-l strivească sub bocanc până aude zgomotul plăcut al plasticului care se sparge. Dar îl aşeză pe masă. Fiindcă nu mai era un telefon. Era întruparea în lumea reală a unei adevărate furtuni de rahat. Dreptunghiul acela negru şi lucios era o fereastră spre un univers paralel în care ajunsese el să trăiască. Un loc unde doi foşti puşcăriaşi reuşeau întotdeauna să fie cu un pas înaintea lui.

Grayson se ridică şi luă o cutie de scule de pe un raft aflat în spatele garajului. Bâjbâi în el până când găsi un ciot de creion chimic. Scoase din buzunar un bon de la Hardee's. Se întoarse la masă şi notă numărul de telefon al lui Ike. Împături hârtia şi o băgă la loc în buzunar. Luă telefonul şi ieşi din garaj. Câţiva dintre tovarăşii lui se învârteau fără ţintă prin curte. Unii stăteau sprijiniţi de motocicletele lor, cu nişte tipe în braţe. Grayson puse telefonul pe pământ. Făcu un pas în spate şi-şi scoase pistolul de la curea, după care descărcă în el toate cele cinci gloanţe. Urlă în timp ce apăsa pe trăgaci, până când acesta clicăi în gol. Pe urmă se întoarse la biroul lui şi-l sună pe Gerald.

Ike îşi turnă nişte rachiu de casă în cafea. Îl putea auzi pe Buddy Lee presându-l pe Gatsby cu întrebări. Puseseră însă din nou banda adezivă peste gura bătrânului, aşa încât el n-avea cum să răspundă la niciuna dintre ele.

— Îţi aduci aminte când a absolvit Derek colegiul şi n-aţi venit niciunul dintre voi? El mi-a povestit. Eu eram în puşcărie, aşa că am o scuză, dar tu? Erai pensionar. Adică, ştiu că era nepotul tău vitreg dar, la dracu', ai fi putut sări şi tu un ceai de după-amiază ca să vezi cum îşi ia diploma. Trebuie să

mărturisesc, Gatsby, comportarea asta e cam lipsită de cavalerism pentru un gentleman sudist, zise Buddy Lee.

Gatsby mârâi ceva. Ike îşi dădu seama că era o combinaţie a tuturor înjurăturilor din repertoriul bătrânului. Auzi telefonul cum sună.

Atinse ecranul şi îl puse la ureche.

— Ascultă la mine, nenorocit de sălbatic ce eşti: tatăl meu n-are nimic de-a face cu ce se întâmplă! Dă-i drumul, şi când zic asta am în vedere s-o faci naibii chiar acum, şi poate, repet!, *poate* nu-l voi pune pe Grayson să taie gâtul corciturii ăleia, zise Gerald.

— M-am cam săturat să vă atrag atenţia să vorbiţi frumos, zise Ike.

Pocni din degete. Buddy Lee îl înşfacă pe Gatsby şi-l aşează în fund. Ike veni lângă el.

— Nu-ţi bate tu capul cum vorbesc. Gândeşte-te la fetiţa aia, zise Gerald.

— Ascultă, băiete. Dac-ai să clinteşti fie şi-un fir de păr de-al ei, am să mă asigur că taică-tu moare în chinuri, zise Ike.

— Vreau să-i vorbesc, ceru Gerald.

— Ai cinci secunde.

Buddy Lee smulse banda adezivă de pe gura lui Gatsby. Ike îi duse telefonul lângă faţă.

— Gerald! exclamă Gatsby.

Ike retrase repede telefonul, iar Buddy Lee lipi din nou banda peste gura bătrânului.

— E în viaţă. Ar fi bine ca şi Arianna să fie, fiindcă altfel ai să-l îngropi pe taică-tu într-o cutie de cafea.

— O să-i aduci pe el şi pe Tangerine… începu Gerald, dar Ike îl opri.

— Nu. Nicio Tangerine. Doar taică-tu şi Arianna. Aşa o să fie. O să te sunăm peste o oră, zise Ike şi întrerupse convorbirea.

— Îi presezi cam tare. Dac-o să-i facă rău? întrebă Buddy Lee.

Ike îşi băgă telefonul în buzunar.

— N-au s-o facă. Îl avem pe tăticu'. Acum sunt convinşi că vom merge până-n pânzele albe. Dacă-i fac vreun rău fetiţei, n-au de unde şti cum o să procedăm noi în continuare. Acum va trebui să găsim un loc în care să ne întâlnim cu ei. Şi-o să avem nevoie de arme. O mulţime de arme.

Buddy Lee plescăi din buze.

— Cred că putem să prindem doi iepuri dintr-un foc, însă ar trebui să mergem să vorbim cu nişte tipi. Şi cu ăsta ce-o să facem? întrebă Buddy Lee.

— O să-l legăm de chiuveta din baie, zise Ike.

— Ţi-a venit repede ideea asta, observă celălalt.

— Nu e primul meu rodeo.

— Ştiu. Nici al meu. Totuşi, trebuie să recunosc că tu ai talent.

— Din păcate, acceptă Ike.

— Întoarce aici, zise Buddy Lee.

Soarele care tocmai răsărea lumina semnul de metal agăţat de un gard din plasă de sârmă. Pe el scria „Portul Morgan", cu litere mari, negre şi groase, pe un fond alb. Ike trecu prin poarta deschisă şi veni până în dreptul unei clădiri înguste cu o faţadă din panouri prefabricate. Dincolo de ea se vedea un doc lung şi mâncat de sare care intra în golful Chesapeake. De o parte şi de alta a acestuia erau vreo douăsprezece locuri în care se legănau bărci şi iahturi de diferite mărimi şi niveluri de opulenţă. Ike opri maşina.

— În regulă. Acum e rândul tău să rămâi în camionetă, zise Buddy Lee.

— Şi-o să fii în regulă acolo de unul singur?

— O fi el pistolar şi maniac nebun de dreapta, membru într-o miliţie, dar e fratele meu vitreg. Probabil c-o să fiu în regulă, zise Buddy Lee.

Coborî din maşină şi se îndreptă spre biroul portului. Când intră în clădire, se auzi zgomotul unui clopot. Doi tipi mai în vârstă achitau momeala pe care tocmai o cumpăraseră. Chet le luă banii, privi la Buddy Lee şi apoi le întinse celor doi restul.

Bărbaţii dădură din cap în direcţia lui Buddy Lee, într-un gest aproape inconştient de ospitalitate sudistă. Când cei doi plecară, rămase singur cu Chet.

— Ar trebui să fii înţelept şi să n-aduci pe cineva ca el în curtea mea, zise Chet, arătând spre parcare.

Ike ieşise din maşină şi vorbea la telefon.

— Ah, am uitat că nu-ţi plac Fecioarele, zise Buddy Lee, făcându-l pe celălalt să mârâie.

— Ce vrei de la mine?

Chet era înalt şi lat în spate, ca Buddy Lee, dar avea o claie de păr alb şi o barbă pe măsură. Pe biceps avea un tatuaj care spunea TRĂIEŞTE LIBER SAU MORI, care se mişca atunci când îşi încorda muşchiul. Tricoul său cenuşiu avea deja urme de sudoare la subraţ, deşi era abia 8:30.

— Am nevoie de o favoare, zise Buddy Lee.

Chet ieşi de după tejghea. Îi despărţeau doar treizeci de centimetri.

— Ţi-am spus şi ultima dată când ai venit aici că nu mai am de ce să-ţi fac vreo favoare. Ştii bine în ce belea m-aţi băgat tu şi cu Deak. Chully l-a trimis pe Mitchell Sconcsul să aibă o discuţie cu mine despre asta. Da. Chiar pe Mitchell Sconcsul. M-au crezut sifon pentru că tu şi Deak n-aţi putut să vă descurcaţi. Afacerea aia m-a costat o mulţime de bani şi multe nopţi nedormite, iar acum tu vrei o favoare.

— Iar pe mine m-a costat cinci ani. Deak ar fi murit dac-ar fi intrat la răcoare. Dar, fiindcă tot veni vorba, nu cumva procurorul a renunţat la acuzaţie de posesie de arme în cazul tău după ce eu şi cu Deak am fost prinşi? Măi, să fie! Ce coincidenţă!

Chet se încruntă în direcţia lui, dar Buddy Lee îi întoarse zâmbetul său de zece kilowaţi.

— Nu-ţi bate capul. N-am mai spus asta nimănui. Adică, cine m-ar fi crezut oricum? Ce om de nimic şi-ar fi turnat propriii fraţi ca să-şi salveze curul nevolnic? Suntem toţi de-un sânge. Bun, o fi unul putred, dar aparţinem aceluiaşi clan. Dar toate astea sunt în trecut, nu-i aşa, şefule?

Chet scoase o cutie de Skoal[16] din buzunarul de la spate şi-şi băgă o bucată în gură.

— N-am ce să fac pentru tine, zise Chet.

Buddy Lee începu să pipăie o momeală colorată în portocaliu şi roşu, care atârna într-un stativ de lângă casa de marcat. Când se învârtea, era probabil irezistibilă pentru peşti.

— N-am o problemă dacă vrei să fii supărat pe mine fiindcă Sconcsul te-a făcut să te scapi în pantaloni. Pot accepta asta. Dacă eşti nervos că te-am făcut să pierzi nişte marafeţi, sunt în stare să suport, deşi am îndoielile mele în privinţa asta. Ceea ce nu pot accepta însă, ce nu-ţi pot ierta în niciun fel, este că-l laşi baltă pe Derek. A fost fiul meu. Nepotul tău. Nişte lăbari nenorociţi l-au împuşcat ca pe-un câine. Iar eu i-am încolţit pe laşii care au făcut asta şi singurul lucru de care am nevoie e cheia de la locul ăla pe care-l ai în Mathews. Nu-mi trebuie decât un loc în care să muncesc, iar tu-mi spui că nu poţi face asta pentru mine? Bine! Fă-o pentru Derek! Fă-o pentru el.

Chet se întoarse la tejghea şi scoase un pahar de unică folosinţă dintr-un raft de dedesubt. Scuipă în el o picătură imensă de lichid întunecat.

— Fiul tău. Popo…

Chet nu apucă să rostească epitetul până la capăt, fiindcă, într-o singură mişcare agilă, Buddy Lee sări înainte, îşi deschise cuţitul, se apropie de el şi îi lipi lama de gât.

— Nu! Nu vreau să mai aud cuvântul ăsta. Gata! Nu în legătură cu băiatul meu. L-am folosit eu destul atunci când el era încă în viaţă. Vorba asta nu mai există pentru mine, zise Buddy Lee.

— Dacă-mi pui cuţitul la gât, atunci ai face bine să te descurci singur cu nenorocitul tău de prieten. Cum îndrăzneşti să intri la mine în casă, să scoţi lama şi să mai aduci şi-un cioroi cu tine? Eşti un nimic.

Buddy Lee îşi văzu propriii ochi în cei ai fratelui său. Erau arşi de mucegaiul coroziv al urii pe care o

moşteniseră amândoi de la tatăl lor.

— Spui mereu rahaturile alea despre cum eşti tu patriot şi războinic, dar când am venit la tine să m-ajuţi să-i găsesc pe oamenii care l-au omorât pe Derek te-ai comportat de parcă te-aş fi pus să cari apă cu o sită. A fost nepotul tău, dar tu n-ai avut timp. Ascultă bine ce-ţi spun: cu bărbatul ăla de-acolo am făcut lucruri mai grele şi mai şmechere decât îţi poţi tu imagina vreodată. El e fratele pe care ar fi trebuit să-l am. Dar acum te poţi revanşa. Mă poţi ajuta să îndrept lucrurile. Aşa că fie îmi dai cheile, fie te spintec şi le iau eu singur. Poţi să fii sigur însă că, într-un fel sau altul, nu plec de-aici fără ele.

Chet îşi arătă dinţii maronii ca de şobolan. Buddy Lee apăsă şi mai tare cuţitul în gâtul fratelui său.

— O să ne socotim noi mai târziu, frate, zise Chet.

Scutură un inel cu două chei. Îi apăruse în mână ca prin magie. Buddy Lee le prinse imediat. Se îndepărtă cu spatele, cu lama încă aţintită spre fratele său. Simţi clanţa cum i se lipeşte de spate, îşi strânse briceagul şi şi-l puse în buzunarul din spate.

— O să ţi-o trag, Buddy. Ar fi bine să-ţi păzeşti spatele, zise Chet.

— Ţi-a luat-o înainte viaţa, frate, dar eşti mai mult decât binevenit să încerci să stai la rând.

Buddy Lee se urcă în camionetă, urmat imediat de Ike, care porni motorul.

— Eşti în regulă? întrebă acesta din urmă.

Tovarăşul său făcu să zornăie cheile din buzunar.

— Mă tot gândesc la cât de bine e să mori de tânăr, zise Buddy Lee.

— Presupun că ăsta e motivul pentru care noi mai suntem încă pe-aici, îi răspunse Ike băgând în viteză.

— Hai să mergem să ne uităm la locul ăla. Să ne familiarizăm cu terenul, ca să zic aşa. Am fost odată

pe acolo, dar a trecut mult timp de-atunci. Vreau să văd ringul de dans înainte să cumpărăm mocheta.

Patruzeci şi doi

Ike făcu la dreapta de pe Ruta 14 pe 198. Avusese câteva lucrări în districtul Mathews de-a lungul anilor, dar nu prea multe. Majoritatea celor care locuiau aici îşi îngrijeau singuri grădinile.

— Rămâi pe şoseaua asta până ajungem la drumul Tabernacle. O să trebuiască să faci la stânga ca să ajungi pe el, zise Buddy Lee.

Drumul Tabernacle se dovedi a fi prima cale asfaltată care făcea spre stânga după ce ieşeai din orăşelul Mathews. După ce treceai de un magazin de legume, de oficiul poştal şi de bibliotecă. De o statuie care comemora ceva din Războiul Civil, aflată la câţiva metri de clădirea judecătoriei. Ike coti la stânga şi merse pe drumul Tabernacle până când Buddy Lee îi spuse să cotească la dreapta pe un drum forestier prăfuit.

Acesta îi purtă printr-un crâng des de pini, până când îi aduse la o porţiune acoperită cu pietriş, peste care se întindea o poartă. Ike opri camioneta, iar Buddy Lee coborî din ea cu cheile în mână. Descuie pentru ca tovarăşul său să poată intra, după care sări înapoi în cabină şi continuară pe drumul cu pietriş. La capătul acestuia se afla o poiană întinsă. În stânga lor se putea vedea o hală dreptunghiulară vopsită în roşu, cu o uşă-rulou, aflată în centrul uneia dintre laturi. Alături de ea se aflau o fereastră şi o uşă normală. Clădirea în sine avea aproape treizeci de metri lungime.

În dreapta erau câteva ţinte tactice, aranjate într-un traseu de antrenament. Cele mai multe erau făcute din carton lipit pe un placaj. Câteva fuseseră decupate în forme caricaturale ale unor oameni hispanici sau de culoare.

— Fratele ăsta al tău e un mare bou, zise Ike când le văzu.

— Da. Chiar n-am de gând să te contrazic în privinţa asta.

Parcară camioneta. Ieşiră şi se îndreptară spre clădirea principală.

Buddy Lee descuie uşa, iar Ike îl urmă înăuntru. În dreapta văzură o masă butucănoasă, în jurul căreia erau împrăştiate câteva scaune. Peste tot se vedeau vechituri aruncate în neorânduială. Două undiţe. Un trofeu de vânătoare, capul împăiat al unei căprioare. Un steag *Don't tread on me* care căzuse probabil de pe un perete. În partea din stânga, hala spaţioasă era plină cu peste douăzeci de cutii de lemn, containere din plastic dur şi câţiva saci.

Buddy Lee merse în direcţia aceea. Ridică un capac şi fluieră uşor.

— Să-mi trag una! Ai putea opri un rinocer plin-ochi de metamfetamine cu nenorocita asta de armă! exclamă el.

Scoase o puşcă automată cu un încărcător cilindric ca să o vadă mai bine.

— Are şi gloanţe pentru minunăţia asta? întrebă Ike.

— Mai multe decât are dinţi un rechin. Aici, zise Buddy Lee după ce dădu deoparte capacul unei alte cutii.

— Chestiile astea nu sunt legale în State, zise Ike.

Celălalt făcu un gest larg în direcţia cutiilor şi a containerelor.

— Nimic de aici nu e legal. Băieţii din miliţie, cei cu care s-a întovărăşit fratele meu, nu respectă nicio lege cu excepţia celui de-Al Doilea Amendament[17].

— Ştiu asta. Mă întreb însă dacă nu cumva autorităţile îi ţin sub observaţie pe băieţi. Fiindcă astăzi o să cam fie un foc de artificii pe-aici.

— Dacă l-ar fi investigat federalii, locul ăsta n-ar fi trebuit să existe. Şi nu cred că trebuie să ne facem prea multe griji că vom atrage atenţia asupra noastră în seara asta. Sunt atât de departe în pădure încât ar trebui să mergem vreo opt kilometri ca să ajungem la cea mai apropiată suburbie, zise Buddy Lee.

— Dacă spui tu…

Buddy Lee continuă să exploreze lăzile. Cantitatea şi calitatea armelor automate, a puştilor, pistoalelor şi minelor antipersonal era absolut năucitoare.

S-ar putea s-avem nevoie de toate chestiile de-aici, gândi Buddy Lee.

Deschise o altă ladă, aflată chiar lângă perete.

— Măi să fie! Ia vino încoace, îi ceru el.

Ike se apropie şi privi la rândul său în cutia de lemn.

— E ceea ce cred eu că e? întrebă el.

— Da. Cred că atunci când eşti gură-mare, cum e Chet, e bine să fii şi un pic paranoic şi să-ţi faci un plan de rezervă, zise Buddy Lee.

Ike privi la ladă, apoi la uşa halei şi înapoi la ladă.

— Ştii că nu contează câte arme avem aici. Fiindcă suntem doar noi doi. Poate că avem şi noi nevoie de un plan de rezervă.

— Ce ţi-a trecut prin capetele ăla mare al tău? întrebă Buddy Lee.

— Mă gândesc că vom avea nevoie de ceva mai mult zgomot ca să ne prindem vânatul. Haide, ne întoarcem la Red Hill. Trebuie să trecem pe la atelierul meu. Mi-a venit o idee.

— Ce anume? Să-i provocăm la un duel cu cazmalele? întrebă Buddy Lee.

— Nu chiar, îi zise Ike.

Se făcu aproape ora unu până când reuşiră să meargă până la atelier, să ia de acolo lucrurile de care aveau nevoie, pe urmă să se întoarcă la baza din pădure şi să le aranjeze, ca într-un târziu să vină înapoi acasă la Buddy Lee. Acolo auziră nişte bubuituri care veneau din interiorul containerului.

— Dacă mi-ar păsa vreun pic de rabla asta aş fi supărat, fiindcă mi se pare că boşorogul ăla trage nişte şuturi zdravene în perete, zise Buddy Lee, după care intră în casă urmat de Ike.

Primul străbătu holul scurt până la baie şi-şi vârî capul înăuntru.

— Dacă nu-ncetezi să mai tragi cu şutul în perete, o să vin la tine şi-o să-ţi rup nenorocitele alea de picioare, zise Buddy Lee.

Cuvintele sale îl prinseră pe Gatsby tocmai când se pregătea să mai aplice o lovitură. Bărbatul mai în vârstă îşi puse piciorul înapoi pe podea.

— Vezi că poţi? făcu Buddy Lee.

Se întoarse în sufragerie. Ike se aşezase pe canapea, aşa că el se tolăni în fotoliu.

— Mai avem nişte timp. Vrei să mergi să vezi ce face Mya?

— Am sunat la spital în timp ce tu vorbeai cu fratele tău. Nu sunt noutăţi, zise Ike, făcându-l pe celălalt să tragă adânc aer în piept.

— O să fie bine.

— Nu ştiu dacă vreunul dintre noi va mai fi vreodată bine, zise Ike, după care scoase telefonul şi îi trimise un SMS lui Gerald:

Drumul Tabernacle, 3493, Mathews, 8 p.m.

Apoi lăsă telefonul deoparte.

— Eu ştiu doar că, indiferent ce se întâmplă în seara asta, îi băgăm în pământ pe băieţii ăia. Pe toţi!

— Ike, începu Buddy Lee.

— Da.

— Mi-aş dori să ne fi întâlnit la căsătoria fiilor noştri. Mi-aş dori să fi fost amândoi acolo.

— Bunica mea obişnuia să spună că, dacă dorinţele ar fi cai, cerşetorii ar călări. Dar înţeleg ce vrei să-mi spui. Şi eu mi-aş dori acelaşi lucru.

— Ei bine, eu am să încerc să dorm puţin. Am avut o zi lungă. Aş zice că am comis cel puţin cincisprezece infracţiuni, zise Buddy Lee.

Câteva minute mai târziu, Ike îl auzi sforăind. La rândul său, îşi puse capul pe canapea, dar nu închise ochii. Ştia că, dacă adormea, Isiah l-ar fi aşteptat în vis.

Sau în coşmar.

Patruzeci şi trei

Margo tocmai se pregătea să se aşeze mai bine ca să uite la Turneul Campionilor Jeopardy! când auzi cum cineva îi bate în uşă.

— Dumnezeule, murmură ea în timp ce se ducea spre intrare.

Când deschise, îl văzu pe Buddy Lee care stătea în faţa scărilor.

— Iisuse! Arăţi mai rău decât ultima dată când te-am văzut. Ai mai dormit vreun pic? întrebă Margo.

— Ţi-a spus cineva vreodată că te pricepi la cuvinte? întrebă bărbatul.

— E un talent. Ce-ai păţit? Ţi-ai luat o camionetă nouă? Era şi timpul, după părerea mea.

Buddy Lee îşi alungă cu mâna şuviţele rebele de păr de pe faţă. Pentru un moment, lui Margo i se păru că vede imaginea băiatului de la ţară, frumos şi cu ochii luminoşi, umbra unei persoane care fusese pe vremuri Buddy Lee.

— Nu, e maşina partenerului meu. Eu am trecut doar să-ţi spun că eşti o vecină bună. Vii pe la mine ca să te asiguri că nu m-am murat de tot într-o sticlă de Jameson. Cred că eşti singura persoană de pe faţa pământului căreia îi pasă ce se întâmplă cu mine, zise Buddy Lee.

— Da, drăguţ din partea ta, dar de ce vorbeşti de parcă te pregăteşti să conduci Şarja Cavaleriei Uşoare[18]?

Buddy Lee îşi puse piciorul pe prima treaptă şi se aplecă puţin înainte.

— N-am avut niciodată multe prietene. Am cunoscut o mulţime de femei, dar nu pot spune că ele mi-ar fi fost prietene. Cred că tu eşti prima, Margo.

Bărbatul tăcu. Ea îl privi cum îşi împinge bărbia înainte, ca să continue.

— Eşti o femeie bună, o prietenă bună. Să ai grijă de tine.

— Buddy Lee, ce se-ntâmplă? întrebă Margo, iar el afişă un zâmbet strâmb.

— Îţi dau florile cât încă mai eşti în viaţă, draga mea, zise el.

Făcu un pas în spate şi o salută marinăreşte, cu două degete. Femeia îl privi cum ocoleşte camioneta partenerului său şi se urcă pe locul din dreapta. Lăsară în urmă un nor de praf, stârnit de cauciucurile late ale maşinii.

— Haide, Gatsby! Ultima oprire, coboară toată lumea! exclamă Buddy Lee.

Îl ajută pe Ike să-l târască pe bătrân din bena camionetei în hala spaţioasă. Îl legară de un scaun pliant de metal cu alte două benzi de plastic. Îl aşezară apoi lângă un butoi de două sute de litri, metalic. La baza acestuia se afla o cutie din care ieşeau nişte fire.

— Bine, eu am să merg să mut maşina. Să nu-l scapi din ochi, zise Ike.

— O să încerc să nu-l omor, bombăni celălalt, făcându-l pe Gatsby să-l privească înspăimântat. Ei, hai, calmează-te, mă joc şi eu cu tine! urmă el, după care se întoarse spre Ike. Să nu uiţi, dacă treci de cealaltă intrare, să mergi până la oficiul poştal şi să întorci. Să vii repede. N-ar trebui să existe un alt drum până aici. Chet se plângea mereu că primăria ia impozite mai mari dacă are mai multe puncte de acces spre proprietate. Nu vrem să atragem atenţia.

— Atâta vreme cât cealaltă poartă nu e încuiată, ar trebui să fim în regulă, zise Ike.

Mută camioneta la capătul celuilalt drum, după care se întoarse la complexul de antrenament pe o cărare care îl purtă pe lângă o baracă de tablă ruginită. Ultimele câteva nopţi fuseseră reci, fiindcă iarna refuza cu încăpăţânare să se predea primăverii. În seara aceea, aerul era ceva mai cald şi mai umed. Când ajunse la hala metalică, era acoperit de un strat fin de sudoare.

Buddy Lee se aşezase pe banca aflată pe latura mai îndepărtată al halei. Ţinea în mână o armă AR-15, cu un încărcător supradimensionat. Ike scoase dintr-o ladă o puşcă automată, la care puse un încărcător cu gloanţe de mare viteză. Se aşeză la o masă situată aproape în centrul clădirii. Îşi privi ceasul. Era 7:30 p.m.

— Crezi că mai e ceva după toate astea? Adică… mă refer… după ce murim, zise Buddy Lee.

— Te preocupă cumva ce se va întâmpla cu sufletul tău? întrebă Ike care ţinea arma sprijinită pe interiorul corpului, ca pe un nou-născut.

Buddy Lee îşi drese glasul.

— Păi, dacă există ceva dincolo, eu sunt destul de sigur în ce direcţie mă îndrept. M-am împăcat cu chestia asta. Mă întreb doar… ştii tu… Crezi c-o să-i vedem pe băieţi? Adică, dacă nu reuşim în seara asta, crezi c-o să trecem pe lângă ei în drumul nostru spre adânc?

Ike privi pe fereastră. Soarele apusese, dar luna, în cel de-al doilea pătrar, se grăbise să-i ia locul pe cer.

— Sper că nu, zise Ike.

— Ce-ai spus? Omule, singurul lucru care mă face să mă mai gândesc la toate rahaturile cu care îmi împuia capul pastorul nostru în timp ce predica viperelor ălora din primele rânduri de bănci e ideea că s-ar putea să-mi văd din nou băiatul. Că o să am ocazia să-i spun tot ceea ce ar fi trebuit să-i zic înainte ca nenorociţii ăştia să mi-l ia, zise Buddy Lee.

— Singurul lucru pe care aş vrea să i-l spun lui Isiah e că-mi pare rău. Şi că n-aş putea să-l repet îndeajuns, chiar dac-aş avea o eternitate la dispoziţie. N-ar fi de-ajuns, zise Ike, cu un glas care se topi într-o şoaptă.

Auziră de la depărtare urletele şi tunetele motoarelor de motocicletă. Fără să spună vreun cuvânt se ridicară amândoi în picioare. Buddy Lee

tăie benzile care îl imobilizau pe Gatsby de scaunul pliant. Apoi le tăie şi pe cele de la glezne.

— Ridică-te!

Îl luă pe bătrân de braţ şi-l conduse spre uşa-rulou.

Ike apăsă un buton de pe perete şi aceasta începu să se ridice. Îşi strânse mai bine arma şi veni umăr la umăr cu Gatsby. Buddy Lee făcu acelaşi lucru, dar din cealaltă parte. Se uită la ceas. Era 7:45.

— Au încercat să ne ia prin surprindere, zise Buddy Lee.

— E ca în povestea aia pentru copii în care lupul merge la ora şase în grădina cu napi, dar iepuraşul plecase demult de-acolo, zise Ike.

— Păi şi noi suntem iepurii din povestea asta?

— Da, dar îi vom mânca de parc-am fi lupi.

În poiană intră o adevărată falangă de motociclete. Opriră la capătul de început al traseului tactic, cu faţa la hala metalică. Ike numără douăzeci şi cinci până în momentul în care în spatele lor opri un Cadillac SRX. Vikingul blond călărea un motor cu ghidonul înalt, a cărui şa avea la capăt un mâner înalt. Pe portbagajul acestuia era fixat ceea ce părea a fi un sac verde. Blondul îşi sprijini motocicleta şi coborî din şa. Sacul verde era legat zdravăn cu nişte corzi de alpinism. Le desfăcu şi dădu deoparte ţesătura verde. Arianna se afla într-un scaun de maşină, care fusese legat de portbagaj cu multă sfoară. Lui Ike îi veni să-l împuşte pe loc.

Aerul începu să tremure din cauza căldurii eliminate de motoarele care se ambalau şi urlau. Gerald coborî din Cadillac. Purta o cămaşă albă deschisă pe piept şi nişte pantaloni scurţi de un bej închis. Păşi până ajunse în faţa vikingului. Îşi puse mâinile în şolduri şi-şi ridică bărbia.

Buddy Lee strânse puşca mai tare. Ştia cum arată un nenorocit care vrea să se dea mare. Probabil că urma să folosească vreo manipulare psihologică de tot rahatul. Poate că se gândea că dacă se comportă ca şi cum n-ar fi fost speriat de moarte, lucrurile aveau să meargă bine.

— Eşti bine, tată? strigă Gerald.

Gatsby clătină din cap.

— Ce i-aţi făcut?

— E bine. A apucat doar să vadă cum trăiesc şi alţi oameni. Asta e tot. În rest, e bine. Acum daţi-i drumul fetei, zise Buddy Lee.

Transpiraţia îşi croia drum pe fruntea lui ca o omidă leneşă. Noaptea îi cuprinsese pe toţi în tenebrele sale.

— Ştiţi povestea cu Alexandru cel Mare şi oraşul Tir? întrebă Gerald.

— Ai de gând să ne ţii o nenorocită de lecţie de istorie? întrebă Buddy Lee, iar celălalt zâmbi.

— Tirul, începu Ike, avea faima de a fi impenetrabil, dar Alexandru l-a cucerit după şase luni. Ideea e că a fost mai hotărât decât toţi ceilalţi generali care atacaseră înaintea lui. Acum putem trece la treabă?

Gerald încetă să mai zâmbească.

— Să ştii că nu eşti singurul care poate citi o nenorocită de carte, Winthrop, zise Ike.

— Trimite-l la mine pe tatăl meu! strigă Gerald.

— Dezleagă fata şi las-o să vină la noi, îl contră Buddy Lee.

— Grayson, zise Gerald.

Vikingul scoase centurile care o fixau pe Arianna în scaunul de maşină. O lăsă apoi pe pământ. O pală de vânt ciufuli părul creţ al fetiţei.

— Hei, domnişoara Firimitură! zise Buddy Lee.

— Vino la noi, insistă şi Ike.

Arianna făcu un pas în direcţia lor. Grayson întinse însă un braţ şi prinse copilul de încheietura mâinii. Arianna scânci. Sunetul acela îl făcu pe Buddy Lee să scrâşnească din dinţi mai tare decât credea că e posibil.

— Las-o – să – vină! mârâi şi Ike.

— Grayson, am totul sub control, zise Gerald.

— Rahat. N-ai nimic sub control. Tâmpiţii ăştia îl au pe tatăl tău, iar tu le permiţi să-şi recupereze corcitura asta mică? La dracu’ cu asta! În acelaşi timp, rahat cu ochi!

— În acelaşi timp. O să-i trimitem deodată unii către ceilalţi, acceptă Buddy Lee.

Îl înghionti pe Gatsby. Bătrânul făcu câţiva paşi ezitanţi. Grayson dădu drumul mâinii fetiţei.

— Fugi! o îndemnă el.

Arianna îşi duse mâna stângă la ureche. Făcu doar câţiva paşi, dar se opri.

— Haide, Firimitură! Vino aici, o îndemnă Buddy Lee, dar copilul izbucni în hohote.

— O, nu! Firimitură, nu plânge. Vino la noi, fetiţo! insistă Buddy Lee.

Gatsby ajunsese deja în mijlocul curţii.

— Arianna. Vino, fetiţo, vino la… vino la bunicul, zise Ike, iar copilul mai făcu un pas.

— Aşa, copilă, hai la bunicul, insistă Ike.

Arianna o luă la fugă. Picioarele ei dolofane se mişcau neregulat, făcând-o să înainteze aproape în salturi. Trecu pe lângă Gatsby care se împleticea în direcţia lui Gerald.

— Haide, tată, hai să plecăm de-aici, zise el desfăcându-şi larg braţele.

Toţi ceilalţi coborâseră de pe motociclete. În mâinile lor apărură armele, ca într-o scenă de film prelucrată pe calculator. Ike se aşeză într-un genunchi şi îşi întinse mâinile spre Arianna, păstrând arma pe umăr.

— Da, drăguţă. Aşa. Hai la bunicul, zise Ike.

Grayson făcu un pas în dreapta. Îşi scoase pistolul de la curea. Îşi dorea să se apropie de nenorociţii ăia, fiindcă lucrurile deveniseră personale. Arianna sări în braţele lui Ike. El o prinse strâns cu un braţ, iar cu celălalt apucă arma, după care intrară în hală.

Gerald îi zâmbi tatălui său. Bătrânul îşi scoase banda adezivă de pe gură cu un gest foarte hotărât.

— Gerald, în ce mama dracului te-ai mai băgat de data asta? urlă Gatsby.

Focurile de armă începură în momentul în care Buddy Lee cobora uşa. Gloanţele treceau prin pereţii de metal, lăsând în urmă găuri de dimensiunea unei monede. Bărbatul se duse la

fereastră şi începu să răspundă, trăgând rafale din AR-15. Mătură întreaga poiană de la stânga la dreapta. Motocicliştii se împrăştiară ca nişte gândaci. Câţiva se ascunseră după ţintele de pe traseu. Alţii răsturnară mesele de picnic, ca să le folosească drept apărători în timp ce trăgeau la rândul lor. Marea majoritate se retraseră însă în pădurea care înconjura poiana şi începură să tragă de la adăpostul întunericului.

Ike deschise lada aflată lângă peretele din spate al halei şi o puse pe Arianna înăuntru. Simţi o arsură în braţul stâng, de parcă ar fi fost atins cu un vătrai încins. Se aruncă la podea şi se târî la fereastra din partea opusă aceleia unde stătea Buddy Lee.

Arma automată i se zbătu zdravăn în mâini când o descărcă orbeşte, în întuneric. Stopurile maşinii aruncară o strălucire roşie peste poiană, în timp ce vehiculul începu să înainteze. Ike văzu un grup de motociclişti care încercau să fugă în partea cealaltă a complexului. Dansară şi ţopăiră ca nişte fanatici religioşi în timpul unei transe atunci când gloanţele armei sale începură să rupă bucăţi din ei.

Nu, nu puteţi, nenorociţilor. N-aveţi cum să plecaţi mai devreme de la petrecerea asta, se gândi Buddy Lee. Trimise o fusiladă de gloanţe în SRX. Caroseria din fibră de sticlă se dovedi o glumă pentru puterea armei AR-15. Fiecare glonţ făcu o gaură considerabilă în vehicul, de la motor şi până în spate. Maşina derapă de pe drum, coborî pe o pantă uşoară şi se opri violent în trunchiul gros al unui stejar.

Buddy Lee îşi scoase încărcătorul gol şi-l înlocui cu unul plin. Şi Ike trebui să încarce. Motocicliştii se folosiră de acest răgaz ca să înainteze spre hală. Revărsară asupra structurii de metal un val nesfârşit de gloanţe în timp ce înaintau.

Ike se şterse la ochi, iar mâna i se pătă de sânge. Peste ei cădeau bucăţi de beton şi fâşii de metal. Era adevărat că aveau arme mai puternice, dar şi cei din Rasa Pură erau mai mulţi.

Buddy Lee se aruncă la pământ, îşi ridică puşca şi trase orbeşte prin cea mai apropiată fereastră. La rândul său, Ike mai trimise o rafală prelungă înainte să arunce arma automată. Ştia că doborâse câţiva motociclişti, dar că asta nu era de-ajuns. Nici pe departe.

Se târî pe podea până când ajunse la butoiul de două sute de litri. În timp ce Buddy Lee continua să tragă la întâmplare, Ike porni cronometrul. Acesta era de fapt o bucată dintr-un CD-player şi un circuit simplu, ataşat la un releu vechi de pornire a motorului unei maşini. Releul era lipit pe partea inferioară a capacului butoiului. Lui Ike îi venise ideea atunci când văzuse ce se afla în cutia aceea specială de lângă peretele din spate. Calea lor de scăpare. Urma să le permită să-şi plătească datoriile către cei care le uciseseră băieţii. Nişte datorii care aveau să fie şterse cu sânge.

Ike ştiuse de la început că aveau nevoie de ceva foarte puternic în lupta cu Gerald şi băieţii lui. De ceva care să echilibreze şansele. De ceva făcut din nitrat de amoniu, un îngrăşământ banal, din care Ike avea zeci de saci în depozitul său. Un grădinar nu folosea arme, dar asta nu însemna că în magazie avea doar cazmale. Niciunul dintre ei nu avea experienţă în construirea unei bombe, dar Google îi ajutase din nou.

Butoiul imens era aproape plin cu un amestec de îngrăşământ şi motorină. Când expira timpul, cronometrul urma să trimită un impuls electric către releul de aprindere. Iar contactele acestuia fuseseră pregătite în aşa fel încât să producă o scânteie. Era un dispozitiv exploziv simplu, dar foarte eficient.

— Hai să mergem! zise Ike.

Dispăru înăuntrul cutiei de lângă peretele din spate. Buddy Lee mai trase o salvă, după care se năpusti şi el pe urmele celuilalt. Coborî repede pe scara de aluminiu şi-l urmă pe Ike, care o ţinea pe

Arianna în braţe, prin tunelul care trecea pe sub hală.

Grayson îşi goli încărcătorul în direcţia clădirii, îl înlocui şi constată că mai avea doar două în rezervă. Asta însemna douăsprezece gloanţe. Dome lovi şi el pereţii de metal cu o rafală de MAC-11. Grayson mai auzi câteva împuşcături de la fraţii săi. Îşi ridică privirea spre clădirea de metal şi văzu că aceasta semăna acum cu o bucată de şvaiţer. Înăuntrul ei, un tub fluorescent atârna din tavan de un cablu subţire. Se bălăngănea încet dintr-o parte în alta şi părea astfel că pulsează la una dintre ferestre. Grayson trase încă trei focuri în direcţia aceea.

Nu-i răspunse nimeni.

— La dracu', cred că i-am ciuruit, gândi Grayson.

Se ridică în picioare. Nimic. Niciun semn dinspre hala metalică.

— I-am curăţat! I-AM CURĂŢAT! urlă Grayson.

Îl lovi pe Dome peste spate.

— Du-te şi scoate-i afară. Nenorociţii ăştia trebuie să devină un exemplu, îl îndemnă Grayson.

Dome se îndreptă şi el de spate, dar ezită pentru un moment. Chiar nu avea chef să vadă cadavrul fetiţei.

— Nu mă face să-ţi spun a doua oară, mârâi Grayson.

Dome îşi forţă picioarele să se pună în mişcare. Ceilalţi membri ai clubului, cei care nu erau răniţi sau muriseră, îl urmară, înaintând pe furiş spre clădire. Dome lovi cu piciorul uşa îngustă care se afla la stânga celei tip rulou.

Când lumina portocalie îi umplu tot câmpul vizual, în mintea lui apăru un singur cuvânt, cu două secunde înainte să fie vaporizat.

Karma, gândi Dome.

Apoi se lăsă întunericul.

Ike aproape că strigă de bucurie când mâinile sale întâlniră metalul rece al scării aflate sub baraca de

tablă. Urcă ţinând-o pe Arianna în braţe, treaptă cu treaptă, până când ajunseră înăuntru. Deschise uşa şi trase adânc aer în piept, după care ieşi cu copilul în noaptea caldă. Buddy Lee îl urmă, acoperit de cenuşă şi tuşind de mama focului. Arianna plângea necontrolat.

— Suntem bine, fetiţă. Te-am găsit, zise Ike în timp ce strângea copilul în braţe.

— Iisuse Hristoase, Chet ar fi trebuit să pună un sistem de ventilaţie mai bun în tunelul ăsta. Are de toate înăuntru, mai puţin un loc prin care să intre aerul, zise Buddy Lee.

— O să duc fata la maşină. E speriată, zise Ike.

— Eu o să rămân aici, să văd dacă-mi pot recăpăta suflul. Te aştept ca să mergem împreună să vedem ce s-a întâmplat cu prietenii noştri, zise Buddy Lee, după care începu din nou să tuşească.

— Vin imediat.

— O să fiu prin preajmă, zise Buddy Lee în timp ce Arianna şi Ike porniră pe cărare.

Bunicul o aşeză pe Arianna pe scaunul din dreapta şi-i fixă centura. Îi dădu să joace pe telefonul său mobil un joc cu nişte fructe zburătoare.

— Trebuie să merg să mă îngrijesc de ceva, bine? zise el.

Arianna îl ignoră, prea ocupată să-şi mişte degetele micuţe pe suprafaţa ecranului.

Ike şi Buddy Lee se întoarseră pe cărare şi intrară în complexul cufundat acum în linişte. Ike simţea mirosul de pe urma operei lor de bricolaj. Trăsnea a carne prăjită şi a chimicale amestecate, ceva între mirosul de clor şi cel de alcool.

— Să-mi trag una! exclamă Buddy Lee când ajunseră în mijlocul complexului.

Mai bine zis, când ajunseră în locul în care fusese odată complexul. Fostul cartier general al miliţiei fratelui său era înconjurat de un cerc de flăcări de treizeci de metri în diametru. Construcţia de oţel

dispăruse. Fundaţia de beton pe care fusese montată era crăpată la mijloc şi arsă de la un capăt la altul. Traseul tactic fusese distrus complet. Peste tot se vedeau grămezi de paie care ardeau, fostele ţinte de pe traseu.

Motocicletele, care fuseseră parcate în spic, cu o precizie militară, se transformaseră în mase amorfe de metal, care semănau mai degrabă cu nişte amibe decât cu nişte maşinării. Din loc în loc se vedeau şi piese pe care le puteau recunoaşte. Un ghidon, un sprijin pentru picior, o roată din faţă, dar cea mai mare parte a lor se transformaseră într-un amalgam de piele, oţel, fier şi crom contorsionate. Proprietarii lor suferiseră aceeaşi soartă.

Ike avea pistolul lui Gatsby. Buddy Lee îşi păstrase cuţitul şi puşca AR-15, care îi atârna pe piept, legată de o curea. Trecură printre cadavre, pregătiţi să termine ceea ce începuseră, dar Ike îşi dădu seama repede că nu avea să fie necesar. Rasa dispăruse. Cei care nu fuseseră sfârtecaţi de explozia iniţială fuseseră lichefiaţi de unda de şoc care urmase.

Cadavre şi părţi din ele erau împrăştiate în toate direcţiile. Buddy Lee privi la un pin aflat chiar lângă traseul tactic. Printre crengile lui se vedeau două braţe. Amândouă, stângi. Clătină din cap.

— Cred că s-a încheiat definitiv un capitol din istoria Rasei Pure, zise Buddy Lee.

Ike era pe cale să-i răspundă când auziră un vaiet sfâşietor care venea din direcţia maşinii SRX. Cei doi se priviră unul pe celălalt, după care se îndreptată în direcţia aceea. Văzură că toate geamurile fuseseră spulberate de furia exploziei şi priviră înăuntru.

Gatsby zăcea pe o parte. Din ureche îi curgea sânge. Trunchiul şi bazinul îi erau scăldate în roşu. Ike simţi şi mirosul înţepător al fecalelor care se ridica din interiorul maşinii. Îşi duse mâna prin

portieră şi îşi puse degetele pe gâtul bătrânului. Nu mai avea puls.

Buddy Lee deschise portiera de la şofer.

Gerald Winthrop Culpepper căzu la pământ ca un sac de lenjerie udă. Gemea şi se văita, iar pieptul său lat urca şi cobora spasmodic. Pantalonii îi erau atât de plini de sânge încât păreau de un roşu burgund. Gerald începu să se târască prin stratul de rămăşiţe care acoperea pământul.

Buddy Lee dădu deoparte nişte ruguri de mure în timp ce îl urmă. Ike li se alătură şi el, chiar în momentul în care tovarăşul său îşi puse piciorul între omoplaţii lui Gerald şi îi opri înaintarea.

— Unde te duci, şefule? întrebă Buddy Lee pe un ton nonşalant.

Ike avea revolverul în mână. Buddy Lee îl apucă pe Gerald de umeri şi-l întoarse cu faţa în sus.

— Vă rog, nu! hârâi Gerald.

— Ce nu? întrebă Ike.

— Vă rog să nu mă omorâţi. Îmi pare rău. Îmi pare atât de rău, hohoti el.

Faţa lată îi era acoperită cu sudoare. În jurul lor nu se mai auzeau decât zgomotele scoase de foc, care acopereau zvonurile naturale ale pădurii.

— Tuturor le pare rău când sunt prinşi, zise Buddy Lee.

— Vă rog. Sunt bolnav. Sunt un om bolnav, se văită Gerald.

— Serios? Eşti bolnav? De ce? Fiindcă ţi-a plăcut să fii cu Tangerine? întrebă Ike.

— Da. Am nevoie de ajutor! icni Gerald.

Ike se aplecă şi privi în ochii injectaţi ai bărbatului.

— Deci tu crezi că fiul meu a fost bolnav? Sau fiul lui? Sau Tangerine? Crezi că ei merită să moară pentru că tu nu poţi accepta ceea ce eşti cu adevărat?

Gerald rămase tăcut, iar Ike se îndreptă de spate.

— Partea ciudată e că, dacă ar fi fost aici, băiatului meu i-ar fi părut rău de tine. Dacă fiul lui te-ar vedea acum, probabil că te-ar ierta, zise Ike.

Buddy Lee îşi desfăcu briceagul. Lama clănţăni uşor atunci când se fixă pe mâner.

— Dar ei nu sunt aici, nu-i aşa? întrebă Buddy Lee.

— Nu, nu sunt, răspunse Ike.

Cei doi trecură din nou prin pădure, mergând în lungul cărării care îi ducea spre camionetă. Nu vorbiră, fiindcă nu mai rămăsese mare lucru de spus. Ike simţea c-ar fi putut dormi o sută de ani. Mintea şi trupul păreau că-i sunt stoarse de orice fărâmă de energie. Pentru prima dată după mult timp, Buddy Lee nu simţea nevoia să bea ceva. Nu dorea ca momentul acela să fie amorţit în niciun fel. Cu niciun preţ.

Ajunseră pe drumul privat unde parcaseră camioneta. Portiera din dreapta era însă deschisă larg.

— Arianna? zise Ike.

— Firimitură! strigă şi Buddy Lee.

Simţea că inima îi bate în coaste cu puterea unui ciocan. Dacă făcuseră toate astea doar ca fetiţa să se rătăcească în pădure?

— E aici, se auzi o voce groasă.

Grayson stătea în faţa camionetei. O prinsese pe Arianna cu braţul stâng. În mâna dreaptă ţinea arma automată. Ţeava era lipită de tâmpla copilului.

— Aruncaţi pistoalele, zise Grayson.

Faţa îi era mânjită cu sânge şi noroi. Din gură îi curgea salivă în şuviţe lungi, argintii. Lumina lunii îl făcea să arate ca fantoma unui viking adevărat – un spirit vopsit pe faţă care evadase din Valhalla cu scopul de a răspândi teroare în lumea celor vii.

— Las-o în pace, zise Ike.

— Ba pe-a mă-tii! Aruncaţi armele şi daţi-mi cheile de la maşină.

— Cheile? Şefule, nu pari în stare să conduci nici măcar o căruţă, zise Buddy Lee.

— Tare m-am mai plictisit de voi. De amândoi. Aruncaţi armele. Daţi-mi cheile. Acum. Dacă nu, îi

zbor creierii căţelei astea, zise Grayson.

Bărbatul răsufla cu greutate şi se încrunta de fiecare dată când o făcea.

Pentru câteva momente, nimeni nu mai spuse nimic.

— Ike, ascultă-l. Asta e ceea ce ar face tatăl meu, zise Buddy Lee.

Ike îl privi, iar el dădu încet din cap.

— Da, băiete, fă ce-ţi spun, interveni şi Grayson.

Ike lăsă pistolul să-i cadă la pământ. Buddy Lee îşi luă cureaua de pe umăr şi aşeză puşca lângă el. Ike începu să-şi caute cheile prin buzunare, cu gesturi ostentative. În timp ce Grayson se concentra asupra lui, Buddy Lee îşi scoase briceagul din buzunarul de la spate şi îl palmă cu grijă. Cât Ike continuă să bâjbâie după chei, desfăcu încetişor lama folosindu-şi degetul mare.

— Bine, am găsit cheile, zise Ike, ridicându-le până în dreptul feţei.

— Aruncă-mi-le la picioare! Dar ai grijă! Mă simt cam ameţit. N-ai vrea să alunec şi să apăs din greşeală pe trăgaciul ăsta, zise Grayson.

Ike îi făcu pe plac. Cheile aterizară la câţiva centimetri de cizmele lui Grayson. Acesta se aşeză într-un genunchi. Începu să bâjbâie după ele cu mâna stângă, ţinând-o pe Arianna în continuare cu braţul drept. Luă cheile şi se îndreptă de spate. Pe urmă, îndepărtă arma de la tâmpla Ariannei şi o îndreptă spre Buddy Lee.

— Mi-aş fi dorit ca asta să fi fost arma cu care i-am curăţat pe băieţii voştri.

— Las-o să plece! urlă Ike.

Ochii motociclistului se îndreptară către el. În momentul acela, Buddy Lee lansă cuţitul către Grayson cu o aruncare de sub mână. Lama i se implântă în gât cu un sunet sec. Grayson apăsă pe trăgaci, lansând o rafală sălbatică. Arianna scăpă din braţele lui. Ike se aruncă înainte, căzu în genunchi, prinse copilul şi-l strânse zdravăn la piept. Pe urmă se rostogoli într-o parte, punându-şi corpul între el şi gloanţe.

Grayson începu să se împleticească, mergând în cercuri concentrice. Arma îi căzu din mână. Din rană îi curgea un sânge gros şi strălucitor precum mercurul. Cuprins de disperare şi de frică, îşi scoase cuţitul din gât. Asta nu făcu însă decât să îi apropie moartea, pentru că sângele începu acum să curgă ca dintr-un gheizer. Se împiedică şi căzu cu faţa în jos, în timp ce sângele continua să-i ţâşnească din rană.

Ike se ridică, ţinând-o pe Arianna în braţe. Nu mai plângea. Nu mai scotea niciun sunet. Bărbatul se gândi că era chiar mai rău decât atunci când plângea. Nu trebui să verifice ca să-şi dea seama că motociclistul murise. Dâra de sânge pe care acesta o lăsase în urmă era grăitoare.

Merse în schimb la Buddy Lee. Acesta era prăbuşit la pământ, cu capul sprijinit de camionetă. Îşi ţinea mâinile apăsate pe abdomen. Ike o aşeză pe Arianna pe capotă, după care se aplecă şi îşi puse braţul în jurul umerilor înguşti ai lui Buddy Lee.

— Ridică-te. Trebuie să te ducem la spital, zise Ike.

— Nu… cred… că., asta., o… să… se… întâmple… şefule… zise Buddy Lee.

Bărbatul îşi ridică mâinile. Cămaşa lui cenuşie era atât de plină de sânge încât părea neagră în lumina lunii.

— Taci din gură şi hai să mergem, zise Ike.

Încercă să-l ridice, dar tovarăşul său îl apucă de braţ. Palma îi era rece şi lipicioasă, acoperită cu propriul său sânge.

— Eu… n-o… să… fiu… prin… preajmă… la… parada… victoriei… zise Buddy Lee.

Ike se aşeză în genunchi. Respiraţia celuilalt devenea din ce în ce mai superficială.

— Stai… cu… mine… îi ceru Buddy Lee.

Ike îşi potrivi poziţia şi se aşeză lângă el. Îşi puse din nou braţul pe umerii celuilalt şi-i simţi fragilitatea. Era ca şi cum ar fi îmbrăţişat un pui de vrabie.

— Ai cancer, nu-i aşa? De aia tuşeşti, zise Ike.

Buddy Lee îl aprobă din cap, cu o mişcare înceată ca mersul unui melc.

— Crezi… că… o… să-i… văd… pe… băieţi? întrebă Buddy Lee.

Ike se strădui să-l audă. Se muşcă atât de tare de buza de jos încât aproape că-i dădu sângele.

— Aşa sper, zise Ike.

— Şi eu, oftă Buddy Lee.

Pe urmă, se prăbuşi la pieptul lui Ike. Capul îi căzu pe o parte şi rămase nemişcat. Ike îl trase mai aproape. Rămase aşa până când Arianna îl întrebă:

— E obosit? întrebă fetiţa.

Ike îşi şterse faţa. Îl aşează cu grijă pe Buddy Lee pe o parte.

— Da, dar acum se poate odihni.

Patruzeci şi patru

— Ike, cineva vrea să îţi vorbească.

Bărbatul îşi ridică privirea din facturi.

— Bine, Tangy. Vin într-un minut, zise el.

Se ridică în picioare, ieşi de după birou şi merse în încăperea din faţă. Băieţii lui plecaseră deja la lucrări. La birou rămăseseră doar el şi Tangy. Fata îşi luase slujba de doar două săptămâni, dar învăţa foarte repede. Jazzy se oprea din când în când să vadă ce mai fac, dar Tangy se descurca de minune.

— Imediat după ce mă pun pe picioare, o să plec, zisese Tangy.

Ike afirmase că nu o va învinovăţi, dar spera că fata avea să se răzgândească.

În faţa biroului de primire îl aştepta detectivul LaPlata.

— Bună ziua, zise Ike.

— Domnule Randolph, aveţi un moment ca să putem vorbi?

— Desigur.

Ike băgă mâna sub tejghea şi scoase o sticlă cu apă din frigiderul pe care-l pusese acolo.

— Înmormântarea domnului Jenkins a fost frumoasă, zise poliţistul.

— Da.

— M-am bucurat să le văd acolo şi pe soţia şi nepoata dumneavoastră. Şi pe doamna Culpepper. Mi s-a părut că suferă foarte mult, nu-i aşa? Eu nu cred că fosta mea soţie ar plânge în halul ăsta după mine, zise LaPlata.

Ike rămase tăcut.

— E incredibil. Nimeni nu ştie cine v-a dat foc la casă, a răpit-o pe nepoata dumneavoastră şi a încercat să vă ucidă soţia şi pe domnul Jenkins, dar se pare că cei care au făcut toate astea au revenit brusc la sentimente mai bine şi au adus-o pe Arianna aici la birou. Absolut uluitor.

Ike bău din apă.

— În fiecare zi se petrec miracole, zise el.

— Domnule Randolph, ce-ar fi să renunţăm la vrăjeli? Ştim amândoi că Rasa Pură v-a răpit nepoata, a încercat să vă ucidă soţia şi pe Buddy Lee şi v-a dat foc la casă. Ştim amândoi că voi aţi declanşat un adevărat război, pe întinderea întregului stat, unul care a culminat cu o scenă desprinsă parcă din „Hoarda sălbatică", într-un complex deţinut de o corporaţie-fantomă, aflată în legătură cu Fiii Libertăţii, o miliţie care se întâmplă să fie asociată cu fratele răposatului domn Jenkins. E o întâmplare în care au murit o mulţime de motociclişti, un fost senator şi un judecător în funcţie, zise LaPlata.

Ike îşi aşează sticla cu apă pe tejghea.

— Parc-am auzit ceva la ştiri despre asta. Cică judecătorul ăla era înhăitat cu motocicliştii. La televizor au zis că Rasa Pură îl mituia de multă vreme. Canal 12 susţine că numele fiului meu şi al soţului său apar şi ele în investigaţie. Dumneavoastră credeţi că judecătorul ăsta a avut vreo legătură cu ceea ce li s-a întâmplat copiilor noştri? întrebă Ike.

Poliţistul îl privi îndelung.

— Păi, acum nu prea mai contează, nu-i aşa, domnule Randolph? Nu pot pune sub acuzare un om mort.

— Aşa se pare, îl aprobă Ike.

LaPlata veni mai aproape şi-şi puse ambele mâini pe tejghea.

— Doar nu credeţi că există cineva care să accepte povestea asta în care Buddy Lee Jenkins i-a ucis pe motociclişti şi pe cei doi Culpepper de unul singur? Că pur şi simplu s-a priceput, de la nivelul lui de absolvent de opt clase, să facă o bombă cu îngrăşământ? zise LaPlata.

Ike îşi încrucişă braţele, atent să nu-şi atingă rana de pe cel stâng.

— De ce-aţi venit, domnule LaPlata?

— Detectiv LaPlata, domnule Randolph. Sunt aici fiindcă în jurul dumneavoastră par să fie o mulţime de oameni dispăruţi sau morţi. Cei mai

mulţi şi-au meritat soarta, dar unii nu. Nu prea cred că s-au vărsat multe lacrimi fiindcă nimeni nu l-a mai văzut de câteva săptămâni bune pe Slice Walsh. Grayson Camardie era considerat chiar şi de membrii clubului său un rahat cu ochi. Dar nu cred că Lunette Fredrickson a meritat să fie ucisă în propria sufragerie. Dacă e să vorbesc cinstit, trebuie să spun că în toate astea sunt implicate atâtea jurisdicţii încât probabil că nu vom reuşi niciodată să ducem investigaţia la capăt. Probabil că n-aş putea obţine nici măcar toate autorizaţiile pentru a consulta istoricul convorbirilor de pe telefonul dumneavoastră mobil. Aproape toată lumea care contează e fericită să dea vina pe Buddy Lee, ca totul să dispară mai repede, zise LaPlata.

— Însă nu şi dumneavoastră, mormăi Ike.

— Nu, nu şi eu. Există mult prea multe întrebări fără răspuns. Nu, eu nu pot să las lucrurile aşa, fiindcă oamenii ca dumneavoastră sunt periculoşi, domnule Randolph. Astăzi vă răzbunaţi fiul. Mâine o să vă căşune pe un tip care vă arată degetul mijlociu. Am venit fiindcă vreau să vă asigur că o să stau cu ochii pe dumneavoastră, zise LaPlata.

Ike îşi termină apa şi aruncă sticla la gunoi.

— Puteţi să mă urmăriţi cât vreţi. Dar, data viitoare când veniţi la firma mea, ar trebui să aveţi şi un mandat, fiindcă altfel voi începe să cred că mă hărţuiţi, zise Ike.

LaPlata îi aruncă o privire tipică de poliţist, dar Ike nu-şi plecă ochii.

— N-am început încă să vă hărţuiesc, domnule Randolph, zise LaPlata.

Se auzi clopoţelul de la intrare.

— Domnule detectiv! zise Mya.

Ţinea în braţe o pungă imensă cu alimente de la Sanders. Trebuiseră să-i taie codiţele în timpul operaţiei, aşa încât acum era tunsă scurt. Pe uşă intră şi Arianna. Fetiţa trecu în fugă pe lângă LaPlata şi se îndreptă direct spre Ike. Se agăţă de piciorul acestuia, în timp ce el o ciufuli.

— Bună ziua, doamnă Randolph, zise LaPlata.

— Haideţi că vă conduc, domnule detectiv.

LaPlata o salută din cap pe Mya. Arianna îi făcu poliţistului din mână, iar acesta îi răspunse la fel, după care se întoarse şi se îndreptă spre ieşire. Ike îl urmă.

— Uite-o pe Firimitura mea! zise Tangerine.

Poliţistul o auzi pe fetiţă chicotind, ieşi pe uşă, dar apoi se opri şi se întoarse spre Ike.

— A meritat, Riot? întrebă el.

— Nu ăsta e numele meu, zâmbi Ike. Cât despre dacă a meritat sau nu, probabil că ar trebui să-l întrebaţi pe Buddy Lee. Iar eu cred că dacă el ar mai fi fost printre noi v-ar fi spus…

Ike îşi coborî vocea.

— „I-aş putea ucide de o mie de ori şi tot nu ar fi de-ajuns. Dar ar merita să o fac”, zise Ike, dar în mintea lui LaPlata cuvintele se întipăriră ca şi cum le-ar fi spus Riot, cu vocea sa plată, de ucigaş.

Poliţistul făcu un pas în spate.

— La revedere, domnule detectiv, zise Ike, după care închise uşa.

Patruzeci şi cinci

Ike îşi parcă maşina şi luă punga de hârtie maro pe care o pusese pe scaunul din faţă. Ieşi şi începu să-şi croiască drum printre pietrele funerare care făceau ca întregul cimitir să semene cu o pădure de granit.

Ajunse lângă o movilă şi o văzu pe Margo aşezată în genunchi deasupra mormântului lui Buddy Lee. Planta petunii roşii, albe şi albastre.

— Salut, zise Ike.

Margo privi în sus şi-i zâmbi doar pe jumătate.

— Să nu-mi critici munca, domnule peisagist, zise femeia.

Se ridică şi-şi şterse mâinile de pantaloni. Fredonând, adună cutiile goale de plastic în care se aflaseră petuniile, după care băgă în buzunarul din spate unealta de plastic cu care săpase.

— N-am nimic de zis. Mie mi se pare în regulă, zise Ike.

— M-am gândit că are nevoie de nişte înfrumuseţări. Dumnezeu ştie că nu făcea nimic în jurul nenorocitului lui de container, zise Margo.

— Cred că i-ar fi plăcut.

— Ha! Probabil că ar fi făcut nişte remarci de şmecher despre culori. M-ar fi îndemnat să-i spun „Căpitanul America” sau o prostie de genul ăsta, zise Margo.

— Da, probabil aşa ar fi fost, o aprobă Ike.

Femeia îşi şterse ochii cu dosul palmelor.

— Dumnezeu să-l ierte. Era un nenorocit enervant, dar zău dacă nu mi-e dor de el, zise Margo.

Ike trase adânc aer în piept, plescăi din limbă şi apoi zise:

— Da. Şi mie.

— Hai că o să te las singur acum cu el.

— Nu-i nevoie să pleci, zise Ike.

— Ba da. Trebuie. Într-un minut o să hohotesc ca un copil. Şi cred că niciunul dintre noi nu vrea să

vadă asta. Ştii, sunt conştientă că nu-mi poţi spune, dar trebuie să te întreb: a murit în luptă, nu-i aşa?

Ike o privi îndelung fără să clipească. Femeia îi studie ochii, văzu în ei răspunsul pe care-l căuta şi aprobă din cap.

— Bine, bine, zise ea.

Se întoarse şi porni în josul dealului. Ike privi după ea câteva momente, înainte să se întoarcă spre mormânt. Pe piatra mare de granit negru scria BUDDY LEE în loc de William. După ce eliberaseră trupul fratelui ei de la morgă, sora lui Buddy Lee îl căutase pe Ike ca să plătească el pentru înmormântare. Îşi dăduse acordul cu două condiţii: să-l îngroape în apropierea băieţilor, iar pe piatra funerară trebuia să scrie „Buddy Lee”.

Femeia acceptase cu bucurie condiţiile lui, fiindcă asta însemna că nu avea să mai plătească nimic.

Ike scoase din punga de hârtie o cutie de bere şi o sticlă mică de băutură. Deschise cutia şi bău prelung. Era rece precum prima dimineaţă de iarnă. Turnă pe mormânt ce mai rămăsese din cutie, având grijă să nu atingă nicio petunie.

— Salut, omule. Cred c-am s-o invit pe Margo la ziua Ariannei, săptămâna viitoare. Simt că i-ar face bine să mai iasă printre oameni. De fapt, tuturor ne trebuie aşa ceva. Tangerine spune că o să le facă nişte coafuri speciale Myei şi Ariannei pentru petrecere. Acum sunt foarte apropiate. Tipul de la asigurări spune că tot săptămâna viitoare vor începe lucrările la casă. Încă locuim la hotelul ăla. E destul de elegant. Cum ai spune tu, e ca şi cum ţi-ai face nevoile pe un cearşaf imaculat.

Ike clipi des.

— Arianna e isteaţă foc. Tangy a învăţat-o să numere până la cincisprezece. Mya i-a arătat nişte cărţi cu animale pe ele. Poate chiar să deosebească un câine de un lup. Eu am încercat s-o învăţ să se bată, dar Mya îmi tot spune că are doar trei ani. Jucăm un joc în care ea dă cu pumnul în palmele mele. Îi place tare mult, în vreo doi ani o să trecem

la mănuşi. Poate că într-o zi va avea nevoie de un sac de box.

Ike simţi cum i se pune un nod în gât, dar se sili să-l ignore.

— Creşte ca din apă, omule. Asta e. Acum o să vorbesc puţin cu băieţii, bine? Ştiu că nu eşti mare fan al coniacului Hennessy, zise Ike.

Aşeză cutia goală de bere pe piatra de mormânt a lui Buddy Lee. Desfăcu capacul sticlei şi sorbi zdravăn. Lichidul îl arse pe esofag, dar i se cuibări în stomac, oferindu-i o senzaţie de căldură care îi cuprinse jumătatea de sus a trupului. Turnă puţin din sticlă pe mormintele lui Isiah şi al lui Derek.

— Te iubesc, fiule. Ştiu că n-a fost întotdeauna foarte evident, că nu m-am comportat ca atare. Dar te iubesc al naibii de mult. Îi povestim Ariannei despre tine şi despre Derek mai mereu. Îi arătăm pozele care au supravieţuit incendiului. Îi povestim cum e iubită de foarte mulţi oameni. De mine, de bunicile ei, de mătuşa Tangerine şi de doi îngeri păzitori.

Ike se aşeză într-un genunchi şi mai luă o gură de coniac.

— Ea nu va trebui să se întrebe vreodată dacă chiar este iubită de oamenii de lângă ea. Asta îţi promit. Nu va trebui să treacă niciodată în viaţa ei prin ce ai îndurat tu. Prin ce ţi-am făcut eu, zise Ike.

Bărbatul atinse piatra funerară cea nouă. Îşi trecu degetele peste numele gravat al lui Isiah şi apoi peste al lui Derek.

— Îţi mai aduci aminte cum obişnuiai să-mi spui că iubirea e iubire? Nu înţelegeam. De fapt, cred că nu-mi doream să înţeleg. Dar acum am priceput. Şi mi-e atât de al naibii de greu să accept că mi-a trebuit atâta timp, dar să ştii că acum înţeleg. Un tată bun, un om bun îi iubeşte pe aceia care îi iubesc la rândul lor pe copiii lui. Eu n-am fost un tată bun. Şi nu sunt un om bun. Dar am să încerc să fiu un bunic bun, zise el ridicându-se în picioare. O să mă străduiesc din răsputeri.

Izbucni din nou în lacrimi. Îi ţâşneau din ochi şi i se scurgeau pe obraji. Apoi se desprindeau de sub bărbie şi cădeau la pământ. De data asta nu-l mai ardeau atât de tare. Le simţea ca pe un răspuns la o rugăciune cernită pentru ploaie.

Mulţumiri

Un roman este întotdeauna un efort colectiv. Cuvintele sunt ale mele, dar şlefuirea şi modelarea poveştii poartă amprentele multor mâini. Aş dori să-i mulţumesc lui Josh Getzler, agentul meu şi cel mai mare susţinător al scrisului meu. Îţi mulţumesc că ai crezut în mine şi în poveştile mele. Soarta ne-a adus împreună şi nici că aş putea fi mai fericit. Îi mulţumesc Christinei Kopprasch şi întregii echipe de la Flatiron. Continui să învăţ de la voi, chiar dacă încerc să vă obişnuiesc cu cât mai multe expresii colocviale sudiste cu putinţă. Aş dori să le mulţumesc prietenilor şi colegilor mei scriitori Nikki Dolson, P. J. Vernon, Chad Williamson şi Jerry Bloomfield pentru că au citit primele versiuni ale acestei cărţi. Sinceritatea şi sprijinul vostru au însemnat mai mult decât aş putea spune vreodată.

Şi, ca întotdeauna, îţi mulţumesc, Kim.

Ştii de ce.

Întotdeauna ai ştiut.

sile sile
VIRTUAL-PROJECT

S.A. COSBY
LACRIMI CARE ARD

„– Și mai e ceva. Nu știu în ce intraseră băieții noștri, dar s-a dovedit destul de serios ca niște nenorociți să nu ezite să-i ucidă. Când o să începem să agităm apele, lucrurile vor deveni probabil urâte. Bun, știu ce mi-ai spus data trecută, dar vreau să mă asigur că înțelegi ce vom face. Odată ce începem, eu unul sunt gata să fac orice e nevoie ca să-i găsesc pe feciorii ăștia de curvă. Dacă va trebui să rănesc niște oameni, asta o să fac. Dacă o să trebuiască să sparg nasul cuiva, asta e... Dacă voi fi nevoit să mă târăsc o sută de kilometri prin cioburi de sticlă ca să pot pune mâna pe nenorociții ăștia, o s-o fac. Sunt pregătit să-mi vărs sângele. Tu ești? întrebă Ike.

Buddy Lee își dădu capul pe spate și privi cerul. Norii dansau undeva la orizont, luând forme ce-i păreau vag familiare. Un cal, un câine, o mașină, o față cu un zâmbet strâmb ca al lui Derek. Își coborî ochii și întâlni privirea lui Ike.

– Absolut, zise el."

S.A. Cosby – *Lacrimi care ard*

„Scriitura lui Cosby e vibrantă și ingenioasă, acțiunea – exuberantă și neobosită... poate că vă veți apropia de carte pentru premisă, dar veți rămâne pentru modul în care e spusă povestea. Cosby scrie într-un spirit al abundenței generoase și al abandonului bucuros."

New York Times

„Provocator, violent – dar și superb și emoționant."

Washington Post

„O experiență viscerală completă, un junghi ascuțit în inimă și o încântare pentru simțuri."

NPR

CRIME SCENE PRESS

Foto: © rawpixel.com | freepik.com

{1} În *Shakespeare. Opere complete,* vol. 8, Editura Univers, Bucureşti, 1990, trad. Dan Grigorescu, p. 490. *(n. red.).*

{2} Film american din 1976, comedie de acțiune în care a debutat regizoral Burt Reynolds care interpretează și rolul principal *(n. trad.).*

{3} Parc de distracții din Virginia *(n. trad.).*

{4} Arborarea steagului Confederației sudiste este considerată în general un act de rasism *(n. trad.).*

{5} Metamfetamină *(n. trad.).*

{6} Mandarină *(n. trad.).*

{7} Ford LTD, o serie de automobile produsă din 1964 până în 1991 *(n. trad.).*

{8} Ezekiel „Easy" Porterhouse Rawlins este personajul principal dintr-o serie de romane de suspans scrise de Walter Mosley *(n. trad.).*

{9} Inscripție de pe steagul sudist Gadsden, care prezintă un șarpe cu clopoței, încolăcit și gata să atace, care poate fi tradusă cu „nu călca pe mine" *(n. trad.).*

{10} Personaj fictiv din serialul *Happy Days,* prototipul tatălui ideal *(n. trad.).*

{11} Armăsar de curse legendar, care deține încă multe recorduri de viteză în curse clasice din SUA. Este considerat al doilea cel mai valoros cal din istoria hipismului *(n. trad.).*

{12} MAGA – Make America Great Again, sloganul cu care Donald Trump a câștigat alegerile în 2016 *(n. trad.).*

{13} Personaj ficţional de sitcom american, prototipul bărbatului cu standarde morale înalte, dar foarte naiv *(n. trad.).*

{14} Vestită căpetenie a apașilor *(n. trad.).*

{15} Marcă vestită de arme de foc *(n. trad.).*

{16} Marcă de tutun fără fum, un amestec de pulbere fină de tutun presată, care se administrează prin introducerea unei bucăți între obraz și gingie *(n. trad.).*

{17} Act prin care se garantează dreptul cetățenilor americani de a poseda și de a folosi arme de foc *(n. trad.).*

{18} Operaţiune militară a cavaleriei uşoare britanice împotriva forţelor ruse, în timpul Războiului Crimeii, în care englezii au suferit o înfrângere catastrofală. Evenimentul a devenit celebru datorită poemului epic „Șarja Cavaleriei Uşoare" (1854), publicat de Alfred Tennyson, la o săptămână după eveniment *(n. trad.).*

CUPRINS

Unu
Doi
Trei
Patru
Cinci
Șase
Șapte
Opt
Nouă
Zece
Unsprezece
Doisprezece
Treisprezece
Paisprezece
Cincisprezece
Șaisprezece
Șaptesprezece
Optsprezece
Nouăsprezece
Douăzeci
Douăzeci și unu
Douăzeci și doi
Douăzeci și trei
Douăzeci și patru
Douăzeci și cinci
Douăzeci și șase
Douăzeci și șapte
Douăzeci și opt
Douăzeci și nouă
Treizeci
Treizeci și unu
Treizeci și doi
Treizeci și trei
Treizeci și patru
Treizeci și cinci
Treizeci și șase
Treizeci și șapte

Treizeci şi opt
Treizeci şi nouă
Patruzeci
Patruzeci şi unu
Patruzeci şi doi
Patruzeci şi trei
Patruzeci şi patru
Patruzeci şi cinci
Mulţumiri

Table of Contents

Unu	5
Doi	7
Trei	15
Patru	20
Cinci	26
Şase	34
Şapte	37
Opt	46
Nouă	55
Zece	60
Unsprezece	68
Doisprezece	71
Treisprezece	80
Paisprezece	88
Cincisprezece	95
Şaisprezece	98
Şaptesprezece	105
Optsprezece	108
Nouăsprezece	113
Douăzeci	121
Douăzeci şi unu	125
Douăzeci şi doi	130
Douăzeci şi trei	141
Douăzeci şi patru	146
Douăzeci şi cinci	166
Douăzeci şi şase	172
Douăzeci şi şapte	180

Douăzeci şi opt 187
Douăzeci şi nouă 197
Treizeci 212
Treizeci şi unu 220
Treizeci şi doi 228
Treizeci şi trei 241
Treizeci şi patru 257
Treizeci şi cinci 266
Treizeci şi şase 273
Treizeci şi şapte 283
Treizeci şi opt 289
Treizeci şi nouă 292
Patruzeci 299
Patruzeci şi unu 307
Patruzeci şi doi 316
Patruzeci şi trei 320
Patruzeci şi patru 336
Patruzeci şi cinci 340
Mulţumiri 344